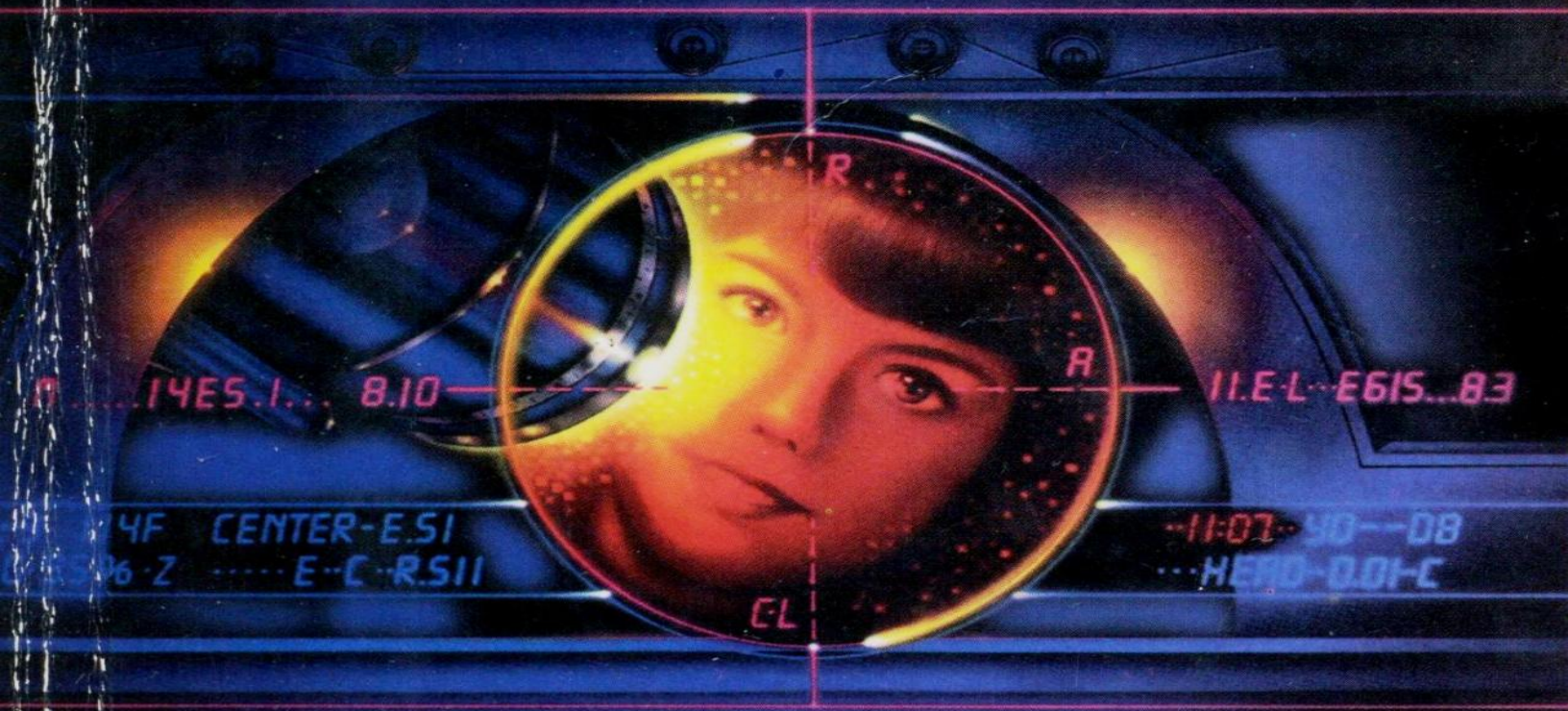

РОБИН КУК

ФАТАЛНО ЛЕКАРСТВО

РОБИН КУК ФАТАЛНО ЛЕКАРСТВО

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

За Анджела и Дейвид Уилсън — младо семейство лекари — преместването в местната болница в Бартлет е като сбъдната мечта: идилично градче, зелени ливади край кристални езера, уютен дом и чудесна среда за осемгодишната им дъщеря Ники. Но внезапно всичко се обръща с главата надолу — пасторалният свят на семейство Уилсън се разпада, когато мистериозната, неочаквана смърт се превръща в нещо повече от съвпадение. Борейки се за своята кариера, както и за самото си оцеляване, Анджела и Дейвид трябва да направят своя избор, преди да бъдат погълнати от ужаса...

ПРОЛОГ

За Сам Флеминг датата 17 февруари се оказа съдбовна.

Сам винаги се беше считал за човек с изключителен късмет. Работил като брокер за една от солидните фирми на Уолстрийт и на 46 години вече беше богат. После, като опитен комарджия, който знае кога да се откаже, беше изтеглил спестяванията си и беше напуснал каменната джунгла на Ню Йорк, за да се засели на север, в идиличното градче Бартлет, щат Върмонт. И там започна да се занимава с рисуване — това, за което беше мечтал цял живот.

Доброто здраве беше неразделна част от късмета на Сам, но в четири и половина следобед на 17 февруари с него започна да става нещо странно. Голямо количество водни молекули в клетките му започнаха да се делят на две части — на сравнително безобидни водородни атоми и на високореактивни хидроксилни свободни радикали с огромна разрушителна сила.

Тези молекулярни събития предизвикаха автоматическото включване на защитната система на клетките. Но на 17 февруари системата се оказа безнадеждно изтощена. Не ѝ помогнаха нито витамините С и Е, които той добросъвестно поглъщаше, нито хапчетата с бетакаротин.

Хидроксилните свободни радикали се насочиха към вътрешните органи на Сам, а поразените клетъчни мембрани започнаха да изпускат течности и електролити. Това предизвика блокиране на част от протеиновите ензими в клетките, последвано от увреждане на ДНК-молекулите и някои специфични гени.

Проснат върху леглото си в Общинската болница на Бартлет, Сам нямаше представа за безмилостната война, избухнала в клетките на тялото му. Но последиците от нея бяха видими — рязко повишена температура, проблеми в храносмилателния тракт и поява на бодежи в гръдния кош.

По-късно следобед край леглото му се появи хирургът доктор Портланд, който отбеляза с тревога и безпокойство треската на

пациента си. Преслуша гърдите му и призна за появата на усложнения в до този момент нормалното състояние на Сам, претърпял операция на бедрената става. Предполагаемата диагноза беше начална фаза на пневмония. Сам прие новината апатично, главата му беше леко замаяна. Обясненията на доктор Портланд му се сториха объркани и неясни, а обещанието, че състоянието му ще се подобри след една спешна терапия с антибиотици, го остави напълно равнодушен.

За съжаление диагнозата на лекуващия лекар се оказа погрешна. Антибиотиците не успяха да ограничат бързо разпространяващата се инфекция. Сам така и не се възстанови до състояние, което би му позволило да оцени иронията на съдбата: че умира вследствие на усложнения след едно невинно падане на заледения тротоар пред магазина за железария „Стейли“ на Мейн Стрийт в Бартлет, щат Върмонт, въпреки че беше преживял два въоръжени грабежа в Ню Йорк, самолетна катастрофа в Уестчестър Каунти и тежка автомобилна катастрофа на околновръстната магистрала на Ню Джърси...

ЧЕТВЪРТЪК, 18 МАРТ

Изправен пред ръководния състав на Общинската болница в Бартлет, Харолд Трейнор беше обзет от чувство на дълбоко задоволство. Току-що беше помолил за внимание, началниците на отделения покорно млъкнаха и отправиха очи към него. Трейнор се гордееше с всеотдайността, с която изпълняваше задълженията си като председател на болничния съвет. А в моменти като този, когато усещаше страхопочитанието на подчинените си, гордостта му се превръщаше в истинска радост.

— Благодаря, че се отзовахте на поканата ми, въпреки снега навън. Свиках това заседание заради инцидента със сестра Прудънс на паркинга през миналата седмица, фактът, че изнасилването е било предотвратено от навременната поява на човек от болничната охрана, съвсем не означава, че можем да го подминем с лека ръка.

Трейнор направи многозначителна пауза и закова поглед върху лицето на Патрик Суеглър. Началникът на болничната охрана наведе глава. Нападението срещу сестра Прудънс беше трето поред за годината и Суеглър се чувстваше отговорен.

— Тези нападения трябва да бъдат пресечени! — отсече Трейнор и погледна към старшата сестра Нанси Уайднър. И трите жертви бяха

сред нейните подчинени. — Сигурността на личния състав трябва да бъде наша първа и неотменна грижа! — Очите му се насочиха към шефката на хранителния блок Джералдин Полкари, после продължиха пътя си към Глория Суарес — главен домакин на болницата. — В този смисъл бордът на директорите направи предложение за строителство на покрит паркинг на няколко етажа, който трябва да бъде свързан директно с болничния комплекс и оборудван с модерни системи за сигурност.

След тези думи Трейнор леко кимна с глава на Хелън Бийтън, административен директор на болницата. Тя дръпна покривката от макета, положен на заседателната маса. Пред очите на присъстващите се разкри подробен архитектурен модел на болничния комплекс, към който беше добавено и новото предложение — масивна, триетажна постройка, залепена за задната част.

Трейнор побърза да заеме място до макета, отмествайки встрани някакви мостри на епруветки. Както обикновено, заседателната маса беше отрупана с консумативи, решения за закупуването на които най-често се вземаха именно на подобни заседания. Вниманието на всички присъстващи беше ангажирано от макета, единствено Върнър Ван Слайк беше останал на мястото си.

Паркингите бяха стар проблем за Общинската болница, особено остър при лоши климатични условия. По тази причина Трейнор беше сигурен, че идеята му за новото строителство ще се приеме добре, дори и без случилите се напоследък нападения над болнични служителки. Наблюдаваше с нескрито задоволство ентузиазма на членовете на болничната управа, но не пропусна да отбележи и мрачното изражение на Ван Слайк, който беше шеф на поддръжката.

— Какво ти е? — попита той. — Май не одобряваш проекта, а? Ван Слайк го погледна с отсъстващ поглед.

— Кажи де!

Трейнор винаги изпитваше раздражение от апатичната пасивност на този човек, когото едва ли нещо на този свят можеше да извади от равновесие.

— Проектът е добър — най-сетне промърмори Ван Слайк.

В този момент вратата на заседателната зала се отвори с такава сила, че тежкият плот се удари в стената с оглушителен тътен. Всички подскочиха.

Рамката се запълни от набитата фигура на Денис Ходжис, седемдесетгодишен мъж с груби черти и изпръхнала от живот на открито кожа. Носът му беше розов и подут, изпъкналите му очички гледаха с раздразнение. Беше облечен в тъмнозелено вълнено палто и сиви панталони от плътна материя, на главата му имаше червена ловджийска барета, посипана със сняг. В лявата си ръка стискаше свити на руло документи.

Нямаше никакво съмнение, че Ходжис е много ядосан. От устата му се разнасяше алкохолен дъх. Тъмносивите му очи опипаха лицата на присъстващите и се заковаха върху Трейнор.

— Искам да си поговорим за неколцина от бившите ми пациенти, Трейнор! — изръмжа той и очите му с отвращение се прехвърлиха към директорката. — И с теб също, Бийтън! Не знам какво си въобразявате, че управлявате, но това тук изобщо не прилича на болница!

— О, не! — простена полугласно Трейнор, успял да се окопоти от внезапното нахлуване на Ходжис. Мястото на шока беше заето от силното раздразнение. Бегъл поглед към присъстващите го увери, че появата на този човек е предизвикала и тяхното недоволство.

— Доктор Ходжис — направи опит да се държи цивилизовано той. — Виждате, че в момента заседаваме и ви моля да ни извините, но...

— Пет пари не давам с какво си губите времето! — остро го прекъсна Ходжис. — Защото то несъмнено бледнее пред отношението, което имате към моите пациенти! — Направи крачка напред и Трейнор инстинктивно се отдръпна, доловил острата миризма на уиски.

— Избрал сте неподходящо време, доктор Ходжис! — троснато рече той. — Обещавам, че утре ще отделя достатъчно време, за да изслушам вашите оплаквания. Но сега ще ви помоля да напуснете, тъй като имаме много работа.

— Ще говоря сега! — извика Ходжис. — Трябва да разберете, че не харесвам това, което върши проклетият ви борд!

— Я по-тихо, глупак такъв! — изпусна нервите си Трейнор. — Идея нямам какво си си наумил, но мога веднага да ти обясня с какво се занимава борда: всички ние правим върховни усилия тази болница да продължи да функционира — една съвсем нелека задача в днешно време. По тази причина няма да търпя никаква намеса в работата ни и най-учтиво те моля да напуснеш!

— Няма! — запъна се Ходжис. — Ще говоря с теб и Бийтън още сега! Сестрите, кухнята и обслужващият персонал могат да почакаат, защото това, което имам да ви казвам, е много по-важно!

— Момент, момент! — протегна ръце Трейнор, сякаш в опит за помирение. — Дай да не превръщаме заседателната зала в кръчма. Ние сме се събрали тук, за да обсъдим последният опит за изнасилване на наша служителка, станал миналата седмица. Предполагам ще се съгласиш, че едно изнасилване и два опита за такова, извършени от някакъв неизвестен тип със скиорска маска, са достатъчно важна тема за обсъждане...

— Важна е — кимна Ходжис. — Но това, което искам да ви кажа, е по-важно. Освен това по всичко личи, че изнасилвачът трябва да се търси сред болничния персонал...

— Какво намекваш? — ледено попита Трейнор. — Може би, че познаваш самоличността на насилника?

— Да речем, че имам конкретни подозрения — отвърна Ходжис. — Но в момента не искам да ги обсъждам с вас, защото трябва да поговорим за тези пациенти... — Купчината хартия звучно се стовари върху масата.

— Как смееете да нахлувате тук като господар и да ни заповядвате какво да правим! — намръщено процеди Хелън Бийтън. — Може би сте забравил, че сте само почетен председател на административния съвет!

— Благодаря, че ми напомни — иронично се ухили Ходжис.

— Добре, добре — промърмори Трейнор, взе документите от масата и ги побутна към вратата. Ходжис понечи да се възпротиви, но после сви рамене и позволи да бъде изведен от залата.

— Трябва да поговорим, Харолд — промърмори Ходжис когато излязоха в коридора. — Работата е сериозна!

— Убеден съм, че е така — кимна Трейнор, преценил, че на даден етап ще трябва да изслуша оплакванията на възрастния доктор. Ходжис беше административен директор на болницата още по времето, когато той самият учеше в прогимназията. В онези години повечето лекари нито разбираха, нито оценяваха този пост и отговорностите, свързани с него. Бавно и методично, преодолявайки трудности от най-различен характер, този човек беше успял да превърне малката градска болница в един наистина проспериращ

регионален медицински център. За тази задача му стигнаха малко повече от тридесет години трудов стаж — един цял човешки живот. Преди три години беше излязъл в пенсия, отстъпвайки всичките си правомощия на Трейнор.

— Виж какво — усмихна се в опит да бъде любезен по-младият мъж. — Убеден съм, че проблемите ти могат да почакаат до утре, каквито и да са те... Ето какво ти предлагам: ще се срещнем по обед и ще хапнем. Аз ще взема със себе си Бартън Шерууд и доктор Дилбърт Кантор. Предполагам, че искаш да поставиш въпроси, свързани с политиката на болницата и затова няма да е излишно те да бъдат чути както от вицепрезидента, така и от главния лекар. Съгласен ли си?

— Предполагам — кимна с неохота Ходжис.

— Значи се разбрахме — рече Трейнор, нетърпелив да се върне в заседателната зала и да спаси поне част от дневния ред. — Довечера ще ги уведомя...

— Може и да не съм административен директор, но все още се чувствам отговорен за нещата в болницата — навъсено подхвърли Ходжис. — Ако не бях аз, никой нямаше да те предложи за член на борда, а още по-малко пък да те направи председател...

— Така е — усмихна се Трейнор. — Но не знам дали да ти благодаря за това, или да те проклинам!

— Аз пък се тревожа, че властта ти е замаяла главата! — все така намусено рече Ходжис.

— О, я стига! — стана сериозен Трейнор. — Какво означава „власт“? Работата ми носи единствено главоболия, при това едно след друго!

— Ти си ръководител на болнично заведение, което струва сто милиона долара! — погледна го строго Ходжис. — Освен това си най-големият работодател в щата! А това означава власт...

— За мен си е болка в задника и нищо повече — нервно се усмихна Трейнор. — Цяло чудо е, че продължаваме да работим. Излишно е да ти напомням, че основните ни конкуренти вече ги няма. Болницата „Вали“ спусна кепенци, а „Мери Саклър“ беше превърната в старчески дом.

— Може и да работите, но спонсорите ти май забравят основната мисия на болницата!

— О, стига глупости! — ядоса се Трейнор. — Старите кучета като теб най-сетне трябва да отворят очи за новите реалности. Нима мислиш, че лесно се управлява болница в условията на постоянно орязване на бюджета и административна намеса от страна на щатските власти? Вече не е като едно време — изкарваш нещичко отгоре и го заделяш за черни дни. Времената са други. За да оцелеем, трябва непрекъснато да променяме стратегията си. Такива са изискванията на Вашингтон.

— Едва ли Вашингтон държи на това, което ти и твоята банда вършите в момента — усмихна се презрително Ходжис.

— Няма значение дали Вашингтон държи, или не, Денис! — повиши тон Трейнор. — Това, което вършим, се нарича конкуренция! А при конкуренцията оцеляват най-добрите. Вече няма място за бюджетните гимнастики, които се правеха по твое време!

Замълча, усетил, че изпуска нервите си, избърса ситните капчици пот от челото си и примирително добави:

— Виж какво, Денис... Трябва да се връщам на заседанието. А ти се прибери у дома, почини си. Утре ще обсъдим това, което си намислил. Става ли?

— Малко съм объркан — призна с неохота Ходжис.

— Личи си — кимна Трейнор.

— Значи утре по обед... Обещаваш, нали?

— Абсолютно — потупа го по гърба Трейнор. — Точно в дванадесет ще бъда в ресторанта...

Остана в коридора докато възрастният човек с куцукане се насочи към изхода. Походката му беше странна, сякаш бедрените му стави бяха от ръждясало желязо и трудно се движеха. Испита неволно уважение към страстта с която продължаваше да защитава своите каузи. За съжаление Ходжис отдавна беше престанал да бъде досадник и в очите на повечето от колегите си беше нещо странно и непознато, като бяла врана...

— Хайде да въведем някакъв ред! — извика от вратата на заседателната зала той. — Участниците в съвещанието побързаха да прекъснат оживените разговори помежду си. — Съжалявам за прекъсването, но старият доктор Ходжис се появи в най-неподходящия момент, както винаги...

— Какво знаете вие — рече с въздишка Бийтън. — Той почти всеки ден е в кабинета ми, непрекъснато се оплаква от лошо отношение към някой от старите и уважавани пациенти на болницата. Държи се така, сякаш все още е началник на всички...

— Никога не харесва храната — оплака се Джералдин Полкари.

— Нито пък хигиената — добави Глория Суарес.

— При мен се появява поне един път седмично — обади се Нанси Уайднър. — Оплакването му винаги е едно и също: сестрите не изпълнявали достатъчно бързо желанията на бившите му пациенти...

— Държи се така, сякаш е адвокат на пациентите — отново въздъхна Бийтън.

— Май те са единствените жители на града, които все още го понасят — присви устни Нанси. — Всички останали го считат за превъртял стар глупак!

— Мислите ли, че наистина знае кой е изнасилвачът? — попита Патрик Суеглър.

— Не, разбира се — размаха ръце Нанси. — Човекът просто е изкуфял.

— Вие какво мислите, господин Трейнор? — настоя Суеглър.

— Съмнявам се, че знае нещо — сви рамене Трейнор. — Но утре ще говоря с него и подробно ще го разпитам.

— Не ви завиждам за този обед — погледна го съчувствено Бийтън.

— И аз не изгарям от желание за компанията му — въздъхна председателят. — Винаги съм бил убеден, че този човек заслужава нашето уважение, но понякога ми е много трудно да не го пратя по дяволите... — Помълча малко, после тръсна глава: — А сега да се залавяме за работа!

Но удоволствието от заседанието вече го беше напуснало.

Ходжис крачеше по средата на Мейн Стрийт, възползвайки се от липсата на движение. Снегорините още не бяха минали и върху платното се беше натрупала 5-сантиметрова покривка от ситен и пухкав сняг. Раздразнението му се възвърна, от устата му излетя сподавена ругатня. Едва сега си даде сметка, че Трейнор все пак бе успял да го отклони.

Стигна градинката на градския площад, очертана от акуратно подстригани вечнозелени храсти. На север, в дъното на Фронт Стрийт, се виждаше Методистката църква, а току зад нея се издигаше масивната сграда на централния болничен блок. Ходжис забави крачка, после спря. В душата му нахлу чувство за обреченост, тялото му видимо потръпна. Животът му беше преминал между стените на тази болница, с единствената мечта да я превърне в истински храм на здравето. Обзе го неприятното чувство, че тази мисия е забравена от сегашната управа.

Обърна се и продължи по Мейн Стрийт. Нави на руло ксерокопираните документи и ги натика в страничния си джоб. Пръстите му постепенно измръзнаха. Измина около половин пряка и отново спря. Този път очите му опипаха матираните прозорци на кръчмата „Айрън хорс“, които хвърляха разсеяна светлина върху заснежената полянка отпред.

Десет секунди му бяха достатъчни, за да реши, че има нужда от още едно питие. Жена му Клара отдавна вече не го чакаше за вечеря, просто защото прекарваше по-голямата част от времето си в Бостън, а в Бартлет се появяваше епизодично. Тази фактическа раздяла имаше и добрите си страни. Една от тях беше питието, което несъмнено щеше да му даде нови сили, за да преодолее разстоянието до дома си, който се намиреше на около половин час път от центъра.

Влезе във входния вестибюл и отръска снега от солидните си ботуши с гумени подметки, после окачи шубата и шапката си на стената, от която стърчаха дървени пръчки, извити като еленови рога. Мина покрай гардероба, който се използваше само когато имаше големи тържества, и спря пред вратата на бара.

Просторното помещение беше с нисък таван, който се крепеше на солидни борови трупи, потъмнели от времето. Кръчмата беше строена преди около двеста години. На стената срещу входа доминираше огромна камина от неодялани камъни, в която весело пропукваха големи сухи пънове.

Ходжис бавно се огледа. Посетителите на заведението странно напомняха действащите лица от „Бар Наздраве“ — една нашумяла продукция на телевизионната компания ЕнБиСи. Видя Бартън Шерууд, президент на банка „Грийн Маунтън“, а от известно време насам и заместник председател на Борда на директорите на болницата,

благодарение на Трейнор. Беше се настанил в едно от сепаретата, а компания му правеше Нед Банкс — своенравният собственик на фирмата с дългото и странно наименование „Компания за закачалки на дрехи «Ню Ингленд»“.

На масата в съседство се бяха настанили докторите Дилбърт Кантор и Пол Дарнъл. Пред тях имаше цяла батарея от бирени бутилки, кошнички с пържени картофи и чинийки със сирене. Приличат на двойка свине пред копанята си, сбърчи вежди Ходжис. За миг се изкуши да седне при тях и да ги накара да обсъдят документите, които носеше в джоба си. После побърза да прогони тази мисъл от главата си. Не би могъл да издържи такъв разговор, освен това тези двамата откровено го ненавиждаха. Кантор беше рентгенолог, а Дарнъл — патолог. Преди пет години бяха изгубили частната си практика именно благодарение на Ходжис, който откри съответните отделения в болничния комплекс и ги принуди да работят в тях. По тази причина едва ли щяха да проявят съчувствие към неговите оплаквания.

На бара се беше настанил Джон Макензи — още един от местните жители, когото Ходжис имаше всички причини да избягва. Макензи беше собственик на сервиз и бензиностанция в покрайнините на града и Ходжис доскоро беше използвал услугите му за поддръжка на старата си кола. Но последния път Макензи не успя да се справи и той беше принуден да пропътува всичките километри до фирмения сервиз в Рутланд. И, естествено, отказа да плати на Джон за безполезния труд...

На два стола по-нататък беше Пийт Бъргън и Ходжис издаде беззвучен стон. Пийт беше един от хайманите в градчето, който така и не успя да завърши гимназия. Ходжис бе използвал цялото си влияние, за да го назначат в екипа по поддръжка на болницата, но хлапакът се оказа толкова безотговорен, че не след дълго го уволниха.

Отвъд бара имаше нещо като салон за билиард, до който се стигаше по три вкопани в пода стъпала. Около двете маси се бяха скупчили неколцина студенти от местния колеж по изкуствата — една институция с доста либерален правилник за вътрешния ред. От стария джукбокс до стената се лееше оглушителна музика.

Ходжис се поколеба. Не знаеше дали едно питие си струва навлизането в тази очевидно вражеска територия. В крайна сметка го

стори, просто защото си спомни за студа навън и небцето го засърбя за един хубав скоч.

Насочи се към свободните столове в дъното на бара като гледаше право пред себе си. Гърбът му моментално усети приятната топлина от камината. Чаша с дебели стени кацна на плота пред него и Карлтън Харис — дебелият и невъзмутим барман, побърза да я напълни с „Диуорс“, без да добавя лед. Двамата с Ходжис бяха стари приятели.

— Мисля, че е по-добре да си намериш друго място — промърмори Карлтън.

— Защо? — вдигна вежди Ходжис, доволен, че никой не отбеляза появата му.

Главата на бармана леко кимна към високата, полупразна чаша от коктейл, която стоеше на плота през два стола от Ходжис.

— Страхувам се, че нашият доблестен шеф на полицията мистър Уейн Робъртсън вече е доста понаквасен. В момента се намира в тоалетната...

— Мамка му! — простена Ходжис.

— После да не кажеш, че не съм те предупредил — рече Карлтън и се насочи към другия край на бара, за да обслужи студентите.

— В крайна сметка шест парчета винаги са равни на половин дузина — промърмори с примирение Ходжис. Ако се премести в другия край на бара, ще се окаже съсед на Джон Макензи. Реши да остане на мястото си и бавно вдигна чашата.

Но още преди да отпие, някой здравата го шляпна по гърба. Едва успя да отмести чашата, за да не разбие зъбите си.

— Я виж ти кой бил тук! Старият квакер!

Ходжис се обърна и се оказа лице в лице с Уейн Робъртсън — едър мъжага, наскоро прехвърлил четиридесетте. Само допреди няколко години Уейн беше в отлична физическа форма, с огромни стоманени мускули. Днес обаче половината от мускулите се бяха превърнали в лой, а шкембето му скриваше изцяло токата на широкия полицейски колан.

— Пак си се наквасил, Уейн — изгледа го неодобрително Ходжис. Полицаят беше в пълно снаряжение, с униформа и оръжие. — Защо не се прибереш у дома да поспиш?

Обърна се с лице към бара и направи повторен опит да отпие от чашата си.

— Благодарение на теб нямам какво да правя у дома — изръмжа Робъртсън.

Ходжис остави чашата и отново се обърна. Очите на Уейн бяха кръвясали, цветът им почти се сливаше с цвета на дебелиите му бузи. Русата му коса беше подстригана късо, в стил петдесетте години.

— Хайде да не започваме отново, Уейн — промърмори Ходжис. — Жена ти, мир на праха ѝ, не беше сред моите пациенти. А ти си пиян и трябва да се прибереш у дома...

— Ти беше шеф на шибаната болница! — отсече с пиянско упорство Робъртсън.

— Коего не означава, че отговарям за всеки пациент в нея, глупако! — ядоса се Ходжис. — Освен това, оттогава изминаха цели десет години, за Бога!

— Мръсно копеле! — изръмжа Робъртсън, сграбчи го за яката и направи опит да го свали от стола.

Карлтън Харис изскочи иззад бара с невероятна за теглото си бързина и се изправи между тях. Протегна ръце и започна да разкопчава пръстите на Робъртсън от яката на Ходжис.

— Я си сядайте на задниците! — заповяда той. — „Айрън Хорс“ не е боксова арена!

Ходжис оправи яката на ризата си, грабна чашата и тръгна към далечния край на бара. Джон Макензи го изчака да се приближи и просъска едно „дърт мръсник“, но Ходжис продължи пътя си сякаш не го беше чул.

— Не трябваше да се намесваш, Карлтън! — провикна се от мястото си доктор Кантор. — Целият град щеше да се радва, ако Робъртсън беше видял сметката на дъртия глупак!

Двамата с Дарнъл избухнаха в смях и започнаха да се тупат по гърбовете, сякаш се бяха задавили с бирата си. Карлтън невъзмутимо се върна зад бара и пое празната чаша на Бартън Шерууд, който искаше ново питие.

— Доктор Кантор е прав — рече Шерууд достатъчно високо, за да бъде чул от всички. — Следващият път не се намесвай и остави Робъртсън да покаже какво може!

— Не започвай и ти! — промърмори Карлтън докато сръчно смесваше напитките за коктейла.

— Защо? — повиши тон Шерууд. — Нека всички чуят какво представлява доктор Ходжис... На първо място е гаден като съсед. По една историческа случайност той се оказва собственик на парче земя с размерите на носна кърпичка, което разделя два от моите терени. И какво прави Ходжис? Вместо да ми го отстъпи, той издига висока стена около него!

— Че как няма да я издигна? — кипна Ходжис, забравил решението си да запази самообладание. — Нима имаше друг начин да спра проклетите ти коне, които непрекъснато ми осираха имота?

— Имаше, разбира се — кимна Шерууд. — Продаваш ми парцела и въпросът приключва. И без това не го ползваш за нищо!

— Не мога да го продам, защото е на името на жена ми — отвърна Ходжис.

— Глупости! — отсече онзи. — Всички знаят, че си прехвърлил собствеността върху земята и къщата на жена си, за да прикриеш мошеническия начин, по който си ги придобил! Това съм го чувал от собствената ти уста!

— Значи би трябвало да знаеш каква е истината — отвърна Ходжис. — Опитах се да ти я кажа по заобиколен път, но ти явно не разбираш от тактичност. Сега ще ти я кажа в прав текст: няма да ти продам парцела, защото те презирам! Надявам се, че това е достатъчно ясно за пилешкия ти мозък!

Шерууд се обърна с лице към останалите посетители на бара.

— Чухте това, нали? — извика той. — Всички сте свидетели, че поведението на доктор Ходжис се основава на злобата! Това едва ли ще ви изненада, тъй като този човек никога не е бил добър християнин...

— О, моля те! — направи гримаса Ходжис. — Направо ми призлява когато чуя президент на банка да говори за християнски добродетели! Нима си забравил колко семейства си изхвърлил на улицата?

— Това е друго нещо — отвърна Шерууд. — Това е бизнес и аз съм длъжен да защитавам интересите на своите акционери.

— Глупости! — махна с ръка Ходжис и се извърна към чашата си.

Някакво раздвижване край входа го накара да извърне глава. В бара нахлуха Трейнор и част от участниците в съвещанието. От изражението на лицето на председателя веднага стана ясно, че не му е

приятно да го вижда тук. Сви рамене и отново посегна към чашата си, после изведнъж осъзна, че всички са тук — и Трейнор, и Шерууд, и Кантор. Плъзна се от стола и бавно тръгна към масата, на която седяха Шерууд и Банкс. Настигна Трейнор и го потупа по рамото.

— Какво ще кажеш да поговорим сега? И без това всички сме тук...

— Стига вече, Ходжис! — почервеня Трейнор. — Колко пъти трябва да ти повтарям, че тази вечер не ми е до приказки! Ще се видим утре!

— За какво иска да говорите? — вдигна глава Шерууд.

— За бившите му пациенти — отвърна Трейнор. — Обещах му това да стане утре по обед.

— Хей, какво става тук? — приближи се доктор Кантор, усетил напрежението като акула, привлечена от плячката си.

— Доктор Ходжис не е доволен от начина, по който управляваме болницата — ехидно отвърна Трейнор. — Утре ще се наложи да го изслушаме...

— Без съмнение ще чуем нещо познато, нали? — ухили се Кантор. — Че не обслужваме бившите му пациенти като ВИП-персони!

— Каква черна неблагодарност! — провикна се доктор Кантор, изпреварвайки готвещия се да протестира Ходжис. — Отделяме от личното си време за благо на болницата, но в замяна получаваме единствено критики!

— Да бе, как да не отделяте от личното си време! — изръмжа Ходжис. — Не можете да заблудите никого. Ти никога не си хвърлял времето си напразно, а Трейнор използва болницата за да подхранва новородената си мания за величие! Интересът на Шерууд пък е още по-прозрачен — него го интересуват мангизите и нищо друго. А болницата е най-големият клиент на банката. За Кантор нещата са ясни — той проявява интерес към Центъра за рентгенова диагностика — онзи проклет джоинт-венчър, който приех в миг на безумие. Признавам, че това е най-голямата ми грешка като главен администратор на болницата...

— Не мислеше така когато го открихме — заядливо подхвърли доктор Кантор.

— Само защото бях убеден, че това е единственият начин да модернизираме скенера — поклати глава Ходжис. — Изчисленията показваха, че апаратурата ще се изплати за по-малко от година, но за съжаление пропуснах да взема предвид дейността на теб и колегите ти рентгенолози на частна практика, които най-безсрамно започнаха да ограбват болницата от хонорарите, които ѝ се полагаха!

— Не ми се говори повече на тази изтъркана тема — сви рамене доктор Кантор.

— И на мен — кимна Ходжис. — Подхванах я просто защото ме ядосахте с лицемерието си. Вие нищо не правите даром, интересува ви единствено печалбата. Пациентите и обществеността са на втори план.

— Най-малко ти имаш право да говориш по този начин! — раздразнено го изгледа Трейнор. — Докато беше на служба, управляваше болницата като лично имение. Защо не кажеш откъде идваше поддръжката на къщата ти през всичките тези години?

— Какво имаш предвид? — попита с блеснали очи Ходжис.

— Въпросът ми беше пределно ясен — повиши тон Трейнор, очевидно решил да довърши опонента си.

— Не виждам какво общо има тук къщата ми — запелтечи Ходжис.

— Къде е Ван Слайк? — надигна се на пръсти Трейнор и огледа помещението. — Трябва да е някъде тук...

— Ей го там, до огъня — посочи с пръст Шерууд и на лицето му се появи доволна усмивка. Въпросите около къщата на Ходжис винаги му носеха удоволствие. Не ги повдигаше публично само защото Трейнор беше забранил да се говори на тази тема.

Ван Слайк изглежда не чуваше, че го викат. Трейнор повиши глас до такава степен, че всички разговори в бара се прекратиха. За момент настъпи пълна тишина, нарушавана единствено от музиката в далечния ъгъл, край масите за бiliarд.

Ван Слайк бавно се надигна от мястото си. Личеше, че не му е удобно да бъде център на вниманието. Но посетителите бързо извърнаха глави и възобновиха разговорите си.

— За Бога, човече! — възкликна Трейнор. — Придвижваш се така, сякаш си на осемдесет, а не на тридесет!

— Извинявам се — равнодушно промърмори Ван Слайк.

— Искам да ти задам един въпрос — усмихна се Трейнор. — Кой се грижеше за къщата и парцела на доктор Ходжис?

Ван Слайк премести поглед върху лицето на възрастния лекар, на устните му се появи лека усмивка. Ходжис се извърна настрана.

— Е? — настоя Трейнор.

— Ние — отвърна Ван Слайк.

— Я бъди по-изчерпателен. Кой са тези „ние“?

— Екипът по поддръжка на болницата — отвърна Ван Слайк без да отделя очи от Ходжис.

— В продължение на колко време вършехте това?

— Откакто се помня... И продължаваме да го правим.

— От днес нататък спирате! — отсече Трейнор. — Ясно ли е?

— Ясно.

— Благодаря ти, Върнър — усмихна се Трейнор. — А сега иди на бара и изпий една бира за моя сметка, докато ние приключим малкия си разговор с доктор Ходжис.

Ван Слайк сви рамене и се върна на мястото си до камината.

— Нали помниш старата приказка? — извърна се с усмивка Трейнор. — Хората в стъклени къщи...

— Млъкни! — прекъсна го с дрезгав глас Ходжис, понечи да каже още нещо, но вместо това изведнъж се обърна и тръгна към вратата. Във вестибюла спря само за да грабне палтото и шапката си, после изскочи в студената нощ.

— Стар глупак! — изръмжа под нос той. Беше го яд на себе си, защото наивно позволи на някакъв смахнат публично да накърни репутацията му. Но бригадата за поддръжка действително се грижеше за имота му. Това започна преди много години, когато нейните членове просто се появиха в градината. Ходжис не ги беше молил за никакви услуги, но и не направи нищо да ги спре.

Дългият преход до дома му в южните покрайнини на града помогна за разсейването на вината, която чувстваше. Момчетата от поддръжката прекопаваха градината му, стягаха това-онова, но го вършеха напълно безкористно. Това нямаше нищо общо с грижата за пациентите. Навлезе в покритата със сняг алея и реши, че ще трябва да потърси услугите на някоя фирма по разчистването и да си ПЛАТИ. Нямаше никакво намерение да позволи на онези типове да блокират

протестите му относно далеч по-сериозни нарушения на територията на болницата.

Стигна до средата на дългата алея, която свършваше пред входната врата. Оттук се виждаше поляната зад къщата и част от оградата, която беше издигнал, за да спре конете на Шерууд. Никога няма да я продам на това гадно копеле, скръцна със зъби той. Шерууд се беше сдобил със съседния имот купувайки го на безценица от семейството на тежко болен човек, който също беше сред пациентите на Ходжис. Документацията по приемането му в болницата се намираше в джоба му, сред още куп подобни книжа.

Напусна алеята и пресече напъряко, през замръзналото езерце, в което през лятото квакаха безброй жаби. Заледената повърхност беше почистена от снега, в краищата му стърчаха колове, играещи ролята на хоккейни врати. Съседските деца явно бяха се възползвали от дебелия лед за своите игри. Отвъд езерцето се издигаше тъмната грамада на къщата.

Ходжис мина отстрани и се насочи към дъсчения навес, който я свързваше с обора. Изступа ботушите си от снега и влезе. Съблече се в просторното антре, измъкна навитите на руло документи от страничния джоб на якето си и тръгна към кухнята.

Хвърли бумагите на масата, приглади ги с длан, след което се насочи към барчето в библиотеката. Все пак трябваше да получи питието, което го принудиха да зареже в бара. Настоятелно чукане го накара да се закове на място в средата на просторния хол.

Хвърли поглед на часовника си, в очите му се появи недоумение. Кой би могъл да дойде в отдалечената му къща, при това в такова време? Обърна се, прекоси кухнята и излезе в антрето. Вдигна ръка и избърса запотената стъкло на входната врата. Навън смътно се очертаваше фигурата на мъж.

— Какво има? — промърмори Ходжис и дръпна резето. Вратата проскърца и се отвори. — Намирам посещениято ти за доста странно, особено след всичко, което се случи...

Посетителят не отговори. Вятърът вкара облак ситен сняг в тясното помещение.

— Добре де — сви рамене възрастният мъж. — Тъй и тъй си тук, поне влез... — Пусна вратата и тръгна обратно към кухнята: — Но не

очаквай от мен ролята на гостоприемния домакин. И затвори след себе си, ако обичаш...

Спря преди да изкачи единичното стъпало към кухнята и понечи да се обърне, за да провери дали входната врата действително е затворена. С крайчеца на окото си видя предмета, който се стрелна към главата му и инстинктивно приклепна.

Това с положителност му спаси живота. Квадратното бетонно желязо само се плъзна по главата му, оставяйки кървава следа. Ударът попадна в ключицата му, която се счупи със звучно изщракване. Тялото му се олюля и политна към кухнята.

Спря го кухненската маса. Ръцете му се вкопчиха в плота и това го задържа на крака. Кръвта бликна от раната на слепоочието му и обля документите. Обърна се навреме, за да види как нападателя лети към него с вдигнато над главата си желязо. Ръката му беше пъхната в кожена ръкавица.

В момента, в който желязото започна да пада, Ходжис се стрелна напред и успя да улови китката на мъжа. Но щангата все пак го улучи, от разкъсаните артерии в основата на косата му бликна още кръв.

Ноктите на възрастния човек с отчаяние се забиха в ръката на нападателя. Инстинктивно съзнаваше, че ако я пусне, го очаква сигурна смърт.

Двамата мъже се вкопчиха един в друг, сякаш решили да изиграят страшния танц на смъртта. Телата им се блъскаха в стените, преобръщаха столовете, чупеха наредените върху умивалника чинии. Всичко потъна в кръв.

Нападателят изкрещя от болка, но все пак успя да изтръгне ръката си от хватката на Ходжис. Щангата се стрелна нагоре и с ужасна сила се стовари върху протегнатите ръце на възрастния човек. Костите изпукаха и се счупиха с лекотата на сухи съчки.

После желязото отново се вдигна нагоре. Този път нямаше какво да му попречи и ударът попадна точно там, където беше насочен — върху темето. Черепът се пръсна на хиляди дребни късчета, твърдият метал проникна дълбоко в мозъка.

Ходжис тежко се стовари на пода, светлината в очите му бързо угасна.

ПЪРВА ГЛАВА

СЪБОТА, 24 АПРИЛ

— Наближаваме реката — каза Дейвид Уилсън и хвърли поглед към дъщеря си Ники, седнала отпред до него. — Знаеш ли как се казва?

Ники извърна махагоновите си очи към него и отметна кичурче коса от челото си. Дейвид рискува да отдели поглед от пътя и да го насочи право в очите на детето, в които сякаш играеха слънчеви зайчета. Те имаха цвят на пчелен мед и съвпадаха с цвета на косата му.

— Знам имената на три реки — каза с категоричен тон Ники:

— Мисисипи, Нил и Амазонка. И понеже нито една от тях не минава през Нова Англия, ще призная, че не знам...

Дейвид се засмя, съпругата му на задната седалка стори същото.

— Какво е толкова смешно? — попита с достойнство Ники.

Дейвид погледна в огледалцето за обратно виждане и срещна очите на Анджела. И двамата мислеха това, което често бяха говорили помежду си: Ники често казва неща, които звучат прекалено логично и зряло за нейните осем години. Изпитваха гордост от този факт и го приемаха като безспорно доказателство за интелигентността на детето си. Същевременно си даваха сметка, че дъщеря им расте бързо и благодарение на проблемите си със здравето.

— Защо се смеете? — настоя детето.

— Питай майка си — отвърна Дейвид.

— Не, баща ти ще ти обясни по-добре — обади се Анджела.

— Какво ви става, бе хора? — изрази протеста си Ники. — Това не честно! Но мен хич не ме е грижа дали се смеете, или не, защото мога и сама да открия името на тази река! — Ръцете ѝ сръчно измъкнаха пътната карта от жабката.

— Пътуваме по Магистрала 89 — подсказа ѝ Дейвид.

— Знам! — троснато отвърна Ники. — Не ми трябва помощ!

— Моля за извинение — широко се усмихна Дейвид.

— Ето! — извика след малко момиченцето и извъртя картата така, че баща ѝ да може да я види. — Река Кънектикът, точно като името на щата!

— Права си — кимна Дейвид. — И какво разделя тя?

Ники сведе поглед към картата, помълча малко и обяви:

— По нея минава границата между Върмонт и Ню Хемпшър.

— Точно така — кимна Дейвид и махна с ръка: — А ето я и самата река...

Утихнаха докато синьото 11-годишно волво-комби прекосяваше моста. Мътната вода под него се точеше на юг.

— Мисля, че снегът в планината продължава да се топи — отбеляза Дейвид.

— А ще видим ли планината? — попита Ники.

— Разбира се. Казва се Зелената планина.

Малко след моста магистралата правеше лек завой на северозапад.

— Вече сме във Върмонт, така ли? — обади се Анджела.

— Да, мамо — нетърпеливо отвърна Ники.

— Колко ни остава до Бартлет?

— Може би около час — отвърна Дейвид.

Час и петнадесет минути по-късно волвото мина покрай голяма табела, на която беше написано:

ДОБРЕ ДОШЛИ В БАРТЛЕТ, СЕДАЛИЩЕТО НА КОЛЕЖА „БАРТЛЕТ“.

Дейвид вдигна крак от педала за газта и колата забави ход. Плъзнаха се по широк булевард, от двете страни на платното се издигаха вековни дъбове, зад които се редуваха бели дървени къщи, построени в някаква особена смесица от колониално-викториански стил.

— Приличат на извадени от картинка — отбеляза Анджела.

— Много от градчетата в Нова Англия са такива — кимна Дейвид. — Сякаш са ги извадили направо от Дисниленд.

— Понякога се питам дали копията не са по-добри от оригинала — засмя се Анджела.

Наближиха центъра, жилищата отстъпиха място на търговски и обществени сгради от червени тухли, повечето от които бяха декорирани в типично викториански стил. Най-високите от тях бяха на

три-четири етажа, върху каменните плочи над входните врати беше изписана годината на строителството — най-често края на деветнадесети и началото на двадесети век.

— Вижте, има кино! — извика Ники и посочи голям рисуван плакат, който с едри печатни букви рекламираше нашумяла филмова продукция. В съседство беше пощата, над която се вееше избеляло американско знаме.

— Извадихме голям късмет с времето — отбеляза Анджела. По синьото небе се гонеха малки пухкави облачета, температурата надминаваше двадесет градуса.

— Какво е това? — извика Ники. — Прилича на автобус без колела...

— Нарича се мобилна закусвалня — засмя се Дейвид. — През петдесетте са били много популярни на запад...

Ники увисна на предпазния колан и напрегна взор.

В същинския център на града се издигаха масивни постройки от сив гранит, които имаха далеч по-внушителен вид от тухлените обществени сгради. Най-впечатляваща от тях беше Националната банка „Грийн Маунтънс“, над която се издигаше красива часовникова кула.

— Тази къща наистина е взета от Дисниленд — отбеляза Ники.

— Какъвто бащата, такава и дъщерята — усмихна се Анджела.

Стигнаха градската градина. Тревата имаше наситенозелен цвят, сякаш вече бяха в средата на лятото. Около кокетното фонтанче в центъра се виеха лехи с красиви цветя. Дейвид отби до тротоара и изключи двигателя.

— Това тук ми изглежда истински рай, особено ако го сравнявам с района около Градската болница на Бостън — отбеляза той.

— Имаме няколко часа до интервютата — погледна часовника си Дейвид. — С какво да ги запълним?

— Нека пообиколим още малко, а после ще похапнем — предложи Анджела.

— Нямам нищо против — кимна Дейвид и включи на скорост. Западно от градската градина се издигаше библиотеката — сграда от масивен гранит, също като тази на банката. Но конструкцията ѝ беше по-различна — тя изглеждаше повече като италианска вила, отколкото като замък.

Залепено за библиотеката беше основното училище. Дейвид отби и спря, давайки възможност на Ники да го разгледа. Беше приятна на вид тухлена постройка от началото на века, към която бяха прилепени няколко спомагателни сгради, строени значително по-късно.

— Какво ще кажеш? — погледна дъщеря си той.

— Тук ли ще ходя на училище, ако се преместим? — попита Ники.

— Сигурно — кимна Дейвид. — Не допускам, че в малко градче като Бартлет има и друго основно училище...

— Хубаво е — даде неутралното си становище Ники.

Подкараха отново и бързо прекосиха търговския център на града. Веднага след него се озоваха на територията на колежа „Бартлет“. И тук сградите бяха от сив гранит с бели орнаменти — също като в центъра. Стените на повечето от тях бяха покрити с бръшлян.

— Няма нищо общо с университета „Браун“ — отбеляза Анджела. — Но е много приятно...

— Понякога се питам какво ли би се получило, ако бях учил в някой малък колеж като този — промълви Дейвид.

— Нямаше да се запознаеш с мама — отсеке Ники. — Което означава, че и мен нямаше да ме има!

— Права си — засмя се Дейвид. — Точно затова се радвам, че учих в „Браун“.

Направиха широк завой и тръгнаха обратно към центъра. Прекосиха моста над поточето с впечатляващото наименование Роуринг ривър и пред очите им се появиха две стари мелници. Дейвид обясни на детето, че преди години тези мелници са били задвижвани от гореща вода. Сега в сградата на едната от тях се помещаваше някаква фирма за компютърен софтуер, но колелото ѝ беше запазено и продължаваше да се върти с тихо поскърцване. Табелата над входа на съседната мелница съобщаваше, че там са офисите на „Компания за закачалки на дрехи «Ню Ингленд»“.

Върнаха се в центъра и Дейвид паркира до градската градина. Слязоха от колата и бавно тръгнаха по Мейн стрийт.

— Впечатляващо, нали? — прошепна Анджела. — Няма боклуци, няма драсканици по стените и най-вече — няма бездомници! Сякаш сме попаднали в друга държава!

— Какво мислиш за местните? — попита Дейвид. Имаше предвид редките пешеходци, с които се бяха разминали.

— Резервирани, но едва ли имат неприязнено отношение към чужденците — даде кратък, но точен отговор Анджела.

Дейвид спря пред магазина за железария „Стейли“, огледа рекламата над входа и кимна с глава.

— Ще вляза тук да попитам къде можем да похапнем — рече той.

Анджела кимна и дръпна Ники към витрината на съседния магазин, на която бяха изложени дамски обувки.

Дейвид се върна след броени секунди.

— За нещо леко най-подходяща е закусвалнята, но наистина добра храна предлагат в кръчмата „Айрън хорс“ — обяви той. — Аз гласувам за закусвалнята.

— Аз също — присъедини се Ники.

— Това решава нещата — кимна Анджела.

Поръчаха си хамбургери, приготвени по класическия начин от едно време: с препечени филийки, суров лук и изобилие от кетчуп. Излапаха ги с апетит, после Анджела се изправи.

— Съжалявам, но не мога да се поява на интервю без да съм измила зъбите си — обяви тя.

Дейвид отиде на касата да плати и взе едно пликче ментови бонбони.

Насочиха се към колата. По тротоара срещу тях вървеше жена, която водеше на каишка малко кученце със златиста козина.

— Колко е хубаво! — възкликна Ники.

Жената любезно се спря, за да позволи на детето да погали кученцето.

— На колко е години? — попита Анджела.

— О, само на три месеца — отвърна жената.

— Бихте ли ни казали как да стигнем до Общинската болница? — попита Дейвид.

— Разбира се. Трябва да подминете градската градина, а след това да завиете надясно по Фонт стрийт. На следващата пряка отново ще свиете наляво и ще видите главния вход на болницата.

Благодариха на непознатата и продължиха пътя си. Ники крачеше с извърната глава, без да може да отдели поглед от красивото

кученце.

— Ще ми разрешите ли да си имам куче, ако останем да живеем тук? — внезапно попита тя.

Дейвид и Анджела си размениха усмивки. Сърцата им се разтопиха от умиление пред първото скромно желание на дъщеря им след прекараната болест.

— Разбира се — рече Анджела.

— Дори ще получиш възможност сама да си го избереш — добави Дейвид.

— В такъв случай искам да живеем тук! — отсече Ники. — А вие?

Анджела хвърли безпомощен поглед към мъжа си, но той само вдигна ръце.

— Отговорът на този въпрос зависи от много неща — промълви неуверено майката.

— Какви например?

— Ами на първо място дали ще ни искат тук — отвърна Анджела, доволна от лесния отговор.

Общинската болница на Бартлет се оказа по-голяма и по-внушителна, отколкото бяха очаквали. Разбира се, и двамата знаеха, че това е най-големият медицински център в областта, но въпреки това бяха изненадани.

Дейвид пренебрегна знака, който съобщаваше, че паркингът се намира зад сградата. Спря на алеята в близост до главния вход и остави мотора да работи.

— Каква красота! — възкликна той. — Никога не бях допускарал, че една болница може да бъде и привлекателна!

— Да, гледката е прекрасна — кимна Анджела.

Болничният комплекс беше застроен на склона на един хълм в северната част на града. Широките прозорци гледаха на юг, окъпани от ярката слънчева светлина. Точно срещу нея стърчеше готическата камбанария на църквата, а на хоризонта се виждаха меките очертания на Грийн Маунтънс.

— Време е да влизаме — излезе от унеса си Анджела и потупа мъжа си по ръката. — Интервюто ми е след десет минути Дейвид включи на скорост и заобиколи болницата. Паркингите бяха два, разположени терасовидно и разделени от напъпили дървета. Местата

за посетители бяха на долния, непосредствено до задния вход на болницата.

Указателните табели в коридорите бяха поставени така, че откриването на администрацията не представляваше никакъв проблем. Една услужлива секретарка им показа кабинета на Майкъл Колдуел, главен лекар на болницата.

Анджела почука на рамката на отворената врата и Колдуел вдигна глава от книгата пред себе си. Приличаше на Дейвид, тъй като имаше същата мургава кожа и висока, добре сложена фигура. Годиците му бяха горе-долу същите — някъде около тридесетте. И неговата коса беше сресана на път. Но приликата свършваше дотук. Чертите на Колдуел бяха по-твърди от тези на Дейвид, а носът му беше извит и с тесни ноздри.

— Моля, заповядайте! — скочи на крака на главният лекар. — Всички, разбира се...

Пред бюрото му светкавично се появиха три стола с твърди седалки.

Дейвид хвърли несигурен поглед към жена си, която само сви рамене. Тя нямаше нищо против, ако Колдуел беше решил да интервюира цялото й семейство.

Размениха си кратки ръкостискания, после Колдуел се върна зад бюрото и извади папката с документите на Анджела.

— Прегледах молбата ви и придружаващите я документи — каза с усмивка той. — И трябва да ви призная, че съм дълбоко впечатлен...

— Благодаря — отвърна на усмивката Анджела.

— Честно казано, не очаквах жена-патолог, но впоследствие научих, че тази област на медицината привлича все повече представителки на нежния пол...

— При патологията работното време е горе-долу фиксирано — поясни Анджела. — И това я прави далеч по-удобна за една жена, която трябва да полага грижи и за семейството си... — Очите й изпитателно пробягаха по лицето на човека зад бюрото. Забележката му я накара да изпита леко неудобство, но не искаше да прибързва с преценките си.

— От препоръките ви личи, че патологическото отделение на Градската болница в Бостън ви счита за един от най-способните практиканти — подхвърли Колдуел.

— Давах максимума от себе си — отвърна с усмивка Анджеला.

— Не по-малко впечатляващ е и преписът от дипломата ви от медицинския факултет на Колумбийския университет — добави Колдуел и рязко вдигна глава: — Това е напълно достатъчно да удовлетворим молбата ви. Общинската болница в Бартлет е готова да ви приеме — просто и ясно. Но може би вие също имате въпроси към нас...

— Дейвид също е подал молба за работа в Бартлет — каза Анджела. — Става въпрос за „Компребенсив Медикъл — Върмонт“, един от големите здравноосигурителни фондове в щата...

— Ние го наричаме КМВ — кимна Колдуел. — И той е единственият ЗОФ в района...

— В молбата си съм посочила, че ще приема мястото при вас само ако и Дейвид получи работа във фонда. И обратното...

— Да, не съм забравил — кимна Колдуел. — Дори си позволих да вляза в контакт с КМВ и да поговоря с регионалния мениджър Чарлс Кели. Офисите на фонда са тук, в болничния комплекс. Разбира се, не мога да говоря от тяхно име, но останах с впечатлението, че проблеми няма да има...

— Веднага след като свършим тук, аз ще отида на предварително уговорена среща с господин Кели — обади се Дейвид.

— Много добре — кимна Колдуел. — И така, доктор Уилсън, нашата болница има удоволствието да ви предложи постоянна работа като помощник-патолог с първоначална годишна заплата в размер на осемдесет и две хиляди долара.

Анджела изчака главата на главния лекар да се сведе над папката и хвърли тържествуващ поглед по посока на съпруга си. След тежките дългове, които изплащаха в продължение на години, осемдесет и две хиляди долара ѝ се струваха цяло състояние. Усмивката на Дейвид показва, че и той мисли същото.

— Разполагам с известна информация и относно допълнителното ви запитване — вдигна глава Колдуел, поколеба се и добави: — Но за нея може би трябва да поговорим насаме...

— Не е необходимо — поклати глава Анджела. — Става въпрос за цистофиброзата на Ники, нали? Ние нямаме тайни от нея, още повече, че тя е активен участник в лечебния процес.

— Много добре — кимна Колдуел, дари детето с топла усмивка и продължи: — Научих, че в болницата имаме пациентка със същата диагноза — 9-годишно момиче на име Карълайн Хелмсфорд. Позволих си да ви уредя среща с лекуващият лекар Бъртранд Пилснър, който е щатен педиатър на КМВ.

— Благодаря, много сте мил.

— За нищо — усмихна се Колдуел. — Е, вече сигурно разбирате, че имаме голямо желание да ви устроим тук, в нашето красиво градче. Но от един кратък преглед на документите човек едва ли може да разбере всичко. Бих искал да чуя какво още искате да знаете за своето бъдеще тук. Така ще мога да ви бъда от по-голяма помощ...

Анджела обърна глава към Ники и тихо рече:

— Защо не обясниш на доктор Колдуел какво представлява цистичната фиброза?

— Това е наследствена болест — започна със сериозен тон Ники. — При случаите, в които и двамата родители са вирусоносители, шансовете на детето им да се разболе са около двадесет и пет процента. А според общата статистика едно на всеки две хиляди новородени има цистична фиброза.

Колдуел кимна, на лицето му се появи нервна усмивка. Имаше нещо странно в начина, по който получава сериозна информация от устата на 8-годишно дете.

— Основният проблем е в дихателната система — продължи Ники. — Мукусното покритие на дробовете е по-дебело от това на здравите хора. Дробовете не могат да се самопочистват и това води да затлачване и възпаления. Пряка последица от това е появата на хроничен бронхит и пневмония. Развитието на заболяването протича различно — при някои хора то е свързано с тежка форма на пневмония, а при други — като мен — просто трябва да се пазим от настинки и да не спираме различните видове дихателни терапии, на които се подлагаме...

— Много интересно — разшири се усмивката на доктор Колдуел. — А ти говориш като истински специалист. Може би искаш да станеш доктор като пораснеш...

— Точно така — кимна Ники. — Ще специализирам болести на дихателния апарат.

Колдуел стана на крака.

— Е, добре, настоящи и бъдещи доктори — махна към вратата той. — Нека се прехвърлим в болничната сграда и да се срещнем с доктор Пилснър.

Разстоянието от административната сграда до по-новия болничен комплекс беше съвсем кратко. Препорача през аварийния изход и се озоваха в застлан с мокет коридор.

Приемното време на доктор Пилснър беше в разгара си, но той успя да отдели няколко минути на семейство Уилсън. Беше едър мъж с гъста бяла брада, който моментално се понрави на Ники, тъй като се ръкува с нея съвсем официално, както с възрастните.

— Болницата разполага с отличен терапевт по дихателни болести — уведоми гостите си той. — А и апаратурата ни е много добра. Моята втора специалност са болестите на дихателния апарат, специализирал съм в Бостънската Клиника по педиатрия. Всичко това ми дава основания да се надявам, че ще можем да се погрижим за Ники по най-добрия начин.

— Много се радвам — усмихна се с облекчение Анджела. — Откакто поставиха тази диагноза на Ники, ние не вземаме никакво важно решение без да се съобразяваме с нейното състояние.

— Така и трябва — кимна доктор Пилснър. — А Бартлет ще й се отрази много добре, тъй като тук въздухът е чист и няма почти никакво промишлено замърсяване. Сигурен съм, че ще се чувства много добре, стига да няма алергия към тревата и растенията.

Колдуел придружи семейството до регионалното бюро на КМВ и не си тръгна преди да чуе обещанието им, че непременно ще се върнат при него след интервюто на Дейвид.

Секретарката ги насочи към малка чакалня. Тримата се настаниха около отрупаната със списания масичка, но не успяха дори да ги разгърнат, тъй като Чарлс Кели изскочи от вратата на кабинета си и тръгна с протегнатата ръка към Дейвид.

Беше едър мъж със загоряло лице и тъмноруса, пронизана от сребристи нишки коса. Главата му стърчеше поне на двадесетина сантиметра над Дейвид. Костюмът му имаше безупречна кройка, а поведението му беше сърдечно като на пътуващ търговец.

И той, подобно на Колдуел, покани цялото семейство да се настани пред бюрото му.

— Честно казано, ние се нуждаем от вас, Дейвид — рече без увъртания Кели и почука с ръка върху плота. — Искаме да се включите в нашия екип и сме особено впечатлени от факта, че сте специализирал вътрешни болести в градската болница на Бостън. Това е така, тъй като се повече жители на големите градове се местят в провинцията и вашият опит ще ни бъде от полза. Няма никакво съмнение, че ще бъдете съвсем на място в екипа от хора, които се занимават с доболничната медицинска помощ.

— Радвам се — отвърна със смутена усмивка Дейвид.

— КМВ бързо разширява дейността си в тази част на Върмонт и особено в Бартлет — продължи ентузиазирано Кели. — Имаме договор за здравно осигуряване с фабриката за закачалки, с колежа и с компанията за компютърен софтуер, освен това покриваме всички щатски и общински служители.

— Това ми звучи като монопол — закачливо подхвърли Дейвид.

— Ние предпочитаме да го свързваме с решимостта си да предлагаме качествени здравни услуги при поддържане на оптимално ниски разходи...

— Да, разбира се — кимна Дейвид.

— Заплатата ви през първата година ще бъде четиридесет и една хиляди долара — добави Кели.

Дейвид кимна и се усмихна, представил си закачките на Анджела. И двамата знаеха, че нейната заплата ще бъде значително по-висока, но нямаха представа, че разликата ще бъде почти двойна.

— Нека ви покажа евентуалното ви работно място — надигна се енергично Кели. — Така ще получите представа за начина, по който се действа тук.

Дейвид колебливо погледна към Анджела. Този човек беше далеч по-агресивен и целенасочен от Колдуел.

Отделението се оказа мечта, поне за неговите представи. Гледката към Грийн Маунтънс, която се разкриваше от широките прозорци на чакалнята беше толкова съвършена, че приличаше на картина.

Вътре имаше четирима пациенти с разтворени списания в ръце. Забелязал въпросителния му поглед, Кели побърза да обясни:

— Ще делите кабинета си с доктор Рандал Портланд, хирург-ортопед. Много добър човек. Това е част от нашата система за

икономии. Нека видя дали е тук, за да се запознаете...

Направи крачка напред и почука на голямото огледало, което изпълваше част от стената. Оказа се, че това е хлъзгаща се настрани врата, зад която беше кабинета на дежурната сестра. Кели размени няколко думи с нея и огледалната врата се затвори.

— Ще дойде след минутка — върна се той при гостите си и започна да обяснява разположението на етажa. От западната врата на чакалнята се влизаше в поредица от кабинети за прегледи, които бяха празни и току-що боядисани. Гледката от частния кабинет, определен за Дейвид, беше не по-малко впечатляваща от тази на чакалнята.

— Добър ден на всички — разнесе се плътен мъжки глас зад гърба им. Семейството обърна гръб на панорамата и се озова лице в лице с млад и стегнат мъж, който затваряше вратата след себе си. Кели им го представи като доктор Рандал Портланд.

— Наричайте ме Ранди — усмихна се младият мъж докато разтърсваше ръката на Ники. Очите му изпитателно пробягаха по фигурата на Дейвид. — Случайно да играете баскетбол?

— Отвреме-навреме — отвърна Дейвид, после смутено добави: — Но напоследък нямам много време...

— Надявам се да се установите в Бартлет — рече Ранди. — Изпитваме остра нужда от нови играчи...

Дейвид му отвърна с усмивка.

— Е, добре... Радвам се, че се запознахме. Сега трябва да бягам, защото ме чака работа...

— Много е зает — поясни след излизането му Кели. — В момента имаме само двама ортопеди, докато по щат трябва да са трима.

Дейвид отново се обърна към фантастичната гледка, която се разкриваше от прозореца.

— Е, какво ще кажете? — присви очи Кели.

— Впечатлени сме — промълви Дейвид и хвърли кос поглед към Анджела.

— Ще трябва хубавичко да си помислим — добави тя.

Сбогуваха се с Чарлс Кели и се върнаха в кабинета на Колдуел. Той настоя да ги разведе из болницата, а на Ники предложи да си поиграе в детската стая, която се обслужваше от доброволки с розови престилки.

Първата им спирка беше лабораторията, която се оказа истинско произведение на изкуството. Анджела остана дълбоко впечатлена от патологическата секция, в която щеше да работи. После Колдуел почука на вратата на кабинета на доктор Бенджамин Уодли, началникът на патологическото отделение.

Доктор Уодли се оказа джентълмен с посребрени коси и изтънчен вид, който приближаваше шейсетте. Анджела с изненада установи, че много прилича на баща ѝ.

Научил, че Дейвид и Анджела имат момиченце, докторът запалено се зае да хвали местната образователна система.

— Моите деца са изключително доволни от нея — обяви той. — Едното вече е в Уеслиън, а другото е абитуриент в тукашната гимназия, но вече има запазено място в колежа „Смит“.

След няколко минути се сбогуваха с доктор Уодли и тръгнаха по коридора след Колдуел.

— Забеляза ли колко прилича на баща ми? — прошепна Анджела.

— Да — кимна Дейвид. — Притежава същата самоувереност и има хъс към това, което върши...

— Според мен приликата е забележителна — поклати глава тя.

— Надявам се това да не те доведе до истерия — закачливо подхвърли Дейвид.

Запознаха се с Оперативния блок и влязоха в Рентгенологията. Тук Дейвид се спря и с удивление огледа чисто новата апаратура за проявяване.

— Това нещо е далеч по-добро от машините, които използва градската болница в Бостън — отбеляза той. — Откъде сте взели парите за закупуването му?

— Целият рентгенологичен отдел е взет под аренда от доктор Кантор, който има грижата за подновяването на апаратурата — поясни Колдуел. — А печалбата се дели по равно между болницата и него.

Огледаха залите за лъчева терапия, оборудвани с най-новите модели линейни ускорители, после се върнаха в централния блок и надникнаха в също така модерно оборудвана зала за спешна помощ на новородени в критично състояние.

— Не знам какво да кажа — промълви Дейвид след като обиколката им завърши.

— Бяхме чували, че тази болницата е оборудвана добре, но това, което видяхме, надмина всичките ни очаквания — добави Анджела.

— Разбира се, ние се гордеем с постигнатото — кимна Колдуел, пропускайки ги в кабинета си. — Но то беше задължително, за да получим контракта с КМВ. Водихме тежка битка за оцеляване с болниците „Вали“ и „Мери Саклър“ и за щастие я спечелихме...

— Но тези подобрения струват цяло състояние — отбеляза Дейвид.

— Меко казано е така — кимна Колдуел. — Болниците в днешно време издържат много трудно, особено при ограниченията в конкуренцията, които налага правителството. Приходите намаляват, а разходите растат. Оставането в бизнеса вече е въпрос на оцеляване. — Взе от бюрото един обемист плик и го подаде на Дейвид. — Това е общата информацията за болницата. Надявам се, че тя ще улесни решението ви да приемете работата, която ви предлагаме...

— А къде бихме могли да се настаним? — обади се притеснено Анджела.

— Радвам се, че задавате този въпрос — отвърна с усмивка Колдуел. — Във връзка с него съм упълномощен да ви поканя на среща с Бартън Шерууд от Националната банка „Грийн Маунтънс“. Господин Шерууд е заместник председател на борда на директорите в болницата и едновременно с това президент на банката. От него ще получите ясна представа за начините, по които градът подкрепя нашето здравно заведение.

Семейство Уилсън се отбиха да приберат Ники от детския кът, качиха се в колата и подкараха обратно към центъра на града. Паркираха в близост до градската градина и прекосиха платното към входа на банката. Бартън Шерууд ги прие веднага, както и предишните им домакини в Бартлет.

— Молбите ви за работа бяха приети благосклонно на последното заседание на борда — обяви той и тикна палци в джобчетата на жилетката си. Беше слаб около шейсетгодишен мъж с оредяла коса и тънки мустачки. — Всички ние искрено се надяваме да се присъедините към голямото семейство професионалисти, които работят и живеят в Бартлет. В тази връзка искам да ви информирам, че банка „Грийн Маунтънс“ е готова да ви отпусне изгоден кредит за закупуване на жилище.

Ченетата на Дейвид и Анджела увиснаха едновременно. Никога не бяха допусkali, че още на първата година след приключването на стажа си ще бъдат в състояние да си купят собствено жилище, финансовото им състояние беше плачевно, тъй като и двамата имаха тежки дългове, натрупани по време на следването. Общата сума надхвърляше сто и петдесет хиляди долара.

Шерууд продължи да говори, но на тях им беше трудно да се съсредоточат върху детайлите. Окопитиха се едва в колата.

— Не мога да повярвам! — смаяно промълви Дейвид.

— Звучи прекалено добре, за да е истина — съгласи се Анджела.

— Значи ще се преместим да живеем в Бартлет, така ли? — попита Ники, единствената, която беше запазила пълно самообладание.

— Ще видим — въздъхна Анджела и се настани зад кормилото. Дейвид беше карал на идване, справедливо беше да го замести по обратния път към Бостън.

— Откривам една интересна новина — подхвърли Дейвид, разлистил материалите, които му предаде Шерууд. — В изрезка от местния вестник се съобщава за договора, сключен между Общинска болница „Бартлет“ и КМВ. Съгласие е било постигнато едва след като бордът на директорите начело с Харолд Трейнор е отстъпил пред настояването на КМВ за хоспитализация на неопределен брой пациенти с минимални здравни осигуровки — ход, който се подкрепя от правителството и всички големи здравно-осигурителни фондове.

— Добър пример за начина, по който болниците и лекарите в тях са принудени да се съгласят на сериозни отстъпки — кимна Анджела.

— Права си... Приемайки минималната осигуровка, болницата е принудена да действа като застрахователна компания. Така тя споделя част от финансовия риск на КМВ.

— Какво е минимална осигуровка? — попита Ники.

— Парите, които болницата получава за лечението на даден пациент — обърна се да я погледне Дейвид. — Те ѝ се превеждат всеки месец.

Лицето на детето запази озадаченото си изражение.

— Ще се опитам да ти го обясня по друг начин — не се отказа Дейвид. — Да речем, че КМВ плаща на болницата по хиляда долара на месец за всеки от своите членове. Това означава, че ако на някой от тях

се наложи да постъпи на лечение през посочения месец, фондът няма да плаща нищо повече. Но ако никой не се разболе, болницата отмъква всичките пари, като бандит. Какво обаче ще стане, ако всички се разболеят едновременно?

— Задаваш й прекалено сложни въпроси — обади се Анджела.

— Не са сложни, защото разбрах всичко — възрази Ники. — Ако всички се разболеят едновременно, болницата ще фалира.

Върху лицето на Дейвид се появи широка усмивка.

Няколко часа по-късно колата се плъзна по познатата улица в Саутенд. Анджела извади късмет, намирайки място за паркиране на около половин пресечка от дома им. Дейвид събуди заспалата Ники и тримата бавно изкачиха стълбите до апартамента на четвъртия етаж.

— Олеле! — изведнъж възкликна Анджела и се закова на място.

— Какво има? — надникна зад рамото й Дейвид.

Тя безмълвно посочи вратата, върху която ясно личаха следи от метална щанга. Той протегна ръка и предпазливо я побутна. Вратата се отвори без никаква съпротива. И трите секретни ключалки бяха разбити.

Ръката му предпазливо напипа ключа за осветлението. Апартаментът беше изтарашен. Мебелите бяха преобърнати, съдържанието на чекмеджета и шкафове — разпиляно по пода.

— О, не! — проплака Анджела.

— Спокойно — промърмори Дейвид. — Нищо не можем да направим, затова няма смисъл да изпадаме в истерия.

— Как така няма смисъл? Домът ни е изтърбушен, дори телевизорът го няма!

— Ще си купим нов — успокоително рече Дейвид.

Ники се появи от стаята си с новината, че там нищо не е пипано.

— Слава Богу — промърмори Дейвид и се насочи към кухнята. Анджела изчезна в спалнята.

В кухнята всичко беше наред. Върху плота зееше полупразна кутия с разтопен сладолед.

Дейвид вдигна слушалката и набра 911. Анджела се появи на прага, в ръцете й имаше празна кутийка от бижута, а по лицето й се стичаха сълзи. Насреща вдигнаха и той започна да описва подробностите на обира. Приключи бързо, остави слушалката и се

извърна с лице към Анджела, която правеше отчаяни опити да се овладее.

— Само не ми казвай, че ще ми купиш и нови бижута! — съкрушено въздъхна тя.

— Добре, де, няма — мрачно промърмори той.

Тя избърса сълзите си с ръкав и поклати глава:

— В сравнение с това тук, Бартлет ми се струва истински рай. В момента съм готова да нарежа всичко и да тръгнем веднага!

— Нямам нищо против него като човек — каза доктор Рандал Портланд и отмести стола си. Съпругата му Арлийн направи знак на синовете им Марк и Алън да разчистят масата.

— Но просто не искам даделя кабинета си с интернист!

— Защо? — попита Арлийн и изхвърли остатъците от храната в кошчето.

— Защото не желая моите наскоро оперирани пациенти да висят в една и съща чакалня с болни хора! — отсече Ранди, натика тапата в гърлото на недоизпитата бутилка бяло вино и я сложи в хладилника.

— Това мога да го разбера — кимна Арлийн. — За момент си помислих, че става въпрос за традиционната неприязън между хирурзи и интернисти...

— Не ставай смешна — промърмори Ранди.

— Нима си забравил купищата вицове за интернисти, които ми разказваше докато беше практикант? — вдигна вежди Арлийн.

— Това бяха здравословни словесни закачки, нищо повече — отвърна Ранди. — Но сега е друго. Не искам бацилоносители около пациентите си и толкоз. Можеш да ме наречеш фаталист, но от това изобщо не ми пука. Просто ми дойде до гуша от следоперативни усложнения!

— Може ли да погледаме телевизия? — попита Марк. Зад него Алън примигваше начесто с големите си ангелски очи. Синовете им бяха на седем и шест години.

— Вече се разбрахме, че... — Арлийн изведнъж млъкна, безсилна пред умолителните физиономии на децата. Освен това ѝ се искаше да остане насаме с мъжа си. — Добре, но само половин час! — отсече тя.

— Ура! — викна Марк и хукна към всекидневната. Алън го последва с блеснали очи.

Арлийн хвана ръката на Ранди и го поведе към кабинета. Накара го да седне на дивана и се настани срещу него.

— Не ми харесва настроението ти — рече решително тя. — Още ли си разстроен от това, което се случи със Сам Флеминг?

— Разбира се, че съм разстроен — раздразнено отвърна Ранди. — През всичките години на практиката си не бях губил пациент, а сега за нула време изгубих трима!

— Някои неща не могат да се контролират — успокоително подхвърли Арлийн.

— Но не и при тези случаи. Хората просто не трябваше да умират. А какво се получи на практика? Аз съм един нещастен костен доктор, който е безсилен да им помогне!

— Надявах се, че си преодолял депресията...

— Пак не мога да спя нощем — оплака се Ранди.

— Може би трябва да се обадиш на доктор Флатчър...

Телефонът иззвъня в момента, в който Ранди се канеше да отговори. Арлийн скочи на крака. Мразеше този звън, особено след някоя от операциите на съпруга ѝ. Вдигна след второто позвъняване с надеждата, че ги търси някой познат. За съжаление не беше така. Обаждаше се една от дежурните сестри в ортопедията с молбата да говори с доктор Портланд.

Ранди неохотно пое слушалката, изслуша съобщението и безмълвно прекъсна разговора. Лицето му стана бяло като вар.

— Коляното, което оперирах тази сутрин — прошепна той. — Уилям Шапиро... Не мога да повярвам, но и той развива същите симптоми. Висока температура, треска и загуба на ориентация. Май пак става въпрос за пневмония...

Арлийн се приближи и обви ръце около шията му.

— Съжалявам — прошепна тя. Не знаеше какво друго да каже.

Ранди остана неподвижен на мястото си. След няколко секунди въздъхна, свали ръцете ѝ от раменете си и излезе през задната врата без да каже нито дума. Моторът на колата изръмжа, светлините ѝ пробягаха по оградата на съседната къща и бавно изчезнаха в мрака. Арлийн се изправи и мрачно поклати глава. Испитваше дълбока

тревога за психическото състояние на мъжа си, но не знаеше какво може да направи.

ВТОРА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 3 МАЙ

Харолд Трейнор завъртя между пръстите си махагоновото чукче със златен обков, което беше купил от „Шрийв Кръмп & Лоу“ — един от най-известните бижутерски магазини в Бостън. Стоеше изправен пред дългата заседателна маса в библиотеката на Общинска болница „Бартлет“, на крачка от специалната катедра, закупена за заседанията на управителния съвет. Върху нея лежах акуратно подредените му записки, написани от секретарката му на машина още рано сутринта. Полираният плот на заседателната маса беше покрит с множество медицински консумативи, които трябваше да бъдат одобрени или отхвърлени от борда. Сред тях се открояваше големият макет на новия болничен паркинг.

Погледна часовника си. Беше точно шест следобед. Чукчето звучно падна върху специалния гонг. Точността и вниманието към детайлите бяха неща, които Трейнор високо ценеше.

— Откривам заседанието на Изпълнителния комитет на Общинска болница „Бартлет“ — обяви с официален тон той. Беше облечен в най-хубавия си костюм на райета, обувките му блестяха без нито едно петънце. Чувстваше се оцетен от съдбата поради ниският си ръст — някъде около метър и седемдесет, но компенсираше това с изправена стойка и безупречна прическа на все още тъмната, но вече доста оредяла коса.

Отделяше голямо внимание на подготовката за заседанията на болничния борд — както по отношение на дневния ред, така и на външния си вид. Днес се беше върнал от Монпелие и веднага хлътна в банята за кратък душ и козметични процедури. Изобщо не се отби в кантората, в която вършеше основната си дейност. По принцип Харолд Трейнор беше адвокат по сделки с недвижими имоти и данъчни оценки. Отделно от това имаше дялово участие в няколко търговски обекта, действащи на територията на града.

Край масата бяха заели места другите редовни участници в тези заседания: вицепрезидентът Бартън Шерууд, главният изпълнителен директор Хелън Бийтън, заместникът ѝ и главен лекар на болницата Майкъл Колдуел, главният счетоводител Ричард Арнсърт, секретарят Клайд Робсън и и.д. административния директор доктор Дилбърт Кантор.

Стриктно придържайки се към парламентарните процедури, описани в „Заседателните правила на Робъртс“, закупени веднага след като го бяха избрали на този пост, Трейнор се обърна към Клайд Робсън с молбата да прочете точките от дневния ред.

Дневният ред беше одобрен чрез гласуване и той се прокашля, за да привлече вниманието на присъстващите. Предстоеше му да прочете месечния доклад. Очите на всички бяха извърнати към него, с изключение на Кантор, който както винаги беше забил поглед в ноктите си.

— Управата на Общинска болница „Бартлет“ е изправена пред големи предизвикателства — започна Трейнор. — В качеството си на референтен център ние споделихме част от проблемите на по-малките общински болници, но не всички. За да оцелеем в тези трудни дни, ще се наложи да работим още по-упорито...

Но в мрака има и проблясъци. Повечето от вас несъмнено са информирани, че миналата седмица почина Уилям Шапиро, един от нашите най-уважавани пациенти и личен мой приятел. Причината за смъртта му е пневмония, появила след операция на колянната става. Сърцето ми се свива от болка поради тази преждевременна загуба. Същевременно обаче имам удоволствието да ви съобщя, че господин Шапиро е определил болницата като единствен бенефициент на своята застраховка живот, която възлиза на три милиона долара.

Край масата се разнесе одобрителен шепот и Трейнор вдигна ръка:

— Този благотворителен жест ни идва точно навреме — продължи той. — С помощта на споменатата сума ще покрием текущите си задължения, макар и само за известно време. Лошата новина е, че лихвата върху държавните ценни книжа, в които сме вложили основните средства на болницата, продължава да пада и е далеч от планираното в началото на годината ниво.

Очите му се забиха в лицето на Шерууд, който нервно поглади мустачките си. — фондът трябва да бъде стимулиран и за тази цел се налага да използваме значителна част от дарението на господин Шапиро.

— Грешката не беше моя — нервно промърмори Шерууд. — Бях принуден да премина на краткосрочна лихва, за да оптимизирам постъпленията. Това беше един неизбежен риск.

— Според председателя на това събрание, обясненията на Бартън Шерууд са крайно оскъдни! — отсече с хладен глас Трейнор.

Шерууд понечи да възрази, после поклати глава и запази мълчание.

Трейнор сведе глава към записките си. Не обичаше да го прекъсват, това винаги пораждаше раздразнението му.

— В момента, благодарение завещанието на господин Шапиро, дебатът относно свитите постъпления не е фатален — продължи след известно време той. — Но пред нас стои друг проблем — да не допускаме външни хора до не особено благоприятните ни финансови резултати. Не можем да си позволим по-нататъшно обезценяване на акциите, трябва да замразим и някои от бъдещите си проекти — по-специално този за строителството на покрития паркинг. В тази връзка предлагам на главния изпълнителен директор Хелън Бийтън временни мерки за осигуряване безопасността на нашите служителки, по-специално — инсталирането на допълнително осветление в задната част на болничния комплекс, където бяха извършени неотдавнашните нападения срещу някои от тях.

Трейнор замълча и огледа масата. Според „Заседателните правила“ това предложение трябваше да бъде подложено на дебат и гласуване, но никой от присъстващите не проявяваше желание да вземе думата.

— Последната точка от дневния ред се отнася до доктор Денис Ходжис — продължи след паузата Трейнор. — Както знаем, доктор Ходжис изчезна в края на март. Тази седмица се срещнах и разговарях с началника на полицията Уейн Робъртсън, от когото научих, че полицията няма напредък в разследването. Липсват доказателства за извършено престъпление, макар че според личното мнение на господин Робъртсън нашият бивш колега вероятно вече не е между живите...

— Аз пък мисля, че нищо му няма — обади се доктор Кантор. — Познавам много добре тоя дърт мръсник. В момента вероятно се припича някъде по плажовете на Флорида и умира от смях като си представя бюрократичната бъркотия в която ни е натикал!

— Тишина, моля! — повиши глас Трейнор и удари с чукчето. — В тази зала трябва да има ред!

Отегченото изражение на Кантор се смени от ядно стъписване, но той запази мълчание. Трейнор го възнагради с хладен поглед и продължи:

— Независимо от личното ни отношение към доктор Ходжис, ние трябва да признаем заслугите му за тази болница. Ако не беше той, днес нямаше да бъдем най-големият регионален център, а една от многото забутани провинциални болници в щата. По тази причина не можем да бъдем безразлични към съдбата му.

Искам да уведомя изпълнителния комитет, че съпругата на доктор Ходжис, която от години не живее с него, е взела решение за продажба на къщата им тук, в Бартлет. Както може би ви е известно, от няколко години насам госпожа Ходжис живее в родния си Бостън. След обстоен разговор с шерифа Робъртсън тя е решила да прекъсне всичко, което я свързва с Бартлет. Споменавам всичко това с мисълта, че някъде в обозримото бъдеще бордът ще стигне до решението да окачи мемориална плоча на доктор Ходжис, с оглед огромните му заслуги за развитието и утвърждаването на нашата болница като голям регионален център...

С това изказването на Трейнор приключи и преди да напусне катедрата, той акуратно събра записките си. Идваше редът на Хелън Бийтън за редовния месечен рапорт по текущите проблеми на болницата. Бийтън бутна стола назад и се изправи. Беше жена на около четиридесет години с късо подстригана червеникава коса. Широкото ѝ лице удивително приличаше на лицето на Трейнор. Облеклото ѝ се състоеше от строго костюмче в тъмносин цвят, украсено с копринено шалче около шията.

— През изминалия месец се срещнах и разговарях с представители на различни граждански организации в града — започна тя. — Основната цел на тези разговори беше набирането на допълнителни средства за бюджета на болницата. С известна изненада установих, че повечето хора нямат представа за нашите проблеми,

въпреки непрекъснатото им присъствие в местните медии. По време на тези срещи се опитах да подчертая важното място на болницата в икономиката на града и околните населени места. Дадох ясно да се разбере, че евентуалното затваряне на медицинския център ще се отрази пряко върху деловата активност на всички. В крайна сметка именно ние сме най-големият работодател в региона, а може би и в целия щат. Напомних, че даренията за медицински цели са освободени от всякакви данъци и именно от тях зависи както бъдещето на болницата, така и просперитетата на региона...

Бийтън направи пауза и прелисти бележките си. Откри някакви графики и ги вдигна пред себе си.

— Това, което виждате, е свързано с лошите новини. Приемът през април се е увеличил с 12 процента над прогнозите. Дневните ни разходи са нараснали с 8 процента в сравнение с март, а престоят на пациентите — с шест. Убедена съм, че това е намерило място в доклада на нашия главен счетоводител Ричард Арнсуърт...

И накрая, наблюдава се трайна тенденция към снижаване на приходите от Спешното отделение, които, както всички знаем, зависят пряко от договора, подписан между болницата и КМВ. фондът продължава да оспорва значителна част от разходите, направени за пациенти на СО, твърдейки, че те са нарушили условията по личните си здравни осигуровки.

— Но за това не е виновна болницата, дявол да го вземе! — избухна доктор Кантор.

— КМВ не се интересува кой е виновен — отвърна Бийтън. — Ние бяхме принудени да представим сметките за лечение на самите пациенти и това предизвика силно негативна реакция от тяхна страна. Голяма част от тях отказаха да платят и ни препоръчаха да се обърнем към КМВ.

— Здравеопазването се превръща в истински кошмар! — простена Шерууд.

— Кажете това на политиците във Вашингтон! — мрачно го посъветва Бийтън.

— Без отклонения, моля! — обади се Трейнор.

Бийтън сведе очи към записките си и продължи:

— Качествените показатели за април са в нормалните си параметри. В сравнение с март инцидентите са намалели, липсват

сведения за проявена професионална небрежност.

— Този свят е пълен с чудеса! — саркастично промърмори доктор Кантор.

— За съжаление през отчетния период се наблюдава рязко засилване на профсъюзната активност — продължи Бийтън.

— Тя засяга главно нашите служители в хранителния сектор и поддръжката. Излишно е да споменавам, че обединяването на тези служители в професионални сдружения ще доведе до нови финансови искания от тяхна страна.

— Кризите нямат край — въздъхна Шерууд.

— Две от болничните отделения продължават да ни носят стабилни загуби — продължи директорката. — Това са интензивната част на акушерогинекологията и линейният ускорител.

— Това ме подсеща за един въпрос — вдигна ръка Трейнор, явно решил, че привилегията да прекъсва изказванията върви заедно с председателството. — Какво стана със старата кобалтова апаратура, която заменихме с линейния ускорител? Имаме ли резултат от допитването до щатската лицензионна комисия, или от комисията за използване на радиоактивни материали?

— Няма — поклати глава Бийтън. — Информирахме ги за намеренията си да продадем апаратурата на една държавна болница в Парагвай, но отговор няма.

— Не искам да навлизаме в бюрократични спорове за тази машина — предупредително я изгледа Трейнор.

Бийтън кимна и разгърна последната страница от бележника си.

— Страхувам се, че получих и допълнителни лоши новини — мрачно въздъхна тя. — Снощи е имало ново нападение на паркинга...

— Какво? — подскочи Трейнор. — Защо не съм информиран за това?

— Едва тази сутрин научих — отвърна Бийтън. — Веднага ви позвъних, но не успях да ви хвана. Оставих послание да ми се обадите, но вие не го сторихте...

— Цял ден бях в Монпелие — поясни Трейнор и поклати глава: — Господи, крайно време е да прекратим тези нападения! Отразят се зле на репутацията ни и дори не ми се иска да мисля какво биха казали от КМВ по този въпрос!

— Покритият паркинг е от жизнено значение за нас — погледна го право в очите Бийтън.

— Той ще почака докато си оправим финансите — поклати глава председателят. — Но допълнителното осветление трябва да се монтира веднага!

Трейнор тежко се отпусна в стола и издуха въздуха през устата си.

— Господи, ежедневните проблеми на една болница могат да съсипят и далеч по-здрав човек от мен — простена той. — Защо ли се набутах във всичко това? — Придърпа дневния ред и помоли главния счетоводител да изнесе доклада си.

Арнсуърт стана на крака. Беше сух тип с очила, който имаше дразнещия навик да говори изключително тихо. Започна с преглед на балансовия отчет, копие от който имаше пред всички участници в съвещанието.

— Най-характерното за отчетния период е, че разходите значително превишават приходите, които получаваме от КМВ. Това е особено видно след удължения престой на болните със здравна осигуровка в болницата. Губим пари и от пациентите, които ползват услугите на „Медикеър“, да не говорим за онези, които нямат никакви осигуровки. Процентът на пациентите, които плащат кеш, е толкова незначителен, че не можем да покрием дори текущите си разходи.

В резултат на създалата се ситуация финансовото състояние на болницата рязко се влоши. В тази връзка препоръчвам на ръководството да преминем на 30-дневни финансови разчети, вместо досегашните 6-месечни такива.

— Вече сме се погрижили за това — обади се Шерууд.

Арнсуърт седна на мястото си, а Трейнор подложи доклада му на гласуване. Участниците в съвещанието го одобриха с пълно единодушие и председателят направи знак на доктор Кантор, който трябваше да прочете отчета за работата на медицинския персонал.

Докторът се изправи и опря длани върху полирания плот на масата. Беше едър мъж с леко подпухнали черти, който, за разлика от предишните оратори, не използваше записки.

— През отчетния период има само едно-две неща за отбелязване — небрежно започна той. Трейнор хвърли кос поглед към Бийтън и

намръщено поклати глава. Никак не харесваше небрежното поведение на Кантор по време на тези месечни заседания.

— Анестезиолозите са готови за война — обяви главният лекар. — Но това е в реда на нещата, тъй като вече ги информирахме, че отделението им преминава под ръководството на управителния съвет и те ще трябва да се задоволяват само със заплатата си. Знам какво им е, защото изпаднах в същото положение при управлението на доктор Ходжис...

— Мислиш ли, че ще се обърнат към съда? — попита Бийтън.

— Разбира се.

— Нека ни съдят колкото щат — раздражено изръмжа Трейнор. — Вече имаме прецедент с патологията и рентгенологията. Но няма да им позволя да работят за себе си в момент, в който болницата преживява тежки финансови дни!

— Избраха си нов шеф на дружеството — добави Кантор. — Доктор Питър Чоу.

— Това означава ли допълнителни проблеми за нас? — сбърчи вежди Трейнор.

— Съмнявам се. Чоу изобщо не искаше да заема този пост...

— Ще се срещна с него — обеща Бийтън.

— Последната новина, свързана с медицинския персонал, е малко неочаквана — приключи с доклада си Кантор. — През целия месец М.Д.91 не е близнал нито капка!

— Въпреки това да остане на изпитателен срок! — отсече Трейнор. — Не искам нови издънки!

Кантор кимна и седна на мястото си.

Трейнор попита дали има въпроси, после предложи да гласуват закриване на съвещанието. Огледа гората от вдигнати ръце около масата и удари с чукчето си по гонга.

След минута остана единствено в компанията на Бийтън, тъй като другите побързаха да се изнижат навън и да се насочат към „Айрън Хорс“. Изчака стъпките им да заглъхнат по коридора, заобиколи масата и нежно я взе в прегръдките си.

Хванати за ръце, двамата забързаха към кожения диван в кабинета му. Там се любеха вече от година, без да се събличат и без да палят осветлението.

— Мисля, че нещата се развиват нормално — промърмори Трейнор след като свършиха.

— Прав си — кимна Бийтън, включи лампите и пристъпи към стенното огледало. — Особено ми хареса начина, по който се справи с проблема за паркинга. Успя да избегнеш куп безполезни дебати...

— Благодаря — доволно се усмихна Трейнор.

— Но финансовото ни състояние наистина ме тревожи — добави Бийтън, докато полагаше тънък слой червило върху устните си. — Длъжни сме да направим всичко възможно поне да не бъдем на загуба!

— Аха — кимна Трейнор. — Понякога много ми се иска да извия няколко вратове в шибания КМВ. Там наистина са убедени, че тъй наречената „контролирана конкуренция“ ще оправи нещата! А аз мисля, че тя е най-краткият път към банкрута, поне за нас.

— Всички болници преживяват трудности — въздъхна Бийтън. — Не трябва да забравяме това, макар че то едва ли може да ни послужи като утеха...

— Мислиш ли, че имаме шанс да променим някои клаузи от договора с КМВ? — попита Трейнор.

— Изключено! — изсмя му се право в лицето тя.

— Ох, не знам какво ще правим! — простена Трейнор. — Продължаваме да губим пари, въпреки плана ДСР, който предложи Кантор...

Бийтън весело се разсмя.

— Май ще се наложи да променим това съкращение, защото поне на мен ми навява доста нецензурни мисли... Вместо „драстично снижение на разходите“ бихме могли да го наречем ДОР — драстично ограничение на разходите...

— На мен пък ми харесва десере — засмя се и Трейнор. — Това ми напомня на какво приличаме след като приехме условията на онези гадняри!

Бийтън придърпа един стол и седна срещу него.

— Ние с Колдуел имаме една идея, която може би ще ни измъкне от дупката — обяви тя.

— Не е ли по-добре да тръгваме за „Айрън Хорс“? — притесни се Трейнор. — Ще започнат да ни одумват. В това градче всичко се вижда...

— Ще ти отнема само минутка — обеща Бийтън. — Ние с Колдуел си зададохме въпроса защо независимите консултанти, на които платихме куп пари, изкараха разходите ни толкова ниски. И бързо открихме отговора — защото им предоставихме статистическите данни по хоспитализацията, които получихме директно от КМВ. Никой не обърна внимание на факта, че тези данни са базирани на разходите в тяхната собствена болница в Рутланд...

— Подозираш, че КМВ са ни пробутали фалшиви цифри? — присви очи Трейнор.

— Не. Но когато работят със собствени болници, здравноосигурителните фондове поощряват своите лекари към максимално ограничаване на хоспитализацията. Това е нещо, за което обществеността няма никаква представа, но е проверен факт.

— А как ги поощряват? — попита Трейнор. — С премии?

— Точно така — кимна Бийтън. — Подкуп под формата на премия. Колкото по-малко пациенти хоспитализира отделният доктор, толкова по-големи премии получава. Системата е страхотно ефективна и ние с Колдуел сме на мнение, че можем да я приложим и в нашата болница. Единственият проблем е, че ще ни трябва някакъв начален капитал... Но пуснем ли я в действие, парите бързо ще бъдат възстановени.

— Това ми звучи много добре — ентузиазира се Трейнор. — Ако го комбинираме с ДСР, можем и да закърпим положението!

— Ще уредя среща с Чарлс Кели и ще обсъдим идеята — рече Бийтън, облече палтото си и тръгна към изхода. В коридора се спря да го изчака и добави: — Надявам се, че няма да получим сертификат за открити операции на сърцето. Трябва на всяка цена да накараме КМВ да изпраща тези пациенти в някоя от бостънските болници.

— Подкрепям идеята ти напълно — кимна Трейнор и отвори вратата, която водеше към паркинга. — Това беше една от причините за днешното ми пътуване до Монпелие. Организирах някои задкулисни игри, които се надявам да ни помогнат при негативната реклама...

— Гледай да свършиш работа, защото ако получим лиценз ни чакат огромни разходи! — предупредително рече Бийтън.

Скоро спряха пред колите си, паркирани една до друга. Трейнор огледа паркинга, като задържа поглед на линията дървета, разделящи го на горна и долна част.

— Тук наистина е много тъмно — подвикна към Бийтън той. — Трябва час по-скоро да монтираме проклетото осветление!

— Ще се погрижа — обеща тя.

— Мамка му! — изруга Трейнор. — Не ни стигат другите грижи, ами трябва да мислим и за някакъв шибан изнасилвач! Какво по-точно е станало снощи?

— Някъде около полунощ е била нападната Марджъри Клебър, една от доброволките...

— Учителката ли? — вдигна вежди Трейнор.

— Да. Жената много ни помагаше, но напоследък беше все болна...

— Нападателят?

— Същото описание: мъж около метър и осемдесет със скиорска маска на лицето. Според госпожа Клебър е носел и белезници...

— Как е успяла да се отърве? — любопитства Трейнор.

— Извадила е късмет, че нощният пазач е бил наблизко, току-що започнал обиколката си.

— Може би трябва да увеличим охраната — промърмори Трейнор.

— Това струва пари — напомни му Бийтън.

— Тогава ще поговоря с Уейн Робъртсън за евентуална помощ от страна на полицията.

— Вече съм го направила. Но той отказа, защото не разполага с достатъчно хора, които да обикалят тук всяка нощ.

— Питам се дали Ходжис наистина е знаел самоличността на нападателя — промърмори Трейнор.

— Нима свързваш този факт с неговото изчезване? — обърна се да го погледне Бийтън.

— Не съм мислил за това — призна Трейнор и сви рамене: — Но той имаше голяма уста и това е напълно възможно...

— Подобна възможност ме плаши — потръпна Бийтън.

— Естествено, че ще те плаши. Затова гледай да ме информираш навреме. Тези инциденти могат да повлияят зле на репутацията на болницата. Освен това не обичам изненади по време на заседанията на борда...

— Извинявам се, но наистина не успях да те откроя — отвърна Бийтън. — За в бъдеще ще гледам да няма подобни пропуски.

— Добре, ще се видим в „Айрън Хорс“ — кимна Трейнор, седна зад кормилото и запали мотора.

ТРЕТА ГЛАВА

ЧЕТВЪРТЪК 20 МАЙ

— Трябва да взема детето си от занималия — каза Анджеला на Марк Данфорт, един от колегите ѝ практиканти.

— А какво ще правиш с всичките тези проби? — попита той.

— Пробите нямат край, а аз трябва да прибера дъщеря си! — остро отвърна Анджеला.

— Добре, де. Не скачай отгоре ми. Попитах с желанието да ти помогна...

— Извинявай, изнервена съм — въздъхна Анджеला и побутна към Марк няколко стъклени плочки. — Ако хвърлиш едно око на тези, ще ти бъда безкрайно благодарна.

— Няма проблеми — кимна колегата ѝ.

Анджеला покри микроскопа, събра нещата си и побърза да напусне болницата. Но едва напуснала паркинга, тя се оказа затънала в безнадеждните задръствания в центъра на Бостън.

Когато най-сетне се добра до училището, Ники седеше на стъпалата пред входа съвсем сама. Кварталът беше противен, училищната сграда беше плътно изподраскана с графити, а съседните блокове бяха мрачни бетонни кутии. На асфалтовата площадка за баскетбол играеха няколко дангалаци от горните класове, а малки деца като Ники не се виждаха никъде. В ъгъла на двора се бяха събрали групичка тинейджъри в гротескно широки дрехи. На тротоара отпред стърчеше картоненото жилище на някакъв просяк.

— Извинявай, че закъснях — рече Анджеला, докато Ники закопчаваше колана си.

— Добре, че дойде — въздъхна детето. — Днес тук се случиха страшни неща, дойде дори полиция...

— Какви неща?

— Едно момче от шести клас извади пистолет на игрището — поясни спокойно Ники. — Гръмна един път и го арестуваха.

— Пострада ли някой?

— Не — поклати глава Ники.

— А как се е сдобил с този пистолет?

— Той продава наркотици.

— Разбирам — кимна Анджела, опитвайки се да запази самообладание. — А ти откъде научи всичко това? От другите деца?

— Не, бях там — отвърна с прозявка Ники.

Пръстите на Анджела върху волана побеляха от напрежение. Идеята да изпратят Ники в това общообразователно училище беше на Дейвид. Избраха го след седмици на колебание и до този момент не бяха имали сериозни разочарования. Но сега душата ѝ потръпна от ужас. Най-много я изплаши поведението на Ники, която явно приемаше случката като част от своето ежедневие.

— Днес отново имахме заместничка на госпожата — добави детето. — И тя не ми позволи процедурата по дрениране на дробовете, която правя след обяд...

— Съжалявам, скъпа — въздъхна Анджела. — Чувстваш ли дробовете си задръстени?

— Малко — отвърна Ники. — Докато те чаках, гърдите ми започнаха да свирят, но после всичко премина...

— Ще те оправим веднага след като се приберем у дома. А после ще звънна в училищната канцелария да ги питам какво става. Тези заместнички винаги създават проблеми...

На практика Анджела прекрасно знаеше какво става — в училището имаше твърде много деца и остър недостиг на преподаватели. А и текучеството сред тях непрекъснато се увеличаваше. Това я принуждаваше всеки месец да звъни в канцеларията и да предупреждава учителите за респираторните проблеми на Ники.

Паркира на втора линия с включени аварийни светлини и влезе в гастронома да купи нещо за ядене. Ники остана да чака в колата. Когато се върна, под чистачката ѝ белееше квитанция за глоба.

— Казах на полицайката, че веднага се връщаш, но тя изобщо не ми обърна внимание — оправда се Ники.

Анджела изруга под нос.

През следващия половин час обикаляха из квартала в напразен опит да намерят свободно място за паркиране. Откриха едно миг преди да се откаже и да зареже колата на забранено.

Анджела подреди продуктите в хладилника и се зае с терапията на Ники. Обикновено правеха това сутрин, но понякога, особено в дните с тежък смог, трябваше да повтарят процедурите и през деня.

Започваха с внимателно прослушване на дробовете, тъй като Анджела искаше да е сигурна, че няма да има нужда от противобронхитни хапчета. После Ники лягаше на един специално закупен на старо стол-легло и заемаше девет различни пози, предназначени за източване на излишната течност от белите дробове. При всяка от тях Анджела масажираше гърдите ѝ с длан. Цялата операция отнемаше двадесетина минути.

Скоро приключиха и Ники се зае да пише домашното си, а Анджела забърза към тъмната кухничка да приготви вечерята. Половин час по-късно се прибра и Дейвид. Беше съсипан от умора, тъй като през цялата нощ беше дежурил в отделението.

— Каква нощ, Господи! — въздъхна той и направи опит да целуне Ники по бузката, но детето се дръпна, вгълбено в домашното си. Беше заело част от масата за хранене, тъй като стаята ѝ беше прекалено малка, за да побере и бюро.

Дейвид влезе в кухнята, но и Анджела не му обърна внимание, заета с приготвянето на вечерята. Отблъснат от всички, той дръпна вратата на хладилника и извади една бира.

— Днес имахме двама заразени със СПИН пациенти, които страдаха от всичко друго, за което човек може да се сети — промърмори той. — Плюс два тежки инфаркта... Изобщо не видях как изглежда отвътре стаята за почивка.

— Ако търсиш съчувствие, сбъркал си адреса! — отсече намръщено Анджела и пусна спагетите във врящата вода. — Освен това ми пречиш...

— Виждам, че си в чудесно настроение — отбеляза Дейвид и се облегна на барплота, който разделяше тясната кухня от трапезарията.

— И аз имах тежък ден — промърмори жена му. — Зарязах си работата, за да прибера Ники от училище. Не е честно само аз да го правя...

— Затова ли си кисела? — вдигна вежди Дейвид. — Нали сама предложи да го правиш, защото имаш по-нормално работно време от моето?

— Не може ли по-тихо? — подвикна откъм трапезарията Ники.
— Опитвам се да чета!

— Не съм кисела, а просто стресирана! — изръмжа полугласно Анджела. — Не обичам друг да ми върши работата! А на всичкото отгоре и Ники ми сервира неприятни новини!

— Какви неприятни новини?

— Питай я!

Дейвид се плъзна от високото столче и зае място зад масата. Ники започна да му разказва за инцидента в училището, а Анджела се зае да подрежда чиниите около разпръснатите учебници.

— Още ли си привърженик на публичните училища? — мрачно попита тя. — Нима ще останеш равнодушен към факта, че хлапаците от шести клас размахват пистолети?

— Обществениите училища трябва да бъдат подкрепяни — отвърна Дейвид. — Аз самият завърших такова.

— Но днес времената са други — отбеляза Анджела.

— Ако и хора като нас им обърнат гръб, с тези училища е свършено.

— Не мога да мисля за идеализъм когато нещата опират до сигурността на детето ми! — сопна се Анджела.

Вечерята беше готова. Пред всеки от тях се появи по една купа със спагети „маринара“ и чиния със салата. Започнаха да се хранят в тежко мълчание. Ники продължаваше да чете, пренебрегвайки присъствието на родителите си. Анджела въздъхна няколко пъти и прокара пръсти през косата си. Всеки момент щеше да се разплаче. А Дейвид едва издържаше да не избухне. След изнурителната 36-часова смяна в болницата подобно отношение му се струваше абсолютно незаслужено.

В следващата секунда Анджела отмести стола си, грабна чинията си и я пусна в умивалника. Тя се удари в ръба и се счупи, Дейвид и Ники подскочиха.

— Овладей се, Анджела — направи опит да запази самообладание Дейвид. — Дай да обсъдим нещата около прибирането на Ники и ще видиш, че ще открием най-подходящото решение.

Анджела преглътна сълзите си. Много ѝ се искаше да се нахвърли върху мъжа си и да му обясни, че играе фалшиво ролята на разумен и внимателен съпруг.

— Знаеш ли какъв ни е проблемът? — вдигна глава тя. — Първи юли приближава, но и двамата избягваме да вземем решение относно бъдещето си!

— Мисля, че сега не е времето да обсъждаме кардиналните въпроси на бъдещето — въздъхна Дейвид. — Просто сме твърде уморени и изнервени за това.

— О, Боже — въздъхна Анджеला и се върна обратно на мястото си. — Ти никога няма да намериш подходящото време. Но времето си тече и липсата на решение също означава решение... Първи юли е само след месец и половина!

— Добре — направи гримаса Дейвид и започна да се надига. — Ще ида да си взема списъците...

— Не ни трябва твоите списъци — спря го Анджеला. — Възможностите ни са три. Дълго чакахме отговор от Ню Йорк и преди три дни той се получи. Ето с какво разполагаме, съвсем накратко: заминаваме за Ню Йорк, където аз започвам специализация по съдебна медицина, а ти специализираш заболявания на дихателния апарат; оставаме в Бостън и аз пак се занимавам с патология, докато ти постъпваш в Института по обществено здравеопазване на Харвард. Накрая — зарязваме всички тези идеи за безкрайни специализации, заминаваме за Бартлет и започваме истинска работа!

Дейвид облиза устните си и направи опит да мисли. Беше смъртно уморен, нуждаеше се от своите списъци. Но ръката на Анджеला продължаваше да лежи върху неговата.

— Малко ми е страшничко да обърна гръб на академичния живот — призна след продължителна пауза той.

— И на мен — кимна с въздишка Анджеला. — Толкова дълго бяхме студенти, че май не сме готови дори да помислим за друг начин на живот.

— През последните четири години само с това се занимаваме — добави Дейвид.

— Но рано или късно ще трябва да се изправим и пред въпроса с качеството на живота, който водим. Ако останем в Бостън, най-вероятно ще трябва да се задоволим с този апартамент. Имаме прекалено много дългове, за да си позволим нещо по-добро...

— Същото ще бъде и ако отидем в Ню Йорк — въздъхна Дейвид.

— Освен ако не приемем помощта, която предлагат родителите ми — подхвърли Анджела.

— Досега не сме го правили — погледна я Дейвид. — Вероятно защото и двамата знаем, че тази помощ ще бъде свързана с доста условия...

— Съгласна съм — кимна Анджела. — Но не трябва да забравяме и състоянието на Ники.

— Искам куче — отсече детето, чуло името си.

— Ники е добре — поклати глава Дейвид.

— И тук, и в Ню Йорк замърсяването е голямо — въздъхна Анджела. — То рано или късно ще ѝ се отрази. А аз самата започвам да усещам, че престъпността на големия град ми идва до гуша.

— Това означава ли, че искаш да се преместим в Бартлет? — изгледа я внимателно Дейвид.

— Не. Просто ми се ще да претегля плюсовете и минусите на всичко, което ни се предлага. Признавам обаче, че Бартлет ми се струва все по-привлекателен, особено на фона на тези пистолети и наркотици в тукашните училища!

— Питам се дали Бартлет действително е такова райско кътче, каквото ни се стори при първото посещение — въздъхна Дейвид. — Може би го идеализираме прекалено много...

— Има само един начин да разберем дали е така.

— Заминаваме за Бартлет! — изкрещя тържествуващо Ники.

— Добре — отстъпи Дейвид. — Днес е четвъртък, какво ще кажете за събота?

— Нямам нищо против — сви рамене Анджела.

— Ура! — викна Ники.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ПЕТЪК, 21 МАЙ

Трейнор подписа писмата, които беше издиктувал сутринта, после акуратно ги подреди в ъгъла на бюрото си. Стана, грабна палтото си от закачалката и тръгна към изхода. Възнамеряваше да хапне нещо леко в „Айрън Хорс“. Секретарката му Колет го върна от вратата, размахвайки в ръка телефонната слушалка. Търсеше го Том Барингър.

Трейнор промърмори нещо под нос, но все пак се върна. Том беше прекалено важен клиент, за да пренебрегне обаждането му.

— Никога няма да познаеш къде съм — рече в слушалката Том. — Лежа в Спешното отделение и чакам доктор Портланд да ме ремонтира...

— Какво е станало, за Бога? — попита с притеснение Трейнор.

— Една глупост — въздъхна Барингър. — Почиствах улуците си от сухи листа и стълбата падна. Според докторите съм си счупил бедрената става...

— Съжалявам...

— Можеше да бъде и по-зле — отвърна Барингър. — Но ще трябва да отложим срещата, която си бяхме определили за днес следобед.

— Разбира се — кимна Трейнор. — Нещо важно ли беше?

— Може и да почака — отвърна Барингър. — Но тъй и тъй съм те хванал, защо не наредиш да ми дадат един телефон докато лежа в болницата? Мисля, че заслужавам малко специално внимание...

— Нямах проблеми, ще се погрижа лично — отвърна Трейнор. — Тъкмо отивах да обядвам с главния изпълнителен директор...

— Много добре. Кажете две добри думи за мен...

Трейнор затвори и каза на секретарката си да отмени насрочената среща с Барингър, но да не запълва времето с друга. Искаше да го използва, за да довърши диктовките си.

В заведението пристигна пръв. Поръча си едно сухо мартини и огледа залата. Както винаги, за него беше определена една от най-добрите маси до прозореца, с превъзходна гледка към реката, която се пенеше само на няколко метра отвъд стъклото. Удоволствието му се подсили от факта, че старият му съперник Джеб Уигинс седеше на далеч по-лоша маса, разположена в средата на салона. Наследник на стара и богата фамилия, Уигинс демонстрираше пренебрежително отношение към Трейнор, просто защото неговият баща беше работил в една от фабриките на фамилията. Но нещата се промениха и сега именно Трейнор беше този, който управляваше най-големия и процъфтяващ бизнес в града.

Хелън Бийтън и Бартън Шерууд се появиха едновременно.

— Извинявай за закъснението — промърмори Шерууд и дръпна стола на дамата.

Поръчаха си обичайните аперитиви, прегледаха менюто и си избраха храна. Бийтън изчака отдалечаването на келнера и се усмихна:

— Имам добри новини. Сутринта се срещнах с Чарлс Кели и го запознах с идеята за премиите по системата на КМВ. Той я прие напълно, единственото му условие беше това да не се отрази на постъпленията на фонда. Обеща да я пробута пред шефовете си, което вероятно ще стане без никакви проблеми...

— Много добре — кимна Трейнор.

— Уговорихме нова среща за понеделник, на която бих искала да присъстваш и ти — добави Бийтън.

— Обезателно — кимна Трейнор.

— Значи опираме до началния капитал — продължи жената. — Позволих си да сондирам нещата с Бартън, според който няма да имаме никакви проблеми... — Усмивката ѝ се разшири, пръстите ѝ стиснаха ръката на Шерууд върху масата.

Банкерът се приведе напред и зашепна:

— Нали помниш онази малка сметчица, която създадохме с остатъците от строителството на рентгенологията? Бях я депозирал на Бахамите, а сега просто ще я върна обратно. Тя ще бъде напълно достатъчна, за да покрие първоначалния капитал. Разбира се, част от нея бихме могли да използваме за кратки ваканции на островите — хотел, храна, плюс самолетни билети...

Храната пристигна и тримата замълчаха.

— Почивка на Бахамските острови може да бъде използвана като голямата награда на цялото начинание — поясни Бийтън. — Ще я получи онзи лекар, който регистрира най-нисък брой на хоспитализирани пациенти през годината.

— Много добре — кимна Трейнор. — Идеята ми се струва все по-привлекателна.

— Но трябва да я приложим по най-бързия начин — предупреди Бийтън. — Все още не разполагам с пълните данни, но по всичко личи, че финансовото ни положение през май ще бъде още по-тежко от това през април. Броят на хоспитализираните пациенти се увеличава, което значи и увеличение на разходите.

— Аз също имам добри новини — рече Шерууд. — Салдото по сметката ни се върна на предишното ниво, благодарение на застрахователната полица, които ни беше дарена. Направих го по такъв начин, че това ще остане незабелязано при евентуална проверка.

— Кризите следват една подир друга — оплака се Трейнор, който нямаше никакво намерение да хвали Шерууд за оправянето на проблем, създаден с личното му участие.

— Искаш ли да търсим финансиране на строителството на покрития паркинг? — попита Шерууд.

— Не — въздъхна Трейнор. — За съжаление не можем да си позволим подобно строителство в момента. Ще трябва да поискаме отлагането му, въпреки че Контролният съвет вече гласува в полза на проекта... — Главата му леко кимна към масата в средата на салона: — Но председателя на Контролния съвет Джеб Уигинс гласува против, тъй като се опасяваше, че строителството ще навреди на летния туристически сезон...

— Жалко — въздъхна Шерууд.

— И аз имам добри новини — окуражително се усмихна Трейнор. — Току-що научих, че сутринта са отхвърлили молбата ни за лиценз на сърдечните операции през текущата година. Страхотно, нали?

— Каква трагедия, Господи! — направи гримаса Бийтън, после избухна в смях.

Сервираха кафето и Трейнор си спомни за обаждането на Том Барингър. Сподели новината със сътрапезниците си и Бийтън кимна с глава:

— Зная за постъпването му благодарение на един контролен файл в компютъра ми, инсталиран специално за да отбелязва присъствието на важни пациенти на територията на болницата. Вече говорих с Колдуел, който ще осигури всичко необходимо на господин Барингър. На каква стойност възлиза фондът?

— Един милион — отвърна Трейнор. — Не е нещо особено, но няма причини да бъдем недоволни, нали?

Приключиха с обяда и излязоха навън, под ярките лъчи на пролетното слънце.

— Докъде стигнахте с монтажа на допълнителното осветление на паркинга? — попита Трейнор.

— Готово е вече от седмица — отвърна Бийтън. — Но решихме да осветим само долната част, тъй като горната и без това се използва единствено през деня. Така спестихме една немалка сума...

— Умно — кимна Трейнор.

Пред входа на банката се натъкнаха на Уейн Робъртсън. Шерифът беше нахлупил широкополата шапка над очите си, за да се предпази от ярките слънчеви лъчи. Освен това носеше тъмни очила с огледални стъкла.

— Добър ден — любезно поздрави той и докосна периферията на шапката си.

— Нещо ново по случая Ходжис? — попита Трейнор.

— Нищо — сви рамене шерифът. — Вече се готвим да прекратим разследването.

— На ваше място не бих бързал толкова — предупредително го изгледа Трейнор. — Знаеш не по-зле от мен, че старият негодник има навика да се появява точно когато най-малко го очакваме.

— И когато не трябва — добави Бийтън.

— Според доктор Кантор той е във Флорида — рече Робъртсън. — И аз съм склонен да приема това като факт. Онзи малък скандал около поддръжката на къщата му от болничната бригада вероятно го е накарал да напусне града.

— Бих казал, че е доста дебелокож, за да прояви подобна чувствителност — отбеляза Трейнор. — Но това е лично мнение и нищо повече...

После си пожелаха приятна почивка през настъпващия уикенд и се разделиха.

Бийтън подкара колата си по нанагорницето, което водеше към болничния комплекс и се замисли за отношенията си с Трейнор. Не беше доволна от тях по простата причина, че желаше много повече. Чуването на работното място един-два пъти в месеца не беше нещо, което можеше да я направи щастлива.

Бяха се запознали преди няколко години в Бостън, където Трейнор беше на опреснителен курс по данъчно право. Тя работеше като заместник-административен директор на една от градските болници. Допаднаха си веднага, както в интелектуално, така и във физическо отношение. Прекараха заедно една бурна седмица, последвана от епизодични срещи в продължение на няколко месеца. После Трейнор я покани официално да оглави болницата в Бартлет, давайки да се разбере, че може би ще живеят заедно. Но това не се получи, просто защото разводът му се бавеше, въпреки обещанията за бързо уреждане на нещата. Бийтън усещаше, че трябва да предприеме нещо за ускоряване на развръзката, но не знаеше точно какво.

Влезе в болницата и се насочи към стая 204, където трябваше да е настанен Том Барингър. Искаше да се увери, че всичко е наред, но той не беше там. Стаята беше заета от пациентка на име Алис Нотингам. Преодоляла изненадата си, Бийтън се спусна на първия етаж и безцеремонно нахлу в кабинета на Колдуел.

— Къде е Барингър? — рязко попита тя.

— В двеста и четири — отвърна Колдуел.

— В такъв случай трябва да е претърпял операция за промяна на пола и да е приел името Алис! — саркастично подхвърли директорката.

— Нещо се е объркало! — скочи на крака Колдуел, плъзна се покрай нея и хукна към приемното отделение. Там бързо откри Джанис Спърлинг и я попита какво е станало с Барингър.

— Настаних го в 209 — отвърна Джанис.

— Защо? Нали ти казах да го сложиш в 204?

— Малко след като говорихме се освободи 209, която е по-голяма и по-хубава — обясни жената. Вие казахте, че господин Барингър е важен пациент и аз реших да го настаня както трябва...

— Гледката в 204 е отлична, освен това там има ново ортопедично легло — намръщи се Колдуел. — Човекът е със счупена бедрена става. Или сменете стаите, или разменете леглата!

— Добре — въздъхна Джанис. На някои хора никога не може да им се угоди, рече си тя.

Колдуел се върна в административната част и надникна през вратата на Бийтън.

— Съжалявам, че не проследих ситуацията докрай — подхвърли той. — Но в рамките на един час всичко ще бъде наред.

Бийтън кимна без да вдига глава от книгата върху бюрото си.

ПЕТА ГЛАВА

СЪБОТА, 22 МАЙ

Дейвид беше навил часовника за шест без четвърт, сякаш беше нормален работен ден. Половин час по-късно вече пътуваше към болницата. Температурата на въздуха приближаваше двадесет градуса, по небето нямаше нито едно облаче. Към девет приключи с визитациите и пое по обратния път за дома.

— Хайде, сънливци, ставайте! — провикна се от прага той. — Няма да ви чакам цял ден! Отдавна вече трябваше да сме на път!

Ники се появи от стаята си с нацупена физиономия.

— Това не е честно, татко! — оплака се тя. — Отдавна сме готови и те чакаме!

— Шегувам се — засмя се Дейвид и я смушка в ребрата.

Не след дълго тръгнаха. Каменната джунгла на града постепенно отстъпи място на осеяните с малки къщички предградия, после пътят навлезе в гората. Колкото повече се отдалечаваха на север, толкова по-красива ставаше околността с вече раззеленилите се дървета.

В околностите на Бартлет Дейвид намали скоростта, за да се наслаждават на гледката.

— Струва ми се дори по-живописно от предишния път — отбеляза Анджела.

— Ето го кученцето! — извика Ники и посочи с пръст към далечния тротоар. — Може ли да спрем?

Дейвид отби на близкия паркинг.

— Права си — кимна той. — Познах жената...

— А аз познах кученцето! — рече Ники и отвори задната врата.

— Почакай! — извика Анджела, изскочи от колата и я хвана за ръка. После двете заедно прекосиха платното.

— Отново се виждаме — спря се жената. Кученцето забеляза Ники и се опъна на каишката си. Детето се наведе да го погали, а то облиза лицето му.

— Не знам дали ще проявите интерес, но кучката на господин Стейли роди преди няколко седмици — подхвърли с усмивка жената. — Няколко чудесни малки ретривъри живеят ей там, в магазина за железария...

— Може ли да ги видим? — умолително попита Ники.

— Защо не? — сви рамене Дейвид и благодари на жената.

Върнаха се по обратния път и влязоха в магазина. В един кашон до вратата лежеше кучката Моли и старателно облизваше козината на пет малки кученца.

— Страхотни са! — изпадна в екстаз Ники. — Може ли да ги погалая?

— Не знам — сви рамене Дейвид и се огледа за собственика. Оказа се, че той стои само на крачка зад тях, а на лицето му грее широка усмивка.

— Разбира се, че можеш — рече господин Стейли. — На практика те са за продан, защото едва ли ще мога да се справя с шест златисти ретривъри...

Ники се отпусна на колене и внимателно докосна козината на едно от кученцата. То се обърна и налага показалеца ѝ, очевидно решило, че е време за закуска. Детето изписка от удоволствие.

— Можеш да го вдигнеш — усмихна се господин Стейли. — Този е най-големият разбойник в котилото...

Ники притисна кученцето в обятията си, а то извади розовото си езиче и я близна по бузата.

— Обичам го! — обяви детето. — Искам да си го вземем. Обещавам, че ще се грижа за него.

Дейвид усети как очите му се насълзяват и хвърли безпомощен поглед по посока на Анджела.

— Дали в главите ни се въртят едни и същи мисли? — попита я Дейвид.

— Май да — усмихна се през сълзи Анджела. — Което означава, че ще трябва да си потърсим и къща...

— Сбогом на престъпленията и мръсотията! — обяви тържествено Дейвид и сведе поглед към детето: — Добре, ще вземем това кученце и ще се преместим да живеем в Бартлет!

Лицето на Ники светна от щастие, ръцете ѝ притиснаха кученцето, което продължаваше да я ближе.

Дейвид се извърна към господин Стейли и двамата бързо се разбраха за цената.

— Ще може да напусне майка си след четири седмици, не порано — предупреди ги собственикът.

— Идеално — кимна Дейвид. — През това време вече ще сме уредили формалностите по преместването.

— А сега какво ще правим? — развълнувано попита Анджела след като отново се озоваха на тротоара.

— Ще празнуваме — отсече Дейвид. — Отиваме в кръчмата за един хубав обяд.

Няколко минути по-късно вече седяха около маса с карирана покривка, от която се откриваше чудесна гледка към реката. Поръчаха си по чаша вино, а за детето — плодов нектар.

— Добре дошли в райската градина — вдигна чашата си Дейвид.

— Нека вдигнем тост за началото на погасяването на всичките проклетии заеми — тържествено рече Анджела.

— Чул те Господ — усмихна се мъжът ѝ.

Отпиха по глътка и си размениха доволни и малко учудени усмивки.

— Общият ни доход ще надхвърли сто и двадесет хиляди долара! — промълви Анджела. — Можеш ли да повярваш?

Дейвид започна да си тананика мелодията на хита „Пари, пари и пак пари“.

— Ще кръстя кученцето си Ръсти — обяви Ники.

— Прекрасно име — кимна Дейвид.

— А аз ще печеля два пъти повече от теб! — погледна го закачливо Анджела.

Той отдавна очакваше тези думи и се беше подготвил.

— Да, но ще ги печелиш в мрачната дупка, наречена лаборатория! Докато аз ще контактувам с живи хора, ще виждам благодарността в очите им...

— Все пак обаче ще изпитваш чувство на наранена мъжка гордост, нали? — не се предаваше Анджела.

— Ни най-малко — отвърна той. — Освен това ще ми бъде много приятно да знам, че ако тръгнеш да се развеждаш, ще трябва да ми плащаш издръжка!

Анджела се приведе над масата и направи опит да го смушка в ребрата.

Той пъргаво се отдръпна назад и добави:

— Освен това разликата едва ли ще се задържи дълго време в твоя полза... На практика тя е резултат от закостенялото минало. Патолозите и всички останали специалисти с тлъсти заплати, като например хирурзите, скоро ще трябва да слязат на земята...

— Кой казва това? — пожела да узнае Анджела.

— Аз! — отсече Дейвид.

Обядът приключи. Решиха да отидат в болницата и да съобщят решението си на Колдуел. Секретарката му ги накара да чакат само тридесет секунди, след което широко разтвори вратата на кабинета пред тях.

— Фантастично! — обяви Колдуел веднага след като ги изслуша.
— КМВ знае ли за решението ви?

— Още не — поклати глава Дейвид.

— Тогава да вървим да им съобщим добрата новина.

Чарлс Кели също остана доволен. Стисна ръката на Дейвид и веднага попита кога ще бъде готов да приема пациенти.

— Ами, почти веднага! — рече без колебание Дейвид. — Да речем от първи юли.

— Практиката ви изтича на тридесето число — отбеляза Кели. — Няма ли да ви трябва време за настаняване?

— С нашите дългове е по-добре да започнем веднага — поклати глава Дейвид.

— И вие ли мислите така? — попита Колдуел, обръщайки се към Анджела.

— Да — кимна тя.

После Дейвид помоли да хвърли още едно око на кабинета, в който му предстоеше да работи. Кели с удоволствие се съгласи.

Спряха в чакалнята и Дейвид си представи как ще изглежда табелката с името му на вратата, редом с тази на доктор Рандал Портланд. За този миг беше чакал дълги години, всъщност още от началото на осми гимназиален клас, когато беше взел решението да стане лекар.

Отвори вратата и тихо се изправи на прага. От унеса го изтръгна фигура в бял халат, която скочи от дивана и ядосано тръгна към него.

— Какво по дяволите означава това?

Позна доктор Портланд с известно закъснение. Това се дължеше както на изненадата, така и на факта, че докторът доста се беше променил от първата им среща преди няколко месеца. Беше отслабнал, очите му бяха хлътнали, а кожата на лицето му имаше нездрав жълтеникав цвят.

Кели се шмугна в кабинета и побърза да разсее недоразумението. Гневът на Рандал бързо се стопи, високото му тяло се сгъна и отново се просна на дивана. Този човек изглежда наистина изтощен, рече си Дейвид.

— Извинявам се за безпокойството — промълви с известно притеснение той.

— Бях решил да подремна — поясни с равен глас Портланд. — Сутринта имах тежък случай и доста се изморих...

— Том Барингър? — попита Колдуел.

Доктор Портланд само кимна с глава.

— Надявам се, че всичко е минало добре — подхвърли Колдуел.

— Операцията приключи без проблеми — отвърна Портланд. — Сега трябва да чукаме на дърво за следоперативния период.

Дейвид се извини още веднъж и побърза да напусне кабинета, побутвайки и другите пред себе си.

— Съжалявам, че се получи така — промърмори Кели.

— Какво му е? — вдигна глава Дейвид.

— Не знам — сви рамене онзи.

— Не изглежда добре...

— Според мен е депресиран — обади се Анджела.

— Много е зает — въздъхна Кели. — Предполагам, че е преуморен от работа.

Спряха пред кабинета на Кели.

— Кажете ми какво друго мога да направя за вас — погледна ги очаквателно той.

— Искаме да се поогледаме за жилище — отвърна Анджела. — Ще ни насочите ли към някого?

— Доръти Уеймаут — обади се Колдуел.

— Прави си — кимна Кели.

— Тя е най-добрата агентка на недвижими имоти в града — поясни Колдуел. — Елате в кабинета ми, ще ѝ позвъним оттам...

Половин час по-късно цялата фамилия се появи в кантората на Доръти Уеймаут, която се намираще на втория етаж на сградата, разположена срещу ресторанта на главната улица. Доръти беше приятна жена жена с пищни форми, скрити под широка, подобна на палатка рокля.

— Признавам, че съм много впечатлена — рече тя. Гласът ѝ беше изненадващо тънък и писклив за масивното туловище.

— Докато пътувахте насам, ми се обади Бартън Шерууд и каза, че банката е готова да ви помогне. Рядко ми се случва да получа препоръки от президента на банката още преди да съм се запознала с клиентите си...

На бюрото се появиха цветни снимки на различни имоти.

— Не зная какво точно търсите и ще ми трябва помощта ви — промърмори Доръти. — Дали искате дървена къща в центъра на града, или някоя масивна каменна постройка в покрайнините? Каква квадратура желаете? Планирате ли още деца?

Последният въпрос завари Дейвид и Анджела неподготвени. След раждането на Ники и у двамата се породиха подозрението, че са носители на гените, които причиняват цистофиброза. Не можеха да не се съобразяват с тази вероятност, по тази причина спряха да обсъждат идеята за още деца.

Без да си дава сметка, че е докоснала оголен нерв, Доръти Уеймаут продължаваше да подрежда снимките си върху масата.

— Това тук е един много хубав имот, който току-що се появи на пазара — промърмори тя. — Истинско чудо!

Анджела взе снимката и затаи дъх, а Ники се надигна на пръсти да надникне над рамото ѝ.

— Много е хубава — въздъхна младата жена и подаде снимката на съпруга си. Къщата беше тухлена, в колониален стил, с широки френски прозорци, разположени от двете страни на масивната входна врата, над която имаше извит навес на красиви колони. Под прозорците имаше широка веранда, над нея блестеше изцяло остъклената стена на втория етаж.

— Това е една от най-старите тухлени къщи в района — поясни Доръти. — Строена е някъде през 1820-та година.

— А това отзад какво е? — попита Дейвид и посочи с пръст някаква постройка на снимката.

— Стар силос за зърно. Зад къщата има и някогашен обор, който е свързан с нея. На тази снимка не можете да го видите. Преди години този имот е бил ферма за производство на мляко, при това много печеливша...

— Разкошна е — въздъхна Анджеला и поклати глава: — За съжаление едва ли ще можем да си я позволим.

— Мисля, че ще можете — отвърна Доръти. — Особено след това, което чух от Бартън Шерууд... Аз се познавам добре със собственика — възрастна дама на име Клара Ходжис. Тя има силното желание да се отърве от този имот и вероятно ще ви предложи много изгодна цена. При всички случаи си струва да я огледаме, а междувременно ще хвърлим едно око и на други имоти, обявени за продажба в района...

Умело подреждайки огледите, Доръти остави къщата на Ходжис за най-накрая. Тя се намиреше на около четири километра от центъра на градчето, на върха на заоблено възвишение. Най-близката къща беше на около километър. Колата се отклони в алеята, Ники видя езерцето с фонтанче на поляната и моментално бе запленена.

— Това езерце е не само красиво, но и много полезно за теб — обърна се да я погледне Доръти. — През зимата можеш да караш кънки на него.

Спряха малко встрани от езерцето, на двадесетина метра от входа. Оттук можеха да видят цялата къща, плюс обора зад нея. Анджеला и Дейвид мълчаха и гледаха, дълбоко впечатлени от солидното благородство, което се излъчваше от този дом. Едва сега си дадоха сметка, че етажите не са два, а три. Горе, под полегатия покрив, имаше цели четири спални.

— Сигурна ли сте, че господин Шерууд е имал предвид този имот? — попита с несигурен глас Дейвид.

— Абсолютно — кимна Доръти. — Елате, ще го разгледаме и отвътре...

Дейвид и Анджеला последваха брокерката в състояние, близко до хипноза. Тя пък от своя страна не спираше да говори. Обичайните за подобни огледи изрази от сорта на „тази стая е много обещаваща“, или „с малко творческо въображение тук ще стане адски уютно“, заливаха новодошлите като пълноводна вълна. Проблемите с олющените на

места тапети бяха отминавани като „дреболии“, вместо тях се наблягаше на камините и хубавите корнизи над прозорците.

Дейвид настоя да види всичко, включително мазето, до което се стигаше по стъпала от солиден гранит. Вътрешността му се стори доста влажна.

— Тук има някаква особена миризма — отбеляза той. — Може би е от влагата...

— Не съм чувала да има проблеми с влагата — поклати глава Доръти. — Но помещението е просторно и ако обичате да майсторите нещо, лесно ще го превърнете в чудесна работилница...

Анджела едва не се изсмя. Само тя знаеше, че Дейвид е невероятно вързан в ръцете и не може да завинти дори една електрическа крушка.

— Липсва подова настилка — отбеляза Дейвид, наведе се и плъзна пръсти по спечената земя.

— Това се нарича землист под — обясни Доръти. — Много от старите къщи са били строени по този начин. Тук има и други характерни помещения за сградите от този период... — Отвори една тежка дървена врата и добави: — Например този хладилен килер...

Покрай стените на тясното помещение бяха подредени дървени лавици за домашни консерви, на тавана светеше мъждива крушка.

— Прилича на затвор! — потръпна Ники.

— Удобно място за настаняване на баба и дядо — ухили се Дейвид и хвърли кос поглед по посока на жена си. — Така ще бъдем сигурни, че рядко ще ни идват на гости...

Анджела само извъртя очи.

Доръти затвори вратата на килера и ги поведе към противоположния край на просторното мазе. В ъгъла се издигаше огромен фризер.

— Тази къща е оборудвана както със стари, така и с напълно съвременни средства за съхраняване на продуктите — гордо обяви тя.

На излизане тя направи крачка встрани и отвори друга дървена врата. Зад нея се виждаше второ гранитно стълбище.

— Оттук се излиза в задния двор... По тази причина помещението се използва за склад на дърва... — Ръката ѝ махна към снопчетата акуратно завързани подпалки до стената.

Последната забележителност на мазето беше огромната каменна пещ, която приличаше на някакъв праисторически парен локомотив.

— Някога е горяла с въглища, но после е била преустроена на нефта — поясни Доръти и посочи обемистия резервоар на стената срещу фризера.

Дейвид само кимна с глава. Нищо не разбираше от пещи, нито пък от горивото, с което ги хранят.

Изкачвайки се по обратния път към кухнята, ноздрите му отново доловиха странната миризма. Това го накара да попита дали септичната яма е в ред.

— Напълно — увери го Доръти. — Повикахме техник да я провери. Намира се в западния край на двора, ако искате мога да ви покажа тръбите...

— Няма смисъл — поклати глава Дейвид. — След като твърдите, че е проверена... — Идея нямаше какво ще разбере от вида на няколко тръби.

Върнаха се в центъра на града и паркираха пред банката „Грийн Маунтънс“. Бартън Шерууд ги прие почти веднага.

— Харесахме си къща — уведоми го Дейвид.

— Това не ме учудва — усмихна се президентът. — В Бартлет е пълно с хубави къщи...

— Става въпрос за къщата на Карла Ходжис — поясни Дейвид и му подаде документите по продажбата. — Началната цена е закована на двеста и петдесет хиляди долара. Искам да чуя мнението на банката както за имота, така и за цената...

— Къщата е много хубава — кимна Шерууд. — Познавам я отлично, защото граничи с един от моите имоти. Околността е страхотна. А що се отнася до цената — мисля, че това си е направо без пари!

— Значи банката е готова да подкрепи една евентуална покупка от наша страна? — пожела да узнае Анджела. Нещата се развиваха прекалено добре, за да бъде сигурна. — На тази цена?

— Вие, разбира се, ще предложите по-малко — усмихна се Шерууд. — Бих ви препоръчал цифрата сто и деветдесет хиляди. Същевременно можете да бъдете спокойни: банката е готова да подкрепи покупката, дори тя да се осъществи на цената на продавача.

Четвърт час по-късно семейството отново се озова на тротоара, залян от топлите слънчеви лъчи. Никога в живота си не бяха купували дом, решението им се струваше монументално. Но самото им присъствие в Бартлет ги беше настроило на вълната на бързите решения.

— Е, какво ще кажете? — попита Дейвид.

— Не мога да си представя, че ще намерим нещо по-добро — въздъхна Анджела.

— Ще мога да имам дори бюро в стаята си — отсече Ники.

Дейвид протегна ръка и разроши косата ѝ.

— В тази къща има толкова много стаи, че спокойно можеш да си позволиш и отделен кабинет — обяви той.

— Тогава нещата са решени! — тръсна глава Анджела.

Върнаха се в кантората за недвижими имоти и съобщиха решението си на доволната Доръти. Броени минути по-късно брокерката се свърза с Клара Ходжис и започна преговори. Изненадващо бързо се споразумяха за цена от двеста и десет хиляди долара, след което Доръти приключи разговора и извади формулярите, които трябваше да бъдат попълнени.

Дейвид и Анджела си размениха смаяни погледи. Все още не можеха да осъзнаят факта, че стават собственици на дом, за който само преди дни дори не биха могли да мечтаят. Разбира се, бяха и много нервни. Дълговете им автоматически се удвояваха, достигайки космическата сума от триста и петдесет хиляди долара.

В края на работното време всичко беше готово. След няколко совалки между банката и кантората договорът беше готов, с фиксирана дата за изповядване на сделката.

— Ще ви предложи имената на няколко души, които положително ще ви потрябват — каза Доръти след като приключи с книжната работа. — Едно от тях е Пийт Бъргън, който е най-добрият майстор в града. Не се отличава с особен ум, но има златни ръце. А за боядисването ви препоръчвам Джон Мъри...

Дейвид си записа имената на майсторите заедно с телефонните им номера.

— Ако ви трябва гледачка за Ники, по-голямата ми сестра Алис Дохърти е на ваше разположение — обяви Доръти. — Преди няколко години загуби съпруга си и живее на две крачки от вас...

— Полезна информация — кимна Анджела. — Ще работим и двамата, а това означава, че ще ни трябва такъв човек...

Надвечер се срещнаха с майстора и бояджията пред вратата на новия си дом. Уговориха се за основно почистване, плюс стягане и боядисване там, където това е наложително.

На тръгване се отбиха в магазина за железария, тъй като Ники категорично отказа да потегли без да се сбогува с Ръсти. Най-сетне излязоха на магистралата за Бостън. Зад волана беше Анджела, а Дейвид и Ники оживено разговаряха. Разбира се, основната тема беше новият живот, който ги чакаше в красивото слънчево градче...

— Какво мислиш за доктор Портланд? — обади се Дейвид след една доста продължителна пауза.

— В какъв смисъл? — извърна глава Анджела.

— Поведението му едва ли можеше да се нарече приятелско...

— Е, не забравяй, че го събудихме.

— Повечето хора не биха реагирали като него — поклати глава Дейвид. — Освен това е заприличал на призрак. За два месеца се е променил ужасно много!

— Според мен човекът е депресиран.

Дейвид сви рамене, помълча малко и добави:

— Всъщност, и при първата ни среща не беше прекалено любезен, нали? Пожела да узнае дали играя баскетбол и това беше всичко. Не знам, но нещо около него ме кара да изпитвам притеснение. Дано не се окаже, че причината се крие в кабинета, който ще трябва да делим...

По пътя се отбиха да хапнат и по тази причина пристигнаха в Бостън доста след мръкване. Тясното апартаментче ги накара да изпитат остро чувство на клаустрофобия. Как е възможно да са живели толкова време в тази дупка? Никой не зададе въпроса на глас, но той увисна във въздуха над главите им.

— Библиотеката на новата ни къща е по-голяма от този апартамент — беше краткият коментар на Анджела.

По-късно и двамата телефонираха на родителите си, за да им съобщят голямата новина. Семейството на Дейвид беше много доволно. След пенсионирането си старците се бяха оттеглили в Амхърст, щат Нью Хемпшир, което беше на две крачки от Бартлет.

— Сега вече ще се виждаме по-често — зарадваха се те.

Но родителите на Анджела реагираха по-различно.

— Много е лесно да изпаднеш от първа лига — заяви с категоричен тон доктор Уолтър Кристофър. — Трудното е да се върнеш там. Мисля, че би трябвало да поискате и моето мнение преди да направите една толкова лекомислена стъпка. Ето я и майка ти...

Майката на Анджела беше горчиво разочарована от решението им да се откажат от Ню Йорк.

— Баща ти изгуби сума време да поддържа връзки с влиятелни хора тук — отсече тя. — Правеше го с единствената цел да ви осигури добро посрещане. Мисля, че сте постъпили безкрайно неразумно...

Анджела търпеливо я изслуша докрай, затвори телефона и се обърна към Дейвид.

— Никога не са били особено отзивчиви към нашите проблеми, затова не изпитвам никакви угризения към тях — обяви решително тя.

ШЕСТА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 24 МАЙ

Трейнор пристигна в болницата достатъчно рано, за да не се притеснява за срещата, която имаше следобед. Но вместо да тръгне направо към кабинета на Хелън Бийтън, той влезе в болничното крило и се насочи към стая 209. За миг се спря на прага, напълни гърдите си с въздух и решително отвори вратата. Постът председател на управителния съвет не беше премахнал страха и отвращението, които изпитваше от болничната обстановка, особено когато ставаше въпрос за сериозно медицинско състояние.

Задиша плитко, както правеше винаги в помещение с болни хора, прекоси затъмнената стая и се изправи пред дългото ортопедично легло. Наведе се, внимавайки да не се докосва до нищо, очите му се заковаха в лицето на пациента. Том Барингър не изглеждаше добре и Трейнор неволно изправи гръб: опасяваше се, че може да се зарази от някаква ужасна болест. Лицето на човека в леглото беше сиво, дишането му — тежко и разпокъсано. Над главата му висеше пластмасовият маркуч на кислородната маска, изпод лепенките на клепащите му се процеждаше белезникава слуз.

— Том! — повика го тихо Трейнор. Не получи отговор и го повика отново, този път с по-висок глас. Но Том не помръдваше.

— Не ви чува — обади се един глас.

Трейнор подскочи и рязко се завъртя. Беше убеден, че в стаята няма други хора.

— Пневмонията не реагира на лечението — добави с мрачен глас непознатият. Седеше в ъгъла, чертите на лицето му се губеха в здрача. — Умира като всички останали...

— Кой сте вие? — попита Трейнор и избърса ситните капчици пот, избили по челото му.

Мъжът се изправи. Едва сега Трейнор видя, че е облечен в хирургически халат, върху който беше наметнал бяло памучно сако.

— Аз съм Ранди Портланд, лекуващият лекар на господин Барингър. — Пристъпи напред и сведе очи към пациента си: — Операцията премина напълно успешно, но човекът ще умре. Предполагам, че и друг път сте чували вариации на тази мелодия...

— Положително — нервно кимна Трейнор. Шокът от неочакваното присъствие на доктор Портланд отстъпи място на безпокойството. В поведението на този човек имаше нещо странно и непредвидимо.

— Бедрената става беше ремонтирана по един отличен начин — промърмори Портланд и отметна завивката. Трейнор видя равните шевове на раната. — Проблеми няма. За съжаление обаче следоперативното лечение се оказа фатално и господин Барингър няма да излезе отгук на собствените си крака... — Завивката се върна на мястото си, в очите на Портланд проблеснаха гневни искрици: — Нещо в тази болницата не е наред и аз няма да поема вината върху себе си!

— Изглеждате зле, доктор Портланд — колебливо промълви Трейнор. — Може би трябва да се прегледате...

Онзи отметна глава и се разсмя. Това беше мрачен и нерадостен смях, който прекъсна толкова внезапно, колкото и започна.

— Може би имате право — промърмори той, после кимна с глава и се насочи към вратата.

Трейнор се вцепени. Очите му бавно се върнаха върху лицето на Том, сякаш очакваше да се събуди и да му обясни странното поведение на този доктор. Можеше да разбере, че понякога лекарите се ангажират емоционално със състоянието на пациентите си, но този Портланд се държеше наистина много странно.

Направи последен опит да осъществи контакт с Том, осъзна безполезността на усилията си и тихо се измъкна навън. Доктор Портланд не се виждаше никъде. Трейнор въздъхна и тръгна към кабинета на Хелън Бийтън. Оказа се, че Колдуел и Кели вече са там.

— Познавате ли доктор Портланд? — попита ги той.

Отговориха му с кимане на глави.

— Той е един от нашите лекари — поясни Кели. — Хирург-ортопед.

— Току-що имах една доста странна среща с него. На път за насам реших да се отбия при един от клиентите си, Том Барингър,

който е тежко болен. Този доктор Портланд седеше на тъмно в стаята му. В първия момент дори не го забелязах. Говореше странно, беше ядосан. Бях готов да отдам това на състоянието на пациента му, но той се закани, че няма да поеме вината, защото за всичко била виновна болницата...

— Ранди е доста преуморен — въздъхна Кели. — От доста време работи сам, въпреки че имаме щат за още един хирург ортопед. За съжаление кандидати липсват...

— Изглеждаше много зле — поклати глава Трейнор. — Казах му, че трябва да се прегледа, а той ми се изсмя...

— Ще поговоря с него — обеща Кели. — Предполагам, че се нуждае от малко почивка. Все още открием някой, който да го замести временно...

— Добре, значи въпросът е приключен — кимна Трейнор и отново влезе в ролята си на председател на борда. — Нека се залавяме за работа.

— Преди това искам да ви съобщя нещо — пусна победоносната си усмивка Кели. — Моите началници са много разстроени от забраната за открити операции на сърцето!

— Ние също! — нервно отсече Трейнор, който не обичаше заседанията под негово ръководство да започват с негативни новини. — За съжаление нещата са извън нашия контрол. В Монпелие отхвърлиха молбата ни за лиценз, въпреки че по мое мнение тя беше добре обоснована...

— КМВ разчиташе на тези операции, защото те са част от договора с болницата — поясни Кели.

— Само при условие, че получим лиценз — поправи го Трейнор. — За съжаление това не стана, затова предлагам да насочим вниманието си към фактите. Ние преустроихме изцяло Рентгенологията и интензивното отделение на Акушеро-гинекологията. На мястото на старата апаратура с кобалт-60 монтирахме супермодерен линеен акселератор. Мисля, че това е предостатъчно за да докаже нашите добри намерения, въпреки тежкото финансово състояние на болницата.

— КМВ изобщо не се интересува дали болницата губи пари — поклати глава Кели. — Особено когато там се убедени, че това е резултат от грешки в мениджмънта...

— Грещиш — намръщи се Трейнор. Никак не му беше приятно да бъде притиснат до стената, особено пък от този млад и напорист бюрократ. — Аз съм на мнение, че КМВ трябва да проявява загриженост когато ние губим пари. Защото ако нещата продължават да се влошават, ние ще бъдем принудени да ударим катинара, а това ще се отрази и на вас. По тази причина трябва да работим заедно, просто нямаме друг избор.

— Ако Общинска болница „Бартлет“ фалира, КМВ ще сключи договор с друго лечебно заведение — продължаваше да се усмихва Кели.

— Това едва ли ще стане лесно — тросна се Трейнор. — Другите две болници в региона отдавна вече не функционират като лечебни заведения за тежки заболявания.

— Нищо не ни пречи да прехвърлим пациентите в болницата на КМВ в Рутланд — не отстъпваше Кели.

Сърцето на Трейнор пропусна един такт. Изобщо не беше мислил за опасността от подобна операция и беше твърдо убеден, че липсата на конкуренция в региона му дава солидно предимство при преговорите с КМВ. Но сега разбра, че това е само една илюзия.

— Не искам да кажа, че нямам желание да работя с вас — смекчи тон Кели. — Но нашите взаимоотношения трябва да бъдат динамични. Нали крайната ни цел е една и съща — поддържане високо ниво на здравеопазване в района...

Усмивката му разкри два реда безупречно равни и бели зъби.

— Нашият проблем се крие в прекалено ниската база, върху която се изчисляват разходите по хоспитализацията — въздъхна Трейнор. — Разминаването между тях и това, което покрива КМВ, надвишава десет процента. Ако продължаваме по този начин, едва ли ще издържим дълго. Затова се нуждаем от преразглеждане на базата и подписване на нов договор. Кратко и ясно.

— Базата не подлежи на преразглеждане до изтичане на договора — напомни му с приятелски тон Кели. — Нали вие самите я предложихте, за да биете конкуренцията? Под договора стои твоят подпис, Трейнор. Бъди така добър да го спазваш. Аз обаче мога да ви помогна в една друга област — готов съм да преразгледаме разходите ви в Спешното отделение, които не са твърдо заковани в договора.

— В момента това едва ли ще ни помогне — поклати глава Трейнор и усети как тънка струйка пот се плъзга по гърба му. — Неотложната помощ действа по други правила и средствата от нея моментално потъват в покриване на текущите разходи. Това, от което се нуждаем в момента, са спешни мерки за излизане от общата финансова криза.

— Което е и причина за настоящото съвещание — обади се Бийтън, след което изложи в общи линии новата програма за премиране на лекарите. — Всеки завеждащ кабинет в КМВ получава премия при фиксиран брой на хоспитализации за месеца. Ако тази цифра е по-малка от предписанията, премията му се увеличава. И обратно...

— Това ми звучи като подкуп — усмихна се Кели. — Зная колко чувствителни към икономическите стимули са нашите доктори и мога да ви уверя, че веднага ще се получи рязко снижение в бройката на хоспитализираните и оперираните пациенти.

— Към тази система прибъгва и болницата на КМВ в Рутланд — подхвърли Бийтън.

— След като работи там, ще работи и тук — кимна Кели. — По принцип нямам нищо против, стига да не доведе до увеличение на нашите разходи...

— Системата ще бъде изцяло финансирана от болницата — увери го Бийтън.

— О кей, ще запозная началниците си с идеята ви — кимна Кели. — Изчерпахме ли дневния ред?

— Да.

Кели се изправи.

— Ще те помоля за експедитивност — вдигна глава да го погледне Трейнор. — Страхувам се, че затъваме с всеки изминат ден.

— Ще го сторя още днес — увери го Кели. — И утре вероятно ще имам отговор...

Ръкува се с присъстващите и затвори вратата след себе си.

— Мисля, че нещата минаха сравнително гладко — промърмори Бийтън.

— Аз също — кимна Колдуел.

Трейнор закрачи напред-назад, загрижеността не напусна лицето му.

— Не ми хареса подхвърлянето му за некомпетентно управление — промърмори той. — Но за нещастие нямаме друг избор, освен да работим с нафукано копеле като Кели!

— Мен повече ме безпокои заплахата му за евентуалното прехвърляне на пациенти в Рутланд — поклати глава Бийтън. — Тя автоматически ни прави слаби при евентуалните нови преговори...

— Хрумна ми нещо — вдигна глава Трейнор. — Събрали сме се тук да решаваме съдбата на болницата, но в отсъствието на лекарите.

— Такива са времената — сви рамене Бийтън. — Администрацията поема цялата тежест на кризата в здравеопазването.

— Значи ще водим войната без генералите, а? — ухили се Трейнор.

Другите се засмяха, напрежението видимо спадна.

— А какво ще правим с доктор Портланд? — върна ги в настоящето Колдуел.

— Нищо — сви рамене Бийтън. — Лично аз съм чувала само хубави неща за него, той е отличен хирург. Освен това не е нарушил никакви правила. Според мен трябва да изчакаме реакцията на КМВ и нищо повече...

— Не ми изглеждаше наред — промърмори със съмнение Трейнор. — Не съм психиатър и не знам как изглежда човек на прага на нервната криза, но ми се струва, че той е именно на тази фаза.

Жуженето на интеркома ги накара да вдигнат глави. Най-изненадана беше Бийтън, която се беше разпоредила да не ги безпокоят.

— Лоши новини — остави слушалката тя. — Току-що е починал Том Барингър.

В стаята настъпи мълчание.

— Това ми напомня, че бизнесът в здравеопазването е коренно различен от всяка друга икономическа дейност — въздъхна след известно време Трейнор. — Без значение дали сме на червено, или не...

— Това е вярно — кимна Бийтън. — И главната му тежест се съдържа във факта, че щем не щем се превръщаме в едно голямо семейство. Градът, областта, целият щат... Семейство, в което все някой умира.

— Каква е смъртността в община Бартлет? — вдигна глава Трейнор. — Никога не ми е хрумвало да задам подобен въпрос...

— Общо взето сме някъде около средната за щата — отвърна Бийтън. — Плюс-минус един процент. Същевременно трябва да посоча, че сме доста по-добре в сравнение с някои от големите градски болници.

— Това е хубаво — кимна с облекчение Трейнор. — За момент реших, че и по този показател сме на червено...

— Стига мрачни приказки! — обади се Колдуел. — Имам и добри новини. Съпрузите-медици, за които ви бях споменал, са взели решение да започнат работа при нас. Вече ще разполагаме с един великолепно подготвен патолог, а КМВ се сдобива с амбициозен ординатор.

— Радвам се да го чуя — отвърна Трейнор. — Значи поне в патологията нещата имат шанс да се оправят.

— Купиха бившата къща на доктор Ходжис — добави Колдуел.

— Сериозно? — ококори се Трейнор. — Това ми харесва. Виждам в него пръста на съдбата...

Чарлс Кели се плъзна зад волана на спортното си ферари, завъртя стартерния ключ и подаде газ. Машината реагира в пълно съответствие с репутацията си на едно малко чудо на техниката. Купето се стрелна към изхода на паркинга, залепвайки го за кожената седалка. Обичаше да кара тази кола, особено по тесните планински пътища, изпъстрени с остри завои. Начинът, по който държеше пътя, беше наистина забележителен.

След разговора с представителите на болничната управа, Кели реши да докладва директно на Дънкан Митчъл — най-големия шеф в областта на щатското здравеопазване. Той беше председател на управителния съвет на КМВ, а освен това участваше в управлението на още няколко здравноосигурителни фонда в южната част на страната. Централата на КМВ се намиреше във Вермонт по простата причина, че господин Митчъл имаше голяма ферма именно в този щат.

Вдигна телефона с известно безпокойство, просто защото не знаеше каква реакция да очаква. Но президентът се държа любезно и

му предложи да се срещнат на летището в Бърлингтън, откъдето възнамеряваше да излети за Вашингтон.

Реактивният „Лиърджет“ на компанията все още се зареждаше с гориво. По тази причина Митчъл покани Кели да влезе в купето на огромната си лимузина и му предложи питие от портативното барче в задната част. Кели любезно отказа.

Дънкан Митчъл беше импозантен мъж, висок почти колкото Кели, но далеч по-представителен от него. Беше облечен в безупречно скроен делови костюм, копринена вратовръзка и златни ръкавели. Италианските мокасини на краката му бяха изработени от тъмнокафява крокодилска кожа.

Кели му се представи и накратко описа кариерата си в КМВ. Стори това защото не беше сигурен дали Митчъл се досеща, че пред него стои директорът на фонда, отговарящ за община Бартлет и околностите ѝ. Но се оказа, че президентът знае всичко за дейността на КМВ в региона, включително и името му.

— Май няма да е зле да закупим тази болница — промърмори той.

— Аз съм на същото мнение — кимна Кели. — Затова реших да се обърна директно към вас.

Митчъл измъкна тънка цигара от златната си табакера и замислено почука с нея по капачето.

— От тези общински болници могат да се изстискат големи печалби, но им трябва ловко управление — рече той.

— Това е абсолютно вярно — кимна Кели.

— За какво по-точно искате да говорим? — погледна го право в очите Митчъл.

— Въпросите са два — отвърна Кели. — Първият е свързан с намеренията на болницата да въведе програма за премиране на личния състав, която е почти идентична с тази, която използваме в нашите болници. Решили са да снижат бройката на хоспитализираните болни.

— А вторият? — попита Митчъл и небрежно издуха дима към тавана на лимузината.

— Един от нашите лекари започва да реагира по обезпокоителен начин на следоперативните усложнения на пациентите си. Заявява, че няма намерение да носи отговорност и обвинява директно болницата...

— Някакви психиатрични проблеми? — Доколкото ми е известно, няма такива — отвърна Кели.

— По първия въпрос — оставете болницата да въвежда каквото ще... На този етап никак не ни е грижа за балансите им.

— А какво ще правим с лекаря?

— Очевидно трябва да се вземат някакви мерки — проточи Митчъл. — Подобен род поведение е абсолютно недопустимо.

— Какво ще ми препоръчате?

— Решението оставям на вас — въздъхна Митчъл. — При управлението на здравни заведения като нашите неизбежно идва моментът, в който човек трябва да поеме отговорността. Считайте, че за вас този момент е настъпил...

— Благодаря, господин Митчъл — доволно се усмихна Кели. Явно беше спечелил доверието на върховния шеф.

Изскочи от лимузината и забърза към спортното ферари. Миг преди да излезе от паркинга зърна високата фигура на Митчъл, която енергично крачеше към частния реактивен самолет на компанията.

— Един ден и аз ще използвам този самолет! — обеща си на глас Кели.

СЕДМА ГЛАВА

СРЯДА, 30 ЮНИ

В отделенията по патология и вътрешни болести се състояха скромни тържества. Поводът беше краят на практиката на поредния випуск лекари на следдипломна квалификация. Дейвид и Анджела получиха дипломите си и решиха да пропуснат почерпката, насрочена за късния следобед. Днес беше денят, в който трябваше да напуснат Бостън и да поемат към новия живот, който ги чакаше в Бартлет, щат Върмонт.

— Вълнуваш ли се? — попита Дейвид и се наведе към Ники.

— Вълнувам се, защото ще видя Ръсти — отвърна детето.

Бяха наели един покрит товарен микробус за пренасяне на багажа. Наложиха им се на няколко пъти да изкачат четирите етажа, но в крайна сметка всичко беше пренесено. Анджела се настани зад волана на комбито, а Дейвид седна в микробуса. За първата част от пътуването Ники предпочете да се вози при баща си.

Дейвид я попита дали съжالياва за приятелите, които оставя в градското училище.

— Само за някои от тях — отвърна детето. — Има и такива, за които не искам дори да си спомням. Но ще се справя, не се тревожи...

Дейвид се усмихна. Искаше и Анджела да е тук, за да чуе мъдрите слова на дъщеря им.

Спряха да обядват малко преди да прекосят южната граница на Ню Хампшир. Хапнаха набързо, обзети от нетърпение час по-скоро да пристигнат в новия си дом.

— Чувствам се много добре, защото гадният град остана далеч назад в миналото ни — промълви Анджела докато крачеха обратно към колите. — И изобщо не ми пука дали някога ще се върна там!

— Аз пък изпитвам носталгия по него — лукаво се усмихна Дейвид. — Ще ми липсват сирените, стрелбата и виковете за помощ... В сравнение с всичко това провинциалният живот ми се струва прекалено скучен.

Ники и Анджела го засипаха с упреци. Наложих му се да им обяснява, че само се беше пошегувал. Ники обаче го наказва като се качи при майка си и го остави сам в прашния камион.

С движението на север времето постепенно започна да се оправя. В Бостън беше горещо и задушно, във въздуха се стелеше тежък смог. На границата на Върмонт също беше топло, но въздухът беше чист и не толкова влажен.

През лятото Бартлет изглеждаше още по-хубав. Первазите на почти всички прозорци бяха отрупани с цветя. Кавалкадата на семейство Уилсън намали скоростта си и се плъзна по главната улица. Тротоарите бяха пусти, хората очевидно си почиваха.

— Може ли да вземем Ръсти още сега? — попита Ники когато приближиха магазина за железария.

— По-добре първо да се оправим — отвърна Анджела. Ще се наложи да му направим колибка или нещо подобно, защото през първите дни той положително ще страда от носталгия.

Не след дълго двете превозни средства навлязоха в алеята пред къщата и спряха едно зад друго. Независимо от факта, че къщата вече беше тяхна, тя им се стори още по-внушителна от преди.

Дейвид слезе от камионетката и закова очи в сградата.

— Страхотна къща — даде мнението си той. — Но имам чувството, че още дълго ще трябва да я потягаме.

Анджела се изправи до него и проследи погледа му. Част от мазилката в ъгъла под покрива се беше изронила.

— Няма проблеми — усмихна се тя. — Нали затова съм се омъжила за човек със златни ръце?

— Май ще трябва дълго да те убеждавам в това — засмя се Дейвид.

— Обещавам да не ти преча — подразни го тя.

Извадиха ключа, който бяха получили по пощата. Вратата проскърца и се отвори. Празната къща им се стори съвсем различна. С вещите на Ходжис си беше отишъл и част от уюта ѝ.

— Имам чувството, че сме в дискотека — рече Дейвид.

— Има дори и ехо — добави Ники, изкрещя едно „ало“ и стените глухо отекнаха.

— Когато в къщата има ехо, значи най-сетне си намерил подслон в живота си — каза с английски акцент Дейвид.

Бавно прекосиха антрето. Лишени от килими и пътеки, масивните полирани дъски глухо проскърцаха. Бяха забравили колко е огромен новият им дом, особено в сравнение с онова мизерно апартаментче в Бостън. Празнотата го правеше още по-огромен, тъй като се бяха разбрали с Клара да им остави съвсем малко вещи — само кухненската маса и няколко стола.

От тавана, точно срещу масивното стълбище за втория етаж, висеше голям люлей. Вляво бяха библиотеката и трапезарията, а вдясно — огромен хол. В дъното се виждаше част от просторната селска кухня, която заемаше цялата задна част на къщата. Отвъд нея имаше нещо като проход, скован от дебели дъски, през който се стигаше до обора. Самият обор беше разделен на няколко складови помещения, а от задната му част се издигаше външна стълба, която също водеше към втория етаж.

Тримата се върнаха в главното антре и бавно поеха по стълбището. Горестрането имаше две големи спални, свързани с обща баня, плюс нещо като самостоятелно апартаментче в задната част, точно над кухнята.

Зад една от вратите в дъното на коридора се намираше тясно стълбище, по което се стигаше до четирите неотоплени стаи на третото ниво.

— Място колкото щеш — отбеляза Дейвид.

— Коя ще бъде моята стая? — попита Ники.

— Която си избереш — отвърна Анджела.

— Искам онази, от която се вижда фонтанчето с езерцето — отсече детето.

Спуснаха се на втория етаж и влязоха в споменатата стая. Обсъдиха бъдещото разположение на обзавеждането, включително на все още незакупеното бюро. После Анджела тръсна глава:

— Достатъчно, група! Време е да разтоварваме!

Дейвид се изпъна и отдаде чест.

Върнаха се при колите и се заловиха за работа. Не беше леко, особено когато опряха до преместването на леглата, дивана и кашоните с книги, които тежаха като олово. Когато най-сетне свършиха, Анджела се изправи под арката, през която се влизаше в дневната, и уморено въздъхна:

— Ако не беше тъжно, сигурно щеше да е смешно...

Имаше предвид килима, който в апартамента им заемаше пода от стена до стена, но тук приличаше на изтривалка за крака, просната от Ники в центъра на огромното помещение. А диванът с плюшената дамаска, двете кресла и масичката за кафе изглеждаха така, сякаш са купени от търг на стари вещи.

— Скрита елегантност — ухили се Дейвид. — Минималистичен декор. Ако това тук излезе на страниците на „Архитектурен магазин“, всички ще започнат да ни имитират.

— Ами Ръсти? — обади се Ники.

— Отиваме да го вземем — кимна Дейвид. — Ти го заслужи, тъй като много ни помогна... Идваш ли, Анджеела?

— Не, благодаря. Предпочитам да остана тук и да видя какво може да се направи в кухнята.

— Мислех, че ще вечеряме в ресторанта...

— Не — поклати глава тя. — Искам да си вечеряме у дома.

Изчака ги да потеглят към центъра и се зае да разопакова кухненските вещи — тигани, чинии и прибори. После се запозна с действието на печката и включи хладилника.

Не след дълго Ники отново се появи на прага, стиснала в прегръдките си очарователното кученце със сбръчкано чело и увиснали уши. Беше видимо наедряло от времето на последната им среща. Лапите му бяха смешни, но големи почти колкото юмручето на Ники.

— Ще стане голям пес — рече Дейвид и пое към обора, следван от детето. Там щеше да бъде новият дом на Ръсти. Анджеела приготви вечерята на Ники, която не беше особено щастлива, че ще се храни сама, но явно нямаше сили да протестира. След вечеря се оправи с тоалета си и отиде да си легне. Ръсти също бе насочен към своята нова спалня.

— Имам една малка изненада за теб — рече Анджеела докато се спускаха по стълбите. Хвана мъжа си за ръката, отведе го до хладилника в кухнята и рязко отвори вратата. Вътре се мъдреше бутилка шардоне.

— Охо — промърмори Дейвид, оглеждайки етикета. — Това няма нищо общо с евтиното вино, което обикновено си купуваме...

— Така е — кимна Анджеела и измъкна от хладилника една покрита с книжна салфетка чиния. Под хартията се оказаха два

огромни и сочни на вид телешки котлета.

— Имам чувството, че ни предстои малък празник — ухили се Дейвид.

— Чувството ти е правилно — кимна младата жена. — Освен тези чудесни котлети имаме салата, броколи и ориз. Да не говорим за най-доброто шардоне, което успях да открия!

Дейвид изпече месото на външната скара, монтирана на терасата до библиотеката. Когато свърши и го внесе вътре, Анджела вече беше подредила масата в трапезарията.

Нощта настъпи неусетно, голямата къща потъна в мрак и сънна тишина. Двете свещи на масата придаваха някаква особена романтика на все още странната обстановка, която ги заобикаляше.

Седяха в двата противоположни края и мълчаливо се хранеха. Пламъкът на свещите леко потрепваше от свежия ветреца, нахлуващ през широко отворените прозорци. И двамата имаха чувството, че дълги години са мечтали за такава спокойна и романтична нощ. Напрегнатото ежедневие с тежка работа и непрестанни грижи за здравето на Ники се стопиха някъде далеч.

Останаха по местата си дълго след като приключиха с вечерята. Гледаха се и мълчаха. В ушите им нахлуваха необичайните, но много приятни звуци на лятната нощ. Въздухът беше кристално чист.

Взаимното привличане ги накара да напуснат масата и безмълвно да се насочат към тъмния хол. Устните им се срещнаха в мига, в който телата им паднаха върху дивана. Помогнаха си взаимно да се освободят от дрехите си и дълго се любиха сред тишината на новия си дом, нарушавана единствено от монотонната песен на щурците.

С утрото настъпи и суматохата. Гладното куче гръмогласно лаеше, Ники се оплакваше, че не може да открие любимите си джинси, а Дейвид напразно търсеше списъка на вещите в многобройните кашони. Анджела усети как търпението ѝ се изчерпва.

— Достатъчно! — повиши глас тя. — Не искам да слушам повече! Никакви оплаквания, никакъв лай!

Останалите членове на семейството стреснато я погледнаха, дори Ръсти млъкна.

— Успокой се, скъпа — промърмори Дейвид. — Нервите няма да ни помогнат...

— Не ми говори за нерви! — извика извън себе си Анджеела.

— Добре, де, добре — въздъхна Дейвид. — Отивам да доведа бавачката...

— Аз не съм бебе! — гневно просъска Ники.

— Господи, помогни ми! — проплака Анджеела и вдигна ръце към тавана.

Успя да възвърне самообладанието си малко преди Дейвид да се върне с Алис Дохърти, сестрата на Доръти Уеймаут. И бързо разбра, че са допуснали грешка с желанието си да започнат работа на първи юли. Трябваша им поне десетина дни, за да се настанят що-годе нормално.

Алис се оказа истински Божи пратеник. Върху набръчканото ѝ лице под снежнобялата коса играеше майчина усмивка, очите ѝ излъчваха топъл блясък. Беше изненадващо пъргава за своите седемдесет и девет години, едновременно с това притежаваше завидното търпение, необходимо за работа с деца, страдащи от хронични заболявания. Забелязала нежното ѝ отношение към Ръсти, Ники моментално се влюби в нея.

Анджеела се зае да ѝ показва как се прави респираторната терапия. Въпреки напредналата си възраст, Алис схвана процедурите изненадващо бързо.

— Няма да се тревожите за нищо — изпрати ги до задната врата тя. Изправена до нея с Ръсти в ръце, Ники щастливо им помаха с лапата на животното.

— Искам да се придвижвам с колелото си — обяви Дейвид в момента, в който вратата се затвори след тях.

— Сериозно ли говориш? — учудено го погледна Анджеела.

— Напълно.

— Ами добре — сви рамене младата жена докато седнаше зад волана на волвото. — Нямам нищо против.

Махна с ръка и изкара колата на асфалтовия път, който се спускаше стръмно надолу към центъра на градчето.

Макар и напълно сигурна в професионалните си умения, Анджеела все пак се чувстваше нервна от първия ден на истинската си работа. Стиснала зъби да прогони неприятното усещане, тя почука на вратата на Майкъл Колдуел, който я посрещна любезно и веднага я

поведе към кабинета на Хелън Бийтън, изпълнителен директор на болницата. Бийтън имаше делова среща с главния лекар Дилбърт Кантор, но веднага я прекъсна, за да поздрави Анджела. Покани я да седне и я представи на доктор Кантор.

Онзи стисна ръката ѝ и безцеремонно я огледа. За първия си работен ден младата жена беше облякла една от най-хубавите си копринени рокли.

— Браво, браво — одобрително промърмори той. — Никак не приличате на състудентките ми от Медицинския факултет... — На лицето му се появи широка усмивка.

Анджела отвърна на усмивката, но предпочете да не отговаря. Много ѝ се искаше да му каже, че и той е далеч от мъжете, с които беше споделяла студентските банки. Инстинктивно усети, че доктор Кантор е от старата гвардия медици, които не могат да приемат като равни жените с професионално образование.

— Много се радваме, че приехте офертата на Общинска болница „Бартлет“ — рече Хелън Бийтън, след като си размениха няколко общи фрази. — Надявам се, че ще бъдете доволна от предизвикателствата на новата си работа.

Малко след това срещата приключи и Колдуел я поведе към клиничната лаборатория. В момента, в който я зърна, доктор Уодли изскочи иззад бюрото си и я прегърна, сякаш бяха стари приятели.

— Добре дошла в екипа — топло промълви той, без да изпуска ръцете ѝ. — Отдавна чакам този ден!

— Виждам, че сте в добри ръце и възнамерявам да си тръгна — усмихна ѝ се Колдуел и се насочи към вратата.

— Поздравявам те за избора на един толкова добър патолог — подхвърли подире му доктор Уодли. — Заслужаваш награда!

Колдуел го дари с широката си усмивка и затвори вратата след себе си.

— Добър човек — въздъхна доктор Уодли.

Анджела кимна, но мислите ѝ бяха насочени към мъжа срещу нея. Отново се смая от приликата му с баща ѝ, но едновременно с това си даде сметка, че между двамата има и съществени разлики. Една от тях беше откритата сърдечност на доктор Уодли, която едва ли имаше нещо общо с хладната сдържаност на баща ѝ. Сърцето ѝ се стопли от доброто посрещане.

— Ще караме по ред — потърка длани доктор Уодли. В зелените му очи светеше неподправена възбуда. — Елате да ви покажа кабинета, в който ще работите...

Бутна една вътрешна врата и я въведе в помещение, което беше съвсем наскоро боядисано. Всичко вътре беше бяло — стените, дограмата на прозорците, бюрото.

— Харесвате ли го? — попита Уодли.

— Чудесен е — кимна Анджела.

Възрастният доктор посочи към вратата до себе си:

— Тази врата ще бъде винаги отворена — както в пряк, така и в преносен смисъл.

— Чудесно — повтори Анджела.

— Елате да направим още една обиколка из лабораторията — рече Уодли. — Зная, че вече сте я виждали, но искам да ви запозная и с хората, които работят там... — Пресегна се към закачалката и свали една дълга, безупречно изгладена престилка.

През следващите петнадесет минути Анджела се запозна с повече хора, отколкото можеше да запомни. След като направиха една пълна обиколка на лабораторията, двамата с доктор Уодли се отбиха в една стая без прозорци, която се намираше непосредствено до микробиологията. Това беше кабинетът на доктор Пол Дарнъл, колегата-патолог на Анджела.

За разлика от Уодли, доктор Дарнъл се оказа нисък мъж с измачкана бяла престилка, върху която личаха доста петна. Държането му беше приятелско, но някак хладно и разсеяно, за разлика от това на сърдечния Уодли.

След края на обиколката двамата се настаниха в кабинета на Уодли и той я запозна с основните й задължения.

— Твърдо съм убеден, че след година-две вие ще сте най-добрият патолог в този щат! — ентузиазирано заяви шефът на отделението.

Дейвид остана много доволен от петкилометровия преход с велосипеда си. Въздухът беше кристално чист, тишината се нарушаваше от многогласен птичи хор. На няколко пъти на платното пред него изскачаха игриви косове, които демонстрираха пълно пренебрежение към самотния колоездач. А малко след като прекоси

моста на реката, на полянката отсреща се мярнаха грациозните силуети на стадо сърни.

Когато пристигна в болницата разбра, че доста е подранил. Чарлс Кели се появи на работа едва към девет — Ама вие май изгаряте от нетърпение! — усмихна се той, забелязал Дейвид, който се беше настанил в чакалнята с някакво старо списание в ръце. — Хайде, влизайте!

Настаниха се в кабинета и Кели му подаде няколко формуляра за попълване.

— Присъединявате се към отличен екип — подхвърли той. — Разполагате с апаратура, за която други болници дори не могат да мечтаят.

— Мисля, че сте прав — кимна Дейвид с писалка в ръка.

След като попълни формулярите, Кели го запозна с основните правила в отделението и го придружи да кабинета му. На табелката до вратата вече беше изписано името му и Дейвид доволно се усмихна. После видя името „доктор Кевин Янсен“, изписано над неговото, усмивката му се стопи.

— В това отделение ли ме водихте предишния път? — попита тихо той, след като направи няколко едри крачки, за да се изравни с Кели. В чакалнята имаше шестима пациенти.

— Да — кимна шефът и почука на огледалната врата. После го представи на приемната сестра, която щеше да го обслужва заедно с доктор Янсен.

— Радвам се да ви видя — каза сестра Анджела Уитингтън с подчертано бостънски акцент и направи балонче с дъвката си. Дейвид леко се намръщи и последва Кели, който вече отваряше вратата на кабинета му.

— Кажете на доктор Янсен да се отбие и да се запознае с доктор Уилсън — подхвърли към сестрата Кели.

Дейвид объркано го последва в бившия кабинет на доктор Портланд. Стените бяха наскоро боядисани в светлосив цвят, а на пода имаше нов сиво-зелен килим.

— Какво ще кажете? — победоносно се усмихна Кели.

— Добре е — кимна Дейвид. — А къде преместихте доктор Портланд?

Кели понечи да отговори, но в същия момент в кабинета се втурна доктор Янсен и отривисто му протегна ръка — Наричайте ме Кевин — рече той без да обръща внимание на Кели. После го шляпна по гърба и добави: — Радвам се, че постъпихте тук. Ще работите в страхотен екип. Случайно да играете баскетбол, или тенис?

— И от двете по малко — отвърна с усмивка Дейвид. — Но отдавна не съм имал тази възможност...

— Ще ви върнем формата, не се безпокойте — увери го Янсен.

— И вие ли сте ортопед? — погледна го с любопитство Дейвид. Човекът насреща му беше як и набит, с агресивно лице. Над леко извития му нос проблясваха очила без рамки. Беше с десетина сантиметра по-нисък от Дейвид, а сравняван с Кели изглеждаше направо дребен.

— Какво говорите? — изсмя се презрително Янсен. — Аз съм офталмолог, точно в другия край на спектъра...

— А къде е доктор Портланд? — пожела да узнае Дейвид.

Янсен хвърли кос поглед към Кели.

— Не си ли му казал още?

— Нямах тази възможност — разпери ръце Кели. — Току-що влизаме...

— Страхувам се, че доктор Портланд вече не е между нас — рече с мрачен глас Кевин.

— Напуснал е екипа?

— Нещо такова — отвърна с крива усмивка Кевин.

— Доктор Портланд се самоуби през май — поясни с приглушен клас Кели.

— Тук, в тази стая — добави Кевин. — Ей там, седнал зад бюрото... — Показалецът му се сви, сякаш натискаше спусък и се насочи в челото: — Бум и готово! Куршумът прониза главата и излезе от тила. Затова трябваше да се боядисат стените и да се смени килимът...

Дейвид усети как устата му пресъхва. Заковал очи в голата стена зад писалището, той неволно направи опит да си представи как е изглеждала след инцидента.

— Ужасно! — промълви той. — Имаше ли семейство?

— За нещастие да — кимна доктор Янсен. — Жена и две момчета. Голяма трагедия. Аз усетих, че става нещо когато Ранди спря

да играе баскет в съботните сутрини...

— Когато го видях за последен път, изглеждаше зле — въздъхна Дейвид. — Болен ли беше? Стори ми доста отслабнал...

— Депресия — рече Кели.

— Господи, колко малко му трябва на човек — поклати глава Дейвид.

Кели замълча, после се прокашля и тръсна глава.

— Нека минем на по-добра тема — предложи той. — Доктор Уилсън, аз приех желанието ви за работа в буквалния смисъл и вече съм ви определил пациенти за преглед. Готов ли сте да започнете?

— Абсолютно — кимна Дейвид.

Кевин Янсен му пожела успех и забърза към кабинетите за прегледи. Кели го представи на Сюзън Биърдсли — асистиращата сестра. Сюзън беше красива жена на около двадесет и пет с тъмна, късо подстригана коса. Дейвид веднага хареса жизнерадостната ѝ усмивка и готовността за работа.

— Първата ви пациентка вече чака — каза тя и му подаде един болничен картон. — Ако имате нужда от мен, просто позвънете. Аз ще се занимавам с подготовката на следващия пациент.

След тези думи се обърна и изчезна по посока на чакалнята.

— Мисля, че вече е време да се оттегля — промърмори Кели. — Желая ви успех, Дейвид. Ако възникнат някакви проблеми, просто се обадете.

Дейвид разтвори тънката папка в ръцете си. Пациентката се казваше Марджъри Клебър, тридесет и деветгодишна. Оплакваше се от болки в гръдния кош. Тръгна към вратата на кабинета за прегледи, после изведнъж се закова на място. Оказа се, че жената има рак на гърдата, лекуван по хирургически път, чрез химиотерапия и лъчетерапия. Диагнозата е била поставена преди четири години, на възраст тридесет и пет. Били са открити разсейки и в лимфните възли.

Ръцете му нервно прелистиха папката. Беше малко изнервен и му трябваша няколко допълнителни минути за подготовка. Пациентка с рак на гърдата и разсейки в други органи беше твърде тежък случай за начало на кариерата му. За щастие Марджъри се чувстваше сравнително добре.

Почука на вратата и влезе. Марджъри Клебър търпеливо чакаше на кушетката за прегледи, облечена в широк халат. Очите ѝ бяха

големи, тъжни и умни, усмивката — очарователна.

Дейвид се представи и понечи да зададе първия от серията въпроси за уточняване на оплакванията, когато Марджъри взе ръката му и я притисна към гърдите си.

— Благодаря ви, че дойдохте в Бартлет — промълви тя. — Нямате представа колко горещо се молих тук да се появи човек като вас! Страшно много се радвам!

— Аз също — заекна объркано Дейвид.

— До този момент чаках по цял месец за един преглед — продължи пациентката и най-сетне му позволи да издърпа ръката си. — Нещата ми вървят така от момента, в който здравната ми осигуровка беше прехвърлена към КМВ. И всеки път ме преглеждаше различен доктор. Сега обаче ми казаха, че вие ще бъдете моят лекуващ лекар и аз много се зарадвах...

— За мен е чест, госпожо — успя да изломоти Дейвид.

— Да чакаш по цял месец е ужасно — продължи Марджъри. — През зимата изкарах един тежък грип и бях сигурна, че съм развила пневмония. За щастие когато ми дойде редът за преглед, той вече беше попреминал...

— Може би е трябвало да се обърнете за помощ към Спешното отделение — подхвърли Дейвид.

— Нямам право — отвърна с въздишка жената. — Миналата зима го сторих, но КМВ отказа да плати, тъй като пак беше грип... Аз съм длъжна да идвам за преглед единствено тук, освен ако животът ми не е под пряка заплаха. Без предварително разрешение на лекар от КМВ нямам право да се обръщам към спешна помощ. Ако все пак го сторя, те просто отказват да платят...

— Но това е абсурд! — възкликна Дейвид. — Как можете да знаете дали оплакванията ви представляват непосредствена заплаха за живота?

— И аз зададох същия въпрос, но никой не ми отговори — сви рамене Марджъри. — Казаха ми, че такива са правилата... Но аз все пак се радвам, че сте тук, докторе. За в бъдеще ще се обръщам към вас...

— Разбира се — кимна Дейвид. — А сега нека си поговорим за общото ви здравословно състояние. Кой се грижи за вас след поставянето на раковата диагноза?

— Вие — отвърна Марджъри.

— Нямате ли онколог?

— КМВ няма онколози — поклати глава жената. — Аз трябва да се обръщам към вас, а вие — в случай, че това е необходимо — ме препращате при доктор Мизлих, който е онколог. Той обаче не е лекар на КМВ и може да ме прегледа само по ваше предписание.

Дейвид кимна с глава. Започна да си дава сметка, че трябва да се съобразява с доста особености на новата си работа. А по отношение на тази пациентка положително ще му трябва време, за да навлезе детайлно в здравословното ѝ състояние.

През следващите петнадесет минути се занимаваше с общ преглед. Внимателно преслуша гърдите на Марджъри, след което я попита за професията ѝ.

— Учителка съм — отвърна жената.

— На кой клас преподавате?

Дейвид свали стетоскопа и започна да се подготвя за ЕКГ.

— На трети — гордо отвърна пациентката. — Години наред преподавах на втори, но с трети ми е много по-добре. В тази възраст децата са най-приятни и проявяват страхотен интерес към материята.

— През есента дъщеря ми ще бъде в трети клас — рече Дейвид.

— Чудесно! — усмихна се Марджъри. — Значи ще бъде при мен!

— Имате ли семейство? — вдигна глава Дейвид.

— Разбира се — кимна жената. — Мъжът ми Лойд работи като програмист в компанията за компютърен софтуер. Имаме две деца. Момчето ни е в гимназията, а момичето — в шести клас...

Половин час по-късно Дейвид получи достатъчно информация, за да увери Марджъри, че болките в гърдите ѝ нямат нищо общо нито със състоянието на сърцето ѝ, нито с рака. Жената сърдечно му благодари и прегледът приключи.

Дейвид се върна в офиса с чувство на задоволство в гърдите. Ако и останалите му пациенти се окажат като Марджъри, той имаше всички шансове за една приятна и плодотворна практика в Бартлет. Отдели картоната ѝ настрана, тъй като искаше да го проучи по-подробно в някой от следващите дни.

Стана и поиска картоната на следващия пациент. И тук диагнозата се оказа тежка: левкемия, лекувана с масивна химиотерапия. Още един

случай, който ще изисква задълбочено проучване, въздъхна той. Пациентът се казваше Джон Тарлоу, четиридесет и осемгодишен мъж, който беше подложен на лечение от три и половина години насам.

Стана и се насочи към кабинета за прегледи. Джон Тарлоу се оказа хубав и приятелски настроен мъж, от лицето на когото се излъчваше интелигентност и топлота, също като при Марджъри. Оплакваше се от безсъние — нещо, с което Дейвид се справи далеч по-лесно и по-бързо, отколкото с болките в гърдите на Марджъри. След кратък разговор стана ясно, че проблемът е на психологическа основа. Неотдавна Джон беше изгубил близък човек. Дейвид му написа рецепта за приспивателно с умерен ефект, което с положителност щеше да отстрани всички проблеми.

Папката на Джон също отиде при тази на Марджъри — за по-задълбочено проучване. Потърси Сюзън и я откри в малката лаборатория, която се използваше за елементарни тестове.

— Много ли са онкологичните ни пациенти? — колебливо попита той. По принцип изпитваше дълбоко преклонение пред колегите си, избрали тази тежка специализация. Отдавна беше наясно, че той самият не е подходящ за нея и по тази причина се смути доста от първите си пациенти на новото работно място — и двамата с раково заболяване.

Сюзън го увери, че нямат много такива пациенти и той напусна малката стаичка с чувство на дълбоко облекчение. В разпределителната кутия за служебната документация го чакаше картонът на обикновен диабетик.

Сутринта неусетно се източи. Пациентите бяха истинско чудо — приятелски настроени, доверчиви, готови да изпълнят всяко от предписанията му. Те бяха нещо коренно различно от намусените и вечно недоволни хора, които беше свикнал да преглежда в градската болница на Бостън. Тукашните жители бяха очевидно доволни от назначението му и се радваха да го видят сред тях.

По обед се срещна с Анджела и двамата си поръчаха сандвичи в болничната кафетерия, която беше дадена под аренда на двойка местни жители.

— Доктор Уодли е страхотен! — похвали му се Анджела. — Изпълнен е от желание да помага, освен това притежава безспорни преподавателски качества. Вече не ми прилича на татко, тъй като е

много по-емоционален и готов да споделя богатия си опит. Сутринта дори ме прегърна от радост. Баща ми по-скоро би умрял, отколкото да си позволи подобно нещо...

Дейвид ѝ разказа за своите пациенти. Младата жена остана трогната от поведението на Марджъри Клебър.

— Тя е учителка и вероятно Ники ще попадне точно в нейния клас — рече Дейвид.

— Много хубаво — усмихна се Анджеела. — Как ти се стори тя?

— Сърдечна, готова да помага, интелигентна — отвърна без колебание Дейвид. — Сигурен съм, че е прекрасен преподавател. За съжаление има рак на гърдата с допълнителни метастази...

— Господи! — въздъхна Анджеела.

— Изглежда, че се справя добре — успокои я Дейвид. — Не съм прегледал картоната ѝ за подробности, но ми се струва, че лечението ѝ протича успешно.

— Тази болест е много коварна — поклати глава Анджеела, спомнила си своите постоянни страхове от рак на гърдата.

— Прави ми впечатление, че днес прегледах необичайно много онкологични пациенти — отбеляза Дейвид.

— Знам, че това не ти е по вкуса — погледна го състрадателно Анджеела.

— Според сестрата фактът, че започнах с двама такива един след друг, е чиста случайност... Дано да е така.

— Не се депресирай, моля те — стисна ръката му Анджеела. — Сигурна съм, че сестрата ще излезе права. — Отлично помнеше колко тежко беше реагирал мъжът ѝ на смъртта на няколко от онкологичните пациенти в началото на стажа си.

— Като говорим за депресии се сетих за нещо друго — въздъхна Дейвид, наведе се над ухото ѝ и прошепна: — Научи ли вече за доктор Портланд?

Младата жена мълчаливо поклати глава.

— Самоубил се е — поясни Дейвид. — Застрелял се е в офиса, който предложиха на мен...

— Ужасно! — потръпна Анджеела. — Не можеш ли да поискаш друг кабинет?

— Не ставай смешна. Какво да кажа на Кели? Моля те, смени ми кабинета, защото съм суеверен и ме е страх от смъртта... Не мога да го

направя. Освен това вътре всичко е подновено и боядисано...

— Защо го е направил?

— Депресия — сви рамене Дейвид.

— Знаех си. Нали помниш, че веднага ти го казах?

— Аз не го оспорих — въздъхна Дейвид. — Казах само, че ми изглежда болен. Самоубил се е малко след като го видяхме... Чарлс Кели твърди, че е станало през май.

— Бедничкият — въздъхна Анджеला. — Имал ли е семейство?

— Жена и две момчета.

Анджеला поклати глава. Познаваше добре този проблем, който се срещаше често сред лекарското съсловие. Един от колегите ѝ в университета също се беше самоубил.

— Чарлс Кели ме информира, че са въвели благоприятна система за премиране — смени темата Дейвид. — Тя е свързана пряко с намаляването на бройката на хоспитализираните пациенти. Колкото по-малко хора вкарвам в болницата, толкова повече пари ще получавам. Голямата награда е почивка на Бахамските острови. Можеш ли да си представиш?

— Чух за тази програма — кимна Анджеला. — Повечето здравноосигурителни институти прибъгват до нея като средство за снижаване на разходите си.

— Доста съм озадачен от тези нововъведения в здравеопазването — поклати глава Дейвид. — Имам чувството, че някой се е настроил на печалбарска вълна...

— Е, ще поживеем, ще видим — тръсна глава Анджеला. — Аз също имам новини: доктор Уодли ни покани на вечеря. Не му отговорих утвърдително, защото исках първо да те питам... Какво ще кажеш?

— Ти искаш ли? — отвърна с въпрос Дейвид.

— Давам си сметка, че имаме много работа по подреждането, но мисля, че все пак трябва да отидем. Човекът проявява изключителна любезност, не е удобно да му откажа.

— Ами Ники?

— Имам добри новини и по отношение на нея — засия Анджеला. — Една от лаборантките ми каза, че дъщерята на Бартън Шерууд работи редовно като бейбиситър. Тя учи в гимназията, а семейството

им живее най-близо до нас. Позвъних ѝ по телефона. Момичето изгаря от нетърпение да се запознае с Ники.

— А дали Ники ще иска? — изрази съмнение Дейвид.

— Вече я попитах. Каза, че няма нищо против и иска да се запознае с Карин Шерууд...

— Тогава ще приемем поканата — реши Дейвид.

Карин Шерууд се появи малко преди седем. Отвори ѝ Дейвид. Момичето беше слабо и стройно, с умни и малко тъжни очи, по което за съжаление приличаше на баща си. Но поведението ѝ беше много любезно, а явно и не ѝ липсваше съобразителност, тъй като първото нещо, което каза на Ники, беше че е лудо влюбена в малките кученца.

Дейвид се настани зад волана, а Анджеला довърши гримирането си. Усетил напрежението ѝ, той побърза да я увери, че изглежда чудесно. Не след дълго спряха пред къщата на Уодли. Домът на доктора беше не по-малък от техния, но фасадата му беше далеч по-добре поддържана, също както и терена наоколо.

— Добре дошли — изправи се на прага доктор Уодли. На лицето му грееше широка усмивка.

Вътрешността на къщата беше още по-впечатляваща. Всичко беше изящно, до последния детайл. Красивите антични мебели бяха подредени върху дебели ориенталски килими. По стените висяха пасторални платна от началото на миналия век.

Гъртруд Уодли беше пълна противоположност на съпруга си и човек неволно се сецаше за правилото, според което „противоположностите се привличат“. Беше семпла застаряваща жена, която предпочиташе да мълчи, вероятно защото нямаше какво да каже. Общото впечатление беше, че е нещо като безплътна сянка на своя жив и енергичен съпруг.

Дъщеря им Касандра приличаше на майка си, но по време на вечерята си пролича, че е наследила пъргавия ум и духовитост на баща си.

Център на вниманието обаче беше самият Уодли, който сменяше темите с удивителна лекота, а освен това се оказа превъзходен разказвач на забавни истории. Възхищението му от присъствието на Анджеला стигна дотам, че в един момент вдигна очи към тавана и с

напълно сериозен вид благодари на Бога, защото му е изпратил една толкова добра и перспективна лекарка.

— Едно нещо е сигурно — подхвърли Дейвид по обратния път към дома. — Доктор Уодли е влюбен в теб. Разбира се, това е нещо, за което не мога да го обвинявам...

Анджела се засмя и се сгуши в прегръдката му.

Скоро си бяха у дома. Дейвид настоя да изпрати Карин по пътеката до дома ѝ, въпреки протестите на момичето. А когато се върна, Анджела го посрещна по къса дантелена нощничка, която не беше обличала от сватбеното им пътешествие насам.

— Стои ми по-добре, защото не съм бременна — отбеляза тя. — Ти как мислиш?

— И тогава ти стоеше добре — отвърна Дейвид.

Промъкнаха се на пръсти в полутъмната дневна, настаниха се на дивана и отново се любиха. В движенията им липсваше припряността от предишната вечер, чувството на задоволство беше още по-всеобхватно.

Останаха прегърнати в мрака и се заслушаха в песента на щурците, долитаща през отворения прозорец.

— Тук сме едва от два дни, а вече се любихме толкова, колкото в Бостън за два месеца — отбеляза с щастлива въздишка Анджела.

— Там живеехме в постоянен стрес — рече Дейвид.

— Започвам да си мисля за второ дете...

Дейвид се приведе напред в опит да зърне профила ѝ сред почти пълния мрак.

— Наистина ли?

— В къща като тази можем да имаме цяла детска градина — засмя се тя.

— Но преди това трябва да сме сигурни, че детето няма да се роди с цистофиброза — отбеляза Дейвид. — Което означава пълни и задълбочени изследвания и за двама ни...

— Сигурно си прав — неохотно кимна Анджела. — Но какво ще стане, ако и двамата се окажем позитивни?

— Не знам — въздъхна Дейвид. — Малко е страшничко, тъй като вече знаем какви могат да бъдат последиците.

— Е, тогава нека направим това, което препоръчва Скарлет О'Хара — усмихна се в тъмното Анджела. — „Ще му мислим утре“...

ОСМА ГЛАВА

ЛЯТО ВЪВ ВЪРМОНТ

Дните летяха бързо, превръщаха се в седмици и месеци. Сладката бяла царица отгатък пътя се извиси до човешки бой. Вечер, разположило се на терасата, семейство Уилсън слушаше тихото шумолене на стройните стебла. В лехите от двете страни на алеята узряха едри домати, от ябълката до обора започнаха да падат плодове с големината на топка за голф. По обед ставаше горещо и тишината на въздуха се нарушаваше единствено от монотонното жужене на цикадите.

Дейвид и Анджела свикнаха с новата работа, тя продължаваше да им се струва интересна и стимулираща. Дните им носеха постоянни изненади, трупаша опит. Вечер, седнали на терасата, те с увлечение споделяха наученото.

Апетитът на Ръсти не секна и беше постоянен източник на шеги. Той бързо порасна и се превърна в едро куче, чиито лапи вече съвсем не изглеждаха несъразмерни с останалата част на тялото му. Но характерът му си остана на малко, весело и игриво пале. Той просто не позволяваше на никого да мине покрай него без да го потупа по главата, или пък да го почеше зад златистото ухо.

Но най-добре на новото място се чувстваше Ники. Респираторните ѝ проблеми се разрешиха и почти изчезнаха, дробовете ѝ бяха чисти. Създаде си многобройни приятелства, като най-близка стана с Карълайн Хелмсфорд — момиченце с година по-голямо от нея, което също страдеше от цистична фиброза. Преживели едни и същи страдания, двете деца станаха неразделни.

Макар, че Дейвид и Анджела много харесваха новата си работа, те изпитваха дълбока наслада от почивните дни. В събота Дейвид ставаше при изгрев слънце, приключваше набързо с визитациите, след което отиваше да играе баскетбол в училищния салон заедно с още неколцина лекари.

Следобедите на почивните дни бяха запазени изцяло за къщата. Анджела се занимаваше с интериора — шиеше завеси, подменяше дамаската на старите мебели. Дейвид с удоволствие прие ролята на домашен майстор, опитвайки се да върши неща, за които доскоро дори не беше сънувал — укрепване на портичката и оградата около нея, подмяна на водосточните тръби. За съжаление се оказа още по-слаб майстор, отколкото си представяше Анджела. Непрекъснато тичаше до магазина за железария на Стейли, където му даваха практични съвети. За щастие господин Стейли изпитваше симпатия към него и старателно го учеше как се фиксират екраните срещу мухи по прозорците, как се сменят течачи кранове и изгорели електрически ключове.

В събота, двадесет и първи август, Дейвид стана рано, направи си кафе и тръгна към болницата. Визитацията му приключи бързо, по простата причина, че имаше един единствен пациент — болният от левкемия Джон Тарлоу. Подобно на всички онкологични пациенти, Джон често влизаше в болницата поради възникнали усложнения. Този път беше тук поради абсцес на врата, но за щастие всичко беше под контрол. След обстоен преглед Дейвид стигна до решението да го изпише през някой от следващите дни.

Приключил с пациента си, той скочи на велосипеда и натисна педалите по посока на гимназията. Днес в салона имаше повече желаещи да се включат в играта и му се наложи да почака. А когато най-сетне това стана, той бързо усети ожесточеността на партньорите си. Никой не искаше да губи, тъй като това автоматически означаваше ново чакане.

Реакцията му беше повече жар в играта, което не мина без последици. При приземяването си след една борба за отскачилата от таблото топка, лакътят му потъна в носа на Кевин Янсен. Спря веднага и се наведе на превитият на две Кевин. Между пръстите му бликаше кръв.

— Кевин, добре ли си? — тревожно попита той.

— Счупи ми носа, задник такъв! — изръмжа Янсен.

— Извинявай — притеснено промърмори Дейвид. — Дай да видя...

— Не ме докосвай! — дръпна се Кевин.

— Хайде, боец, подчини се — подвикна от другия край на игрището хирургът Трент Ярбороу — един от най-добрите баскетболисти в болницата, играл някога в представителния отбор на Йейл. — Позволи му да ти види шнорхела! Не е зле да получиш малко от лекарството, което предписваш на всички!

— Майната ти, Ярбороу! — сопнато отвърна Янсен, но все пак свали ръцете си. От дясната му ноздра течеше кръв, а върхът на носа му беше леко извит на една страна.

Трент се приближи да го разгледа по-добре.

— Май си счупил клюна си — установи със задоволство той.

— По дяволите! — изруга Кевин.

— Искаш ли да ти го изправя? — ухили се Ярбороу. — Няма да ти взема скъпо!

— Дано си платил застраховката за несръчни медицински манипулации — въздъхна Кевин, после отметна главата си назад и затвори очи.

Трент хвана носа му между палеца и кокалчето на безименния си пръст, огледа го внимателно и рязко натисна. Разнесе се остро пропукване, което накара всички присъстващи да направят гримаса, включително самият Трент.

Хирургът отстъпи крачка назад да се наслади на работата си.

— Изглежда по-добре от оригинала — установи той.

Дейвид предложи на Кевин да го откара у дома, но онзи гневно промърмори, че може да шофира и сам.

След малко играта продължи, но Дейвид остана на място, заковал поглед във вратата, зад която изчезна колегата му. Някой го шляпна по рамото с такава сила, че той неволно се намръщи и вдигна глава.

— Хич да не ти пука за носа на Кевин — посъветва го Трент Ярбороу. — Аз лично съм присъствал в тази зала, когато той счупи носовете на двама нещастници. Не го бива много в баскетбола, но иначе е добро момче...

Дейвид неохотно се включи в играта.

Когато се прибра у дома, Ники и Анджела вече бяха готови за излета. Тази събота работа по къщата не се предвиждаше, тъй като

щяха да ходят на излет с преспиване край едно от езерата в околностите на града. Следобед щяха да поплуват, а след това предстояха приятните процедури по приготвяне на вечеря върху жарта на голям огън. Трите фамилии „Я“ — Янсен, Ярбороу и Янг, бяха наели една малка хижа на брега на езерото за цял месец. Стийв Янг беше акушер-гинеколог в болницата, редовен участник в баскетболните мачове.

— Хайде, тате, закъсняваме! — нетърпеливо подвикна Ники.

Дейвид хвърли поглед на стенния часовник. Мачът действително се беше проточил по-дълго от нормалното. Хукна нагоре по стълбите и влезе под душа. Половин час по-късно вече бяха в колата и потеглиха на път.

Езерото се оказа един блестящ изумруд, сгушен между гористи планински склонове. Далечният му бряг граничеше с известен ски-център, който Дейвид и Анджела все още не познаваха, но бяха чували хубави неща за него.

Хижата беше очарователна — масивна и просторна, с множество спални, подредени в кръг около хол с огромно огнище от дялан камък. От верандата се излизаше на широка платформа, която плавно се спускаше надолу и завършваше с дървен пристан, надвесен над водите на езерото.

Ники веднага скочи подир Арни Янсен, който на всяка цена държеше да ѝ покаже колибата, която си беше направил в гората. Анджела влезе в кухнята, където Нанси Янсен, Клеър Янг и Гейл Ярбороу приготвяха храната, потънали в сладки приказки. Дейвид се присъедини към мъжете, които се бяха настанили пред телевизора в хола с кутийки бира в ръце и разсеяно наблюдаваха някакъв мач на „Червените лисици“

Очертаваше се един приятен следобед, чието спокойствие се нарушаваше единствено от неизбежните спречквания и дребни инциденти между децата — осем на брой. Семейство Янсен имаше две, Янг — едно, а Ярбороу — цели три.

Настроението на Кевин продължаваше да е мрачно. Под очите му се бяха появили тъмни петна от вътрешния кръвоизлив, получен вследствие на счупения нос. На няколко пъти повтори на Дейвид, че играе прекалено тромаво и нарочно го е ударил в носа. Изгубил търпение, Дейвид го дръпна настрана.

— Виж какво — гневно процеди той. — Извиних ти се още в салона, ще го сторя още веднъж. Съжалявам за това, което стана, но то беше неволно!

Кевин му хвърли сърдит поглед, после се овладя. От гърдите му се откърти тежка въздишка.

— Хубаво — рече той. — Дай да забравим всичко това и да пием по още една бира...

След вечеря възрастните останаха около голямата маса, а децата излязоха на пристана да ловят риба. Небето на запад червенееше, пурпурните отблясъци играеха върху спокойната повърхност на езерото. Дървесните жаби и щурците вече бяха започнали обичайния си вечерен концерт. Под короните на вековните дървета проблясваха светулки.

Отначало разговорът се въртеше около предимствата на живота във Вермонт — един щат, за който повечето хора можеха да мечтаят само по време на отпуските си. После неизбежно стигнаха до медицината, за огромно неудоволствие на трите съпруги.

— Дори вечните ви глупави спорове на спортна тема са за предпочитане! — оплака се Гейл Ярбороу. Нанси и Клеър горещо я подкрепиха.

— Трудно е да не говорим на медицински теми, особено когато е в ход тъй наречената „реформа“ — поклати глава Трент. Той и Стийв работеха самостоятелно, извън КМВ. Мечтата им беше да основат свое частно здравноосигурително дружество, което да работи съвместно с най-разпространената програма на медицинско осигуряване в страната, носеща наименованието „Синя защита“. За съжаление инициативата им беше доста закъсняла и над деветдесет процента от жителите на щата вече бяха клиенти на КМВ, който действаше агресивно и мащабно.

— Този бизнес ми докарва депресия — въздъхна Стийв. — Ако имаше друг начин да издържам семейството си, сигурно щях да обърна гръб на медицината без Нито миг колебание.

— Няма ли да съжаляваш за всичките умения, които си придобил? — запита Анджела.

— Сигурно — кимна Стийв. — Но ще се чувствам далеч по-добре и едва ли ще си пръсна черепа като... Всички знаете кого имам предвид.

Споменът за доктор Портланд ги накара да се смълчат. Анджела беше първата, която си позволи да наруши тежката тишина, увиснала над масата.

— Така и не разбрахме какво всъщност се е случило с Портланд — рече тя. — Признавам, че любопитството продължава да ме гложди. Запознах се с жена му. Горката, очевидно не може да преодолее тежката загуба...

— Обвинява себе си — подхвърли Гейл Ярбороу.

— Всички твърдят, че той е изпаднал в тежка депресия — обади се Дейвид. — На какво се е дължала тя?

— За последен път разговарях с него на баскетболната площадка — рече Трент. — Беше много разстроен от смъртта на някакъв пациент, на когото беше извършил сполучлива операция на бедрената става. Мисля, че ставаше въпрос за художника Сам Флеминг... Но след него загуби още двама...

Дейвид неволно потръпна. Спомни си какво беше изпитал при смъртта на първите си пациенти като практикуващ лекар.

— И до днес не съм убеден, че Портланд се е самоубил — внезапно обяви Кевин и това накара присъстващите изненадано да вдигнат глави. Днес той говореше малко, очевидно разстроен от тежката контузия на носа си. Дори Нанси — собствената му жена, го погледна така, сякаш е изрекъл богохулство.

— Какво искаш да кажеш? — тихо попита Трент.

— Първо на първо, Ранди никога не е притежавал пистолет — започна Кевин. — Никой не се нае да потърси обяснение на тази малка подробност. Откъде се е сдобил с оръжието? Назаем ли го е взел? Той никога не е напускал града, а всички знаем, че в Бартлет няма оръжеен магазин. Може би го е намерил в канавката, а? — На лицето му се появи нервна усмивка: — Помислете върху всички тези въпроси... — Вероятно е притежавал пистолет, но никой не е знаел за това — поклати глава Стийв.

— Арлийн твърди, че никога не е виждала оръжие в къщата си — държеше на своето Кевин. — Освен това куршумът е бил изстрелян в средата на челото и е излязъл през тила. Тоест — отгоре надолу. Това ясно личи от начина, по който задният мозък се е плиснал върху стената. Лично аз никога не съм чувал някой да се е самоубивал по този начин. Обикновено го правят като наляпат дулото, други се

прострелват в слепоочието. Съгласете се, че е доста неудобно да се гръмнеш в средата на челото, особено пък с магнум, който има доста дълго дуло...

Палецът и показалецът му се свиха под прав ъгъл, във формата на пистолет.

Гейл неволно потръпна. Макар и омъжена за лекар, тя не можеше да понася разговори за кръв и вътрешни органи.

— Нима намекваш, че Ранди е бил убит? — вдигна вежди Стийв.

— Не — поклати глава Кевин. — Твърдя единствено, че не съм сигурен във версията за самоубийство. А всеки сам може да си направи заключенията...

В стаята отново настъпи тишина, нарушавана единствено от песента на щурците и крякането на жабите.

— Според мен се е самоубил — въздъхна най-сетне Гейл Ярбороу. — Един акт на страхливо малодушие, последиците от който се стовариха върху клетата Арлийн и двете им момчета...

— И аз мисля така — кимна Клеър Янг.

Новото изпълнено с напрежение мълчание беше прекъснато от Стийв.

— Я кажете как се оправяте вие двамата — извърна се той към Дейвид и Анджела. — Как намирате Бартлет, харесвате ли живота си тук?

Двамата си размениха кратки погледи.

— Аз много харесвам града — рече Дейвид. — А политиката в областта на здравеопазването просто не ме интересува, защото съм лекар на КМВ. Признавам, че практиката ми се оказа по-голяма от очакванията. Имам повече онкологични пациенти, отколкото можех да си представя...

— Какво е онкологични пациенти? — попита Нанси Янсен.

Кевин ѝ хвърли гневен поглед и троснато отговори:

— Болни от рак... За Бога, Нанси, това поне ти е отдавна известно...

— Съжалявам — изгледа го намусено жена му.

— Колко са онкологичните ти пациенти? — попита Стийв.

— Сега ще ти кажа — отвърна Дейвид, затвори очи и започна да пресмята на глас: — Джон Тарлоу с левкемия, в момента отново е хоспитализиран... Мери-Ен Шилър с рак на матката, Джонатън

Ийкинс с рак на простатата. Също и Доналд Андерсън, чиято първоначална диагноза рак на панкреаса се оказа погрешна. Човекът има злокачествена аденома...

— Това име ми е познато — вметна Трент. — Правил съм му процедурата на Уипъл...

— Благодаря за информацията — иронично го изгледа Гейл.

— Но това прави само четирима — рече Стийв.

— Имам и други — рече Дейвид. — Сандра Хашър с меланома и Марджъри Клебър с рак на гърдата...

— Как ги помниш наизуст? — погледна го с уважение Клеър Янг.

— Лесно, защото станах приятел с всеки един от тях — усмихна се Дейвид. — А и ги виждам често, защото имат доста проблеми от медицинско естество...

— Тогава какво те тревожи?

— Точно това — че станахме приятели и аз поех грижата за тях. Безпокоя се от мисълта, че ако някой от тях умре вследствие на болестта си, ще се чувствам лично отговорен...

— Знам какво имаш предвид — обади се Стийв. — И вероятно затова не разбирам колегите, които специализират онкология. Бог да ги благослови, но аз избрах гинекологията главно защото при нея нещата са свързани с началото на живота, а не с края му...

— Същото важи и за офталмологията — рече Кевин.

— Аз пък съм на друго мнение — тръсна глава Анджела. — Отлично разбирам защо човек може да избере онкологията. Според мен главната причина за това е острата нужда от помощ, която изпитва всеки болен от потенциално смъртоносна болест. При повечето от останалите специалности не се разбира помагаме ли на своите пациенти или не, но при онкологията това си личи съвсем ясно.

— Познавам добре Марджъри Клебър — промълви Гейл Ярбороу. — Преподавала е както на ТиДжей, така и на Чандлър, второто ми момче. Тя е чудесен човек и много добър учител. Децата буквално са луди по нея.

— Изпитвам истинско удоволствие да разговарям с нея по време на прегледите — кимна с усмивка Дейвид.

— А ти как се справяш? — обърна се Нанси Янсен към Анджела.

— Много добре. Доктор Уодли се държи не само като началник на отделението, но и като истински наставник. Разполагаме със страхотна апаратура и работим интензивно, но не сме смазани от умора. Правим от петстотин до хиляда биопсии на месец, което е доста внушително постижение. Имаме изобилие от интересни патологични случаи, главно защото болницата „Бартлет“ е референтен център за целия регион. Разполагаме дори с вирусологична лаборатория — нещо, което честно казано, не бях очаквала. Всичко това прави работата ми истинско предизвикателство.

— Чарлс Кели не ти ли вдигна вече някой скандал? — попита Кевин, обръщайки се към Дейвид.

— Не, разбираме се много добре — отвърна с лека изненада младият мъж. — Тази седмица се срещнах с него и регионалния директор на КМВ в Бърлингтън. И двамата изразиха задоволство от отговорите на пациентите, анкетирани за качеството на медицинското обслужване, което получават...

— О, почакай да видиш какво ще стане, когато дойде ред на оценката за уплътняване на работното ти време! — поклати глава Кевин. — Правят ги на всеки два-три месеца. Тогава ще разбереш що за човек е Чарлс Кели!

— Това не може да ме разтревожи — отвърна Дейвид. — Работя с хората внимателно, обръщам внимание единствено на състоянието на здравето им. Никак не ме интересуват премиите за минимално хоспитализиране и едва ли ще се класирам за голямата награда — почивка на Бахамите...

— На твое място не бих пренебрегвал тази програма, тъй като тя си има и положителните страни — подхвърли Кевин. — Какво лошо има в това да помислиш добре преди да предложиш хоспитализация? Пациентите изпълняват това, което им наредиш, а у дома при всички случаи ще се чувстват по-добре. Ако болницата реши, че Нанси и аз заслужаваме една почивка на Бахамите, ние едва ли ще се възпротивим...

— Сигурно — сви рамене Дейвид. — Но между офталмологията и вътрешни болести все пак има разлика, нали?

— Предлагам да прекратим разговорите на медицинска тема — извика Гейл Ярбороу. — Може би трябваше да си донесем касета с „Голямото зъзнене“. Страхотен филм за компания като нашата!

— Вярно — съгласи се Нанси Янсен. — Щеше да ни стимулира далеч повече от тези докторски приказки.

— Не ми трябва филм, в който се предполага, че трябва да пусна мъжа си да направи бебе на приятелката ми! — отсече Клеър Янг. — Това просто не става, точка!

— Стига, скъпа — надигна се Стийв и пусна ръка през рамото на Гейл. — Не бих имал нищо против, ако става въпрос за Гейл...

Трент наклони кутийката с бира над главата му, той вдигна глава и направи опит да улови тънката струя. Компанията избухна в бурен смях. През следващите минути започнаха да си разказват вицове, изпълнени със сексуални намеци. Дейвид и Анджела слушаха, усмихваха се и мълчаха.

— Хей, я почакайте! — извика Нанси Янсен, след като компанията изригна в кикот от поредния мръсен виц. — Защо не сложим децата да си легнат, а след това да си направим едно голо нощно къпане?

— Аз съм за — обяви Трент и се чукна със Стийв.

Дейвид и Анджела си размениха несигурни погледи. Имаха чувството, че това също е част от вицовете. Но другите се надигнаха и започнаха да привикват децата, които все още бяха на кея.

По-късно, вече оттеглили се в своята стая, Анджела се изми на умивалника и даде воля на недоволството си. Според нея компанията беше изпаднала в някакво не особено приятно пубертетско настроение. Отвън се чуваше плясък на вода, придружен от възбудени викове.

— Гимназистки истории — съгласи се Дейвид. — Но това си е тяхна работа, ние не бива да ги съдим...

— Не знам — въздъхна Анджела. — Имам чувството, че сме герои от някой роман на Ъпдайк. Не се чувствам удобно от подобни демонстрации, да не говорим за мръсните вицове. Според мен всичко това е израз на скука. Може би ще се окаже, че Бартлет съвсем не е земният рай, за който го вземаме...

— Е, прекаляваш — изгледа я с укор Дейвид. — Според мен тези хора просто се забавляват без задръжки. Може би ние сме тези, които са обременени...

Анджела се обърна да го погледне, в очите ѝ имаше изненада.

— Спокойно можеш да свалиш дрехите си и да се присъединиш към тази вакханалия! — хладно процеди тя. — Нямам никакво

намерение да те спирам!

— Хайде, стига — въздъхна уморено Дейвид. — Не желая да участвам в подобни игри, но едновременно с това не виждам нещата в прекалено черни окраски. Тук може би става въпрос за прекалено пуританското ти възпитание...

— Отказвам да бъда провокирана! — отсече Анджела и се обърна към умивалника. — Никак не ми се ще отново да навлизаме в споровете за възпитанието!

— Нямам такива намерения — увери я Дейвид.

Скоро се озоваха в леглото и изгасиха лампата. Виковете и плясъците откъм кея бяха престанали, тишината се нарушаваше единствено от квакането на жабите.

— Дали още са навън? — прошепна Анджела.

— Нямам представа, а и не ме интересува — отвърна Дейвид.

— Какво мислиш за мнението на Кевин относно смъртта на доктор Портланд?

— Не знам какво да мисля — призна с въздишка Дейвид. — Честно казано, този Кевин продължава да е загадка за мен.

Много странен тип. За пръв път срещам човек, който да се гневи толкова много на един случаен сблъсък по време на игра...

— Според мен думите му са меко казано обезпокоителни — рече Анджела. — Тръпки ме побиват при мисълта, че в Бартлет може да бъде извършено убийство. Обземат ме мрачни предчувствия, сякаш се плаша от щастието, което намерихме тук...

— Такъв ти е характерът — сънливо промърмори Дейвид. — Винаги драматизираш нещата, а след това те наляга песимизъм. Според мен нещата са далеч по-прости: щастливи сме, защото взехме едно правилно решение...

— Дано да си прав — въздъхна Анджела, намести глава на рамото му и затвори очи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 6 СЕПТЕМВРИ

Трейнор нави волана на мерцедеса и колата заподскача по неравната поляна към редиците свои посестрими, паркирани до ниска телена ограда. През лятото тук редовно се провеждаха панаири и изложения, но днес беше денят на Пикника — един от малкото официални празници, които се организираха от Общинска болница „Бартлет“. Още от девет сутринта на просторната поляна се беше събрало пъстроцветно множество. В момента течаха конните надбягвания за деца.

— Жалко за хубавия празничен ден — промърмори с престорено недоволство Трейнор.

— Не се опитвай да ме заблуждаваш! — сопнато отвърна съпругата му Жаклин. Беше ниска и доста закръглена жена, облечена подчертано консервативно. На главата ѝ имаше бяла шапка, върху ръцете ѝ — ръкавици в същия цвят. Беше обула обувки с високи токчета, въпреки неравнините на стърнището, по които ѝ предстоеше да ходи.

— За какво говориш? — попита Трейнор докато паркираше редом с другите коли и изключваше двигателя.

— Знам, че си падаш по тези болнични купони, затова не ми се прави на страдалец! — отсече Жаклин. — Умиращ да си в центъра на вниманието и да се правиш на „добрият чичко президент“!

Трейнор мрачно я изглежда. Бракът им беше изграден почти изцяло на антагонизма. В момента тя очакваше поредния пристъп от негова страна, но той съумя да се въздържи. По отношение на пикника тя беше абсолютно права и това го ядоса допълнително. За двадесет и една година съвместен живот тази жена му знаеше дори кътните зъби.

— Какво става? — начумерено го изглежда тя. — Ще вървим ли или не?

Трейнор изсумтя и слезе от колата. Насреща им изскочи Бийтън, размаха ръце и тръгна да ги посрещне. Беше в компанията на Уейн

Робъртсън и Трейнор моментално усети, че нещо е станало.

— Какво радост, Господи — процеди Жаклин. — Още не сме дошли и вече се радваме на компанията на най-голямата ти почитателка!

— Млъквай! — изръмжа през зъби Трейнор.

— Имам лоши новини — каза без заобиколки Бийтън.

Трейнор се обърна към съпругата си и с престорена загриженост подхвърли:

— Защо не отскочиш до палатката за нещо разхладително?

Жаклин хвърли един враждебен поглед към Бийтън и неохотно се подчини.

— Не изглежда щастлива от факта, че е излязла на чист въздух — отбеляза Бийтън.

Трейнор жлъчно се изсмя и тръсна глава:

— Какви са лошите новини?

— Снощи е била нападната още една сестра. Всъщност, това е станало рано сутринта... Била е изнасилена.

— Мамка му! — изруга Трейнор. — Пак ли от същия тип?

— Според описанията — да — кимна Робъртсън. — Пак е бил със скиорската маска. Но този път е носил пистолет, а не нож. Не е забравил и белезниците си. Насилил жената под дърветата, точно както при предишните случаи.

— Надявах се, че осветлението ще го спре — промърмори с мрачен вид Трейнор.

— Би могло — колебливо подхвърли Бийтън.

— Какво означава това?

— Нападението е станало на горната площадка, където осветление няма. Ако си спомняш, ние осветихме само долната, за да спестим малко пари...

— Кой е известен за случая?

— Малко хора — въздъхна Бийтън. — Успях да поговоря с Джордж О'Донълд от „Бартлет Сън“ и той ми обеща да не публикува новината. Това може би ще реши въпроса. Познавам лично жертвата, не е от хората, които щебият тъпана...

— Бих искал тази новина да достигне до КМВ по възможно най-бавния начин — промърмори Трейнор.

— Но това не прави по-малко наложително строителството на покрития гараж — въздъхна Бийтън.

— Което може и да не стане — поклати глава Трейнор. — Това пък са моите лоши новини от снощното заседание на управителния съвет. Старият ми враг Джеб Уигинс отново се извъртя като фурнаджийска лопата и вече твърди, че според надзорниците строителството било лоша идея... Без съмнение лично ги е убедил в това.

— Значи проектът е погребан, така ли? — вдигна вежди Бийтън.

— Все още не, но привържениците му претърпяха тежък удар — унило призна Трейнор. — Ще се опитам да подложа идеята на повторно гласуване, но от опит знам, че това ще бъде много трудно. Може би новото нападение ще ни свърши работа, независимо от гадния си характер...

Трейнор се извърна към Робъртсън и видя отражението на лицето си в огледалните му слънчеви очила.

— Полицията не може ли да направи нещо?

— Не много — поклати глава шерифът. — Нямаме хора за постоянно дежурство на паркинга. Вече съм наредил на патрулите да правят по една обиколка там, но това едва ли е достатъчно...

— Къде е Патрик Суеглър, шефът на болничната охрана? — пожела да узнае Трейнор.

— Ей сега ще го доведе — рече Робъртсън и се понесе в тежък тръс по посока на езерцето.

Трейнор го изчака да се отдалечи и тихо попита:

— Готова ли си за довечера?

— Съвещанието ли имаш предвид?

— Съвещанието и онова, което ни чака след него — кимна с похотлива усмивка Трейнор.

— За това след него не съм много сигурна — поклати глава Бийтън. — Трябва да си поговорим...

— За какво? — недоволно се намръщи Трейнор.

— Моментът не е подходящ — изплъзна се Бийтън и кимна с глава към фигурите на Робъртсън и Суеглър, които забързано крачеха към тях.

Усетил необичайна слабост, Трейнор се облегна на оградата. Винаги беше разчитал на привързаността на Бийтън, но постоянно я

подозираше, че поддържа връзки и с други мъже, например с онзи задник Чарлс Кели... От устата му излетя тежка въздишка. Винаги има нещо, което не е наред, мрачно си помисли той.

Патрик Суеглър се изправи пред него и заби поглед в лицето му. Беше як мъжага, един от най-добрите играчи по футбол на местната гимназия от времето, когато отборът беше безспорен лидер в целия регион.

— Не бяхме в състояние да направим кой знае какво — отсече с категоричен тон той, очевидно решил, че Трейнор възнамерява да хвърли вината върху него. — Пострадалата беше работила две смени подред и при тръгването си не е повикала охраната, въпреки изричните ни инструкции. На всичкото отгоре се оказа, че е паркирала колата си на горната площадка — пак в разрез с инструкциите. А вие знаете, че там осветление липсва...

— Господи, Исусе Христе! — избухна Трейнор. — Нима трябва лично да се заема с охраната на служителите? Защо тази патка не е повикала охраната?

— Не мога да зная, сър — отвърна Суеглър.

— Този проблем ще бъде ликвидиран само ако построим новия паркинг — подхвърли Бийтън.

— Къде е Върнър Ван Слайк от поддръжката? — изръмжа Трейнор. — Искам го тук, веднага!

— Вие знаете, че господин Ван Слайк никога не присъства на подобни тържества — съдържано му напомни Бийтън.

— Вярно, бях забравил — кимна Трейнър. — Предайте му, че искам незабавно да се монтира осветление и на горната площадка. Да бъде като на стадион, ясно? — Извърна се към Робъртсън и гневно добави: — А ти кога най-сетне ще заловиш шибания изнасилвач? Нима е толкова трудно да стесниш кръга на заподозрените, като се има предвид големината на Бартлет?

— Работим по въпроса — съдържано отвърна Робъртсън.

— Защо не се прехвърлим в палатката? — тактично смени темата Бийтън.

— Наистина, защо? — изфуча Трейнор. — Нека получим и малко удоволствие от тази бъркотия!

Хвана Бийтън за ръката и я поведе към импровизираното барче. Надяваше се да останат насаме поне за минута-две, искаше да разбере

какво е намислила. Но Колдуел и Кантор ги засякоха почти веднага и побързаха да се приближат. Колдуел беше в отлично настроение.

— Вероятно вече си чул, че програмата с премиалните работи много добре — подхвърли на Трейнор той. — Цифрите за август са направо зашеметяващи!

— Нищо не знам — учудено отвърна Трейнор и хвърли кос поглед по посока на Бийтън.

— Това е вярно — усмихна се тя. — Възнамерявах да изнеса данните на съвещанието довечера. Балансовият отчет е много добър. Хоспитализацията през август е с четири процента под нивото за същия месец на миналата година. Това не е много, но доказва, че вървим в правилната посока.

— Е, слава Богу — прекръсти се Трейнор. — Хубаво е да чуеш и добри новини. Но няма място за самоуспокоение. В петък разговарях с Арнсбург, който е убеден, че след отлива на туристите през сезона, ние отново ще се окажем на червено. През юли и август нарастват постъпленията ни от болни, които си плащат в брой и това става за сметка на осигурените в КМВ. Но скоро туристите ще си заминат и проблемите отново ще се появят...

— Мисля, че трябва да затегнем режима на икономии — подхвърли Бийтън. — Това е единственият начин да държим главата си над повърхността.

— Нямаме друг избор — кимна Трейнор. — Вече съм измислил ново име на нашата кампания — тя става ДМИ, което ще рече „Драстични мерки за икономии“.

Присъстващите се разсмяха.

— Признавам, че съм малко разочарован — въздъхна с усмивка на уста Кантор. — Защото аз бях авторът на досегашната система...

— Лицето му продължаваше да е бледо, въпреки продължителното и топло лято. Най-смешни бяха тънките му крака, които стърчаха изпод широки бермуди.

— Имам въпрос, свързан с ДМИ — обади се Кантор. — Какъв ще бъде статутът на хроничните заболявания, като например цистофиброзата?

— Не съм доктор, затова не мога да ти отговоря — поклати глава Трейнор. — Какво по дяволите е това цистофиброза? Звучи ми познато, но нямам никаква представа за какво точно става въпрос...

— Хроническо заболяване, което се получава по наследство — поясни Кантор. — Изразява се в сериозни ГЕ и респираторни проблеми.

— ГЕ означава гастроентерологични проблеми — добави Колдуел.

— Благодаря — иронично се усмихна Трейнор. — Знам какво е ГЕ. Интересува ме доколко сериозна е самата болест... Има ли опасност от летален край?

— Общо взето да — кимна Кантор. — Но при наличието на интензивна респираторна помощ, повечето пациенти доживяват до петдесет-шейсет, при това като водят напълно пълноценен живот.

— Какви се средногодишните разходи по поддръжката на такива болни?

— За пълно овладяване на респираторните проблеми отиват малко повече от двадесет хиляди долара — бързо пресметна Кантор.

— Пресвети Боже! — ахна Трейнор. — Това са много пари! Често срещано заболяване ли е цистофиброзата?

— Според статистиката от нея боледува едно на всеки 2000 новородени.

— Е, това е нищо — махна с ръка Трейнор. — Няма от какво да се безпокоим.

Колдуел и Кантор си тръгнаха, като преди това обещаха да бъдат точни на насроченото за вечерта заседание. Колдуел се присъедини към волейболистите, които се разпределяха в два отбора на игрището до малкото езерце, а Кантор зае позиция в близост до бурето с ледена бира.

— Да вървим да хапнем — предложи Трейнор и тръгна с едра крачка към палатката, отговаряйки на поздравите със сдържано кимане на глава. Жена му беше права: той наистина обичаше тези празници на открито, където всички му засвидетелстваха своето дълбоко уважение. Облеклото му беше небрежно-елегантно — панталони от тънка материя, скъпи мокасини на бос крак и тениска с отворена яка. Никога не си позволяваше да се появи с къси панталонки на събирания от този сорт и все още се чудеше на акъла на Кантор, намъкнал смешните бермуди.

Щастливата му усмивка се стопи при вида на жена му.

— Забавляваш ли се, скъпи? — иронично подхвърли тя. — Отстрани изглеждаш страхотно самодоволен!

— А ти какво предлагаш? — вдигна вежди той. — Да си пробивам път между хората, навъсен като бухал?

— Не виждам какво ти пречи — хапливо отвърна Жаклин. — У дома през цялото време си точно такъв!

— Май ще е по-добре да се оттегля — промърмори Бийтън.

Трейнор се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Не, остани. Искам да ми разкажеш подробности за цифрите от август...

— В такъв случай ще се оттегля аз — отсече Жаклин. — Мисля да се прибера у дома, Харолд. Вече успях да похапна и да поговоря с един-двама души, на които наистина държа. Надявам се, че някой от колегите ти с удоволствие ще те превози до града...

Трейнор и Бийтън останаха да гледат след нея.

— Май апетитът ми премина — промърмори той след като изчака жена му да изчезне в навалищата. — Хайде да направим един-два кръга...

Тръгнаха покрай езерото и спряха да погледат волейболния мач. После бавно се насочиха към игрището за софтбоул с очертания под формата на сърце.

— Спомена, че искаш да си поговорим — набра смелост Трейнор. — За какво по-точно?

— За нашите отношения, за мен — отвърна Бийтън. — В служебно отношение всичко ми е наред. Харесвам си работата и я върша с дълбоко удовлетворение. Но когато ми предложи този пост, ти ми даде да разбера, че нашите отношения имат перспектива. Спомена дори за развод... Нямам никакво намерение да изживея остатъка от живота си като нелегална. Мимолетните ни срещи не ми стигат, искам повече!

Трейнор усети как върху челото му избиват студени капчици пот. Не ми стигат неприятностите в болницата, ами сега и това, отчаяно си рече той. Нямаше желание да прекрати връзката си с Хелън, но при мисълта за Жаклин сърцето му буквално спираше.

— Не бързай, помисли си — добави след кратката пауза Бийтън. — Но трябва да вземеш някакво решение. Дотогава ще се въздържаме от малките си интимни срещи в моя кабинет.

Трейнор кимна. За момента това наистина беше най-доброто решение. Спряха се до страничната линия на игрището за софтбоул, където всеки момент щеше да започне приятелски мач.

— Ето го доктор Уодли! — извика Бийтън и размаха ръце. Уодли махна в отговор. До него стоеше млада и красива жена с тъмна коса и шорти. На главата ѝ имаше бейзболна шапка, обърната с козирката назад.

— Коя е тази жена? — попита Трейнор, изпълнен от желание да смени темата.

— Анджела Уилсън, нашата нова патоложка — отвърна Бийтън. — Искаш ли да те запозная с нея?

— Защо не — сви рамене Трейнор.

Приблжиха се и Уодли ги представи. Стори го обстоятелствено, използвайки купища суперлативи. Трейнор бил най-добрият председател на борда в историята на болницата, а пък Анджела — патологоанатом с почти гениални способности.

— Приятно ми е — протегна ръка Анджела.

В следващия момент играта започна и двамата с Уодли побързаха да се присъединят към отбора си.

— Старият доктор Уодли доста се е променил — замислено отбеляза Бийтън. — Очевидно Анджела Уилсън е пробудила преподавателския му инстинкт. Откакто е тук, старецът е на седмото небе...

Трейнор мълчаливо наблюдаваше добре премерените движения на младата жена. Той също споделяше ентузиазма на Уодли, макар и не в толкова академичен аспект. Анджела Уилсън приличаше по-скоро на манекенка, отколкото на лекарка. Поне той не беше виждал толкова хубава жена с медицинско образование...

ДЕСЕТА ГЛАВА

ЕСЕН ВЪВ ВЪРМОНТ

Въпреки четиригодишната практика в Бостън, Дейвид и Анджела не бяха имали шанса да се насладят на истинската есен в Ню Ингленд. А в Бартлет тя беше особено впечатляваща. Най-красиви бяха листата на дърветата, които всеки ден изненадваха с нов колорит, по-прекрасен от предишния.

Визуалната наслада беше очебийна, но това съвсем не намаляваше ефекта на чисто физическите усещания. Въздухът беше кристално чист и се вдишваше като балсам, събуждането след дълбокия и спокоен сън беше истинско удоволствие. Дните им бях запълнени с вълнуващи преживявания, вечер се прибираха с чувството за добре свършена работа и сядаха да си починат пред огъня в камината, която бързо затопляше къщата.

Ники харесваше училището си и беше буквално влюбена в Марджъри Клебър, която действително се оказа превъзходен педагог. Детето винаги се беше учило добре, но сега стана пълна отличничка. През почивните дни играеше до насита, но винаги очакваше идването на понеделника с нетърпение, предвкушвайки насладата от поредната седмица в клас. Вечер засипваше родителите си с интересни случки, станали през деня.

Междувременно приятелството между Ники и Карълайн Хелмсфорд стигна дотам, че двете прекарваха заедно всеки миг извън часовете в училище. Арни също успя да завоюва място в сърцето ѝ. След дълги спорове Ники успя да убеди родителите си, че може да ходи на училище с колело, обещавайки да се придържа само към второстепенните улици. За нея това беше нечувана свобода, удоволствието ѝ беше огромно. Пътят ѝ минаваше покрай къщата на семейство Янсен, където Арни я чакаше, за да изминат заедно последните един-два километра до училището.

Здравето на Ники видимо се стабилизира. Чистият и сух въздух, лишен от влага, явно се отразяваше добре на дихателния ѝ апарат. Ако

не беше задължителната утринна терапия за прочистване на дробовете, едва ли някой би допуснал, че детето страда от сериозно хроническо заболяване. Дейвид и Анджеला бяха много доволни от нейното състояние и благославяха момента, в който бяха взели решението да се преместят тук.

Основно събитие през септември беше появата на родителите на Анджеला. Дълго се бяха колебали дали да ги поканят, сториха го едва след като Дейвид категорично заяви, че е готов да ги посрещне.

Доктор Уолтър Кристофър, бащата на Анджеला, изрази сдържано одобрение по отношение на къщата и градчето, но пренебрежението му към това, което наричаше „провинциална медицина“, беше очевидно. Той категорично отказа да посети лабораторията на Анджеला, оправдавайки се с факта, че почти целият му живот е преминал между болничните стени.

За разлика от него Бърнис Кристофър не хареса нищо. Според нея къщата била прекалено голяма и прекалено ветровита за Ники. Есенната окраска на листата била съвсем същата като в централния парк на Бостън, не виждала смисъл заради някакви листа да се бият цели шест часа път.

Но сериозните неприятности се появиха по време на вечерята в събота. Бърнис удари една-две чашки вино в повече и това, както обикновено, я направи заядлива и раздразнителна. В резултат открито заяви, че болестта на Ники произтича от семейството на Дейвид.

— В нашата фамилия няма случай на цистична фиброза! — отсече с категоричен тон тя.

— Това е проява на пълно невежество, Бърнис! — ядоса се доктор Кристофър.

Над масата се възцари тежко мълчание, тъй като Анджеला направи всичко възможно да преглътне раздразнението си. Така изтекоха няколко секунди, после смениха темата и започнаха да обсъждат възможностите, които предлагат местните антиквариати за стари мебели.

В неделя, малко преди отпътуването на семейство Кристофър, всички изпитаха огромно облекчение. Дейвид, Анджеला и Ники прилежно махаха с ръце, докато колата на възрастната двойка изчезна от погледите им.

— Ако някога имам глупостта да ги поканя отново, спокойно можеш да ме сригаш в задника! — мрачно промърмори Анджела.

Дейвид се засмя и я увери, че визитата не е минала чак толкова зле.

Великолепната есен продължи и през октомври. В последните дни на септември имаше няколко наистина студени дни, но после настъпи циганското лято и топлото слънце отново огря Бартлет и красивите му околности. Необичайната комбинация между температура и влага задържа листата по дърветата далеч по-дълго, отколкото можеха да си спомнят дори и най-старите кореняци в града.

Една събота в средата на октомври Дейвид играеше баскетбол, както обикновено в компанията на Стийв, Кевин и Трент.

— Следващият уикенд отиваме на екскурзия в Уотървил Вали — обяви Трент, обърна се към Дейвид и попита: — Защо не дойдете и вие? Това е едно чудно местенце в Ню Хампшър, ще прекараме много хубаво!

— Кажи му и защо държим да се присъединят към нас — обади се Кевин.

— Я млъквай! — засмя се Трент и шеговито го шляпна зад врата.

— Работата е там, че сме наели един апартамент с четири спални — отскочи назад Кевин. — И тези скръндзи са готови на всичко, за да си намалят разноските.

— Глупости — тръсна глава Стийв. — Колкото повече хора се съберем, толкова по-весело ще си прекараме!

— А защо сте решили да отидете именно в Ню Хампшър? — полюбопитства Дейвид.

— Заради пейзажа — отвърна Трент. — През есента тамошните гори са най-хубави...

— Не мога да си представя по-красива есен от тази в Бартлет — поклати глава Дейвид.

— Уотървил е страхотно място — подхвърли Кевин. — Хората го познават само като ски-център, но там има всичко — тенис-кортове, игрище за голф, пътеки за туризъм, а дори и баскетболни площадки. Децата ще бъдат много доволни...

— Хайде, Дейвид, навий се — примоли се Стийв. — Зимата скоро ще бъде тук, затова трябва максимално да се възползваме от хубавото време!

— Лично аз нямам нищо против, но ще трябва да се консултирам и с Анджела — сви рамене Дейвид. — За решението ще ви уведомя по телефона.

С това разговорът приключи и играта продължи.

Анджела прие поканата без особен ентузиазъм. След пикника на езерото двамата почти не бяха излизали, тъй като имаха достатъчно работа около къщата. Анджела не искаше отново да си губи времето сред тъпи вицове и още по-тъпи сексуални намеци. Имаше сериозни резерви при перспективата да живее в един апартамент с три очевидно отегчени от дългото съжителство семейни двойки.

— Ще бъде интересно — продължи да я убеждава Дейвид. — Ще се запознаем с нова част от територията на Ню Ингленд. И без това зимата ще настъпи скоро и тогава няма да можем да мръднем никъде.

— Ще се охарчим — поклати глава Анджела в очевидния си стремеж да открие допълнителни причини за отказа си.

— Стига, мамо — обади се Ники. — Арни ми каза, че в Уотървил е страхотно!

— Колко ще се охарчим? — вдигна вежди Дейвид. — Ще делим наема на четири... Освен това вече печелим достатъчно, за да можем да ги позволим...

— Ами борчовете? — засече го Анджела. — И двамата изплащаме ипотеките за къщата, започнахме да погасяваме и студентските си заеми. Да не говорим, че колата отдавна е сдала багажа и едва ли ще изкара суровата зима във Вермонт...

— Не ставай глупава — начумери се Дейвид. — Аз лично следя семейните финанси и знам, че всичко върви по план. Няма да предприемаме околосветско пътешествие, а просто ще разделим един апартамент с още три семейства колеги. Това едва ли ще ни струва повече от стая в някой къмпинг!

— Моля те, мамо! — настоя Ники.

— Добре — отстъпи най-сетне Анджела. — Все още мога да преценявам кога мнозинството е срещу мен.

През седмицата вълнението около предстоящото пътуване постепенно нарастваше. Дейвид помоли колегата си от КМВ Дъдли

Маркъм да поеме дежурствата му. В четвъртък вечерта вече бяха събрали багажа си, готови да тръгнат в петък следобед.

Според предварителните уговорки тръгнаха с три коли. Достатъчно многолюдно, семейство Ярбороу запълни собствения си микробус, Янсен и Янг се побраха в колата на Янсен, а Дейвид, Анджела и Ники се настаниха във волвото. Биха могли да се натъпчат и в микробуса на Ярбороу, но Анджела държеше да разполагат със собствен превоз.

Апартаментът се оказа огромен мезонет. Над четирите спални, всяка със свой собствен санитарен възел, имаше просторно общо помещение, в което щяха да нощуват децата — всяко в собствен спален чувал. Компанията беше уморена от продължителното пътуване и без много приказки се приготви за спане.

На следващата сутрин Гейл Ярбороу се нагърби с неблагодарната задача да ги вдигне рано. Обикаляйки из помещенията с дървено хаванче в ръце, тя чукаше по него с дълга лъжица, предупреждавайки сънливците, че след половин час трябва да са на закуска.

Но половин час се оказа прекалено кратко време, главно защото баните бяха недостатъчни. Наложиха се да бъдат използвани на опашка, заради къпането, подсушаването на коси и бръсненето. На всичкото отгоре Ники трябваше да направи сутрешните си процедури. В крайна сметка бяха готови за излизане едва след около час и половина.

Заеха местата си в колите, напуснаха долината, заобиколена от високи планини и бавно се насочиха към Междущатска магистрала № 93. От двете страни на пътя се низеха гъсти гори с невероятно оцветени листа на дърветата, особено привлекателни на фона на тъмносивите гранитни зъбери. Според картата местността се казваше Франкония Нотч.

— Умирам от глад! — обади се след половин час пътуване Ники.

— И аз — присъедини се към нея Анджела. — Къде всъщност отиваме?

— На едно място, което се нарича „Палачинките на Поли“ — отвърна Дейвид. — Според Трент това било култовото заведение в района на Ню Хампшър.

Но когато пристигнаха пред ресторанта бяха уведомени, че трябва да почакаат поне четиридесет минути, за да се освободи маса. Когато най-сетне започнаха да се хранят, всички останаха доволни и

единодушно обявиха, че е имало за какво да чакат. Палачинките с кленов сироп бяха наистина превъзходни, качеството на пушения бекон и наденичките също не им отстъпваше.

Върнаха се в Уотървил Вали по един особено живописен планински път, носещ името Канкамагъс. Небето се заоблачи, слънцето изчезна и температурата рязко се понижи.

Малко след като се прибраха Кевин изрази желанието за една игра на тенис, но желаещи да му партнират липсваха. След известно време Дейвид позволи да бъде убеден, решил, че малко раздвижване след дългите часове зад волана ще му се отрази добре.

Кевин беше много добър играч и обикновено нямаше проблеми да сломи съпротивата на Дейвид. Но днес нямаше ден и Дейвид започна да трупа точки в своя полза. Обзет от състезателен дух, както обикновено, Кевин започна да се дразни и това доведе до нови грешки от негова страна. В един момент Дейвид обяви поредното му сервиране за аут и той ядно захвърли ракетата си на земята.

— Не беше аут!

— Беше — отвърна Дейвид и описа кръгче около мястото, където беше ударила топката.

Кевин прескочи мрежата и се надвеси да погледне.

— Топката не попадна тук! — обяви все така гневно той.

Дейвид го погледна, видя раздражението му и сви рамене:

— Добре, нямам нищо против да повторим сервиса...

Преиграването не донесе нищо добро за Кевин, тъй като Дейвид отново спечели.

— На лъжата краката са къси! — шеговито подвикна той.

— Майната ти! — сопнато отвърна Кевин. — Хайде, твой ред е да сервираш!

Дейвид усети как губи удоволствието си от играта. Противникът му продължаваше да се нервира и да оспорва почти всяко от попаденията му. Предложи му да спрат, но Кевин упорито държеше да довършат сета. Който, естествено, загуби.

На връщане отказа да разговаря с Дейвид, очите му гледаха мрачно. Прибраха се в апартамента с първите дъждовни капки от притъмнялото небе. Кевин влезе в една от тоалетните и затръшна вратата след себе си.

Останалите членове на компанията погледнаха с недоумение по посока на Дейвид.

— Ами, спечелих... — промърмори той и изпита странно чувство на вина.

Вечерта премина под знака на лошото настроение на Кевин, въпреки изобилието от храна и вино и прекрасния огън в камината. Дори жена му не се стърпя и му направи забележка за неадекватното поведение. Това обаче го накара да избухне и скандалът между двамата постави в неудобно положение всички останали в компанията.

Постепенно стана така, че лошото настроение на Кевин се предаде и на останалите. Трент и Стийв мрачно си признаха, че практиката им не върви и сериозно са се замислили за напускане на Бартлет. Особено след като разбрали, че КМВ вече е наел хора с техните специалности.

— Повечето от някогашните ми пациенти искат да се върнат при мен, но не могат — рече с въздишка Стийв. — Работодателите им са сключили здравни осигуровки с КМВ, което означава, че при мен трябва да си плащат от джоба. Положението е лошо...

— Може би сега е времето да си вдигаш чуковете — обади се за пръв път от доста време Кевин.

— Това е предположение, чиито мотиви бихме изслушали с удоволствие — подхвърли с мрачна ирония Трент. — Може би колегите сърдитковци знаят нещо, което не е известно на нас, простосмъртните...

— Едва ли ще повярваш на това, което бих могъл да ти кажа — поклати глава Кевин, заковал очи в огъня. Очилата му отразяваха игривите пламъчета.

— Все пак опитай — подхвърли Стийв.

Дейвид хвърли кос поглед по посока на Анджела. Според личното му мнение атмосферата беше далеч по-тягостна от онази по време на летния излет край езерото. С вицовете и циничните подмятания все пак можеше да се справи, но сега ставаше въпрос за нещо далеч по-сериозно — недоволство от професионалната изява.

— Чух някои неща за Ранди Портланд — промърмори Кевин без да откъсва очи от пламтящите пънове. — Но вие едва ли ще ми повярвате, защото не повярвахте и на съмненията ми относно причините за смъртта му...

— Стига вече, Кевин — изгуби търпение Трент. — Казвай какво си чул, пък ние ще преценим дали да ти повярваме, или не.

— Наскоро обядвах с Майкъл Колдуел — започна Кевин. — Заел се е да ме убеждава да се включа в една от безбройните му комисии и по тази причина ме ухажва. Той ми каза, че председателят на управителния съвет Харолд Трейнор е имал разговор с Ранди в деня на смъртта му. Подробности от този разговор знаел единствено Чарлс Кели...

— На въпроса, Янсен! — изгуби търпение Трент.

— Портланд заявил, че нещо в болницата не е наред...

— Не думай! — зяпна в престорен ужас Трент. — Нещо в болницата не било наред! Това е истинска трагедия! — Помълча малко и вече сериозно добави: — Много неща в болницата не са наред и това е известно на всички, Кевин... Едва ли някой от нас ще се вцепени от изненада.

— Но Портланд предупредил Трейнор, че няма никакво намерение да поеме вината...

Трент хвърли озадачен поглед по посока на Стийв:

— Дали не пропускам нещо?

— Пациент ли е имал предвид? — попита Стийв.

— Естествено — кимна Кевин. — Но и Трент като всички хирурзи включва бавно... Според мен Портланд е бил дълбоко обезпокоен от състоянието на пациентите си. Но ако беше си мълчал, днес със сигурност щеше да е жив.

— Това ми звучи доста пресилено — поклати глава Трент. — Чух, че един от пациентите на Портланд е починал, но не знам подробности...

— Смъртта му е била причинена от пневмония и ендотоксичен шок — намеси се Стийв. — Поне такава е официалното заключение...

— Ето, виждаш ли? — вдигна вежди Трент. — Едва ли има нещо загадъчно в леталния изход, когато става въпрос за масивна атака на грам-отрицателни бактерии. Съжалявам, Кев, но не ми звучиш убедително.

— Защо ли си губя времето с вас? — скочи на крака Кевин. — Вие сте слепи като прилепи и нищо не може да ви промени!

Прескочи изтегналата се пред камината Нанси, изкачи стъпалата към спалнята и затръшна вратата след себе си. Цялото помещение се

разтърси.

Тишината се нарушаваше единствено от барабаненето на дъжда по ламаринения покрив. Нанси неохотно се изправи и промърмори, че отива при мъжа си.

— Съжалявам за Кевин — погледна я Трент. — Не исках да го провокирам.

— Грешката не е твоя — въздъхна Нанси. — Напоследък е направо непоносим. Между другото, има нещо, което той не ви каза... Преди известно време той също изгуби пациент. Нещо доста необичайно за офталмолог, нали?

На следващата сутрин валеше студен дъжд, духаше силен вятър. Анджела надникна през прозореца и нададе вик на изненада. Дейвид скочи от леглото и се присъедини към нея с подпухнали от съня клепачи. Колата си беше на мястото, дъждът барабанеше по покрива ѝ.

— Какво не мога да видя? — сънливо попита той.

— Дърветата! — възбудено рече Анджела. — Голи са, без нито едно листо! Станало е само за една нощ!

— Имаше много силен вятър — кимна Дейвид. — Не чу ли как блъскаше в стъклата?

След тези думи побърза да се върне в леглото, но жена му остана до прозореца.

— Сякаш изведнъж са умрели — прошепна тя. — А довчера бяха накипнени като млади невести... Имам чувството, че ще се случи нещо лошо!

— Това е от мрачните разговори снощи — рече Дейвид. — Вместо да се притесняваш, ела и си легни. Още е твърде рано...

Следващият шок беше температурата. Дори в девет сутринта тя се задържа около нулата. Замириса на зима.

Настроението на компанията беше в тон с времето. Децата вдигаха обичайната сутрешна глъчка, но после и те започнаха да се умълчават. Дейвид и Анджела изпитаха дълбоко облекчение, че уикендът приключи и могат да си тръгват за дома. Колата бавно се спускаше по изпъстрения със завой планински път. Дейвид помоли жена си да му напомни никога вече да не играе тенис с Кевин.

— Такива сте деца с тези ваши спортове! — поклати глава Анджела.

— Проблемът не беше в мен — отвърна Дейвид. — Този човек играе така, сякаш си е заложил главата! А в началото аз дори не исках да хващам ракетата...

— Не се ядосвай...

— Каза го така, сякаш съм сбъркал нещо — упорито държеше на своето той.

— Нищо подобно. Казах го най-общо...

— Добре, извинявай... Предполагам, че съм малко изнервен. Не обичам да съм в компанията на мрачни хора и това си е... Този уикенд не ни донесе абсолютно никакво удоволствие!

— Колегите ти са странни хора — кимна Анджела. — На пръв поглед уж всичко им е наред, но... Слава Богу, че този път нямаше мръсни вицове и неприлично поведение. Но Кевин изглежда наистина вманиачен относно тая история около Портланд...

— Кевин си е един психар! — отсече Дейвид. — Никак не ми е приятно да слушам непрекъснато за самоубийството на Портланд, тъй като все пак работя в същия кабинет. Непрекъснато си представям на какво е приличала стената зад гърба ми!

— Дейвид! — изглежда го предупредително Анджела. — Ако не мислиш за мен, помисли поне за детето!

Дейвид погледна в огледалцето. Ники седеше неподвижно и гледаше право пред себе си.

— Добре ли си, момичето ми? — попита той.

— Не съм — отвърна с дрезгав глас детето. — Боли ме гърлото.

— О, не! — простена Анджела, обърна се и сложи длан върху челото на Ники. — Защо ли приех да дойдем на тази глупава екскурзия!

Дейвид понечи да каже нещо, но замълча. Беше достатъчно раздражен, нямаше смисъл да стигат до скандал.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК 18 ОКТОМВРИ

Ники прекара тежка нощ, родителите ѝ също. Най-неспокойна беше Анджела, която почти не мигна, вслушвайки се в тежкото дишане на детето. В ранните часове на утрото стана ясно, че дробовете му се задръстват и тя прибягна до обичайните процедури за дрениране. Но и след тях в стетоскопа ѝ се чуваха леки хрипове, което означаваше възпаление на бронхите.

Малко преди осем Дейвид телефонира в службата, че ще закъснее, същото стори и жена му. После увиха Ники в дебело одеяло и я закараха при доктор Пилснър, опакована като пашкул. Приемната сестра ги посрещна начумерена и рязко заяви, че програмата на доктор Пилснър е претоварена до крайност. Но минута по-късно вратата на кабинета се отвори и докторът се изправи на прага с извинителна усмивка на уста.

— Момичето ви е сбъркано с обикновени пациенти на КМВ — поясни той. — Кажете какво има...

Анджела му разказа за възпаленото гърло на Ники, преминало в белодробно задръстване, което не реагира на обичайните процедури. Доктор Пилснър ги заведе в един от кабинетите за прегледи и преслуша детето.

— Доста голямо задръстване — кимна с глава той и отмести стетоскопа. Ръката му приятелски легна върху слабичките раменца.

— Не се чувствам добре — оплака се Ники. Дишането ѝ беше тежко.

— Довчера следобед нищо ѝ нямаше — разтревожено добави Анджела.

— Ще я оправим за нула време — промърмори доктор Пилснър и поглади бялата си брада. — Но за целта ще трябва да я вкараме в болницата. Искам да я поставя на антибиотици, които ще комбинирам с респираторна терапия.

— Направете каквото трябва, докторе — промърмори Дейвид и погали детето по косата. Чувстваше се виновен, че беше настоявал за тази тъпа екскурзия до Ню Хампшър.

Старшата сестра в приемното Джанис Спърлинг ги посрещна с топло съчувствие.

— Ще те настаня в най-хубавата стая — обеща на Ники тя. — От прозореца се разкрива страхотна гледка към планината.

Ники кимна и протегна ръка да ѝ нахлузят пластмасовата гривна с контролния номер. Беше за стая 204 — от нея наистина имаше много хубава гледка.

Благодарение на Джанис процедурата по приемането протече бързо и гладко. След броени минути малката група вече изкачваше стъпалата към стационара. Старшата сестра отвори вратата на 204 и объркано спря.

— Господи, станала е грешка — промърмори тя. Леглото до стената беше заето.

— Госпожа Клебър! — изненада се Ники.

— Марджъри? — вдигна вежди Дейвид. — Защо сте тук?

— Лош късмет, докторе — усмихна се измъчено учителката. — Един път да ви няма и аз веднага създавам проблеми... Но доктор Маркъм беше много любезен.

— Извинявам се за безпокойството — окопих се Джанис. — Но според компютъра тази стая трябваше да е свободна...

— Нямам нищо против малко компания — слабо се усмихна госпожа Клебър.

Дейвид каза, че веднага се връща и излезе в коридора. Цялата група се насочи обратно към стаята на дежурните сестри, където Джанис нервно вдигна слушалката и набра номера на приемното.

— Съжалявам за грешката — рече след минута тя. — Ще настаним Ники в 212-та...

Броени минути след настаняването в стая 212 се появи цял екип сестри и медицински техници, които се заеха с болното дете. Дадох ѝ първата серия антибиотици и уведомиха дихателния терапевт по пейджъра.

Уверил се, че всичко е наред, Дейвид обеща на детето, че ще отскача да го види при всяка свободна минута. Накара я да обещае, че

ще изпълнява всички нареждания на медицинския персонал, целуна я по челото и забърза към кабинета си.

Пътюм се отби в стая 204 и закова поглед в лицето на пациентката си. Тялото ѝ се губеше в широкото ортопедично легло и изглеждаше съвсем като на дете.

— Казвайте сега какво се е случило! — заповяда със загрижен глас той.

— Всичко започна в петък следобед — отвърна Марджъри и леко въздъхна: — Проблемите винаги се появяват през почивните дни, когато човек най-малко мисли за лекар... Чувствах се отпаднала. В събота сутринта започна да ме боли десният крак. Обадох се в кабинета ви, откъдето ме насочиха към доктор Маркъм. Той ме прегледа и каза, че имам флебит и трябва да постъпя в болницата за лечение с антибиотици...

Дейвид прегледа пациентката си и бързо установи, че диагнозата е поставена правилно.

— И вие ли сте на мнение, че хоспитализирането ми е наложително? — попита Марджъри.

— Абсолютно — кимна Дейвид. — С флебита шега не бива. Възпалението на вените върви ръка за ръка с появата на съсиреци. Но в момента състоянието ви е добро. Предполагам, че възпалението вече е овладяно...

— Със сигурност е така — кимна Марджъри. — Чувствам се много по-добре в сравнение със събота...

Дейвид остана още десетина минути при нея, въпреки че вече беше закъснял за офиса. Убедил се, че пациентката му разбира напълно свързаните с флебита проблеми, той се отби в стаята на дежурните сестри и изчете всичко, което беше отбелязано в картона ѝ. Нещата изглеждаха наред. Звънна на Дъдли Маркъм и му благодари за грижите, които беше положил за Марджъри.

— Няма за какво да ми благодариш — отвърна Дъдли. — Беше ми много приятно. Марджъри е учителка на по-голямата ми дъщеря и имаше за какво да си поговорим...

Преди да си тръгне, Дейвид се обърна към сестра Джанет Колбърн и попита защо Марджъри е сложена на ортопедично легло.

— Няма причини — сви рамене Колбърн. — Просто беше там и го използвахме. Но мога да ви уверя, че в него пациентката се чувства

удобно. Електронният контрол на височината на главата и краката го превръща в истинско удоволствие...

Дейвид сложи подписа си в картоната на Марджъри. Това означаваше, че от този момент той официално поема грижите за нейното състояние. Отби се и при Ники. Състоянието ѝ видимо се беше подобрило, въпреки че респираторната терапия все още не беше започнала. Това по всяка вероятност се дължеше на включената система с физиологичен разтвор.

После най-сетне тръгна към кабинета си. Закъснението му беше почти час.

Сюзън го посрещна с видимо облекчение. Беше направила всичко възможно да отложи или отмени часовете на днешните пациенти, но въпреки това чакалнята беше пълна. Дейвид ѝ хвърли една окуражителна усмивка и влезе в кабинета да облече бялата си престилка. Тя го последва като разтревожена квачка, в ръката ѝ имаше купчина листчета със спешни послания и молби за консултация.

Дейвид понечи да придърпа мантата върху раменете си, после изведнъж се закова на място. Сюзън млъкна наред фразата си и изненадано закова поглед в пребледнялото му лице.

— Какво има? — с тревога попита тя.

Дейвид не отговори. Очите му бяха заковани в стената зад бюрото. Беше абсолютно сигурен, че вижда кръвта по нея.

— Доктор Уилсън! — повиши глас Сюзън.

Дейвид примигна и видението изчезна. Пристъпи крачка напред и плъзна длан по гладката стена, сякаш да се увери, че върху нея има само боя. После тръсна глава, на лицето му се появи извинителна усмивка.

— Май съм прекалил с филмите на ужасите като дете — промърмори той. — И това се отразява на въображението ми...

— Мисля, че е крайно време да започнем прегледите — изгледа го продължително Сюзън.

— Правилно — кимна Дейвид.

Някъде към средата на предобеда закъснението беше преодоляно. Дори му остана време да проведе част от най-неотложните телефонни разговори. Първият от тях беше с Чарлс Кели.

— Питам се кога ли ще позвъните — каза с необичайно делови тон Кели. — При мен е господин Нийл Харпър от централата на КМВ

в Бърлингтън. Страхувам се, че въпросът е важен и ще трябва да го обсъдим заедно...

— Сега ли? — учуди се Дейвид. — Приемното ми време все още не е изтекло...

— Няма да ви бавим — обеща Кели. — Бихте ли отскочил до кабинета ми, моля?

Дейвид бавно остави слушалката. Обзе го странно вълнение, като на провинил се ученик, когото викат при директора. Тръсна глава, предупреди Сюзън, че ще отсъства за малко и бавно тръгна по коридора към административната част. Секретарката на Кели му каза да влиза направо.

Шефът стане да го посрещне, строен и загорял както винаги. Но поведението му беше доста различно от обичайното — върху лицето му беше замръзнала строга гримаса, думите му бяха сухи и сдържани. Запозна го с Нийл Харпър — слаб и спретнат мъж с бледо лице, върху което личаха следи от отдавна завяхнало акне. Типичен бюрократ, който най-много на света обича бумагите, определи безпогрешно Дейвид.

Настаниха се около масичката за кафе и Кели започна да върти някакъв молив в ръцете си.

— Получихме статистическите данни за вашата работа през първото тримесечие — започна най-сетне той. — Цифрите са незадоволителни.

Дейвид разтревожено вдигна глава.

— Става въпрос за продуктивността ви — уточни Кели. — Преглеждате най-малко пациенти на час от всички лекари на КМВ в региона. Явно им отделяте прекалено много време, а на всичкото отгоре поръчвате и прекалено много лабораторни изследвания. Да не говорим за консултациите извън системата на КМВ, които предписвате с твърде лека ръка...

— Не знаех, че КМВ се занимава с подобен род статистика — промърмори объркано Дейвид.

— Това съвсем не е всичко — мрачно го изгледа Кели. — Имаме сведения, че изпращате много от пациентите си в Спешното отделение на Общинска болница „Бартлет“, вместо да ги преглеждате в кабинета си...

— Мисля, че това е напълно естествено като се има предвид, че приемните ми часове са запълнени за седмици напред — отвърна Дейвид. — Пациентите с акутни оплаквания не могат да чакат и по тази причина ги изпращам в СО...

— Грешка! — отсече Кели. — Трябва да ги приемате в кабинета си при всички случаи, дори с риска да припаднат там!

— Но това би довело до ужасна бъркотия! — извика Дейвид. — Как ще се оправям със спешни случаи, а едновременно с това да извършвам и редовни прегледи?

— Ваш проблем — сви рамене Кели. — Или преглеждате тъй наречените „спешни случаи“ веднага, или ги карате да си чакат реда! Но никакво пренасочване към СО!

— Тогава за какво изобщо служи Спешното отделение? — вдигна вежди Дейвид.

— Не ми се правете на умник, доктор Уилсън! — сопнато отвърна Кели. — Вие прекрасно знаете за какво служи Спешното отделение — само за случаи, при които има пряка заплаха за живота на пациента. О, и още нещо... Не препоръчвайте на пациентите си да викат линейки. КМВ плаща за линейка само при доказано тежки случаи. Всяко повикване трябва да бъде предварително съгласувано с нас!

— Но част от пациентите ми живеят сами и ако трябва да...

— Дайте да не усложняваме нещата! — безцеремонно го прекъсна Кели. — КМВ не е фирма за обществен транспорт. Това е положението. Ще ви кажа кратко и ясно какво очакваме от вас: рязко увеличение на продуктивността, драстично снижение на лабораторните анализи, пълно прекратяване използването на външни консултанти и препращания към СО. Това е положението. Надявам се, че всичко е ясно.

Дейвид замаяно напусна кабинета на шефа си. Изобщо не беше очаквал, че ще го обвинят в разхищение на време и средства. Винаги се беше гордял с внимателното си отношение към пациентите и беше дълбоко убеден, че това е правилният начин за работа на всеки лекар.

Миг преди да влезе в офиса си забеляза Кевин, който изчезна зад съседната врата. Колегата му се беше оказал прав в повечето от своите мрачни предвиждания. Едва сега си даде сметка, че Кели не спомена

нито дума за такива основни неща като качеството на лекарския труд и удовлетворението на пациентите от него.

— Мачът продължава — надникна през вратата Сюзън. — Ако не започнем веднага, пак ще се окажем извън графика.

Някъде в средата на победата Анджеела се измъкна от лабораторията и отскочи до Ники. С облекчение установи, че в състоянието на детето има видимо подобрене. Температурата ѝ се беше понижала до нормални стойности, задръстването в дробовите явно намаляло след намесата на респираторния терапевт. Анджеела използва стетоскопа на една от дежурните сестри. Хрипове все още имаше, но те бяха далеч по-слаби в сравнение със сутринта.

— Кога ще ме приберете у дома? — попита Ники.

— Чакай де, току-що те докарахме — усмихна се Анджеела и разроши косата ѝ. — Но ако състоянието ти се подобрява както досега, доктор Пилснър положително няма да те държи дълго тук...

Когато се върна на работното си място, отскочи до микробиологичната лаборатория да провери дали са готови резултатите от пробите на налепите, взети от гърлото на детето. Много беше важно да открият точно какви бактерии са предизвикали възпалението на дихателния тракт. Лаборантката я увери, че всичко е свършено както трябва.

Върна се в кабинета, навлече бялата манта и се приготви да обработи една доста обемиста серия от хематологични проби. В същия момент забеляза, че вратата към кабинета на доктор Уодли е открената.

Отиде на пръсти при нея и надникна. Доктор Уодли се беше надвесил над големия микроскоп, който използваша за учебни цели. Усетил присъствието ѝ, той махна с ръка.

Анджеела мълчаливо седна насреща му, колената им под масата почти се докоснаха. Наведе се напред и опря чело в резервния окуляр. Веднага разбра, че възрастният лекар изследва биопсия от гърдна тъкан.

— Доста заплетен случай — промърмори той. — Пациентката е едва двадесетгодишна. Трябва да дадем прецизна диагноза, затова сядай и се въоръжавай с търпение... — Ръката му се плъзна под масата

и докосна коляното на Анджела, сякаш за да ѝ покаже точно каква позиция да заеме. — Не се поддавай на емоциите и гледай внимателно...

Тренираното око на Анджела започна да опипва пробата, но ръката на Уодли я разсейваше. Тя продължаваше да лежи на бедрото ѝ, малко над коляното. Продължаваше да говори, обяснявайки ключовите моменти за определяне на диагнозата. Неудобството на младата жена рязко нарасна.

Уодли често я беше докосвал при съвместната им работа, тя него — също. Но това неизменно ставаше в рамките на приемливото поведение и тя го беше приемала за съвсем невинно. Никога досега не беше усещала ръката му по този нов, натрапчиво интимен начин.

Не се дръпна, не отмести ръката му, макар че много ѝ се щеше да го направи. Все още се надяваше, че Уодли ще се досети сам за неудобството, което ѝ причинява. Но това не стана. По време на цялото му многословно обяснение относно характерните ракови белези в биопсичния материал, ръката му си остана върху бедрото ѝ.

В крайна сметка Анджела се дръпна и скочи на крака. Даваше си ясна сметка, че устните ѝ треперят, но не каза нищо. Просто се обърна и тръгна към вратата.

— Когато свършиш с хематологичните проби, донеси ги да им хвърля едно око — подхвърли зад нея доктор Уодли.

Тя затвори междинната врата и безсилно се отпусна на стола. Беше на прага на нервната криза, в очите ѝ се появиха сълзи. В съзнанието ѝ бавно изплуваха всички онези уж невинни епизоди, при които Уодли оставаше с нея след работно време за обработката на спешни проби, за неизменната му поява на масичката ѝ в барчето, когато намираще свободна минута за някое кафе. Едва сега си даде сметка, че многобройните докосвания на ръцете му съвсем не изглеждаха случайни и невинни, а напротив — съвсем преднамерени. Такова беше и бащинското му поведение — прекалено емоционално, за да бъде истинско. Господи, въздъхна с отчаяние тя. Спомни си, че беше приела да пътува с този човек до Маями, където следващия месец щеше да се проведе Националната годишна конференция на патологоанатомите.

Свали длани от лицето си. Дали пък не преигравам, запита се тя. Може би всичко се дължи на преумората и напрежението от

последните дни. Дейвид винаги твърдеше, че реакциите ѝ са прекалено емоционални. Може би Уодли върши всичко това несъзнателно, прекалено увлечен в ролята си на ментор на младата жена.

Главата ѝ мрачно се поклати. Дълбоко в себе си усещаше, че поведението на възрастния лекар е абсолютно преднамерено. Продължаваше да изпитва благодарност към него за грижите и помощта, но все още усещаше лепкавата му длан върху бедрото си. Без да иска потръпна от отвращение. Да, това действие беше напълно умишлено. Следователно проблемът се свеждаше до необходимостта да прекрати всякакви по-нататъшни опити за интимност, ако може — без да наранява чувствата му. Уодли все пак беше нейният пряк началник...

В края на работния ден Дейвид намери време да отскочи до стационара. Уверил се, че състоянието на Марджъри Клебър и още неколцина от редовните му пациенти е задоволително, той забърза по коридора към стаята на Ники.

Благодарение на умно подбраната комбинация от антибиотици, препарати за прочистване на бронхите и физическата терапия, състоянието на дъщеря му бележеше рязко подобрене. Завари я облегната на възглавниците с дистанционно в ръка. Гледаше някаква телевизионна игра.

— Ей на това му се вика дама по време на почивка — ухили се широко Дейвид.

— Току-що го пускам, тате — погрешно го разбра детето. — Допреди малко госпожа Клебър беше тук. Поговорихме си, а след това направихме и кратък преговор на последния урок...

— Много добре — кимна Дейвид. — А как си с дишането?

Ники беше лежала достатъчно дълго в болница, за да се научи да оценява състоянието си. Мнозина педиатри бяха разбрали това и внимателно я изслушваха преди да вземат решение за бъдещото ѝ лечение.

— Добре — рече Ники. — Все още изпитвам леко затруднение, но нещата са под контрол...

— Май идвам точно навреме за семейното съвещание — обади се от прага Анджеела, пристъпи навътре в стаята и прегърна дъщеря си.

После двамата с Дейвид седнаха от двете страни на болничното легло.

Половин час по-късно станаха да си вървят.

— Искам у дома! — проплака Ники.

— Ние също, миличка — кимна с въздишка Анджела. — Но трябва да изпълняваме предписанията на доктор Пилснър. Утре сутринта ще поговорим с него и ще видим какво може да се направи.

Ники примирено въздъхна, изчака ги да напуснат стаята и изтри една сълза от бузата си. После посегна към дистанционното. Отдавна беше свикнала с обстановката в болниците, но това не означаваше, че я приема. Единственото хубаво нещо тук беше телевизията. Никой не я ограничаваше да гледа, освен това можеше да си избира каналите — нещо, което у дома беше немислимо...

Дейвид и Анджела спряха под козирката над задния вход. Настроението им беше мрачно. Той огледа схлупеното небе, от което се сипеше ситен дъжд. Каза, че няма смисъл да се мокрят и двамата, после хукна да докара колата, оставяйки Анджела да го чака под навеса.

По пътя към дома не си размениха нито дума. Тишината се нарушаваше единствено от поскъръцването на чистачките по предното стъкло. И двамата се чувстваха виновни за простудата на Ники, появила се като следствие на онази глупава екскурзия.

Анджела проговори едва когато колата свърна в алеята пред къщата. Тревожно сбърчил чело, Дейвид изслуша резултатите от изследванията на бронхитните проби на Ники. В тях бяха открили бактерията *pseudomonas aeruginosa*.

— Гадна работа — промърмори Анджела. — Когато бактерии от този тип проникнат в организма на болен от цистофиброза, те остават завинаги там... — На мен ли го казваш? — съкрушено въздъхна Дейвид.

В отсъствието на Ники вечерята протече мрачно, в почти пълно мълчание. Хапнаха на масата в кухнята и се вслушваха в дъждовните капки, които барабаняха по перваза на прозореца. После Анджела събра чиниите, стисна зъби и разказа на Дейвид всичко, което се беше случило в лабораторията на доктор Уодли.

Дейвид слушаше смаяно, ченето му увисна.

— Господи, какъв мръсник! — извика той и стовари юмрук върху масата. — Един-два пъти и на мен ми мина през ума, че се

държи прекалено емоционално с теб, особено по време на онова болнично тържество... Но после си рекох, че това е плод на развнатеното ми въображение и замълчах. Не исках да изглеждам глупаво ревнив в очите ти...

— Все още не съм напълно сигурна — въздъхна Анджела. — По тази причина и не ти казах по-рано. Никак не ми се щеше да правя прибързани заключения, но всичко сочи, че... — Замълча, поклати глава и мрачно добави: — Не е честно! Защо жените винаги се изправят пред такива гадни ситуации?

— Този проблем е стар колкото света — отвърна Дейвид. — Сексуалният тормоз се появява в момента, в който жените стават част от света на наемните работници. Той е особено разпространен в областта на медицината, където, поне в първите години, всички лекари са мъже, а жените са медицински сестри и друг болничен персонал...

— Нещата и днес са си същите, въпреки че сред лекарите вече има много жени — поклати глава Анджела. — Сигурно си спомняш какво ти бях разказвала за мераците на преподавателите ми в медицинския факултет...

Дейвид кимна.

— Много съжалявам за това, което чух — рече с въздишка той. — Знам колко беше доволна от колегиалното отношение на доктор Уодли. Кажи само една дума и веднага отивам да му друсна един юмрук в противната мутра!

— Благодаря, няма нужда — измъчено се усмихна Анджела.

— Аз пък реших, че си умислена, защото се безпокоиш за Ники — поклати глава Дейвид. — Или пък си ми ядосана заради екскурзията...

— Екскурзията е история, а Ники се чувства добре — успокои го Анджела.

Дейвид помълча малко, после отиде да си вземе една бира от хладилника.

— И аз имах лош ден — призна си той. Отпи от бутилката и разказа за срещата си с Кели и онзи счетоводител на КМВ от Бърлингтън.

— Не може да бъде! — зяпна Анджела. — Наистина ли си позволиха да ти говорят по този начин? Нима не отчитат, че пациентите са доволни от теб?

— Явно това не е сред приоритетите им — унило отвърна Дейвид.

— Как така не е? И децата знаят, че доброто отношение към пациентите е крайъгълен камък на медицинското обслужване.

— Това може би вече е минало — въздъхна Дейвид. — Днес нещата се определят от хора като Чарлс Кели — представители на новата армия медицински бюрократи, родени след като правителството взе здравеопазването в свои ръце. За тях най-важното нещо е икономическата изгода, а състоянието на пациентите е на втори план. Главното е да се върже балансът...

Анджела поклати глава.

— Проблемът е Вашингтон — продължи Дейвид. — Нещата се объркаха в момента, в който правителството реши да си пъхне носа в здравеопазването. Те се опитват да задоволят всички, но правят така, че в крайна сметка никой не е доволен. Виж „Медикеър“ и „Медикейд“^[1] — и двете организации са кошмар, който има опустошителен ефект върху здравеопазването и медицината като цяло!

— Какво мислиш да правиш? — попита Анджела.

— Не знам. Вероятно ще търся някакъв компромис. На първо време ще изчакам да видя как ще се развият нещата... Ами ти?

— И аз не знам — въздъхна Анджела. — Все още се надявам, че може би съм сбъркала и реагирам прекалено емоционално.

— Възможно е — кимна Дейвид. — Все пак за пръв път се чувстваш по този начин. Досега Уодли се представяше като добър човек и джентълмен. Може би си позволява да те докосва просто защото до този момент не си показала, че това не ти е особено приятно...

— Какво искаш да кажеш? — погледна го остро Анджела.

— Всъщност, нищо — побърза да бие отбой той. — Просто откликнах на твоите мисли.

— Да не би да намекваш, че сама съм си виновна за тази ситуация?

— Нищо подобно! — тръсна глава Дейвид, протегна ръка през масата и стисна пръстите й. — Задръж, успокой се. Аз съм на твоя страна. Дори през ум не ми минава, че причината може да е в теб.

Анджела въздъхна, гневът изведнъж я напусна. Даде си сметка, че не е изключено да е излъчвала погрешни сигнали за този човек. В

крайна сметка винаги бе изпитвала благодарност към Уодли за безкористната му помощ, бе изпитвала ученическото желание да му покаже, че не е сбъркал, залагайки на нея.

— Съжалявам — промърмори тя. — Явно съм прекалено объркана...

— Аз също — призна Дейвид. — Хайде, да вървим да си лягаме.

---

[1] Най-големите здравноосигурителни фондове в САЩ — Б.пр.

↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВТОРНИК, 19 ОКТОМВРИ

На следващата сутрин времето беше още по-противно. От ниско надвисналите облаци продължаваше да се лее студен дъжд. Но в контраст с лошото време състоянието на Ники беше отлично, настроението ѝ също. Лицето ѝ беше възвърнало здравословната си руменина, възпалението в гърлото беше изчезнало, прогонено от антибиотиците. Това със сигурност означаваше, че причина за неговата поява не е бил вирус, а обикновена настинка. Температурата ѝ беше нормална.

— Искам да се прибера у дома! — обяви тя.

— Все още не сме разговаряли с доктор Пилснър — напомни ѝ Дейвид. — Но имай малко търпение, ще го направим още тази сутрин.

Не след дълго напуснаха болничната стая. Анджела се отправи към лабораторията, а Дейвид отскочи до стаята на дежурните сестри да вземе картоната на Марджъри Клебър. Имаше намерението да я изпише още днес, но в момента, в който влезе в стаята разбра, че нещо не е наред.

— Какво ви е, Марджъри? — попита той и сложи длан върху челото на безжизнено отпуснатата пациентка. Кожата ѝ гореше, което говореше за висока температура.

От устата на Марджъри излетяха неясни звуци. Беше като дрогирана, но явно не изпитваше никаква болка. Неравното и разпокъсано дишане накара Дейвид да прислуша гърдите ѝ. Долови леки хрипове, но състоянието на флебита беше значително подобро. Това не му попречи да извърши обстоен преглед на пациентката. Не откри нищо обезпокоително, но въпреки това отскочи до дежурната стая и нареди пълни лабораторни изследвания.

Първи излязоха резултатите от кръвната картина, които само увеличиха озадачението на Дейвид. Броят на белите кръвни телца, поначало нисък поради флебитното възпаление, продължаваше да пада и вече приближаваше долната граница на нормалното.

Дейвид замислено се почеса по главата. Ниският брой на белите кръвни телца влизаше в противоречие с общата клинична картина на пациентката, която сочеше начало на пневмония. Стана от бюрото и отново отиде да преслуша гърдите на Марджъри. Хриповете си бяха там — несъмнено доказателство за наличие на белодробно възпаление. Върна се в дежурната стая и направи опит да обмисли следващия си ход. Междувременно се появиха и останалите резултати от лабораторните анализи. Всички бяха в рамките на нормалното, включително снимката на гръдния кош, направена с портативен рентгенов апарат. Помисли за консултация със специалист, но си спомни за заповедта на Кели и неохотно се отказа. За нещастие в КМВ не разполагаха със специалист по гръдни болести и трябваше да търси помощ отвън.

Поклати глава и свали от рафта зад себе си обемист том със заглавие „Практичен наръчник на интерниста“. Потърси вътре антибиотик, който атакува грам-негативните бактерии — най-честите причинители на белодробни инфекции. Откри го бързо, в душата му помръдна надеждата. Това лекарство би трябвало да реши проблемите на Марджъри Клебър.

Изписа лекарството, предупреди сестрите да го повикат при промяна в състоянието на пациентката и бързо напусна болничното крило. Пациентите за преглед вече го чакаха.

Днес беше ред на Анджела да обработва замразените проби, взети по хирургически път. Тази работа винаги я изнервяше, вероятно защото си даваше сметка, че докато работи, пациентът чака под упойка и от нейното решение зависи дали ще бъде опериран обстойно за отстраняване на ракови образувания, или просто ще го зашият.

Замразените проби се обработваха в една малка лаборатория, разположена непосредствено до Операционния блок. Беше в дъното на коридора и там рядко се отбиваше външен човек. Приведена над микроскопа, младата жена внимателно се взираше в клетъчната структура на поредния срез. Вероятно по тази причина не чу отварянето на вратата.

— Как вървят нещата, скъпа?

Анджела стреснато вдигна глава, притокът на адреналин я накара да се задъха. Усмивнатата физиономия на Уодли беше на сантиметри от лицето ѝ. Мразеше да я наричат „скъпа“, не позволяваше това дори на Дейвид. А още повече мразеше да я стряскат по време на работа.

— Някакви проблеми? — попита Уодли.

— Не! — рязко отвърна тя.

— Дай да хвърля едно око — предложи възрастният лекар. — За какъв случай става въпрос?

Анджела му отстъпи столчето и сбито обясни диагнозата. Уодли погледна в окуляра само за секунда, после се изправи.

Размениха си няколко фрази на професионален жаргон. Бяха единомисленици, че става въпрос за доброкачествено образуване — една добра новина за пациента, който чакаше под упойка отвъд стената.

— После ела в кабинета ми — рече Уодли и лекичко ѝ намигна.

Анджела кимна, предпочитайки да не обръща внимание на намигването. Обърна се към столчето и се приготви да седне, но в този момент ръката на Уодли лекичко се плъзна по задника ѝ.

— Не се преуморявай, скъпа — ухили се той и побърза да затвори вратата след себе си.

Епизодът стана толкова бързо, че тя не успя да реагира. Но това положително не беше неволен жест, мрачно въздъхна тя. Съмненията бързо я напуснаха. Вчерашният инцидент никак не беше случаен.

В продължение на няколко минути седеше без да помръдва, скована от притеснение и гняв. Какво кара този човек да става нахален? В поведението ѝ към него нямаше никаква промяна, но ситуацията явно излизаше от контрол. Ако не вземе мерки и остане пасивна, това ще прилича на открита покана за нови интимности.

Постепенно осъзна, че има две възможности — или отрязва Уодли директно, или се обръща към Майкъл Колдуел, директорът на медицинския персонал. После се сети за главния лекар доктор Кантор. Може би е по-добре да поговоря с него, рече си тя.

Остана замислено на мястото си, въздъхна и поклати глава. Нито Колдуел, нито Кантор ѝ се струваха подходящи за съдействие. И двамата бяха от типа мъжкари, които едва ли ще погледнат благосклонно на едно оплакване за сексуален тормоз. При първата им среща Колдуел беше изразил открито учудване от факта, че една жена

може да бъде добър патологоанатом, докато Кантор говореше с открито пренебрежение за колежките си от Медицинския факултет.

Значи оставаше другата алтернатива — да се конфронтира директно с Уодли. Това я накара да сбърчи вежди.

Рязкото жужене на интеркома я принуди да се върне в настоящето. Репродукторът пропука и от него долетя сърдитият глас на старшата оперативна сестра:

— Доктор Уилсън, в Трета операция очакват резултатите от биопсията!

Дейвид откри, че тази сутрин се концентрира върху състоянието на пациентите си доста по-интензивно от вчера. Беше разтревожен не само от разговора си с Кели, но и от влошеното състояние на Марджъри Клебър.

Някъде към единадесет прие Джон Тарлоу — един от редовните си пациенти, който страдаше от левкемия. Той нямаше насрочен час, но Съюзън успя да го вмъкне почти веднага след като се появи. Само ден по-рано Дейвид без колебание би го насочил към СО, но сега, след изразеното от Кели недоволство, реши да го прегледа лично.

Джон се чувстваше зле. Оказа се, че предишната вечер е ял сурови миди, което предизвикало остри гастроентерологични проблеми, придружени от повръщане и диария. Организмът му беше сериозно обезводнен, а болките в корема продължаваха.

Вземайки предвид основното му заболяване, Дейвид без колебание го хоспитализира. Нареди серия от лабораторни анализи, като междуременно го сложи на системи с физиологичен разтвор. Не предписа антибиотици, просто защото искаше да бъде сигурен срещу какво е изправен. Вероятно ставаше въпрос за хранително натравяне, но не беше изключена и някаква бактериална инфекция.

Малко преди единадесет Трейнор научи лошата новина от секретарката си Колет. Надзорният съвет под председателството на Джеб Уигинс беше отхвърлил финансирането на новия паркинг, предложено повторно от Трейнор. С това, поне до пролетта, инициативата беше напълно блокирана.

— По дяволите! — изруга Трейнор и стовари юмрук върху бюрото. Отдавна привикнала на гневните избухвания на шефа си,

Колет дори не мигна. — Иска ми се да стисна тоя мръсник Уигинс за тлъстия врат и да му видя сметката!

Колет се обърна и излезе, а Трейнор започна да крачи напред-назад по килима. Липсата на подкрепа по отношение на болничните проблеми буквално го влудяваше. Не можеше да разбере късогледството на тези нещастници от Надзорния съвет. Нима не разбираха, че болницата е най-важният обект в проклетото градче? Нима не им е ясно, че този покрит гараж трябва да бъде построен?

Неспособен да се концентрира върху текущата работа, Трейнор грабна палтото си и изскочи навън. Запали колата и рязко подкара към болницата. След като отказват да построят гараж, няма да е зле лично да провера как стои въпросът с осветлението на паркинга, рече си той. Крайно време е тези нападения да престанат!

Завари Върнър Ван Слайк в тясното помещение без прозорци, което служеше за канцелария на екипа по поддръжката. По принцип рядко се чувстваше удобно в компанията на този мъж. Ван Слайк беше тих и затворен човек, от чиято едра фигура се излъчваше неясна заплаха. Беше с няколко сантиметра по-висок от самия Трейнор, а широките рамене и изключителни бицепси загатваха за хобито му да вдига тежести.

— Искам да видя осветлението на паркинга — обяви Трейнор.

— Сега ли? — попита Ван Слайк, но в интонацията му липсваше обичайното за повечето хора въпросително изражение.

— В момента разполагам с малко сводно време и искам да се уверя, че всичко е наред — поясни Трейнор.

Ван Слайк свали едно жълто яке от закачалката и безмълвно се отправи към вратата. Излезе на паркинга, следван от Трейнор, и бавно се насочи към електрическите стълбове. Сочеше ги един по един, без да отваря уста. Сгушен под чадъра си, Трейнор мълчаливо кимаше. Какво ли прави в свободното си време този странен тип, запита се той. Никога не го беше виждал да пазарува или просто да се разхожда из града. А в болничните помещения влизаше само ако някъде има авария.

— Как я караш? — попита той, изпитал неудобство от тежкото мълчание. — У дома всичко ли е наред?

— Да — отвърна Ван Слайк.

— Къщата, дворът? Нямах ли проблеми с тях?

— Не.

Тоя не знае ли друго, освен „да“ и „не“, започна да ядосва Трейнор. После реши да изтръгне нещо повече от устата му и продължи с разпита:

— Как се оправяш в цивилния живот? По-лесно ли ти е в сравнение с флотата? Ван Слайк само сви рамене и продължи да му показва осветлението в горната част на паркинга. Лампите наистина бяха достатъчно, въпросът беше как светят през нощта. Трейнор си отбеляза да провери това в най-скоро време, а на глас каза:

— Всичко ми изглежда наред.

Обърнаха се и тръгнаха обратно към сградата.

— Оправяш ли се с парите? — възобнови въпросите си Трейнор.

— Аха — неохотно кимна онзи.

— Според мен се справяш отлично — реши да го изчетка Трейнор. — Гордея се с теб.

Ван Слайк не отговори. Безчувствен ли е, или просто не му пука, зачуди се Трейнор. После неохотно призна пред себе си, че никога не беше успял да проникне под черупката на този човек, когото познаваше от дете. Всъщност, той му беше и племенник — единственото дете на починалата му сестра...

Спряха при линията дървета, които разделяха паркинга на горна и долна част.

— Тук защо няма осветление? — попита Трейнор.

— Защото никой не е наредил да поставим — отвърна Ван Слайк. Това беше първото цялостно изречение, което излезе от устата му и Трейнор остана много доволен.

— Мисля, че няма да е излишно, ако и тук се сложат един-два прожектора — рече той.

Ван Слайк само кимна с глава.

— Благодаря, че ме разведе — спря се под входния навес Трейнор. Изпитваше истинско облекчение, че обиколката приключи. В душата му отново се промъкна смътното чувство за вина, което винаги го обземаше в присъствието на единствения му роднина. Но Ван Слайк просто си беше особняк, също като майка си. Името ѝ беше Съни, но поведението ѝ едва ли можеше да се нарече слънчево. Беше мрачна и самотна жена, която изживя дните си в почти пълна депресия.

Трейнор все още не можеше да разбере как стана така, че сестра му се омъжи за доктор Върнър Ван Слайк — един отчаян бохем и пияница. Вероятно именно начинът на живот на този тип беше подтикнал Съни към самоубийството... Трейнор беше убеден, че ако Съни беше потърсила подкрепата му, днес със сигурност щеше да е още жива.

Във всеки случай синът ѝ се оказа не по-малък особняк от нея. Но това не се отразяваше на работата му — бившият корабен механик разбираше от всичко и имаше златни ръце. Трейнор действително беше доволен, че го взе на работа в болницата.

— Имам лоши новини — въздъхна той в момента, в който секретарката затвори зад гърба му вратата на кабинета на Бийтън.

Административната директорка прие намръщено решението на Надзорния съвет и мрачно поклати глава:

— Дано тези нападения най-сетне секнат...

— Да се надяваме, че осветлението ще свърши работа — добави Трейнор. — Току-що ходих да го огледам. Струва ми се, че всичко е наред, но трябва да сложим осветление и на пътеката между дърветата. Вече се разпоредих и Ван Слайк ще постави един-два прожектора.

— Трябваше да се сетим още в началото — кимна Бийтън.

— Как сме с финансите този месец? — смени темата Трейнор.

— Зле — въздъхна Бийтън. — Арнсуърт току-що ми донесе цифрите за първата половина, които не са добри. Ако продължаваме така, октомври с положителност ще се окаже по-тежък от септември. Програмата с премиалните оказва своето отражение, но хоспитализацията на пациенти от КМВ все още е по-висока от контролните цифри. На всичкото отгоре хората май започнаха да се разболяват по-често от обикновено...

— Значи трябва да вземем още по-стриктни мерки за икономии — тръсна глава Трейнор. — В скоро време не очаквам нови дарения, ето защо ще трябва да се оправяме сами...

— Ще трябва да чуеш неприятни новини и от мен — въздъхна Бийтън. — М.Д.91 отново се е запил. Робъртсън го прибрал в участъка, защото карал колата си по тротоара.

— Край на привилегиите за този тип! — ядосано отсече Трейнор. — До гуша ми дойде от доктори-алкохолици! — В съзнанието му

отново изплува споменът за пияницата, за когото се беше омъжила сестра му.

— Имаме и друг проблем — въздъхна Бийтън. — Старшата сестра в Операционния блок Софи Стефангелос е открила крупна кражба на хирургически инструменти. Според нея ги е взел един от практикуващите хирурзи в болницата.

— Има ли още? — направи болезнена гримаса Трейнор. — Понякога изпитвам чувството, че управлението на болницата е един нескончаем кошмар!

— Софи твърди, че може да пипне крадеца, но иска разрешение от управата — добави Бийтън.

— Има го — отсече Трейнор. — Успее ли, аз лично ще се погрижа да изложа този тип пред целия град!

Дейвид излезе от кабинета за прегледи и надникна в празното кошче, прикрепено на съседната врата.

— Няма ли вече болнични картони? — учудено попита той.

— Няма, разчистихте всичко — отвърна Сюзън. — Можете да си починете...

Но вместо да приеме съвета на сестрата, Дейвид се възползва от затишието, за да отскочи до болничното крило. Първата му спирка беше стаята на Ники. За своя огромна изненада завари вътре Карълайн и Арни, които Бог знае как бяха успели да се промъкнат при приятелката си. Според болничния правилник би трябвало да бъдат придружавани от възрастен.

— Нали няма да ни издадете, доктор Уилсън? — попита Карълайн. Беше дребничко дете, на което никой не би дал девет години. Болестта беше забавила растежа ѝ далеч повече, отколкото на Ники.

— Няма — увери я Дейвид. — Но я ми кажете как се измъкнахте толкова рано от училище?

— Аз нямах никакви проблеми — гордо го уведоми Арни. — Заместничката на госпожа Клебър е напълно объркана и дори не знае имената ни.

Дейвид кимна и се извърна към Ники.

— Говорих с доктор Пилснър — съобщи й той. — Днес следобед ще бъдеш изписана.

— Страхотно! — светна лицето на детето. — И утре ще мога да отида на училище, нали?

— По този въпрос ще говориш с майка си — отвърна Дейвид.

Няколко минути по-късно напусна стаята на детето и се отби при Джон Тарлоу. Пациентът каза, че продължава да се чувства зле, въпреки включената система и предписаното лечение. Дейвид го успокои, че всичко ще бъде наред, но организъмът му иска време, за да възстанови водния си баланс. После влезе в стаята на Марджъри.

Надеждата му да я завари в подобро състояние след масираната атака с антибиотици не се оправда. Жената беше още по-зле, състоянието ѝ се доближаваше до комата. Обзет от паника, той преслуша дробовете ѝ. Хрипове имаше, но те не бяха достатъчно силни, за да оправдаят тежката клинична картина. Втурна се към стаята на дежурните сестри и ядосано попита защо не са го повикали.

— За кого? — объркано попита старшата сестра Джанет Колбърн.

— За Марджъри Клебър! — троснато отвърна Дейвид и забързано подписа нови кръвни анализи и гръдна снимка с портативния рентгенов апарат.

Джанет направи кратко допитване между екипа си и отговори, че не са го повикали, защото промяна в състоянието на пациентката няма. Една от сестрите я беше проверила преди по-малко от половин час.

— Това е абсурд! — викна ядосано Дейвид и грабна слушалката. Вече не му пукаше дали ще потърси външна помощ, или не. Обзет от паника, той искаше спешна консултация на всяка цена. Обади се на онколога Кларк Мизлих и на специалиста по инфекциозни болести доктор Мартин Хаселбаум. И двамата не фигурираха в списъчния състав на КМВ. Третият специалист, с когото се свърза, беше колега. Невролог на име Алън Причард.

Успя да хване и тримата. Дейвид се обади на Сюзън да я предупреди, че ще закъснее за насрочените прегледи.

Пръв се появи онкологът, другите двама дойдоха броени минути след него. Преди да прегледат пациентката, те се запознаха със записаното в болничния картон и изслушаха сбития рапорт на Дейвид. Самият преглед беше обстоен и продължителен. След него докторите

се насочиха към дежурната стая, за да решат какво да правят. Но нещастieto стана още преди да отворят уста.

— Спря да диша! — изкрещя от коридора сестрата, останала да оправи стаята на Марджъри след прегледа на специалистите.

Четиримата хукнаха обратно, а Джанет Колбърн позвъни за екип от реанимацията. Хората от СО се появиха за броени минути.

Стая 204 изведнъж стана тясна, но всички вътре знаеха какво вършат. В резултат Марджъри беше интубирана буквално за нула време, а свежата струя чист кислород бързо възстанови дишането ѝ. Работата на екипа беше толкова прецизна, че процедурите почти не се отразиха на пулса на пациентката. Всички бяха убедени, че става въпрос за временна кислородна асфикция, но никой не можеше да даде отговор на въпроса какво е причинило прекъсването на дихателната дейност.

После, още докато търсеха отговор на този въпрос, сърцето изведнъж спря. Зеленикавите криви върху монитора се превърнаха в права линия. Реаниматорите реагираха светкавично, но електрошокът не даде резултат. Направиха още един опит, този път с по-висок волтаж, след което преминаха на ръчен масаж на сърцето.

Тридесет минути по-късно стана ясно, че усилията им са напразни. Сърцето отказваше да реагира. Прекъснаха масажа и официално обявиха Марджъри Клебър за мъртва.

Екипът от СО започна да прибира апаратурата си, сестрите се заеха с почистването. Четиримата лекари бавно се насочиха към дежурната стая. Дейвид беше съкрушен. Най-много му тежеше мисълта, че при първите признаци на кризата той не беше тук, а някъде из Ню Хампшър да се забавлява, при това в компанията на хора, които нито му бяха достатъчно близки, нито пък харесваше особено.

— Жалко — въздъхна доктор Мизлих. — Беше много добър човек...

— Бих казал, че имайки предвид клиничното ѝ състояние, тя се е справила доста добре — подхвърли доктор Причард. — Но в крайна сметка болестта е надделяла...

— Искате да кажете, че смъртта е настъпила вследствие на рака? — сбърчи вежди Дейвид.

— Очевидно — кимна Мизлих. — Още при първия преглед установих доста разсейки. Справяше се изненадващо добре, но си оставаше неизлечимо болна...

— В случая обаче липсват клинични признаци за фатално развитие на туморните образувания — тръсна глава Дейвид. — Всички симптоми сочат към проблеми с имунната система. Как ще ги свържете с рака?

— Имунната система не оказва влияние върху дишането и сърдечната дейност — отбеляза доктор Причард.

— Така е, но в случая наблюдаваме рязко снижение в броя на белите кръвни телца — отговори Дейвид.

— Имате право по отношение на тумора — кимна доктор Мизлих. — Но ако я отворим, най-вероятно ще открием многобройни разсейки, които може би са стигнали чак до мозъка. Не забравяйте, че още при първия преглед бяха установени масивни метастази...

Дейвид унило кимна с глава. Колегата му сигурно беше прав.

— Не можем да спасим всички — рече доктор Причард и състрадателно го потупа по рамото.

Дейвид благодари на консултантите, изпрати ги и безсилно се отпусна на стола зад малкото бюро. Все още беше потресен от случилото се с Марджъри. На всичкото отгоре тя беше и любимата учителка на Ники. Как ще ѝ каже за смъртта ѝ?

— Извинете — извади го от вцепенението Джанет Колбърн. — Тук е Лойд Клебър, съпругът на Марджъри. Исква да поговори с вас.

Дейвид сковано се изправи. Беше изгубил представа за времето и не знаеше колко дълго е седял в дежурната стая. Джанет мълчаливо го побутна към чакалнята на болничното отделение.

Лойд Клебър стоеше до прозореца и наблюдаваше дъждовните капки, които се стичаха по стъклото. Беше на около четиридесет и пет, със зачервени очи. Сърцето на Дейвид се сви от състрадание. Този човек беше загубил любимата си съпруга и сега трябваше да се грижи сам за две невръстни дечица.

— Съжалявам — сковано промърмори той.

Лойд Клебър се обърна, преглътна сълзите си и направи опит да се усмихне.

— Благодаря ви за грижите, които положихте — каза на пресекулки той. — Марджъри много ви харесваше...

Дейвид мълчаливо кимна. В ситуации като тази винаги се чувстваше неудобно и не знаеше какво да каже.

В крайна сметка успя да сглоби няколко фрази, най-важната от които беше молба за аутопсия. Съзнаваше, че на човека не му е до тези неща, но искаше на всяка цена да разбере какво е причинило рязкото влошаване в състоянието на Марджъри.

— Сигурен съм, че Марджъри би се съгласила — отвърна с тих глас Лойд. — Особено ако това може да помогне на някого, дори и съвсем мъничко...

Дейвид остана да му прави компания до появата и на останалите членове на семейството, после дискретно се оттегли. Реши да отскочи до лабораторията на Анджела. Завари я зад микроскопа, лицето ѝ светна като го видя. В следващия момент забеляза изражението му и нервно скочи на крака.

— Какво ти е? Какво е станало?

Дейвид ѝ разказа за нещастията.

— О, Господи! — простена Анджела, пристъпи напред и го прегърна.

— Ама и аз съм един доктор! — мрачно промърмори той. — Отдавна би трябвало да съм свикнал с подобни неща!

— Чувствителността е част от чара ти — увери го Анджела.

— И точно тя те прави добър лекар...

— Слава Богу, че господин Клебър се съгласи на аутопсия — въздъхна Дейвид. — Все още нямам представа какво причини тази бърза смърт. Първо спря дишането ѝ, а след това и сърцето. Консултантите са единодушни, че причината е в рака и може би наистина е така. Но аз искам да бъда сигурен. Нали ще имаш грижата?

— Разбира се — кимна Анджела. — Само не се депресирай, защото вината не е у теб — Нека видим какво ще покаже аутопсията... А как ще кажем на Ники?

— Трудно — въздъхна Анджела.

Дейвид се върна в кабинета си и направи опит да навакса закъснението на прегледите. Но Сюзън му направи знак да излезе в коридора в момента, в който приключваше с четвъртия пациент.

— Съжалявам, че ви безпокоя — направи състрадателна гримаса тя. — Но Чарлс Кели е в офиса и настоява веднага да говори с вас.

Дейвид кимна и тръгна да прекосява чакалнята. Имаше мрачното предчувствие, че неочакваната визита на Кели е свързана със смъртта на Марджъри Клебър. Началникът му нетърпеливо крачеше напред-назад и спря едва когато се увери, че вратата зад гърба на Дейвид е плътно затворена.

— Намирам поведението ви за откровено предизвикателно! — изръмжа без всякакво въведение той.

— Моля? — вдигна вежди Дейвид.

— Едва вчера говорихме за нуждата от икономии и аз останах с впечатлението, че сте разбрал за какво става въпрос. Но какво се получава днес? Каните двама външни консултанти, при това за безнадеждно болна пациентка! Подобен род поведение недвусмислено сочи, че не проявявате разбиране към главния проблем на медицината днес: разхищенията и ненужните разходи!

Дейвид направи неимоверни усилия да запази самообладание.

— Момент, момент — вдигна ръка той. — Откъде знаете, че тази консултация е била ненужна?

— Че как иначе? — изгледа го начумерено Кели. — Какво се промени с нея? Пациентката е била на смъртно легло и съответно е починала... Всички ще умрем, по една или друга причина. Но това не означава, че трябва да пилеем средства и време в героични, но напразни усилия!

Дейвид объркано замълча, заковал поглед в студените сини очи на Кели.

Надявайки се да избегне случайна среща с Уодли, Анджела прекоси лабораторията и се насочи към тъмната стаичка на доктор Пол Дарнъл в дъното. Бюрото беше отрупано с подноси за бактериални посявки — любимият материал за изследване на Дарнъл.

— Може ли да ти отнема една минутка? — попита тя.

Пол ѝ махна да влиза и се облегна назад в стола си.

— Интересувам се от правилата за аутопсии — поясни Анджела. — Откакто съм постъпила тук, не съм имала този шанс...

— Съжалявам, но по този въпрос трябва да се обърнеш към Уодли — отвърна Дарнъл, сви рамене и отново се наведе над микроскопа си.

Анджела с неудоволствие почука на вратата на шефа си.

— Какво мога да направя за теб, скъпа? — посрещна я с мазна усмивка Уодли. Доскоро тази усмивка ми се струваше бащинска, помисли си с неудоволствие тя, преглътна новото „скъпа“ и накратко поясни целта на посещението си.

— Ние не правим аутопсии — отсече Уодли. — Предоставили сме това право на Съдебна медицина в Бърлингтън, просто защото процедурата е скъпа и не влиза в пакета на КМВ.

— А как постъпвате, когато семейството пожелае такава?

— Правим я, но срещу скромната сума от хиляда осемстотин и деветдесет долара — отново се усмихна Уодли. — Досега не сме имали такъв случай...

Анджела кимна и излезе. Напусна болничното крило и тръгна по коридора към административната сграда, където се намиреше кабинетът на Дейвид. Опашката в чакалнята му я накара да поклати глава. Всички столове бяха заети, пациенти имаше дори в коридора. Хвана съпруга си в момента, в който излизаше от единия кабинет за прегледи и се насочваше към другия.

— Не мога да направя аутопсия на Марджъри Клебър — съобщи му тя.

— Защо? — спря се Дейвид и учудено я погледна.

Анджела му разказа за чутото от Уодли.

— Мисля, че тази болница няма да свърши добре — процеди през стиснати зъби той и ѝ предаде с няколко думи разговора с Кели.

— Тези типове наистина са се побъркали! — избухна Анджела. — Нима Кели те осъжда за консилиума само защото пациентката е починала?

— Не знам какво да ти кажа — съкрушено поклати глава Дейвид.

Този Кели май ще се окаже опасен невежа, помисли си младата жена. Искаше ѝ се да поговори още малко с Дейвид, но виждаше, че е прекалено зает.

— Кога ще свършиш с онази тълпа в чакалнята? — попита тя и махна по посока на остъклената врата.

— Нямам представа — въздъхна Дейвид.

— Какво ще кажеш да ми завъртиш един телефон, когато свършиш? Мисля да прибера Ники у дома, а след това ще дойда да те взема...

— Добра идея — кимна Дейвид.

— Тогава тръгвам, мили — усмихна му се окуражително Анджела. — А ти се дръж!

Отби се за пет минути в лабораторията, за да разчисти бюрото си, после натовари Ники в колата и потеглиха за дома.

Дейвид се обади в седем и четвърт. Анджела остави Ники пред телевизора и подкара към болницата. Валеше като из ведро, чистачките с мъка отхвърляха водата от предното стъкло.

— Какво временце, Господи! — оплака се Дейвид в момента, в който скочи в колата.

— Гадна работа — кимна Анджела и предпазливо подкара по нанадолнището към центъра на града. — Успя ли да се вземеш в ръце?

— Горедолу — въздъхна Дейвид. — Добре, че бях затрупан с работа... Но сега ми предстои да съобщя новината на Ники. Как да го сторя?

— Кажй й истината...

— Лесно ти е на теб. Ами ако попита от какво е умряла Марджъри? На този въпрос нямам никакъв отговор!

— Аз пък продължавам да си мисля за това, което ти е казал Кели — въздъхна Анджела. — И колкото повече мисля, толкова поясно ми става, че в тази болница е сбъркана основната концепция на здравеопазването...

— Сбъркана е и още как! — горчиво се засмя Дейвид. — Лошото е там, че Кели заема ръководен пост. А бюрократи като него имат за цел някакви свои шантани реформи, които неизбежно водят до снижение в качеството на медицинското обслужване. За съжаление обществеността няма представа за това, което става...

— Днес пак имах контакт с Уодли — подхвърли Анджела.

— Какво иска тоя дърт мръсник?

— Този път нищо, но пак ме нарече „скъпа“ и пак се държа мазно и отвратително...

— Копелето май няма да се спре, а? — начумери се Дейвид.

— Трябва да предприема нещо, но не знам какво...

— Иди при Кантор. Той все пак е лекар, а не някой шибан бюрократ.

— Забрави ли какви бяха коментарите му за „мацките“ в Медицинския факултет? — попита мрачно Анджела.

Колата навлезе в алеята и спря на сантиметри от навеса. Въпреки това и двамата здравата се намокриха.

— Няма ли да спре този дъжд? — оплака се Дейвид. — Вече три дена вали без прекъсване!

Влязоха вътре и той се зае да запали камината. Анджела влезе в кухнята да претопли вечерята. Установил, че няма достатъчно дърва, Дейвид се спусна в мазето. Дяланите камъни на зидарията бяха влажни, въздухът тежеше от неприятната миризма, която беше доловил още през лятото, когато купуваха къщата. Добре поне, че подът е от отъпкана пръст, рече си той, докато подреждаше дървата върху протегнатите си ръце. Така мазето няма да се наводни, тъй като водата ще се просмуква през нея...

Нахраниха се и Дейвид седна пред телевизора, редом с Ники. Тази вечер, в чест на успешното оздравяване, ѝ бяха позволили да гледа телевизия колкото желае. В продължение на няколко минути той гледаше някакво шоу с фалшив интерес, докато всъщност се чудеше как да съобщи на детето неприятната новина. Прегърна го през раменете, възползвайки се от късата пауза за реклами, въздъхна и промълви:

— Трябва да ти кажа нещо, Ники...

— Какво? — попита разсеяно детето и продължи да гали Ръсти, който се беше проснал на дивана до нея.

— Днес почина твоята учителка, Марджъри Клебър — тихо рече Дейвид.

Ники сякаш не го чу. Очите ѝ се сведоха към ухото на Ръсти, сякаш беше забелязала нещо необичайно в него.

— Много ми е мъчно за нея, още повече, че бях нейният лекуващ лекар — добави Дейвид. — Сигурно и на тебе ти е мъчно...

— Не ми е мъчно! — неочаквано обяви Ники, отметна кичур коса от челото си и отново закова поглед в телевизионния екран.

— Няма нищо срамно да ти е мъчно за близки хора — подхвърли Дейвид. Ники рязко се завъртя и се хвърли в прегръдките му, обляна в горещи сълзи. Никога не се е притискала в мен с такава отчаяна сила, каза си трогнато Дейвид, после започна да я гали по гърба и да я успокоява.

Анджела надникна през отворената врата, видя разплаканото дете в прегръдките на мъжа си и побърза да се приближи. Отмести

Ръсти, седна на дивана и ги прегърна и двамата. В стаята настъпи плътна тишина, нарушавана единствено от тропота на дъждовните капки по стъклото.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

СРЯДА, 20 ОКТОМВРИ

На следващия ден бе взето решението Ники да си остане у дома, въпреки енергичните протести на детето. Но времето продължаваше да бъде влажно и студено, лечението с антибиотици все още не беше приключило — нямаше смисъл да поемат излишни рискове.

Сутрешната дихателна терапия премина успешно, въпреки намусеното лице на Ники. Родителите ѝ я преслушаха един след друг и не откриха нищо обезпокоително. Алис Дохърти дойде точно в часа, за който се бяха уговорили. Дейвид и Анджела продължаваха да се радват на късмета си с тази жена.

В колата той се оплака, че вече цяла седмица не е имал възможност да кара велосипеда си. Дъждът беше намалял, но по небето продължаваха да се гонят черни, ниско надвиснали облаци, а над подгизналата земя се стелеше лека мъгла.

Пристигнаха в болницата точно в седем и тридесет. Анджела тръгна към лабораторията, а Дейвид се насочи към стационара на лежащо болните. За негова огромна изненада в стаята на Джон Тарлоу завари празно легло, около което бяха струпани бояджийска стълба и бидони с боя. Обърна се и тръгна към стаята на дежурните сестри.

— Господин Тарлоу е преместен в 206-та — уведоми го Джанет Колбърн.

— Но защо?

— Ще боядисват стаята. Преди малко ни съобщиха това от отдела по поддръжка. Ние се свързахме с приемното и те ни насочиха към 206.

— Мисля, че това е неразумно — поклати глава Дейвид.

— Е, не знам — сви рамене сестрата. — Говорете с хората от поддръжката...

Ядосан от безцеремонното отношение към пациента, Дейвид последва съвета ѝ и се отправи към канцеларията на отдела по поддръжка на партерния етаж. Почука на вратата и влезе. Зад бюрото

седеше мъж на неговите години, облечен в овехтял работен комбинезон, тъмнозелен на цвят. Лицето му беше покрито с двудневна четина.

— Какво има? — попита Ван Слайк и вдигна глава от работния журнал пред себе си. Гласът му беше сух и безразличен, чертите на лицето му — също.

— Искам да знам защо сте преместили един от пациентите ми без да бъда уведомен — войнствено изръмжа Дейвид.

— Ако имате предвид онзи от стая 206-та, заради боядисване — отвърна с монотонен глас Ван Слайк.

— Това го видях, но питам защо! — троснато рече Дейвид.

— Ние също работим по план — отвърна другият мъж.

— Плановете трябва да се съобразяват със състоянието на пациентите. Този човек е тежко болен и не е било нужно да го местите!

— Това си е ваш проблем — отсече Ван Слайк и отново се наведе над журнала. — Ако сте недоволен, обърнете се към Бийтън.

Дейвид замълча, изненадан от безпардонното поведение на брадясалия, който сякаш забрави за присъствието му. После бавно се обърна и излезе. По обратния път почти реши да се възползва от съвета му и да потърси сметка от административната директорка. Забрави за това в момента, в който влезе в новата стая на Джон Тарлоу, просто защото състоянието на пациента беше тежко.

Разстройството и повръщането се бяха възобновили, въпреки активната медикаментозна терапия. Изтощен от непрестанните пристъпи, Джон беше слаб и апатичен. Дейвид изпита дълбоко недоумение от това състояние, просто защото от момента на постъпването си в болницата пациентът беше поставен на системи, а това изключваше ново обезводняване.

Подробният преглед не донесе нищо — той не успя да открие причината за тази рязка промяна в клиничната картина, още по-малко пък за депресираното му психическо състояние. Може би е прекалено чувствителен към приспивателното, което му предписах, рече си объркано той. Но то трябваше да му бъде давано само периодично, при доказано тежко безсъние.

Обърна се и изтича в дежурната стая. Там се изправи пред окаченото на стената табло и измъкна болничния картон на Джон. Закова поглед в последните лабораторни анализи на пациента и отново

се опита да открие решението на кризата. След вчерашното спречкване с Кели не смееше да свика консулт, тъй като в КМВ не разполагаха със специалистите по онкология и инфекциозни болести, които му трябваха.

Затвори очи и разтърка слепоочията си. Даваше си сметка, че тъпче на едно място. Главната причина за това се криеше във факта, че от лабораторията все още не бяха готови с резултатите от посявката на чревния тракт, която бе поръчал още вчера. Нямаше как да разбере дали става въпрос за бактерия и каква точно може да бъде тя. Единственият светъл лъч в цялата история беше липсата на треска. Температурата на Джон беше в границите на нормалното.

В картоната беше отбелязано, че пациентът е поискал и получил умерена доза приспивателно. Подозирайки, че именно то е причина за летаргичното му състояние, Дейвид го задраска от бъдещите манипулации. После нареди нова посявка и пълна кръвна картина, помоли сестрите да го информират при всяко, дори незначително повишение на температурата, след което напусна стационара и се насочи към кабинета си.

Анджела приключи с последната от планираните за деня биопсии, приведе в ред малката патологична лаборатория на етажа на Оперативния блок и тръгна към кабинета си. Тази сутрин работата ѝ спореше, освен това беше успяла да избегне всякакви срещи с Уодли. За съжаление си даваше сметка, че това не може да продължава вечно, в душата ѝ отново се появи безпокойството. По принцип беше оптимист, но се страхуваше, че проблемът с Уодли едва ли ще се разреши от само себе си.

Още от прага забеляза, че вратата между двата кабинета е открената. Пристъпи към нея и направи опит да я затвори. Гласът на Уодли я накара да подскочи.

— Анджела, влез за малко — повика я той. — Искам да ти покажа нещо интересно...

Тя потисна разочарованата си въздишка и неохотно отвори вратата. Уодли седеше пред микроскопа на писалището си, но учебният също беше включен.

— Ела да хвърлиш едно око — усмихна се той и потупа апаратурата с длан.

Анджела направи две-три крачки навътре, после спря. Забелязал колебанието ѝ, Уодли се отгласна от бюрото и столът му на колелца се плъзна назад. Едва тогава младата жена набра кураж и се наведе над окуляра. Но още преди да види каквото ѝ да било, Уодли рязко се плъзна напред заедно със стола, сграбчи я през кръста и я положи в скута си.

— Пипнах те! — извика той.

Анджела извика и направи опит да се освободи, шокирана от директността на атаката. Изобщо не беше допускала, че ще се стигне дотук.

— Пуснете ме! — извика тя и направи опит да разтвори ръцете му.

— Първо ще ми позволиш да ти кажа нещо — рече ухилено Уодли.

Анджела затвори очи и престана да се бори. Обзе я потискащо чувство на унижение.

— Така е по-добре — доволно кимна Уодли. — А сега новината: нашето пътуване е уредено, вече получих и билетите. През ноември пътуваме за конгреса на патолозите в Маями.

— Това е чудесно — промърмори саркастично Анджела и отвори очи. — А сега ме пуснете!

Уодли разтвори ръце и тя побърза да отскочи по-далеч от него. Но той все пак успя да я хване за китката.

— Чака ни фантастично прекарване. През ноември времето в Маями е прекрасно, може би най-хубавото в годината. Ще бъдем в хотел „Фонтебло“ непосредствено до брега...

— Пуснете ме! — процеди през зъби Анджела.

— Хей, какво ти става? — наведе се да я погледне в очите Уодли. — Съжалявам, ако съм те стреснал. Искях да те изненадам с добрата новина...

Анджела прехапа език, за да не избухне и се втурна навън. Вратата шумно се затръшна зад гърба ѝ.

Разтърка лицето си, правейки отчаяни опити да възвърне самообладанието си. Но тялото ѝ продължаваше да се тресе от притока на адреналин. Изминаха няколко минути преди успее да успокои

дишането си. В момента, в който това най-сетне стана, тя грабна палтото си от закачалката и се втурна навън. Времето за колебание изтече. Нахалството на Уодли премина всякакви граници и тя възнамеряваше да вземе съответните мерки.

Прекося празното пространство между сградите и успя да стигне до насрещния навес почти без да се намокри. Забави крачка и решително се насочи към кабинета на Кантор.

Наложи се да чака почти половин час, просто защото не се беше обадила да го предупреди за посещението. Но това време не мина напразно — самообладанието ѝ се възстанови, разсъдъкът също. Дори се запита дали не е провокирала с нещо поведението на Уодли. Може би наивността ѝ беше попречила да го отреже още в началото.

— Моля, заповядайте — изправи се на прага на кабинета си Кантор. Върху лицето му грейше дружелюбна усмивка. Бюрото зад гърба му беше отрупано с бумажки. Наложи се да премести купчина специализирани списания по рентгенология от близкия стол, за да ѝ направи място да седне. Но Анджела любезно отказа и остана на крака. Кантор сви рамене, върна се на мястото си и попита с какво може да ѝ бъде полезен.

— Това, което ще ви кажа, ме притеснява — започна младата жена. — Затова ще ви помоля да се въоръжите с търпение. Обръщам се към вас просто защото не зная какво друго мога да направя...

Кантор окуражително ѝ кимна с глава.

— Дойдох да се оплача от доктор Уодли, който ме подлага на открит сексуален тормоз — изплю камъчето Анджела.

Кантор напрегнато се приведе напред. Поне прояви интерес, рече си Анджела, но веднага след това забеляза насмешката в очите му.

— От колко време продължава това? — попита главният лекар.

— Май откакто съм тук — въздъхна тя и понечи да навлезе в подробности, но Кантор я спря.

— Какво означава „май“? — попита с вдигнати вежди той. — Нима не сте сигурна?

— В началото не беше толкова явно — поясни Анджела. — Аз погрешно приех, че поведението му е приятелско, почти бащинско... — После започна да разказва за отделните инциденти. — Постоянно търси начин да е близо до мен, да ме докосва, уж неволно... Започна да ме разпитва за подробности от интимния ми живот...

— Но всичко това спокойно се вмести в рамките на приятелското поведение — поклати глава Кантор.

— Съгласна съм и вероятно по тази причина му позволих да продължава... Но нещата започнаха да стават все по-очевидни...

— Искате да кажете, че в поведението му е настъпила промяна?

— Абсолютно — кимна Анджела и с известно притеснение разказа как Уодли уж невинно я беше докоснал по задните части, а след този инцидент беше започнал да я нарича „скъпа“.

— Не виждам нищо нередно в тази дума — поклати глава Кантор. — Аз самият непрекъснато я употребявам в обръщенията си към момичетата от рентгенологията.

Анджела се втрени в него. Какво ли биха разказали „момичетата“ от рентгенологията за този тип, внезапно се запита тя. Явно се беше появила на неподходящото място и едва ли ще получи съчувствие от лекар, чиито разбирания са дори по-архаични от тези на Уодли. Но трябва да довърши започнатото, тръсна глава тя. После сбито разказа за последния инцидент със сядането в скута на възрастния лекар, решил да ѝ съобщи приятната новина за командировката до Маями.

— Не знам какво да кажа — въздъхна Кантор след като я изслуша. — Споменавал ли е доктор Уодли, че мястото ви зависи от някакви сексуални услуги?

Господи, какъв примитивизъм, простена в себе си Анджела. Очевидно Кантор беше от хората, за които сексуалният тормоз се свързва директно със сексуалния акт и точка!

— Не — тръсна глава тя. — Доктор Уодли никога не е споменавал подобно нещо. Но аз намирам желанието му за фамилиарност изключително неприятно. То излиза от границите на приятелското отношение и професионалните контакти, превръща работата ми в истински ад!

— Може би реакцията ви е прекалено мнителна — подхвърли с леко пренебрежение Кантор. — Доктор Уодли е просто един емоционален човек. Вие самата признахте това... — Забеляза изражението на лицето ѝ и млъкна.

Анджела сухо му благодари за вниманието и се насочи към вратата.

— Няма защо — изправи се Кантор. — Дръжте ме в течение, а междувременно аз ще си поговоря с доктор Уодли при първия удобен момент...

Анджела само кимна с глава и побърза да напусне кабинета. Още в коридора разбра, че оплакването пред човек като Кантор изобщо няма да реши проблемите ѝ. А дори напротив — ситуацията би могла да се утежни...

Следобед Дейвид на няколко пъти отскача до болничното крило, за да проверява състоянието на Джон Тарлоу. За съжаление в него нямаше подобрение, а дори напротив — повръщането и разстройството продължаваха да го обезводняват и единственото спасение за момента беше системата, включена в кръвоносната му система. Някъде към четири и половина влезе в стаята за последния преглед за деня. Надяваше се поне в психическото му състояние да е настъпила някаква промяна. Оказа се, че не е така. Джон беше все така отпуснат и неконтактен. Все още осъзнаваше къде се намира и можеше да каже името си, но упорито не успяваше да си спомни деня, месеца и годината...

Дейвид отскочи до дежурната стая и прегледа внимателно резултатите от последните изследвания. Всички бяха нормални, само броят на белите кръвни телца показваше известно понижение. Не знаеше как да интерпретира този факт, просто защото ставаше въпрос за човек, болен от левкемия. Посявките от изпражненията и тънките черва не показваха присъствието на патологични бактерии. Сви рамене и се изправи.

— Моля ви, обадете ми се веднага, ако температурата на господин Тарлоу се повиши — обърна се той към дежурната сестра, след което се обърна и излезе.

С Анджела се срещнаха във фойето на болницата, изскочиха навън и се затичаха към колата. Времето продължаваше да се влошава. Дъждът се усили, появи се вятър, температурата видимо се понижи.

Анджела му разказа за последния инцидент с Уодли и за оплакването, което беше направила пред Кантор.

— Да оставим Уодли настрана, защото е задник — поклати глава Дейвид. — Но от Кантор очаквах по-друга реакция, още повече, че е

главен лекар. Дори да не му пука в личен план, той трябва да държи сметка за закона и отговорността на болницата. Нима никога не е чувал за шумните съдебни процеси в някои големи болници, предизвикани именно заради сексуален тормоз?

— Не искам да мисля за това — сви рамене Анджела. — Кажу ми как ти мина денят? Още ли мислиш за смъртта на Марджъри?

— Нямах време за това — въздъхна Дейвид. — Тревожи ме състоянието на Джон Тарлоу...

— Какво му е?

— Там е работата, че не знам... И започвам да се плаша. Обзема го онази апатия, която се наблюдаваше и при Марджъри. Приет е в болницата с функционални оплаквания, които продължават да се влошават. Имам лоши предчувствия, но не знам какво да предприема. На този етап просто лекувам симптомите му...

— Като те слушам съм доволна, че избрах патологията — въздъхна Анджела.

Дейвид й разказа за срещата си с Върнър Ван Слайк.

— Изключително груб и невъзпитан човек — оплака се той. — Почти не ми обърна внимание. Сякаш не съм лекар, а някакъв скапан чиновник, към когото се отнасят като с боклук!

— Трудно е да полагаш грижи за пациентите, когато обслужващия персонал не е на ниво — въздъхна Анджела.

— Взе ми думите от устата — унило кимна Дейвид.

Най-сетне се прибраха и Ники скочи да ги посрещне. През деня се беше наскучала здравата, но малко преди завръщането на родителите й се беше отбил Арни, който донесе новини за новия учител.

— Много е строг — оплака се на Дейвид той. — Може би защото е мъж...

— Дано да го бива в преподаването — рече Дейвид, а гърдите му се свиха от болка за Марджъри.

Анджела влезе в кухнята да приготви вечерята, а Дейвид откара Арни до дома му. Когато се върна, Ники го чакаше на прага, за да му се оплаче от недостатъчната топлина в дневната.

Той отиде да опипа горещия радиатор, след това провери дали френските прозорци към терасата са затворени добре.

— Къде по-точно усещаш студ? — попита.

— На дивана. Ела да седнеш и ще видиш...

Дейвид се подчини и седна на дивана редом с дъщеря си. Моментално усети хладното течение, което го погали по тила.

— Права си — кимна той, мина зад дивана и провери рамките на прозорците. — Мисля, че мога да поставя диагнозата: имаме нужда от зимни прозорци.

— Какво представляват зимните прозорци?

Дейвид се впусна в обяснения за изолацията и топлинните загуби.

— Престани да я объркваш — подвижна от кухнята Анджела, дочула част от разговора. — По-добре ѝ ги покажи...

— Добра идея — кимна Дейвид. — Ела да донесем малко дърва и междуременно ще си приказваме...

— Долу не ми харесва — обяви Ники в момента, в който започнаха да се спускат по стълбите към мазето.

— Защо?

— Защото е страшно.

— Хей, не ставай като майка си — усмихна се Дейвид. — Една страхлива жена в семейството е напълно достатъчна.

Зад каменните стъпала бяха подредени няколко остъклени рамки. Той издърпа една от тях и я показа на Ники.

— Ето това е зимен прозорец...

— Прилича ми на обикновен — отбеляза Ники.

— Да, но не може да се отваря. Слага се от външната страна на обикновения прозорец и въздухът помежду им служи за изолация.

Изведнъж замълча, забелязал нещо ново зад струпаните рамки.

— Какво има, тате? — веднага го усети Ники.

— Нещо, което не бях забелязал досега — промърмори Дейвид и плъзна длан по стената зад стълбището. — Това са дървени тухли...

— Как така дървени тухли? — учуди се Ники.

Разтревожен от откритието си, Дейвид не обърна внимание на въпроса.

— Дай да преместим тези зимни прозорци — промърмори той, вдигна рамката пред себе си и я облегна на насрещната стена. Ники се зае със следващата.

— Тази стена е по-различна от останалите — поясни Дейвид, след като преместването приключи. — Питам се защо ли е изградена,

още повече, че е доста по-нова от другите...

— За какво говориш? — объркано го погледна детето.

Дейвид ѝ показа гранитните стъпала, после я накара да се мушне под стълбите. Обясни, че стената от дървени тухли прегражда пространството под тях.

— А какво има зад нея? — попита Ники.

— И аз това се чудя — повдигна рамене Дейвид, после на лицето му се появи дяволита усмивка: — Искаш ли да надникнем? Може би ще открием някакво съкровище...

— Сериозно? — разшириха се очите на детето. Дейвид вдигна брадвата, която използваше за цепене на подпалки. В същия миг се разнесе гласът на Анджела, която ги попита какво мишкуват там долу. Той сложи пръст на устните си и лукаво намигна.

— Отивам да взема един душ — добави жена му. — После сядаме да вечеряме.

— Добре — подвижна в отговор Дейвид, извърна се към Ники и тихо прошепушна: — Дано не чуе как разрушаваме къщата!

Детето възбудено се изкиска.

Дейвид изчака стъпките на жена му да заглъхнат към горния етаж и отново вдигна брадвата. След няколко удара в горния край на дървената стена се появи кръгла дупка с назъбени краища. От нея лъхна тежък въздух с неприятна миризма.

— Бягай горе да донесеш фенерчето — разпореди се той и продължи да разширява процепа. В момента, в който Ники се върна, дупката вече беше достатъчно голяма, за да мушне главата си. Сърцето му подскочи и пропусна един такт. Главата му изскочи обратно толкова бързо, че на врата му се появи дълбока драскотина.

— Какво видя? — прошепна Ники, стресната от изражението на лицето му.

— Не е съкровище — промърмори Дейвид. — Я иди да повикаш майка си...

До появата на Анджела, завита плътно в хавлията си, той успя да свали един цял ред от дървените тухли.

— Какво става тук? — пожела да узнае жена му. — Ники ми се стори доста разстроена...

— Виж сама — рече Дейвид и ѝ подаде фенерчето.

— Надявам се, че това не е някакъв майтап — подозрително го изгледа жена му.

— Няма майтап — увери я той.

— Господи, Пресвети Боже! — извика миг по-късно тя и гласът ѝ отекна в затвореното пространство.

— Какво има? — попита Ники. — Искам и аз да го видя!

Анджела се измъкна от дупката.

— Труп — обяви тя. — Доста време е престоял там...

— На човек ли?! — ококори се Ники. — Искам да го видя!

— Не! — изкрещяха едновременно Дейвид и Анджела.

Ники замълча, разбрала, че няма смисъл да протестира.

— По-добре да се качим горе и да напалим камината — промълви след известно време Дейвид, подаде една цепеница на детето и сам се натовари.

Заеха се да палят огъня, а Анджела набра номера на полицията. Ники изстрелваше въпросите си един след друг, но Дейвид само свиваше рамене.

Полицията се появи сравнително бързо.

— Аз съм шериф Уейн Робъртсън — представи се нисък мъж, облечен в плетен пуловер и с бейзболна шапка на главата. — А това е заместникът ми Шъруин Морис...

Морис докосна периферията на широкополата си шапка. Беше висок и слаб мъж, който носеше униформа, за разлика от шефа си. В лявата му ръка имаше дълго фенерче — от онези, които побират четири батерии.

— Мистър Морис се отби да ме вземе от дома, затова съм в този вид — поясни шерифът Робъртсън.

— Благодаря, че се отзовахте — кимна Анджела.

Оставиха Ники горе и с насочиха към стълбите за зимника. Робъртсън взе фенерчето от помощника си и навря глава в дупката.

— Проклет да съм! — изруга миг по-късно той — Това е оня нещастник! — Измъкна главата си и се обърна към домакините: — Съжалявам, че това се случва на вас, но аз успях да разпозная жертвата, въпреки разложението... Става въпрос за бившия собственик на тази къща...

Анджела потръпна и усети как кожата на врата ѝ настръхва.

— Налага се да разбием цялата стена, за да измъкнем трупа — продължи Робъртсън. — Нали нямате нищо против?

Дейвид само сви рамене.

— Няма ли да повикате съдебен патолог? — попита Анджела. Имаше достатъчно опит, за да знае, че при подобни случаи присъствието на Съдебна медицина е задължително.

Шерифът мълчаливо я погледна. Не беше от хората, които позволяват да им се бъркат в работата, особено пък когато става въпрос за жена. Но в случая домакинята беше абсолютно права.

— Къде е телефонът? — рязко попита той.

— Горе, в кухнята.

Наложи се да употребят сила, за да издърпат слушалката от ръцете на Ники. Тя вече беше успяла да набере Арни и Карълайн, съобщавайки им вълнуващата новина за трупа в мазето.

След краткия разговор със Съдебна медицина, Робъртсън и Морис се заеха да разтурят стената от дървени блокчета. Дейвид вкара в мазето една подвижна лампа и допълнителната светлина им позволи да разгледат по-добре трупа. Оказа се, че е сравнително запазен, с изключение на долната част на лицето, която беше почти оголена и разкриваше челюстта и зъбите. За разлика от нея горната част на лицето беше абсолютно запазена, включително полуотворените очи. В средата на челото, малко под косата, зееше дупка, покрита със зеленикав мъх.

— Това в ъгъла ми прилича на празни торби от цимент — промърмори Робъртсън, насочил фенерчето в дупката. — А ето и една мистрия... По дяволите, той си е приготвил всичко! Май ще се окаже самоубийство.

Дейвид и Анджела мълчаливо се спогледаха. Този тип или е най-скапаният детектив на света, или има някакво извратено чувство за хумор!

— Какви ли са тези бумаги? — продължи Робъртсън, насочил лъча към купчина измачкани документи в дъното на импровизираната гробница.

— Приличат на ксерокопия — обади се Дейвид.

— А това какво е?

Лъчът освети някакво желязо, което се подаваше изпод тялото.

— Кози крак — определи го Робъртсън. — Желязо, което се използва за вадене на пирони и разковаване на дъски.

Ники се появи в горния край на стълбите и съобщи, че съдебният лекар е пристигнал. Анджеела забърза да го посрещне.

Доктор Трейси Корниш беше слаб мъж със среден ръст. На носа му проблесваха очила с метални рамки, а в ръката му се поклащаше старомодна кожена чанта.

Анджеела се представи и поясни, че работи като патоанатом в Общинска болница „Бартлет“. Доктор Корниш от своя страна призна, че няма специализация по съдебна медицина, но е приел длъжността областен съдебен лекар като добавка към недостатъчната си практика.

— Вече няколко години се занимавам с това и съм натрупал значителен опит — увери той.

— Попитам ви, защото аз самата проявявам интерес към съдебната медицина — отвърна Анджеела. Не искаше човекът да остане с впечатление, че се съмнява в професионалните му качества.

Слязоха в мазето и Корниш се наведе да огледа трупа.

— Интересно — промърмори той. — Състоянието му е много добро. От колко време се води изчезнал?

— От около осем месеца — отвърна Робъртсън.

— Ето какво прави едно добре изолирано и сухо място — кимна Корниш. — Трупът е сух дори след цяла седмица проливни дъждове навън.

— На какво се дължи оголването около челюстта? — попита Дейвид.

— Вероятно на гризачи — отвърна Корниш и се наведе да отвори чантата си.

Дейвид потръпна и хвърли кос поглед към Анджеела. Но жена му явно не беше обърнала внимание на последните фрази, любопитството ѝ беше изцяло насочено към предстоящите процедури.

Първата от тях беше заснемането на трупа. Доктор Корниш направи няколко кадъра, включително и от съвсем близък план. После навлече гумени ръкавици, разтвори един найлонов плик и започна да го пълни с предметите, които лежаха в гробницата. Когато събра листовите хартия, останалите се скупчиха около него.

— Ксерокопия на болнични картони от Общинска болница „Бартлет“ — обяви след кратък преглед той. — Моля, не ги

докосвайте. — Показалецът му се насочи към няколко тъмни петна върху горния лист: — Бас държа, че това е кръв...

Листовете отидоха в отделна запечатана торбичка и докторът най-после насочи вниманието си към трупа. Първата му работа беше да опразни джобовете. Откри портфейла с няколко банкноти, плюс кредитни карти на името на Денис Ходжис.

— Вариантът грабеж отпада — обади се Робъртсън.

Доктор Корниш свали часовника от китката на трупа.

Оказа се, че все още работи и показва точното време.

— Производителят на батериите би трябвало да използва това като реклама — подхвърли Робъртсън. Морис оцени шегата на шефа си с високо изхилване, което прозвуча странно в мрачното подземие.

Доктор Корниш извади от чантата си акуратно сгънат сак за трупове и помоли дългнестия полицаи да му помогне за прибирането на тялото.

— Няма ли да изолирате дланите на ръцете? — обади се Анджела.

Корниш се замисли за миг, после кимна с глава:

— Добра идея.

От чантата се появиха две пликчета от плътна хартия, които бяха намъкнати върху китките на Ходжис. После ципът изсъска и трупът изчезна в продълговатия сак.

Петнадесет минути по-късно патрулната кола и микробусът на съдебния лекар напуснаха алеята пред къщата, примигнаха със стоп-светлините си на пътя и бързо изчезнаха в мрака.

— Някой да е гладен? — подвикна Анджела.

Ники и Дейвид простенаха в един глас.

— И аз нямам апетит — кимна с въздишка Анджела. — Каква нощ, Господи!

Прибраха се в хола, Дейвид се наведе да стъкне огъня. Ники включи телевизора, а Анджела седна до нея с книга в ръце.

Някъде към осем решиха, че все пак могат да хапнат нещичко. Анджела претопли вечерята, а Ники и Дейвид се заеха да слагат масата.

— Всяка фамилия си има по един скелет, обикновено скрит в гардероба — обади се по някое време Дейвид. — А нашият се оказа в мазето...

— Много смешно! — изгледа го намръщено Анджела.

След което се наложи да обясни на детето смисъла на метафората. Ники се замисли за момент, после също обяви, че в това няма нищо смешно.

На практика Дейвид беше доста обезпокоен от мрачната находка в мазето си. Страхуваше се, че тя ще повлияе на детето и затова направи безуспешния си опит да поразсее мрачното настроение.

Направиха дихателните упражнения на Ники и си легнаха. Сънят не беше лекарство, но по-добра алтернатива просто нямаша.

Ники и Дейвид бързо заспаха, но за разлика от тях Анджела остана да лежи в тъмното с широко отворени очи. Вслушваше се в звуците, които издаваше къщата. Господи, колко много бяха те, особено пък в тази ветровита и дъждовна нощ. Най-натрапчиво беше свистенето на вятъра в комина на спалнята.

Внезапна серия от глухи удари я накара да се изправи в леглото.

— Какво е това? — нервно прошепна тя и смушка Дейвид.

— Какво какво е? — сънливо промърмори той.

Анджела го накара да се послуша и ударите не закъсняха.

— Ето това! — извика тя.

— Капаците се блъскат в стената на къщата — поясни с недоволен глас Дейвид. — За Бога, лягай и заспивай!

Анджела се подчини, но очите ѝ останаха широко отворени. Изобщо не ѝ се спеше.

— Не ми харесва това, което става — промърмори тя.

Дейвид тихо простена.

— Не, наистина! Не мога да повярвам, че нещата се промениха за брое дни. Но още от началото имах мрачни предчувствия...

— За какво говориш? — надигна се на лакът Дейвид. — Имала си предчувствия, че ще открием трупа на Ходжис, така ли?

— Не само него — въздъхна младата жена. — Струпаха ни се още куп неприятности — лошото време, инсинуациите на Уодли, смъртта на Марджъри, нападките на Кели срещу теб...

— Съвпадение, нищо повече — увери я Дейвид. — Но така ще имаме възможност да отстраним наведнъж всичките си неприятности.

— Моля те, бъди сериозен — проплака Анджела.

В следващия миг откъм стаята на Ники проехтя силен вик и двамата светкавично скочиха на крака. Секунда по-късно бяха около

леглото ѝ. Ники беше седнала в леглото, до нея стърчаха ушите на очевидно объркания Ръсти.

Беше сънувала кошмар за призрак в мазето. Седнаха от двете ѝ страни и се опитаха да я успокоят, но всъщност не знаеха какво точно да кажат. Защото кошмарът си имаше съвсем основателни причини и беше някаква смесица между сън и действителност.

Направили всичко по силите си да успокоят детето, в крайна сметка Дейвид и Анджела я взеха в спалнята при себе си. Това донесе сериозно неудобство единствено за Дейвид, който се оказа в самия край на леглото, тъй като поканата за Ники автоматично включи и Ръсти...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВТОРНИК, 21 ОКТОМВРИ

На сутринта времето беше почти без промяна. Дъждът беше спрял, но влагата беше толкова голяма, че разлика почти нямаше. Облачната покривка остана все така плътна, а температурата — значително понижена.

Телефонът иззвъня малко преди Ники да приключи със сутрешните си процедури. Обзет от мрачни предчувствия за състоянието на Джон Тарлоу, Дейвид побърза да вдигне слушалката. Но обаждането беше от областната прокуратура, искаха разрешение за допълнителен оглед на мястото.

— Кога? — попита Дейвид.

— Веднага, стига да е удобно — рече гласът насреща. — В района се намират наши хора — Още около час сме тук — рече Дейвид.

— О, ще се справим — увери го гласът.

Петнадесет минути по-късно пред къщата спря колата на служителката от щатската прокуратура. Тя се оказа приятна жена с огненочервена коса, облечена в скромно тъмносиньо костюмче.

— Съжалявам, че ви безпокоя толкова рано — каза тя и се представи като Илейн Съливан.

— Няма проблем — отвърна Дейвид и отвори вратата пред нея.

Заведе я в мазето и включи подвижната лампа, окачена, над вече опразнената гробница. Тя извади фотоапарат и започна да прави снимки, после се наведе и опипа пръстения под. Анджела се изправи зад Дейвид и надникна през рамото му.

— Доколкото знам, снощи тук са били хора от градската полиция — подхвърли Съливан.

— Да — кимна Дейвид. — Имаше и човек от Съдебна медицина.

— Ще препоръчам оглед от страна на щатската криминология. Надявам се, че това няма да ви обезпокои много...

— Идеята ви е добра — обади се Анджела. — Според мен градската полиция няма достатъчно опит в разследването на смъртни случаи.

Илейн само кимна с глава, дипломатично избягвайки коментара.

— Трябва ли да сме си у дома при пристигането на щатските криминалисти? — попита Дейвид.

— Не е задължително. Следователите със сигурност биха искали да снемат показанията ви, но криминалистите могат просто да си свършат работата и да си тръгнат...

— Днес ли ще ги повикате? — попита Анджела.

— О, да. Вероятно ще бъдат тук още преди обяд.

— Ще повикам Алис — каза Анджела, а Дейвид само кимна с глава.

Семейството тръгна за работа броени минути след оттеглянето на служителката от прокуратурата. Днес Ники отиваше на училище за пръв път след излизането си от болницата и възбудата ѝ беше огромна. Преди да тръгнат си смени дрехите два пъти.

Анджела я предупреди да не говори пред децата за трупа, но вътре в себе си знаеше, че това не може да стане. Арни и Карълайн вече знаеха за инцидента и вероятно горяха от нетърпение да научат нови подробности.

Дейвид включи на скорост и насочи колата към болницата.

— Безпокоя се за пациента си — промърмори той. — Не ми се обадиха за промяна в състоянието му, но въпреки това съм неспокоен.

— Аз пък се чудя как ще се изправя пред Уодли — въздъхна Анджела. — Не знам дали Кантор е разговарял с него, но и в двата случая ще ми е неприятно...

Размениха си по една бегла целувка и се отправиха към работните си места.

Дейвид тръгна директно към стационара, където лежеше Джон Тарлоу. Първото нещо, което му направи впечатление след като влезе в стаята, беше затрудненото дишане на пациента. Измъкна стетоскопа си и разтърси раменете му, тъй като го искаше изправен. Джон реагира като упоен.

Паниката се настани в гърдите му още преди да използва стетоскопа. Беше ясно, че пациентът развива тежка бронхопневмония. Прегледът само потвърди тревожната диагноза. Изскочи в коридора и

хукна към стаята на сестрите. Изобщо не забеляза, че там се провежда сутрешен рапорт и с напрегнат глас нареди незабавно да прехвърлят пациента в интензивното отделение — След като приключим с рапорта — навъсено го изгледа Джанет Колбърн.

— Искам това да стане веднага, по дяволите! — раздражено повиши тон Дейвид. — И защо никой не ми се обади? Господин Тарлоу е развил двойна бронхопневмония!

— Когато му премерихме температурата за последен път, той си спеше като бебе — обади се нощната сестра. — Заповедта беше да ви потърсим само ако температурата му се повиши, или развие треска. Но такива симптоми липсваха.

Дейвид грабна картоната и потърси температурните показатели. Бяха малко завишени, но далеч от това, което предполагаше състоянието на дробовете.

— Дайте да го прехвърлим в интензивното, за да не губим време — рече по-спокойно той. — Освен това искам спешна кръвна картина и снимка на белите дробове.

Прехвърлянето на Джон Тарлоу беше осъществено със забележителна бързина. Междувременно Дейвид позвъни на онколога Кларк Мизлих и на специалиста по инфекциозни болести доктор Мартин Хаселбаум. Помоли ги за спешен консулт и забърза към интензивното. Лабораторните анализи бяха направени за рекордно кратко време и резултатите скоро се озоваха в ръцете му. Количеството на белите кръвни телца беше спаднало още повече — сигурен индикатор, че организмът се бори с настъпващата пневмония. Същото се наблюдаваше и при пациенти, претърпели химиотерапия, но Дейвид знаеше, че от няколко месеца насам Джон не е бил подлаган на такава. Най-тревожни бяха рентгеновите снимки на гърдите, които потвърдиха наличието на тежка бронхопневмония.

Консултантите се появиха за рекордно кратко време. Прегледаха пациента, направиха справка с данните в болничния картон и се отдръпнаха от леглото. Доктор Мизлих потвърди, че химиотерапия не е била правена скоро.

— Тогава на какво се дължи понижения брой на белите кръвни телца? — попита Дейвид.

— Не мога да кажа — призна с въздишка доктор Мизлих. — Допускам, че това има връзка с левкемията. Но за да бъдем сигурни,

ще трябва да направим костна биопсия — нещо, което е изключено при сегашното му състояние. При всички случаи въпросът е по-скоро академичен, а според мен в момента господин Тарлоу се бори за живота си...

Дейвид беше принуден да признае, че колегата му е прав. Съществуваше реална опасност да изгуби и този пациент, колкото и невероятно да му се струваше това.

Обърна се очаквателно към доктор Хаселбаум.

Мнението му беше не по-малко категорично: пациентът развива тежка двустранна бронхопневмония, вероятно с вирусен произход, състоянието му се усложнява и от бързото изтощение на организма. Обърна внимание върху спадащото кръвно налягане на Джон — сигурен признак за функционални проблеми с бъбреците.

— Според мен господин Тарлоу е силно изтощен — поклати глава той. — Съпротивителните сили на организма намаляват, вероятно поради левкемията. Ако предприемаме нещо, то трябва да бъде мащабно и решително. Разполагам с известно количество експериментални медикаменти, създадени специално за борба с ендотоксични шокове от подобен характер. Какво ще кажете?

— Да ги приложим! — отсече Дейвид.

— Предупреждавам ви, че става въпрос за изключително скъпи лекарства — погледна го Хаселбаум.

— Става въпрос за човешки живот! — остана непоколебим Дейвид.

Час по-късно, след приключването на всички манипулации, той най-сетне се насочи към кабинета си. Нямаше какво повече да направи за Джон Тарлоу, сега съдбата му беше в ръцете на Бога. Чакалнята отново беше препълнена, в коридора също имаше пациенти. Всички бяха навъсени, включително и приемната сестра.

Дейвид направи няколко дълбоки вдишвания и издишвания, след което се хвърли в битка с времето. В паузите между прегледите въртеше телефона на интензивното, за да провери състоянието на Джон. Но промяна нямаше.

Като капак на всичко денят се случи изключително натоварен. Наложил му се да приеме няколко пациента без записан час, но с акутни оплаквания. При нормални обстоятелства щеше да ги насочи към СО без никакво колебание, но проповедите на Кели не излизаха от главата

му. Двама от тях се оказаха стари познайници: Мери-Ен Шилър и Джонатън Ейкинс.

Макар и доста разтърсен от това, което се случи с Марджъри и от състоянието на Джон Тарлоу, той беше абсолютно сигурен, че и тези двамата трябва да бъдат хоспитализирани. Мери-Ен имаше остра криза на синусит, а Джонатън — тежка сърдечна аритмия. Попълни талони и за двамата и без колебание ги изпрати в приемното отделение.

Другите два спешни случая бяха от болничния персонал. Дейвид ги беше срещал из сградата, особено когато го викаха вечер, за някой спешен случай. Оплакванията им бяха идентични — синдром на инфлуенца, изразен посредством главоболие, слаба треска и понижен брой бели кръвни телца. И двата случая бяха придружени от остро разстройство, включително повръщане и диария. След кратък размисъл Дейвид им предписа домашно лечение с антибиотици.

— Дали в болницата няма някаква грипна епидемия? — обърна се към Сюзън той в един от редките мигове, в които кабинетът му остана празен.

— Не съм чувала подобно нещо — сви рамене сестрата.

Денят на Анджела вървеше по-добре от очакваното, главно защото изобщо не се сблъска с Уодли.

Още преди обяд набра телефона на доктор Уолтър Дънсмор, главен съдебен лекар на областта. Представи се и обясни, че проявява интерес към случая Ходжис, а по принцип възнамерява да специализира съдебна медицина.

Доктор Дънсмор се оказа изключително любезен човек и веднага я покани в Бърлингтън да разгледа подопечното му ведомство.

— Всъщност, защо не ми асистирате при аутопсията на Ходжис? — попита той. — С удоволствие ще ви взема, но ви предупреждавам, че съм лош учител, подобно на всички криминалисти...

— За кога сте я планирал? — попита Анджела Докато правеше бърз преглед на времето си. Би могла да се включи само ако това стане в събота.

— За днес до обед — отвърна Дънсмор. — Но бих могъл да я отложам малко и да започнем някъде към края на работното време.

— Много сте любезен, но не зная дали моите началници ще се съгласят да ме пуснат — колебливо рече Анджела.

— О, познавам се с Бен Уодли от години — рече Дънсмор. — Ей сега ще му звънна да уредя нещата.

— Не съм сигурна, че това е добра идея...

— Глупости, оставете на мен — остана непоколебим доктор Дънсмор. — Ще ви чакам!

Анджела се приготви да протестира, но изведнъж усети, че слушалката в ръката ѝ онемя. Доктор Дънсмор беше затворил. Как ли ще реагира Уодли, притеснено се запита тя.

Отговор на този въпрос получи далеч по-бързо, отколкото очакваше. Телефонът звънна само минута след като беше оставила слушалката.

— Намирам се в Оперативния блок — рече с приветлив глас доктор Уодли. — Току-що разговарях с главния съдебен лекар, който много държи да му асистираш при една аутопсия...

— Да, знам... — смутено промълви Анджела. От приветливия тон на шефа си стигна до заключението, че Кантор още не е говорил с него.

— Мисля, че идеята е много добра — продължаваше Уодли. — По принцип удовлетворяваме всички искания, идващи от Областната съдебна медицина, защото никога не се знае кога ще ни потрябва услуга оттам. Препоръчвам ти да приемеш поканата...

— Благодаря, ще се възползвам — отвърна Анджела и затвори. После веднага набра Дейвид, за да го информира за плановете си. Гласът му прозвуча мрачно и угрижено.

— Какво има? — тревожно попита тя. — Струваш ми се доста разтревожен.

— Не питай, по-късно ще ти обясня — промърмори той. — В момента съм в плен на местните аборигени, които са ме обсадили отвсякъде.

Анджела накратко му разказа за поканата на главния патолог. Той ѝ пожела успех и затвори.

Минути по-късно вече беше извън болницата. Реши да отскочи до вкъщи, за да се преоблече преди да потегли за Бърлингтън. С изненада видя, че в алеята им е паркирана полицейска камионетка. Явно криминалистите все още не бяха приключили.

Алис Дохърти я чакаше на прага, на лицето ѝ беше изписано безпокойство.

— Още са долу — въздъхна Алис. — Вече часове са там.

В мазето бяха трима. Пространството под стълбището беше изолирано с жълти полицейски ленти, над които светеха силни прожектори. Единият от криминалистите използваше някакъв сложен уред за снемане на отпечатъци от каменните блокове. Вторият търпеливо пресяваше пръстта по дъното на гробницата, а третият допираше до стените странен предмет с формата на четка за дрехи, с чиято помощ се събираха миниатюрни власинки.

Единственият, който благоволи да се представи, беше специалистът по отпечатъците. Името му беше Куилън Райли.

— Моля да ни извините за притесненията — рече той.

— Няма нищо, работете си спокойно — отвърна Анджела и любопитно се огледа. Криминалистите работеха без много приказки, всеки вгълбен в задачата си. Тя се обърна и понечи да тръгне нагоре по стълбите, но Райли я спря. Искаше да знае дали в къщата е било боядисвано през последните седем-осем месеца.

— Не — отвърна тя. — Поне ние не сме се заминавали с това.

— Отлично — кимна Райли. — Ще ни разрешите ли довечера да изследваме стените с помощта на луминол?

— Какво е това луминол?

— Химикал, с чиято помощ откриваме следи от кръв...

— Къщата е основно почистена — отвърна Анджела. В гласа ѝ се долови лека обида. Нима тези хора допускат, че ще остави някакви стари лекета по стените?

— Все пак си струва да опитаме — настоя Райли.

— Добре — въздъхна тя. — След като така мислите...

— Благодаря, госпожо — любезно се усмихна детективът.

— А какво стана с веществените доказателства, открити при първоначалния оглед? — попита Анджела. — В местната полиция ли ги прибраха?

— Не, госпожо. Всичко е при нас.

Няколко минути по-късно Анджела вече беше на път. До Бърлингтън стигна бързо, без никакви произшествия. Още по-бързо откри сградата на Съдебна медицина, разположена в близост до центъра.

— Чакаме ви — изправи се да я посрещне доктор Дънсмор. Кабинетът му беше модерен, обзавеждането — спартанско. Самият главен патолог беше от хората, които умеят да предразполагат и тя с удоволствие прие предложението му да го нарича Уолт.

За броени минути беше облечена в хирургически комбинезон, на главата ѝ се появиха зелено боне и предпазни очила. В душата ѝ нахлу вълнение. Залата за аутопсии винаги ѝ действаше по този начин.

— Тук се работи абсолютно професионално — увери я в коридора Уолт. — Преди години имаше много вицове за провинциалните морги, но при нас случаят не е такъв...

Денис Ходжис беше проснат по гръб върху масата за аутопсии. Готовите рентгенови снимки бяха окачени в светещата рамка над главата му. Съдебният лекар представи на Анджеला санитаря Питър, който щеше да им помага в работата.

Заеха се с обстойно разглеждане на рентгеновите снимки. Явната причина за смъртта беше фрактурата на черепа, но в тилната част имаше още една. По тялото откриха и други счупвания, най-забележителното от което беше на лявата ключица.

— Безспорно убийство — промърмори Уолт. — Но преди това клетникът здравата се е борил за живота си...

— Шефът на полицията в Бартлет твърди, че става въпрос за самоубийство — подхвърли Анджеला.

— Значи е голям майтапчия — поклати глава патологът.

— Честно казано, не ме впечатли с умения — призна с въздишка Анджеला. — Може би ще се окаже, че никога не е работил върху случай на насилствена смърт.

— Сигурно — кимна Уолт. — Освен това много от тези хора нямат необходимата професионална подготовка.

Анджеला описа с няколко думи козият крак, който бяха открили край трупа. Направиха измервания на раните и фрактурите и стигнаха до заключението, че това желязо има всички шансове да се окаже оръжието на престъплението. После насочиха вниманието си към ръцете на жертвата.

— Много се радвам, че някой се е сетил да ги вкара в книжни торбички — рече Уолт. — Отдавна препоръчвам този способ на колегите си...

Анджела само кимна с глава. Беше доволна, че е предложила торбичките на доктор Корниш.

Уолт внимателно свали торбичките, взе една лупа и се зае да изследва ноктите на жертвата.

— Под някои от тях има чужда тъкан — обяви след минута той и отстъпи крачка назад, за да позволи на Анджела да погледне.

— Имате ли представа каква е тя?

— Първо трябва да я разгледам под микроскопа — отвърна Уолт. Пръстите му сръчно извършиха нужните манипулации и веществото изпод ноктите беше вкарано в отделни стъкленици, по една за всеки пръст.

Самата аутопсия тръгна бързо. Уолт и Анджела действаха в абсолютен синхрон, като добре обигран екип. Оказа се, че Ходжис е страдал от атеросклероза в доста напреднал стадий, имаше малко туморно образуване в белия дроб и тежка цироза на черния.

— Предполагам, че си е паднал по бърбъна — промърмори Уолт.

Скоро аутопсията приключи. Анджела благодари за любезността и помоли патолога да я държи в течение. Той пък ѝ каза да не се притеснява и да се обажда винаги, когато има нужда от помощта му.

Настроението ѝ се подобри. По обратния път към Бартлет се почувства много добре. Радваше се, че Уодли ѝ позволи да се включи в тази аутопсия, която беше едно полезно за духа разнообразие.

В долната част на паркинга нямаше свободни места и това я принуди да остави колата горе, далеч от задния вход на болницата. Липсата на чадър се отрази плачевно на прическата ѝ, но тя все пак се добра до козирката на входа, изтръска косата си и с бърза крачка се насочи към работното си място.

Окачи палтото си зад вратата и понечи да седне зад микроскопа, но в същия момент междинната врата с трясък се отвори. На прага се изправи Уодли. Квадратната му челюст беше стисната, очите му гледаха мрачно, а обикновено безупречно сресаната му коса сега стърчеше във всички посоки. Анджела инстинктивно отстъпи крачка назад и хвърли поглед към вратата, която водеше към коридора.

Но сякаш разбрал намеренията ѝ да избяга, Уодли ѝ препречи пътя и тя се оказа притисната между лабораторната маса и стената.

— Искам обяснение! — изръмжа той. — Защо си ходила при Кантор? На какво се базират налудничавите ти обвинения? Къде точно

видя сексуалното насилие срещу себе си? Господи, какъв абсурд!

Анджела се сви на мястото си без да знае какво да каже. Човекът насреща ѝ беше толкова бесен, че тя не посмя да го провокира с думи.

— Защо не ми каза нищо? — кресна Уодли. Очите му попаднаха на откритата врата, ушите му доловиха спирането на монотонното чукане на машината във външния кабинет. Направи крачка назад и затръшна вратата, после отново се обърна към Анджела: — Значи това е наградата за грижите, с които те обградих, а? Трябва ли да ти напомням, че все още си на изпитателен срок? Ако не се държиш както трябва, скоро можеш да се окажеш безработна, при това без никакви препоръки от тази болница!

Анджела объркано кимна с глава. Просто не знаеше какво да каже.

— Е, докога ще мълчиш? — изсъска Уодли и заплашително приближи лицето си към нейното. — Едва ли ще ти се размине само с поклащане на глава!

— Съжалявам, че се стигна дотук — глухо промълви Анджела.

— Съжаляваш, значи! — отново се вбеси Уодли. — Само това ли ще кажеш след като хвърли черно петно върху репутацията ми с гадните си обвинения? Няма да търпя подобно поведение! Предупреждавам те, че може би ще се видим в съда!

Обърна се и влезе в кабинета си. Вратата с трясък се затвори зад гърба му.

Анджела изпусна въздуха от гърдите си, отпусна се в стола и бавно поклати глава. В очите ѝ се появиха сълзи. Не, това не е честно, рече си тя. Нещата се развиха в абсолютно неприемлива посока.

Сюзън надникна в кабинета за прегледи и съобщи на Дейвид, че го търсят от интензивното отделение. Една сестра го уведоми, че Джон Тарлоу е получил инфаркт и в момента реаниматорите се борят за живота му.

Дейвид затръшна слушалката. Сърцето му пропусна няколко такта, по челото му избиха студени капчици пот. В следващата секунда вече се носеше към интензивното, без да обръща внимание на учудената сестра и смаяните пациенти в чакалнята. За съжаление

закъсня. Когато се появи край леглото на Джон, ръководителят на екипа вече подписваше смъртния акт.

— Положението беше неспасяемо — обърна се към Дейвид той. — Задръстени дробове, нефункциониращи бъбреци, липса на кръвно налягане...

Дейвид мълчаливо кимна с глава, очите му следяха действията на сестрите, които освобождаваха тялото от различната апаратура. После въздъхна, обърна се и излезе. Разтърсен от смъртта на пациента, неволно се запита дали изобщо става за доктор. Подобна реакция в никакъв случай не можеше да се нарече нормална.

Появиха се близките на починалия. И те, подобно на семейство Клебър, проявиха разбиране и благодарност. Дейвид прие топлите им думи с нарастващо смущение. Дълбоко в себе си усещаше, че не е направил нищо за Джон. Дори не разбра защо беше починал, тъй като левкемията решително можеше да се изключи като причина за смъртта.

Поиска разрешение за аутопсия, въпреки че вече беше информиран за политиката на болницата по този въпрос.

Много му се искаше да разбере какво е довело до фаталния край. Близките на Джон казаха, че ще си помислят.

Напусна интензивното и краката сами го понесоха към другите му хоспитализирани пациенти. Искаше да провери състоянието на Мери-Ен Шилър и Джонатън Ейкинс и да се увери, че кардиологът на КМВ вече е прегледал Джонатън.

За нещастие откри нещо, което накара сърцето му да потръпне от мрачно предчувствие. Мери-Ен беше настанена в стая 206, току-що освободена от Джон Тарлоу. Първата му реакция беше да поиска незабавното ѝ преместване, но после осъзна, че това би било проява на суеверие и само поклати глава. Каква причина би могъл да изтъкне? Може би, че не желае неговите пациенти да бъдат настанявани в тази стая? Смешно!

Провери системата и се увери, че пациентката вече е на антибиотици. Обеща ѝ да се върне пак, после забърза към стаята на Джонатън Ейкинс. Завари го в добро състояние, спокоен и усмихнат. До главата му мигаше сърдечен монитор, кардиологът щеше да се появи всеки момент.

Сюзън го посрещна с новината, че го е търсил Чарлс Кели. Заповядал, незабавно да се свърже с него. Момичето наблегна на думичката „незабавно“.

— Как сме с чакащите за преглед? — попита я Дейвид.

— Зле — направи гримаса Сюзън. — Гледайте да не се бавите...

Дейвид се повлече към административната сграда с чувството, че целия свят се е стоварил върху раменете му. Можеше да предположи защо пак го търси Чарлс Кели.

— Не знам какво да направя, Дейвид — рече шефът му след като го накара да седне пред бюрото. Върху лицето му беше изписана фалшива загриженост, главата му тъжно се поклащаше. Какъв артист, рече си с мрачна ирония Дейвид. — Направих опит да постигна разбирателство помежду ни, но вие или сте упорит, или просто не ви е грижа за КМВ. Само един ден след като се разбрахме, че трябва да избягвате ползването на външни консултанти, вие отново ги събирате около леглото на безнадеждно болен пациент. Как трябва да реагирам на това? Нима не разбирате, че става въпрос за значителни разходи? Нима не знаете, че работим в условия на дълбока криза?

Дейвид само кимна с глава. Казаното беше вярно.

— Тогава защо отказвате да се съобразявате с разпорежданията ми? — продължи да го притиска Кели. — Този път сте нанесли вреда не само на КМВ, но и на болницата. Преди малко ми се обади Хелън Бийтън, за да се оплаче от прекомерно скъпите биопрепарати, които сте изписал за този умиращ човек. На герой ли се правите? Дори консултантите са ви предупредили, че не могат да го спасят! Пациентът е страдал от левкемия в продължение на години. Нима не си давахте сметка, че правите огромни и напълно ненужни разходи?

Гласът на Кели звучеше раздражено, лицето му почервения. Той очевидно си даде сметка за това, защото замълча и почака да се овладее.

— Хелън Бийтън твърди, че сте поискал и аутопсия — добави глухо той. — Съвсем скоро бяхте предупреден, че тази процедура не е включена в здравната осигуровка на КМВ, но въпреки това сте се разпоредили... Трябва да проявите разум, Дейвид. Или ще ми помагате, или... — изречението остана недовършено, но заплахата беше съвсем недвусмислена.

— Или какво? — вдигна вежди Дейвид. Прекрасно знаеше какво има предвид Кели, но искаше да го чуе с ушите си.

— Аз ви харесвам, Дейвид — отново въздъхна Кели. — Но трябва да ми влезете в положението. Над мен има хора, пред които трябва да давам отчет...

С това разговорът приключи. Дейвид се повлече обратно към кабинета си, в душата му се настани мрачно униние. Макар и ядосан от поведението на шефа си, той беше достатъчно честен, за да признае, че в исканията му се съдържа известна логика. Наистина няма смисъл да се пръскат средства за безнадеждно болни пациенти, при положение, че могат да бъдат използвани за лечението на други хора. Но дали ставаше въпрос именно за това?

Отвори вратата към чакалнята с чувството на дълбока погнуса. Помещението беше пълно с недоволни пациенти, част от които демонстративно погледнаха часовниците си, а други ядосано прелистваха оръфаните списания.

Вечерята в дома на семейство Уилсън мина напрегнато. Всички бяха напрегнати и раздразнени, сякаш доброто настроение се беше стопило заедно с хубавото време.

И Ники беше имала лош ден. Новият учител господин Харт се беше оказал педантично и злобно човече, което децата моментално прекръстили на „господин Омраза“.

След вечеря Дейвид реши да напаля камината — един сигурен начин за повдигане на настроението в семейството. Но когато се спусна в мазето и видя жълтите полицейски ленти под стълбището, в главата му неволно изникна споменът за полуразложения труп на Ходжис. Грабна няколко пъна и побърза да се върне обратно. Обикновено нямаше предразсъдъци, но сега усети как по гърба му пробягаха хладни тръпки.

Огънят бързо се разгоря. Той ентузиазирано започна да говори за настъпващата зима и за спортовете, на които им предстоеше да се наслаждават: кънки, ски, пързаяне с шейна. Точно когато настроението на Ники и Анджеа започна да се подобрява, отвън блеснаха светлините на автомобилни фарове.

— Микробус на щатската полиция — рече Дейвид, надникнал зад пердето. — Какво търсят тук в този час?

— О, бях забравила — изправи се Анджела. — Днес криминалистите поискаха разрешение да дойдат по тъмно, тъй като трябвало да търсят кървави петна...

— Какви кървави петна, за Бога? — смаяно я погледна Дейвид. — Ходжис е бил убит преди цели осем месеца!

— Казаха, че си струвало да опитат — сви рамене Анджела.

Тримата мъже, които слязоха от микробуса, се оказаха същите от сутринта.

— Обикаляме из целия щат — кратко поясни Куилън, който очевидно беше ръководител на екипа. Анджела побърза да го представи на Дейвид.

— Как действа тестът? — прояви любопитство съпругът ѝ.

— Луминолът е препарат, който влиза в реакция с желязото в кръвта и започва да излъчва флуоресцентна светлина — поясни Куилън.

— Интересно — промърмори Дейвид, но скептично поклати глава.

Криминалистите бързаха да свършат задачата и да си тръгнат. По тази причина Дейвид и Анджела се постараха да не им пречат. Започнаха с предверието на спомагателната сграда, където монтираха триножник с фотоапарат. После изключиха осветлението и напръскаха стените с луминол от специален контейнер, който на вид почти не се отличаваше от флакон дезодорант.

— Ето тук има малко — обади се в мрака Куилън. Дейвид и Анджела се наведоха през вратата. В долния край на стената действително се виждаше някаква странна фосфоресцираща ивица.

— Не е достатъчно за снимка — поклати глава един от колегите му.

Тестовете по другите стени не дадоха резултат и криминалистите се пренесоха в кухнята. Куилън помоли да изгасят осветлението както тук, така и в дневната. Обзети от любопитство, домакините с готовност се подчиниха. Изведнъж част от стената в близост до задния вход започна да излъчва бледо сияние.

— Слабо е, но площта е достатъчна — кимна доволно Куилън и се извърна към колегите си: — Сега ще напръскам отново, а вие

започвайте да снимате.

— Господи! — прошепна Анджеела. — Цялата ми кухня е в кървави петна!

Криминалистите продължиха работата си. Скоро стигнаха до масата, която Клара Ходжис им беше оставила като подарък и на която се хранеха. Краката ѝ изведнъж блеснаха с призрачна зеленикава светлина.

— Според мен престъплението е извършено тук, точно до масата — обади се един от криминалистите, фотоапаратът започна да щрака, към това се прибави и съскането на флакончето с газ. Куилън поясни, че луминолът трябва да се използва непрекъснато, тъй като петната са твърде избледнели.

Скоро криминалистите приключиха и си тръгнаха. Семейството се премести в дневната, още по-депресирано от началото на вечерта. Вече никой не говореше за спускане с шейна по баирчето, което започваше непосредствено отгатак обора.

Анджеела се настани в близост до камината и хвърли поглед към Ники и Дейвид, които се бяха тръшнаи на дивана. В душата ѝ се появи умиление и желание да ги защитава. Никак не ѝ беше приятно да научи, че кухнята се беше оказала сцена на брутално убийство. Като всяка домакиня и тя считаше това помещение за сърцето на дома и го беше почиствала до блясък, с неукротимо усърдие. А сега изведнъж се оказа, че там всичко е било оплескано с кръвта на един невинен човек. Това тя възприе като непосредствена заплаха за семейството си.

— Може би трябва да се преместим — наруши тежкото мълчание тя.

— Не бързай — вдигна ръка Дейвид. — Знам, че си разстроена, всички сме така... Но не бива да ставаме истерични, нали?

— Не съм истерична! — изгледа го ядосано Анджеела.

— Предложението да се преместим е именно такова — поклати глава Дейвид. — Защо трябва да се разстройваме от събитие, което се е случило почти година преди да се появим тук?

— Защото се е случило в тази къща!

— Тази къща е ипотекирана до последната керемида и ние не можем да я напуснем просто ей така — напомни ѝ Дейвид.

— Тогава искам да сменим ключалките! — отсече Анджеела. — Тук е влизал убиец!

— Забрави ли, че до този момент дори не заключвахме? — попита Дейвид.

— Отсега нататък ще го правим, но с нови ключалки! — остана непоколебима жена му.

— Добре, съгласен съм — въздъхна Дейвид.

Трейнор паркира пред „Айрън Хорс“ в отвратително настроение. Времето беше в хармония с него — дъждът се сипеше вече часове наред, а интензивността му се доближаваше до тази на тропическите бури. Чадърът му отказа да се разтвори, той изруга и го захвърли на задната седалка. Явно трябваше да пробяга без него разстоянието, което го делеше от входа.

Бийтън, Колдуел и Шерууд се бяха настанили в едно от сепаретата, а Кантор се появи почти едновременно с Трейнор. Барманът Карлтън Харис ги изчака да се настанят и дойде да им вземе поръчката.

— Благодаря, че се отзовахте на поканата ми, въпреки отвратителното време — започна с лека въздишка Трейнор. — Но неблагоприятният развой на събитията налага това извънредно заседание...

— Това не е официално заседание, дайте да се държим естествено — намръщи се недоволно Кантор.

Трейнор сбърчи вежди. Този човек винаги го дразнеше, независимо при какви обстоятелства ставаше това.

— Ще ми позволите ли да довърша? — хладно попита той.

— За Бога, Харолд! — окончателно се вбеси Кантор. — Минавай на въпроса, писна ми от надутите фрази!

— Както ви е известно, наскоро беше открит трупът на Ходжис, при това при доста неприятни обстоятелства...

— За това писаха всички вестници, а „Бостън Глоуб“ му отдели материал на първа страница — обади се Бийтън.

— Страхувам се, че тази история ще направи лоша реклама на болницата — поклати глава Трейнор. — Тайнствените обстоятелства около смъртта на стареца неминуемо ще продължават да привличат вниманието на медиите. А в момента появата на любопитни репортери е последното нещо на света, което бихме искали... Благодарение на

Хелън Бийтън вестниците все още не знаят за нашия нападател със скиорска маска на лицето, но ако тук се появят репортери от централните издания, те със сигурност ще научат за нападенията. Това, в комбинация със смъртта на Ходжис, положително ще ни постави в епицентъра на огромен скандал...

— В Бърлингтън са стопроцентово убедени, че става въпрос за убийство — промърмори Кантор.

— Разбира се, че е убийство! — сопнато рече Трейнор. — Трупът е бил зазидан под стълбището в собствената му къща! За нас въпросът не се състои в това, дали е било убийство или не. Въпросът е как да се спасим от лошата реклама, която ще ни се стовари върху главите. Става въпрос преди всичко за отношенията ни с КМВ...

— Не виждам връзката между смъртта на Ходжис и репутацията на болницата — обади се Шерууд. — Не сме го убили ние, нали?

— Не сме, но Ходжис е бил административен директор на тази болница в продължение на повече от двадесет години. Много хора свързват името му с Бартлет, не са малко и онези, които знаят за недоволството му от нашето управление.

— Колкото по-малко говорим по този въпрос, толкова по-добре — отсече Шерууд.

— Не съм съгласна — тръсна глава Бийтън. — Според мен трябва да издадем специален некролог, в който да подчертаем заслугите на Ходжис към здравеопазването в района и в частност към болницата. Разбира се, в него ще включим и искрените си съболезнования към близките му...

— Съгласен съм — рече Кантор. — Би било странно, ако постъпим по друг начин.

— И аз съм съгласен — кимна Колдуел.

— Нямам нищо против, след като мислите, че това е правилно — сви рамене Шерууд.

— Някой да е говорил с Робъртсън? — попита Трейнор.

— Аз — обади се Бийтън. — Няма заподозрени и доколкото го познавам, едва ли ще има...

— Ако си спомним за отношението му към Ходжис, май точно той ще бъде заподозреният — изсмя се Шерууд. — Ти също — напомни му Кантор.

— А защо не и ти? — не му остана дължен другият.

— Хей, това не е състезание — вдигна ръка Трейнор.

— Ако беше състезание, победителят в него щеше да си ти, Харолд! — изсмя се Кантор. — Всички знаят какво беше отношението ти към Ходжис след като сестра ти се самоуби.

— Стига вече — обади се Колдуел. — На никого не му пука кой е видял сметката на стареца.

— Не е съвсем така — поклати глава Трейнор. — На някои хора в КМВ положително им пука, тъй като това убийство хвърля петно и върху тях...

— Точно по тази причина настоявам да издадем некролог — рече Бийтън.

— Поставям въпроса на гласуване — отново се вживя в ролята на председател Трейнор.

— За Бога, Харолд! — простена Кантор. — Тук сме едва пет човека, има ли смисъл да следваме парламентарните процедури? Съгласни сме и толкоз!

— Добре — предаде се Трейнор. — Приемам, че сме единодушни по въпроса за издаването на некролог.

Останалите кимнаха с глави.

— Мисля, че трябва да излезе от името на болничната управа — рече Трейнор и хвърли кос поглед по посока на Бийтън.

— С удоволствие ще го сторя — кимна тя.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПЕТЪК, 22 ОКТОМВРИ

Нощта на семейство Уилсън отново премина неспокойно. Някъде към два Ники започна да пици, станала жертва на поредния кошмар. Инцидентът разстрои всички. Останаха будни повече от час, а Дейвид и Анджела горчиво съжалиха, че бяха позволили на детето да наблюдава работата на криминалистите.

Но когато утрото настъпи, небето беше синьо и без нито едно облаче. След пет дни непрекъснати валежи дойде време на истинския студ. Температурата слезе под нулата, земята се покри с тънка слана.

По време на закуската почти не разговаряха. Никой не искаше да споменава за вчерашната луминолна проба, но Анджела упорито отказа да седне зад масата и изяде закуската си права, над умивалника.

В колата направи опит да преодолее мрачното си настроение и да поговори с детето за новия учител.

— На всеки му е трудно да поеме чужд клас, особено когато този клас е бил воден от изключителна личност като Марджъри — рече тя.

— А защо тате не успя да я спаси? — попита Ники.

— Той направи всичко възможно — въздъхна Анджела. — Но така й било писано. Докторите не са всесилни.

Не след дълго спряха пред входа на училището. Ники изскочи от колата и се приготви да хукне, но Анджела я спря.

— Писмото! — размаха един плик тя. В него подробно беше описала заболяването на Ники и задължителните процедури, свързани с него. — Ако господин Харт има някакви въпроси, нека се обади на мен, или на доктор Пилснър — напомни й тя.

Когато се появи на работното си място с облекчение установи, че Уодли го няма. Бързо си подреди нещата и посегна към плочките с бактериални проби, но една от секретарките надникна през вратата да й съобщи, че я търсят по телефона.

— Имам интересни новини — бръмна в слушалката гласът на главния областен патолог. — Субстанцията под ноктите на доктор

Ходжис действително се оказа кожа.

— Поздравявам ви — усмихна се Анджела.

— Направих ДНК-тест и вече съм сигурен, че това не е кожата на Ходжис — добави Уолт. — Готов съм да заложа хиляда долара, че е на неговия убиец и това би могло да бъде решителното доказателство срещу съответния заподозрян.

— Откривал ли сте подобни улики и преди? — попита Анджела.

— Разбира се. При борба на живот и смърт жертвата се брани с всички средства и често използва ноктите си срещу нападателя. Признавам, че в случая е по-различно, просто защото от смъртта е изтекло много време. Ако успеем да идентифицираме убиеца по тези проби, това ще заслужава да бъде отбелязано в някое от специализираните медицински списания.

Анджела му благодари и помоли да я държи в течение.

— О, щях да забравя — рече Уолт миг преди да приключат разговора. — В кожата на жертвата бяха набити миниатюрни парченца въглищна субстанция, сякаш убиецът и жертвата са водили битка край огнище или печка за дърва. Мисля, че това също ще помогне на следствието...

— Аз пък мисля, че само ще го обърка — поклати глава Анджела и обясни за луминолната проба, направена снощи в дома ѝ. — Петната от кръв бяха далеч от печката. Може би убиецът се е изцапал преди да извърши престъплението, на друго място...

— Съмнявам се — отвърна Уолт. — Няма следи от изгаряне, а само няколко червени кръвни клетки. Въглищните частици със сигурност са полепнали по време на борбата.

— Може би са били под ноктите на Ходжис преди убийството — подхвърли Анджела.

— Добро предположение — съгласи се патологът. Но проблемът е там, че тези частици са равномерно разпределени по остатъците от кожата, които открих.

— Истинска загадка — озадачено промълви Анджела. — Това изобщо не се връзва с откритията на криминалистите.

— Така е при всяка загадка — засмя се Уолт. — Трябва да разполагаш с всички факти, за да я разрешиш. Явно на нас все още ни липсва най-важната информация.

След цяла седмица невъзможност да използва велосипеда си, Дейвид натисна педалите по пътя за болницата с неподправено удоволствие. Избра един по-дълъг, но далеч по-живописен маршрут. Гледката на скованите от сланата ливади и заснежените планини в далечината прочисти мозъка му, а студеният свеж въздух го накара да диша с пълни гърди. За миг дори забрави последните си професионални неблагоприятия. Когато стигна до болницата, той остави велосипеда на паркинга и се насочи към стаята, в която лежеше Мери-Ен Шилър.

За съжаление пациентката беше далеч от бодрото и жизнерадостно настроение на лекуващия си лекар. Наложиха се да я буди, за да я прегледа, а по време на самия преглед тя отново се унесе в дрямка. Дейвид разтърси раменете ѝ, почука с пръст по синусите и попита какво усеща. Пациентката отвърна, че май е по-добре, гласът ѝ беше уморен и сънлив.

Той опря стетоскопа до гърдите ѝ, а тя отново заспа. Тревогата му се усили, защото това състояние беше далеч от нормалното.

Отскочи до стаята на дежурните сестри и разгърна болничния картон на Мери-Ен. Температурата ѝ беше без промяна от вчера — малко над нормалната. Но според бележките на сестрите, гастроентерологичните проблеми продължаваха. Гаденето и повръщането не бяха се прекратили през цялата нощ.

Тези симптоми продължаваха да бъдат загадка за Дейвид и той не знаеше какво да предприеме. Синуситната криза беше на път да затихне, но той не посмя да отмени лечението с антибиотици, макар че вероятно те бяха причина за гастроентерологичните проблеми. Ами тази сънливост? Реши, че е време да спре сънотворните, също както при Джон Тарлоу.

Визитацията при Джонатън Ейкинс възвърна донякъде доброто му настроение. Пациентът се чувстваше добре. По думите му, сърдечният монитор до леглото работел като часовник, без да отразява никаква аритмия или други сърдечни смущения.

Дейвид извади стетоскопа и го опря в гърдите на Джонатън. Със задоволство установи, че белите дробове са абсолютно изчистени. Рязкото подобрение в състоянието на този пациент не беше изненада за него, особено след вчерашните обстояйни консултации с кардиолога.

Човекът беше категоричен, че сърцето е здраво и няма да създава проблеми.

Останалите хоспитализирани пациенти също се чувстваха добре. Дейвид ги обиколи много бързо и дори изписа неколцина от тях. Приключил с визитацията, той се отправи към кабинета си, доволен, че този път не е закъснял. Беше твърдо решен да се справи и с прегледите, като елиминира натрупаното от няколко дни закъснение.

През цялата сутрин държеше сметка за времето, което отделя на всеки пациент. Даваше си сметка, че е наблюдаван и някой с положителност засича продължителността на прегледите. Това не му харесваше, но едва ли имаше друг избор. Заплахата за уволнение от страна на Кели звучеше съвсем недвусмислено. А това не биваше да се случи, тъй като дълговете им бяха прекалено големи, за да разчитат само на заплатата на Анджела.

Летящият старт даде своите плодове и чакалнята скоро се разчисти. Това му позволи да приеме и две от дежурните сестри на втория етаж, които, също като предишните, имаха грипни симптоми. Той им препоръча почивка на легло и съответната терапия за стомашно-чревните оплаквания.

Приключил с всичко това, Дейвид установи, че му е останало време да отскочи и до кабинета на доктор Пилснър. Сподели с него опасенията си за начало на грипна епидемия и го попита дали не е време да бият антигрипна ваксина на Ники.

— Вече е бита — успокои го Пилснър. — При мен все още няма случаи на грип, но за пациенти с цистофиброза като Ники поставянето на ваксина е задължително.

Дейвид поиска мнението за профилактично лечение с антибиотици, но педиатърът поклати глава. По негово мнение антибиотици трябва да се изписват само в краен случай.

Приключил със сутрешните пациенти преди пладне, Дейвид имаше време дори да хвърли бегъл поглед на кореспонденцията си. В дванадесет и половина напусна кабинета си и слезе във фойето, където го чакаше Анджела.

— Искаш ли да хапнем някъде в града? — предложи той. — Виж какво време се е отворило, малко чист въздух няма да ни навреди.

— И аз щях да ти предложа същото — кимна Анджела. — Но нека си вземем нещо на крак. Искам да отскоча да полицейския

участък и да науча дали има нещо ново в разследването на случая Ходжис...

— Идеята не е добра — поклати глава Дейвид.

— Защо?

— Не мога да ти кажа точно, но имам лоши предчувствия — въздъхна той. — Освен това местната полиция изобщо не ми вдъхва доверие. Честно казано, останах с впечатлението, че никак не са очаровани от това разследване и искат час по-скоро да го приключат.

— Точно по тази причина искам да им се появя — тръсна глава Анджела. — Нека не си въобразяват, че потулването ще бъде лесно. Хайде, нека да отскочим дотам!

— Добре — въздъхна Дейвид. — След като настояваш толкова...

Взеха си по един сандвич с риба тон и го изядоха на стълбите пред закусвалнята. Въздухът не беше чак толкова студен, колкото беше сутринта. Слънцето грееше ярко и температурата скочи.

Приключиха със сандвичите и прекосиха площада по посока на участъка. Сградата беше на два етажа, със стени от червени тухли. Намираше се между градския парк и библиотеката.

Шефът на полицията ги покани да седнат, като преди това забързано разчисти седалките на двата обикновени дървена стола от стари вестници и празни торбички за понички. После се настани зад масивното бюро и им отправи широка усмивка. В кабинета нямаше достъп на директна слънчева светлина, но въпреки това на лицето му се мъдреха тъмни очила с огледални стъкла.

— Радвам се, че се отбихте, приятели — обяви той с едва забележим южняшки акцент. — Съжалявам, че онази нощ ви нарушихме спокойствието, но нямаше как...

— Ние ценим навременната ви поява — рече Дейвид.

— Какво мога да направя за вас?

— Тук сме, за да ви предложим сътрудничеството си — каза Анджела.

— Високо ценим жеста ви — усмихна се Робъртсън и им демонстрира едрите си квадратни зъби. — Ние сме напълно зависими от нашите граждани, тъй като без тях просто не можем да си вършим работата.

— Искаме случаят Ходжис да бъде разрешен — добави Анджела. — И убиецът му да влезе зад решетките.

— Уверявам ви, че не само вие искате това — кимна Робъртсън и усмивката му стана още по-изкуствена.

— Не е много приятно да живееш в къща, където е било извършено такова престъпление — добави Анджеला. — Особено когато убиецът се разхожда на свобода. Убедена съм, че разбирате как се чувстваме...

— Абсолютно — кимна Робъртсън.

— Затова искаме да помогнем с каквото можем...

— Всъщност, няма Бог, знае с какво да ни помогнете — промърмори притеснено полицейският шеф.

— Как върви разследването? — засече го Анджеला.

Дейвид се изправи на ръба на седалката, обезпокоен от насоката, която вземаше разговорът.

— Работим съобразно нашите предписания — промърмори с недоволствие дебелият полицай.

— А какви са те? — не отстъпваше Анджела.

Неудобството на Робъртсън видимо нарасна.

— Честно казано, в момента нещата са в застой — рече с въздишка той. — Но мога да ви уверя, че когато Ходжис изчезна, ние работихме денонощно.

— Леко съм изненадана от факта, че нещата са в застой точно когато е открит един труп — язвително подхвърли Анджела. — Още повече, че според мнението на съдебния лекар става въпрос за недвусмислено убийство. В града се разхожда неразкрит убиец и аз настоявам да се вземат съответните мерки!

— Никак не ми се иска да ви разочаровам — подхвърли с лека ирония Робъртсън. — Но какво по-точно разбирате под „съответните мерки“?

Дейвид се размърда и понечи да каже нещо, но Анджела го изпревари.

— Всичко онова, което трябва да се свърши при наличието на убийство! — отсече тя. — Разполагате с оръжието на престъплението, което означава, че би трябвало да го изследвате за отпечатаци, да откриете откъде е било закупено и така нататък. Не би трябвало ние да ви обясняваме как се води подобно разследване.

— От деня на убийството са изминали осем месеца и бих казал, че следата е доста изстинала — отвърна с лека ирония Робъртсън,

после чертите на лицето му се изпънаха: — Освен това не ми е приятно да ме учат как да си върша работата! Аз не идвам в болницата да ви давам акъл как да вършите своята, нали? Още повече, че Ходжис не беше от най-популярните личности в този град, а ние разполагаме с ограничени възможности и използваме хората си според най-важните приоритети. За ваше сведение в момента се занимавам с доста по-неотложни задачи, включително разследването на няколко случая на изнасилване...

— Аз пък считам, че трябва да се свърши всичко необходимо по разследването на едно убийство! — тръсна глава Анджела.

— Това е сторено още преди осем месеца — отвърна Робъртсън.

— И какво открихте?

— Много неща — остро отвърна полицейският шеф. — Открихме, че не става въпрос за въоръжен грабеж или незаконно проникване в чужда собственост — неща, които се потвърдиха и днес. Открихме, че е имало и малко борба...

— Малко ли? — учудено го погледна Анджела. — Снощи щатските криминалисти установиха, че убиецът е преследвал доктора из цялата къща, нанасяйки му удари с желязо, познато като „кози крак“. В резултат повечето от стените са били опръскани с кръв. Доктор Ходжис е получил фрактури на черепа, счупени са ключицата и ръката му! — извърна се към Дейвид, вдигна ръце над главата си и смаяно прошепна: — Не мога да повярвам на ушите си!

— Успокой се — промърмори Дейвид, опасявайки се от разрастване на скандала. Познаваше жена си твърде добре и беше сигурен, че ще избухне при подобна проява на некомпетентност.

— Случаят се нуждае от ново разследване! — отсече тя, без да обръща внимание на думите му. — Днес ми се обади областният патоанатом. Под ноктите на жертвата има остатъци от кожата на нападателя — ето за каква „малка“ борба става въпрос. Сега ни трябва заподозрян, а останалото ще свършат криминалистите.

— Благодаря за навременната информация — рече Робъртсън. — Благодаря и за гражданската ви съвест. Но сега ще ви помоля да ме извините, защото имам много работа...

С тези думи дебелият стана на крака, пристъпи към вратата и я отвори. Дейвид беше принуден да дръпне Анджела и почти насила да я изведе навън.

Робъртсън остана на прага, докато фигурите на двамата лекари изчезнаха по посока на изхода.

— Чу ли за какво става въпрос? — попита той, забелязал един от заместниците си на съседната врата.

— Частично — кимна онзи.

— Мразя разглезени гражданчета като тези двамата — процеди през зъби Робъртсън. — Въобразяват си, че знаят всичко, просто защото са учили в Харвард, или разни други такива места...

Въздъхна, влезе обратно в кабинета и внимателно затвори вратата след себе си. Вдигна слушалката и натисна един от бутоните за автоматично набиране.

— Извинявам се за безпокойството, но имаме проблем — промърмори загрижено той.

— Само да посмееш да кажеш, че се държа като истерична жена!
— мрачно рече Анджеела докато влизаше в колата.

— А как другояче да определя начина, по който предизвикваше началника на полицията? — гневно я изгледа Дейвид. — Забравяш, че живеем в малък град и не бива да си създаваме врагове!

— Един човек е брутално убит, тялото му е заровено в нашето мазе, а полицията изобщо не проявява интерес към разкриването на убиеца! — извика Анджеела. — И ти предлагаш да си траем, така ли?

— Ние нямаме нищо общо със смъртта на Ходжис, колкото и брутална да е тя — поклати глава Дейвид. — Затова смятам, че трябва да оставим разследването на официалните власти.

— Нямаме нищо общо ли? — вдигна вежди Анджеела. — Човекът е бил пребит до смърт в НАШАТА кухня, кръвта му е оплискала НАШИТЕ стени! И аз възнамерявам да открия кой го е сторил, независимо какво мислиш ти! Никак не съм очарована от мисълта, че убиецът се разхожда на свобода из този град, ясно ли ти е? И първото нещо, което възнамерявам да сторя, е да науча повече подробности за живота на Денис Ходжис!

— Мисля, че се държиш прекалено емоционално — отбеляза Дейвид.

— Забелязах какво мислиш, но не съм съгласна с теб! — отсече Анджеела.

Гневът ѝ беше насочен не само към дебелия Робъртсън, но и към съпруга ѝ. Много ѝ се искаше да му каже, че съвсем не е образец на разумното съгласие, но стисна зъби.

Не след дълго влязоха в паркинга на болницата. Свободни места имаше на твърде голямо разстояние от входа. Слязоха от колата и тръгнаха натам.

— Имаме си предостатъчно належащи проблеми — промърмори примирително Дейвид.

— Значи ще трябва да наемем човек, който да извърши разследването вместо нас — остана непоколебима Анджела.

— Не говориш сериозно! — изненадано се спря Дейвид. — Нима мислиш, че трябва да хвърляме пари за подобни глупости?

— Ти май не ме слушаш! — ядоса се не на шега Анджела. — За мен тези неща не са глупости. Още веднъж ти повтарям: убиецът се разхожда на свобода в този град! Същият убиец, който е бил и в нашия дом. Тръпки ме побиват при мисълта, че може би всеки ден се разминаваме с него!

— За Бога, Анджела! — простена Дейвид и краката му отново се раздвижиха. — Тук не става въпрос за сериен убиец и именно затова не са открили. Нима не си чувала и чела как стоят нещата в малките градчета? Може би всички знаят кой е убиецът, но никой няма да си отвори устата пред властите. Може би местните са убедени, че жертвата си е получила заслуженото. Доколкото ми е известно, Ходжис не е бил сред най-популярните личности в този град...

Влязоха в болницата и спряха на няколко крачки от входа.

— Не ме интересува това доморасло правосъдие — отсеке Анджела. — Тук става въпрос за грубо нарушение на общоприетите норми, а доколкото ми е известно, ние живеем в правова държава, нали?

— Ама и ти си една! — въздъхна с неволна усмивка Дейвид.

Махна с ръка и се насочи към болничното крило, а Анджела остана да гледа след него.

Няколко минути по-късно вече седеше зад бюрото си. Започна да прехвърля разговора с Робъртсън в главата си и усети как отново се нервира. Скочи и хукна навън с намерението да потърси Пол Дарнъл. Откри го на обичайното му място, надвесен над купчина лабораторни стъкълца с любимите си бактерии.

— Откога живееш в Бартлет? — попита го тя.

— От цял живот, ако махнем четири години колеж, четири години в медицинския факултет, четири години практика и две години във флотата — отвърна като ученик Дарнъл.

— Мисля, че това те прави местен — отбеляза Анджела.

— Местен ме прави фактът, че четири поколения Дарнълловци са се родили и умрели в този град — поправи я с усмивка Пол.

Анджела направи крачка напред и се облегна на рамката на вратата.

— Предполагам вече си чул за трупа, който откриха в мазето ми — подхвърли тя.

Пол кимна.

— Май съм доста разстроена — въздъхна тя. — Имаш ли нещо против, ако ти задам няколко въпроса?

— Давай — рече Пол.

— Познаваше ли Денис Ходжис?

— Разбира се.

— Що за човек беше той?

— Сприхав и раздразнителен — от онези, които не пропускат да си създават врагове.

— Как се е добрал до поста болничен администратор?

— Случайно. Пое болницата в момент, в който нито един от останалите доктори не пожела да се натовари с тази тежка отговорност. Освен това всички бяха на мнение, че администрирането е нещо по-низше от практикуването на медицина. По този начин Ходжис получи пълна свобода и не след дълго превърна болницата в свое феодално владение. Успя да склучи изгоден договор с един от медицинските факултети на щата и я превърна в регионален център. По време на една от тежките финансови кризи дори вложи личен капитал, за да изплуваме. Но едновременно с това хич го нямаше като дипломат и когато ставаше въпрос за интересите на болницата, изобщо не му пукаше за хората...

— Имаш предвид преминаването на патологията и рентгенологията на подчинение на болничната управа? — вдигна вежди Анджела.

— Именно — кимна Пол. — За болницата това беше отличен ход, но не и за лекарите. На мен лично това ми се отрази с

катастрофално намаление на доходите. Останах тук само защото семейството ми не искаше дори да чуе за преместване. Успях да се адаптирам, но за много колеги не беше така и една част от тях напуснаха... А Ходжис си създаде куп врагове.

— Но и Кантор е останал — отбеляза Анджела.

— Само защото убеди Ходжис да направят джоинт венчър за изграждането на рентгенология от световна класа. В резултат спечели много пари, но той е изключение...

— Преди малко разговарях с Уейн Робъртсън и останах с впечатлението, че той не се вълнува особено от въпроса кой е убил Ходжис — подхвърли Анджела.

— Това не му учудва, просто защото няма кой да го натиска — кимна Пол. — Преди известно време жената на Ходжис се премести в Бостън, на практика не живееше заедно от години. На всичкото отгоре убиецът спокойно би могъл да се окаже именно Робъртсън. Той ненавиждаше стареца, а в деня на изчезването му двамата имаха лют скандал...

— А защо го е ненавиждал? — пробуди се любопитството на Анджела.

— Обвиняваше го за смъртта на жена си.

— Ходжис е лекувал жена му?

— Не. По онова време Ходжис почти не практикуваше и отдаваше цялата си енергия на управлението на болницата. Но в качеството си на административен директор именно той позволи на доктор Върнър Ван Слайк да продължи практиката си, въпреки сериозните му проблеми с алкохола. Всъщност, силно е да се каже, че му позволи, но не постави въпроса за отнемането на лиценза му пред Медицинския съвет. Междувременно обаче Ван Слайк отстрани апендикса на съпругата на Робъртсън в очевидно нетрезво състояние и се стигна до перитонит. Робъртсън хвърли вината върху Ходжис, макар че в това нямаше нищо рационално. И оттогава дълбоко го намрази...

— Имам чувството, че разкриването на убиеца никак няма да е лесно — въздъхна Анджела.

— Чувството ти е вярно, защото в отношенията между Ходжис и Ван Слайк има и втора част — кимна Пол. — Ходжис беше близък с Трейнор — сегашният председател на борда. А сестрата на Трейнор

беше омъжена за Ван Слайк. И когато Ходжис най-сетне реши да сложи край на привилегиите на Ван Слайк в болницата...

— Разбрах — вдигна ръка Анджела. — Нещата започват да ми се изясняват. Нямах представа за византийските отношения в това градче.

— Е, тук е така — поклати глава Пол. — Голяма част от кореняците имат роднински връзки помежду си. Повечето от тях не обичаха Ходжис и по тази причина не проявиха интерес към изчезването му...

— Но това означава, че убиецът му се разхожда на свобода сред нас! — ахна Анджела. — И явно е човек, който не си поплюва!

— Разбирам какво чувстваш — сви рамене Пол. — Но едва ли мога да ти помогна. Бартън Шерууд ще ти разкаже много повече за Ходжис. Като президент на банката той познава всички в този град. А с Ходжис бяха особено близки, тъй като той беше член на болничния борд по време на неговото ръководство. Да не говорим, че преди време и баща му е бил там...

Анджела се върна в кабинета си и направи опит да свърши някаква работа. Но мислите ѝ постоянно се връщаха на Ходжис. В крайна сметка вдигна слушалката и набра номера на Бартън Шерууд, спомнила си приятелското му отношение във връзка с покупката на къщата.

— Много се радвам да ви чуя, доктор Уилсън — рече с любезен тон Шерууд. — Как се оправяте с новата къща?

— Общо взето добре — отвърна Анджела. — Но бих искала да си поговорим във връзка с нея. Ще ми отделите ли няколко минути, ако отскоча до банката?

— По всяко време — отвърна Шерууд.

— Тогава ще дойда веднага.

Предупреди секретарката, че ще излезе за малко, грабна палтото си и хукна към колата. Десет минути по-късно вече седеше в кабинета на Шерууд. Изпита чувството, че едва вчера е била тук, уговаряйки покупката на къщата в присъствието на Дейвид и Ники.

Тръсна глава и започна. Разказът ѝ беше сбит и без заобиколки. Сподели с президента на банката колко зле се чувства след като в мазето им откриха тялото на Ходжис и изрази надеждата, че той ще помогне на разследването.

— Да помогна ли? — попита Шерууд. Беше се облегал в коженото кресло, тикнал палци в джобчетата на жилетката си.

— Градската полиция не проявява интерес към случая — поясни Анджела. — Вие сте човекът с най-голям авторитет тук и ако ги побутнете, те с положителност ще се размърдат...

— Благодаря за доверието — усмихна се поласкано Шерууд. — Но мисля, че няма за какво да се тревожите. Ходжис не е станал жертва нито на сериен убиец, нито на случайно насилие...

— Откъде знаете? — учудено го погледна Анджела. — Нима ще ми кажете и името на убиеца?

— Не, за Бога — отвърна с известна нервност Шерууд. — Искан просто да ви успокоя... И да ви уверя, че в случая няма никакъв риск за вас и семейството ви.

— Много хора ли знаят кой е убил Ходжис? — попита Анджела, спомнила си теорията на Дейвид за вътрешно уреждане на сметките.

— Едва ли — поклати глава Шерууд. — Работата е там, че доктор Ходжис не беше обичан в този град и много хора му имаха зъб... Дори аз трудно се оправях с него... — Нервният му смях накара Анджела да си спомни за отказа на Ходжис да продаде на шефа на банката някакъв парцел, вклинен между неговите.

— Искате да ми кажете, че никой не се интересува от убиеца, просто защото никой не е обичал Ходжис — обобщи на глас тя.

— В общи линии да — кимна банкерът.

— Което означава, че става въпрос за организирано мълчание по случая, така ли?

— Не бих се изразил по този начин — поклати глава Шерууд. — Тук става въпрос за една малко особена ситуация: повечето хора считат, че справедливостта е възтържествувала и по тази причина не се интересуват дали някой ще бъде арестуван по обвинение в убийство.

— Аз обаче се интересувам — тръсна глава Анджела. — Убийството е било извършено в моя дом. Освен това вярвам, че времената на саморазправа са окончателно отминали...

— При нормални обстоятелства аз ще съм първият, който би се съгласил с вас — кимна Шерууд. — Уверявам ви, че не правя опити да оправдая този инцидент нито в морално, нито в юридическо отношение. Но Ходжис беше особен човек. Мисля, че ще е най-добре да си поговорите с доктор Кантор. Само той би могъл да ви даде идея

за неприятностите, които този човек създаваше на всички около себе си. Може би едва тогава ще разберете за какво точно става въпрос...

Анджела подкара колата по обратния път към болницата. Чувстваше се напълно объркана. Не можеше да приеме съображенията на Шерууд, любопитството ѝ по отношение на Ходжис продължаваше да се изостря. Но с Кантор не искаше да разговаря, особено след оплакването си от предния ден.

Влезе в болницата и се насочи към патологичната лаборатория, където се обработваха пробите. Оказа се, че пристига точно навреме — заложените сутринта проби бяха вече готови. Взе подноса със стъклените плочки и забърза към кабинета си.

В рамката на междинната врата я очакваше Уодли. Настроението му беше мрачно.

— Току-що те търсих по пейджъра — изръмжа той. — Къде беше, по дяволите?

— Наложих ми се да отскоча до банката — нервно отвърна Анджела и усети как краката ѝ се подкосяват. Страхуваше се от ново гневно избухване на шефа си.

— Подобни визити обикновено се правят през обедната почивка! — изръмжа Уодли, поколеба се за миг, после се обърна и затръшна вратата след себе си.

От гърдите на Анджела се изтръгна въздишка на облекчение.

Шерууд остана зад бюрото си и направи опит да разсъждава. Все още не можеше да повярва, че тази Анджела Уилсън вдига толкова шум за Ходжис. Надяваше се, че няма да съжалява за нещата, които беше споделил с нея.

Ръката му колебливо се протегна към телефона. Реши, че ще е най-добре просто да предаде новината там, където беше необходимо.

Насреща вдигнаха още след първото позвъняване.

— Случи се нещо, за което трябва да бъдеш информиран — промърмори той. — Току-що имах посещение от новата ви колежка, която проявява прекомерен интерес към съдбата на доктор Ходжис...

Дейвид приключи с последния пациент за деня, продиктува няколко писма и забърза за вечерната си визитация в болницата. Опасявайки се от това, което може би ще завари, той неволно остави Мери-Ен Шилър за накрая.

Оказа се, че през деня температурата ѝ беше започнала да се повишава и в момента беше малко над тридесет и осем. Дейвид беше сериозно обезпокоен, тъй като това беше станало въпреки терапията с антибиотици. Но още повече го тревожеше душевното ѝ състояние.

Сутринта Мери-Ен беше сънлива и отпусната, а сега — направо апатична. Промяната беше съвсем очевидна. Очите ѝ с мъка оставаха отворени за повече от минута, въпросите му сякаш изобщо не достигаха до съзнанието ѝ. Ориентация по отношение на време и пространство липсваше, реагираше единствено на името си.

Дейвид я обърна на една страна и преслуша гърдите ѝ. В стетоскопа прозвучаха такива хрипове, че в душата му нахлу паника. Симптомите на пневмония бяха повече от ясни. Историята на Джон Тарлоу се повтаряше!

Хукна към дежурната стая и се разпореди за спешна кръвна проба и снимка с портативния рентген. После прелисти болничния картон на Мери-Ен, но вътре нямаше нищо особено. Според бележките на дневните сестри, състоянието на пациентката през деня е било нормално.

От кръвната проба стана ясно, че клетките не реагират на настъпващата пневмония — също както беше при Тарлоу и Клебър. Рентгеновата снимка само потвърди страховете му — и в двата дроба се развиваха остри възпалителни процеси.

Позвъни на онколога доктор Мизлих, за да поиска мнението му. След скандалите с Кели не посмя да поиска консултация на място — нещо, което би било напълно естествено.

Доктор Мизлих не можеше да му бъде от помощ без да прегледа пациента. Той потвърди, че при последния преглед не е забелязал развитие в рака на матката, от който беше страдала Мери-Ен. Същевременно обаче отбеляза, че могат да се очакват разсейки, тъй като злокачественото заболяване е било открито на доста късен етап.

На вратата се появи една сестра, която с напрегнат глас съобщи, че пациентката е изпаднала в конвулсии.

Дейвид затръшна слушалката и хукна към болничната стая. Мери-Ен действително развиваше спазмен шок. Гърбът ѝ беше извит като лък, ръцете и краката ѝ ритмично се тресяха. За щастие системата ѝ беше останала на мястото си и благодарение на нея Дейвид овладя шока с бързо администриране на съответните медикаменти. Но жената остана в коматозно състояние.

Дейвид се върна в дежурната стая и спешно се свърза с невролога на КМВ доктор Алън Причард. За щастие той също беше в болницата за своите визитации и откликна веднага. Нареди спешен скенер и обеща да отскочи до стационара при първия възможен момент.

Дейвид изпрати пациентката в рентгенологията, като нареди да я придружава една от дежурните сестри. Опасяваше се, че пристъпът може да се повтори. После отново се обади на онколога и поиска официален консулт. Повика и доктор Хаселбаум, специалистът по инфекциозни болести.

Даваше си сметка, че този консулт ще му навлече нови неприятности, но просто нямаше друг избор. Не би могъл да мисли за Кели и неговите заповеди, когато ставаше въпрос за човешки живот. А състоянието на Мери-Ен очевидно се влошаваше.

Съобщиха му, че има техническа възможност за цялостен скенер и той забърза към Рентгенологичното отделение. Присъедини се към дежурния невролог в момента, в който се появиха първите снимки. Седнал до доктор Кантор, той мълчаливо закова поглед в екрана на един от мониторите. Скоро му стана ясно, че в организма не се забелязват никакви следи от метастази. Изненадата му беше огромна, защото само преди пет минути беше готов да се закълне, че в случая става въпрос за бързо развиващ се злокачествен тумор.

— На този етап не мога да кажа защо е развила припадък — промърмори доктор Причард. — Той би могъл да се дължи на някоя микроемболия, но това е само предположение...

Онкологът също остана изненадан от резултатите на скенера.

— Може би става въпрос за някое дребно образуване, което машината пропуска — подхвърли той.

— Едва ли — поклати глава доктор Кантор. — Тази апаратура притежава изключителна разделителна способност. Ако тя не хваща

туморното образуване, значи то е толкова дребно, че не би могло да предизвика конвулсивен припадък...

Единствено специалистът по инфекциозни болести беше в състояние да предложи нещо по-конкретно, но то не беше никак успокоително. Диагнозата на Дейвид за двойна бронхопневмония беше потвърдена, като причина за нея отново се оказа грам-отрицателен микроорганизъм, който силно наподобяваше бактериите, причинили пневмонията на Клебър и Тарлоу, но същевременно беше по-различна от тях. Според доктор Хаселбаум в случая ставаше въпрос за тежък септичен шок.

Пациентката беше изкарана от Рентгенологията и отпратена към Реанимацията. Дейвид настоя за максимално агресивна терапия, предоставяйки на консултантите да определят дозата и силата на антибиотиците, които трябваше да бъдат използвани. Поиска и анестезиолог, който да следи за дихателните проблеми на Мери-Ен. Междувременно нейното дишане беше станало толкова трудно, че се наложи употребата на респиратор.

С това спешните мерки за стабилизирането на пациентката приключиха, но Дейвид продължаваше да бъде замаян. За кой ли път си даде сметка, че неусетно се е ангажирал емоционално с всичките си пациенти, а най-вече с онези от тях, които имат ракови заболявания. Напусна реанимацията и се отби да погледне Джонатън, който, слава Богу, изглеждаше много добре.

— Имам само едно оплакване — направи гримаса пациентът. — Това легло си прави каквото иска. Когато натисна бутона за промяна на позицията, обикновено отказва да реагира. А след това го прави внезапно, напълно на своя глава...

— Ще повикам техниците да го прегледат — успокои го Дейвид.

Минути по-късно се отби в дежурната стая и спомена за проблема пред старшата нощна сестра Дора Максфийлд.

— Тези ортопедични кревати са големи боклуци — кимна с въздишка сестрата. — Но благодаря, че ми казахте. Веднага ще повикам техниците...

Най-сетне напусна болницата и яхна велосипеда си. След залез слънце температурата рязко спадна, но той беше доволен. Студът имаше терапевтичен ефект, особено по отношение на пламналата му глава.

У дома завари истинска лудница. Карълайн и Арни бяха дошли на гости на Ники и се гонеха из приземния етаж, следвани по петите от Ръсти, който очевидно харесваше ситуацията и я приветстваше със звънлив лай. Дейвид без колебание се включи в мелето, доволен да бъде в компанията на жизнени и здрави деца. Смехът им беше като балсам за наранената му душа. За известно време забрави всички проблеми, които беше оставил в болницата.

Накъде около седем се появи Анджела и му напомни, че трябва да закара Карълайн и Арни по домовете им. Той с готовност се съгласи, а Ники каза, че ще му прави компания. На връщане останаха само двамата и Дейвид изпита дълбоко чувство на задоволство. Винаги се беше наслаждавал на подобни мигове. Разговорът се завъртя около новия учител на Ники, после той уж между другото попита дали все още си спомня за тялото, което бяха открили в мазето.

— Отвреме — навреме — кимна Ники.

— И какво изпитваш?

— Мисля, че никога вече няма да сляза в това мазе...

— Разбирам те много добре — кимна Дейвид. — Снощи, като слязох за дърва, и аз се почувствах малко уплашен...

— Наистина ли?

— Аха — увери я с престорено мрачно изражение той. — Но имам един план, който може би ще реши проблема. Искаш ли да се включиш в него?

— Разбира се! — викна Ники. — Казвай!

— Само при едно условие — да запазиш всичко в тайна.

— Добре — обеща детето.

Дейвид започна да очертава плана си. Свърши точно когато колата влезе в алеята пред къщата.

— Е, какво ще кажеш? — попита той.

— Страхотно — беше оценката на Ники.

— Няма да забравиш, че е тайна, нали?

— Честен кръст!

Веднага след като се прибраха, Дейвид набра номера на интензивното отделение, за да получи информация за състоянието на Мери-Ен. След нещастията с предишните двама пациенти, той вече се съмняваше в компетентността на дежурните екипи, дори и на тези в реанимацията.

— В състоянието на госпожа Шилър няма промяна — съобщи му дежурната сестра в реанимацията, след което започна да изрежда точните показатели на клиничната картина, като не пропусна дори ритъма на кислородния апарат. Тази проява на професионализъм вдъхна оптимизъм на Дейвид, който изпусна дълбока въздишка на облекчение. Вече беше убеден, че за пациентката му се полагат най-добрите грижи.

Анджела поднесе вечерята в хола, упорито отказвайки да седне на кухненската маса. Тримата буквално се губеха около огромната маса, предназначена да обслужва петорно повече хора. Усилията на Анджела да внесе малко уют чрез няколко запалени свещи не дадоха търсения ефект. Ники се оплака, че е тъмно и почти не вижда какво яде.

Нахраниха се набързо, след което детето се залепи пред телевизора, за да се възползва от тридесетте минути, които си беше извоювало. Дейвид и Анджела останаха на масата.

— Няма ли да попиташ как мина денят ми? — не издържа Анджела.

— Разбира се, че ще те попитам — кимна той.

— Премина интересно — оживи се тя и му описа разговорите за Денис Ходжис, които беше провела с Пол Дарнъл и Бартън Шерууд. После призна, че предположението му вероятно ще се окаже правилно — май много хора в града знаят кой е убиецът на стария лекар.

— Благодаря — кимна Дейвид. — Но според мен допускаш грешка като разпитваш за Ходжис...

— Защо?

— По ред причини — въздъхна Дейвид. — На първо място защото и двамата си имаме достатъчно други проблеми. Но нима не ти минава през главата, че в даден момент може би разпитваш и самия убиец?

Анджела призна, че не е помислила за това. Дейвид отправи мълчалив поглед в огъня.

— Изглеждаш неспокоен — отбеляза тя. — Какво ти е?

— Още една от пациентките ми попадна в интензивното и се бори за живота си — отвърна с въздишка той.

— Съжалявам — промълви Анджела.

— Не мога да понеса мисълта, че съм изправен пред ново нещастие — прошепна със задавен от емоции глас Дейвид. — Правя всичко, което е по силите ми, но състоянието на тази жена продължава да се влошава. Страхувам се, че ще умре, точно като Клебър и Тарлоу. Не знам как да ѝ помогна, започвам да се съмнявам в лекарските си способности.

Анджела заобиколи масата и го прегърна.

— Ти си чудесен лекар — прошепна тя. — Пациентите те обожават...

— Едва ли го правят когато умират — поклати глава той. — Когато седя на мястото, на което се е самоубил доктор Портланд, започвам да мисля, че зная защо го е направил...

— Не искам да слушам подобни приказки! — разтърси раменете му Анджела. — Пак ли си разговарял с Кевин Янсен?

— Не сме говори за Портланд — поклати глава Дейвид. — Той изведнъж изгуби интерес към тази тема...

— Потиснат ли си?

— Доста — призна той. — Но ще се оправя...

— Обещай, че ако не се справиш, ще го споделиш с мен!

— Обещавам — усмихна се измъчено той.

— Какви са проблемите с новата пациентка? — попита Анджела и седна на стола редом с него.

— Там е работата, че не знам — призна съкрушено той. — Постъпи на лечение с изострен синусит, който бързо отстъпи пред антибиотиците. Но след това изведнъж, без никакви видими причини, разви пневмония. Първо стана изключително сънлива, после състоянието премина в апатия, а накрая получи и припадък... Свиках консилиум, прегледаха я невролог, онколог и специалист по инфекциозни болести. Никой не откри нищо...

— Което означава, че не бива да се самообвиняваш, нали? — погледна го Анджела.

— Няма начин — въздъхна той. — Аз съм нейният лекуващ лекар.

— Бих желала да ти помогна — погледна го състрадателно тя.

— Благодаря — докосна я по рамото той. — Ценя твоето съчувствие, защото зная, че си искрена. За съжаление не можеш да ми

помогнеш. По-добре ми обясни защо проявяваш такъв интерес към смъртта на Ходжис...

— Защото не мога да я подмина просто ей така!

— Би могла да се окажеш в опасна ситуация — изглежда я предупредително той. — Не знаеш срещу кого се изправяш. Убиецът на Ходжис едва ли е доволен от любопитството, което проявяваш... Знае ли човек какво може да му мине през главата?

Анджела замълча, отправила поглед към съскащите в камината пънове. Искеше това убийство да бъде разкрито единствено заради сигурността на семейството си. Изобщо не беше помислила, че настойчивостта ѝ може да доведе до намаляване на тази сигурност. Достатъчно ѝ беше да затвори очи, за да си представи фосфоресциращите под луминола стени, рентгеновите снимки с фрактурите на трупа. И да признае, че Дейвид е прав — човек, способен на подобно насилие, не бива да бъде провокиран...

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

СЪБОТА, 23 ОКТОМВРИ

Разтревожен за състоянието на Мери-Ен, Дейвид стана преди разсъмване, измъкна се навън без да буди семейството си и яхна колелото. Прекоси реката точно когато оранжевият диск на слънцето надникна над хоризонта. Утрото беше студено, дебел слой слана покриваше ливадите и отдавна оголените клони на дърветата.

Ранната му поява в реанимацията изненада дежурните сестри. В състоянието на Мери-Ен нямаше драматични промени, ако не се броеше появилото се през нощта силно разстройство. Дейвид остана очарован от начина, по който се бяха справили сестрите — изключително бързи и опитни в своята работа.

Отново прегледа болничния картон на пациентката, но не можа да измисли нищо. После си позволи да звъне на един от своите любими професори в Бостън, който беше известен ранобудник. Професорът не го разочарова: изслушал клиничната история, той веднага предложи да дойде и да се запознае със случая на място.

Докато очакваше пристигането на професора нямаше какво друго да прави, освен да обиколи и останалите си пациенти. Всички се справяха добре. Джонатън Ейкинс беше готов за изписване, но той реши да го задържи в болницата още един ден, просто за да бъде сигурен, че проблемите със сърцето му са окончателно отзвучали.

Професорът се появи след около час и Дейвид започна да го запознава с клиничната история на Мери-Ен по начина, по който го беше правил като студент. Човекът го изслуша с напрегнато внимание, след което се зае с щателен преглед на пациентката. Не откри нищо различно от това, което беше отбелязано в болничния картон, предложи една-две идеи и толкоз. Дейвид го изпрати до колата, благодари му сърдечно и остана да гледа след него.

Реши да се върне у дома, просто защото нямаше друга работа в болницата. Отдавна се беше отказал от съботните игри на баскетбол в

компанията на Кевин, защото все още помнеше гневните му изблици по време на последния мач по тенис.

Завари Анджеला и Ники да привършват със закуската и започна да ги подкача, че са проспали половината ден. После Анджеला се залови с обичайната сутрешна терапия на детето, а той се спусна в мазето и отметна встрани жълтите полицейски ленти. Награби рамката на един от зимните прозорци и го помъкна нагоре.

Ники се присъедини към него когато вече привършваше с монтажа на първия етаж.

— Кога ще...

Дейвид сложи пръст на устните си и кимна с глава към кухненския прозорец на крачка от тях. Детето прехапа устни и млъкна.

— Веднага след като разчистим — прошепна той.

Позволи на Ники да му помогне при свалянето на комарниците в мазето. Сам би се справил далеч по-бързо, но тя изгаряше от желание да бъде полезна с нещо. Подредиха рамките до стената срещу стълбите — на мястото на зимните прозорци.

После се качиха горе и обявиха на Анджеला, че ще отскочат до града за една кратка обиколка на магазините. Анджеला ги изпрати до вратата и остана да гледа как въртят педалите по баира. Беше й приятно, че двамата се чувстват добре един с друг, макар и да се почувства малко изолирана.

Това чувство се усили в момента, в който остана сама. Започна да се озърта при всеки шум в огромната и празна къща. Направи опит да чете, но скоро захвърли книгата и тръгна да заключва вратите и да затваря прозорците. Когато влезе в кухнята, пред очите й отново се появиа фосфоресциращите петна по стените.

— Не може да се живее така — тръсна глава тя и леко се стресна от звука на собствения си глас. — Но какво да направя?

Пристъпи към кухненската маса, която усърдно бе изтъркала с най-силния почистващ препарат, който успя да открие в магазина на господин Стейли. Пръстите й се плъзнаха по гладкия плот. Дали луминолът ще продължава да фосфоресцира и след това търкане? Все още се притесняваше от мисълта, че убиецът на Ходжис се разхожда на свобода. Но вече си мълчеше, приела съвета на Дейвид да не привлича вниманието върху себе си.

Пристъпи към телефонния указател на шкафа и разгърна на раздел „Частни детективи“. Оказа се, че в района такива няма. Прелисти на „Детективи“ и видя дълга редица от номера. Повечето от тях бяха на охранителни фирми, но имаше и частни лица. Някой си Фил Калхоун имаше офис в Рутланд, само на две крачки от дома им.

Набра номера бързо, без да си дава време за размисъл. Насреща вдигна мъж с приглушен и спокоен глас, който говореше влудяващо бавно. Неподготвена за подобен разговор, Анджела с мъка върза няколко изречения, от които стана ясно, че би искала да се разследва едно убийство.

— Това звучи интересно — проточи Калхоун.

Тя направи опит да си представи как изглежда мъжът от другата страна на жицата. Съдейки по гласа, той вероятно беше едър тип с широки рамене, тъмна коса и може би мустаци...

— Не е ли по-добре да се срещнем? — предложи тя.

— Аз ли да дойда при вас, или предпочитате обратното? — попита Калхоун.

Колебанието на Анджела продължи само секунда. Инстинктивно усети, че все още е рано да казва на Дейвид за всичко това.

— Аз ще дойда — рече на глас тя.

— Ще ви чакам — каза Калхоун, след като ѝ даде указания как да стигне до него.

Тя изтича нагоре по стълбите, смени дрехите си и надраска кратка бележка за Дейвид и Ники, че отива до близкия магазин.

Офисът на Калхоун се оказа в собствения му дом. В алеята пред вратата беше паркиран очукан пикап „Форд“, в чиято кабина имаше стойка за карабина, а стикерът на задната броня гласеше:

ТОВА ПРЕВОЗНО СРЕДСТВО Е ИЗКАЧВАЛО
ПЛАНИНАТА УОШИНГТЪН.

Фил Калхоун я покани в дневната и махна с ръка към един стар и доста продънен диван. Външният му вид се оказа на светлинни години от романтичната ѝ представа за частен детектив. Действително беше едър мъж, но далеч по-мек и по-възрастен, отколкото си го беше представила. Годините му с положителност надхвърляха шейсетте.

Лицето му беше леко подпухнало, но сивите му очи бяха ясни и гледаха умно. Беше облечен с вълнена ловджийска риза на черно-бели квадратчета, а памучните му панталони се придържаха от широки тиранти. На главата си носеше бейзболна шапка с надпис „Роскоу Илектрик“.

— Ще имате ли нещо против, ако запаля? — попита той и протегна ръка към кутия пури от марката „Антоний и Клеопатра“.

— Вие сте си у дома — сви рамене Анджела.

— Каква е тази история с убийството? — попита Калхоун и се намести по-удобно в стола си.

Анджела му разказа накратко за развоя на събитията в дома си.

— Това ми звучи интересно — кимна той след като я изслуша мълчаливо, без да я прекъсва с въпроси. — Бих могъл да поема разследването като работя на почасова база. Ще ви дам следните сведения за себе си: аз съм бивш полицай от щатските сили за сигурност, понастоящем вдовец. Имате ли въпроси?

Анджела изпитателно погледна едрия мъж срещу себе си, който спокойно подръпваше от пурата си. Беше лаконичен тип, като повечето жители на Нова Англия, изглеждаше пряк. Нямаше как да прецени доколко е компетентен в услугите, които предлага, но фактът, че е бил щатски полицай й прозвуча обнадеждаващо.

— Защо сте напуснал полицията? — попита на глас тя.

— Нещо като принудително излизане в пенсия — лаконично отвърна Калхоун.

— Разследвал ли сте убийства?

— Не и като цивилен гражданин.

— С какви случаи предпочитате да се занимавате в момента?

— Семейни проблеми, кражби по магазините, измами на бармани и сервитьори... Все неща от тоя сорт.

— Смятате ли, че можете да се справите с това, което ви разказах?

— Без никакво съмнение — кимна Калхоун. — Израснал съм в едно малко градче на Върмонт, което е като близък с Бартлет. Познавам обстановката, познавам дори повечето от хората, които живеят там. Наясно съм с враждите, които тлеят между тях в продължение на поколения, познавам начина им на мислене. Аз съм

вашият човек дори само заради факта, че умея да задавам въпроси без да привличам вниманието върху себе си.

Анджела подкара по обратния път. Все още не беше сигурна дали постъпи правилно като нае Фил Калхоун, не знаеше как и кога ще сподели това с Дейвид.

С неудоволствие установи, че Ники е сама в къщата. Дейвид отново беше отскочил до болницата, за да провери състоянието на пациентката си. При това без да си направи труда да повика Алис.

— Тате каза, че няма смисъл — защити го Ники. — Ще се върне бързо, освен това очаквахме и ти да се появиш всеки момент...

Това не бива да се повтаря, рече си решително Анджела. Ще поговоря с Дейвид. Детето не бива да остава само в този дом. Всякакви угризения на съвестта относно наемането на Фил Калхоун се изпариха от главата ѝ.

Предупреди Ники, че вратите трябва да се заключват, след което предприеха кратка обиколка на къщата. Оказа се, че задната врата е отворена. После се зае да направи сандвичи и попита какво са правила двамата с баща си. Ники обаче отказа да отговори.

Дейвид скоро се появи. Анджела го дръпна настрана и го смъмри, че е оставил детето само. Отначало той започна да се оправдава, но след това се съгласи с мнението ѝ.

Не след дълго баща и дъщеря отново започнаха да си шушукат, но Анджела не им обърна внимание. Съботните следобеди ѝ носеха най-голямата наслада, тъй като само тогава имаше време да се зарови в любимите си готварски книги и да измисли нещо особено апетитно за ядене. Тази дейност ѝ оказваше изключително благотворни влияние, нервите ѝ се отпускаха.

Изготвянето на менюто приключи в ранния следобед. Анджела излезе от кухнята, отвори вратата към зимника и започна да слиза по каменните стъпала. Във фризера държеше агнешки котлети, които бе решила да задуши със специален сос. Едва когато стъпи на пръстения под си даде сметка, че след огледа на щатските криминалисти изобщо не беше слизала тук. Спря на място и понечи да извика Дейвид да ѝ прави компания. После си даде сметка, че това би било глупаво, тъй като отново ще изплаши Ники.

Тръсна глава и се насочи към фризера, опрян до насрещната стена. Пътьом хвърли поглед към гробницата на Ходжис и с

облекчение установи, че Дейвид я беше закрил изцяло с рамките на летните прозорци.

Протегна ръка към дръжката и изведнъж замръзна на място. Зад гърба ѝ се разнесе остър драскащ звук. Беше готова да се закълне, че идва именно от пространството под каменното стълбище. Остави вратичката на фризера да се захлопне и бавно се обърна.

Видя как рамките се раздвижват, лицето ѝ побеля и се разкриви от ужас. Примигна с надеждата, че става жертва на някаква зрителна измама, но рамките изведнъж се разклатиха и паднаха на пръстения под с глух шум.

Анджела направи опит да изпищи, но от устата ѝ не излезе никакъв звук. Раздвижи се с огромно усилие на волята и хукна към стълбите. Но едва направила първата крачка, отново се закова на място. От тъмната дупка надникна озъбеният череп на Ходжис, след него се показва и част от разложеното тяло. Главата замаяно се огледа, очните кухини се заковаха във фигурата на Анджела. Ръцете му се протегнаха напред, краката се повлякоха към нея.

Ужасът принуди Анджела да се раздвижи. Тя изпусна въздуха от гърдите си и се стрелна към стълбите, но вече беше късно. Ходжис ѝ пресече пътя, костеливите му пръсти се впиха в китката ѝ.

Гласът ѝ най-сетне се върна, от устата ѝ излетя пронизителен писък. Опулените ѝ очи забелязаха как от гробницата се измъкна още една полуразложена фигура — по-дребна, но с абсолютно същото озъбено лице. Изведнъж си даде сметка, че Ходжис се смее.

Заковала се на място, тя гледаше с невярващи очи как Дейвид смъква гумената маска от лицето си. Обърна се към по-дребния призрак и установи, че това е Ники, която носеше абсолютно същата маска като баща си. И двамата се заливаха от смях.

Объркването ѝ бързо се превърна в ярост. Не виждаше нищо смешно в тази маскировка. Блъсна Дейвид и пое нагоре по стълбите.

Бащата и дъщерята се смяха още малко, после бавно млъкнаха. Започнаха да си дават сметка, че шегата им е била твърде груба и наистина са изплашили Анджела до смърт.

— Мислиш ли, че наистина е бясна? — виновно попита Ники.

— Страхувам се, че е точно така — отвърна с въздишка Дейвид.
— Давай да се качваме горе и да се опитаме да я успокоим.

Анджела изобщо отказа да ги погледне.

— Добре де, извиняваме се — рече за трети път Дейвид.

— Наистина, мамо — добави умолително Ники. После хвърли поглед към баща си и с мъка потисна новия пристъп на смях, който се зараждаше в гърдите ѝ.

— Нямахме представа, че ще се заблудиш до такава степен — подхвърли Дейвид. — Бяхме сигурни, че веднага ще разбереш измамата.

— Така е, мамо... Мислехме, че ще се досетиш, защото следващата неделя е Празникът на вещиците... Ходихме да си купим маскировъчни костюми, на теб също ти купихме призрачна маска!

— Можете веднага да я изхвърлите! — отсече с мрачен тон Анджела.

Лицето на Ники помръкна, в очите ѝ се появиха сълзи.

Анджела я стрелна с поглед, гневът ѝ бързо се разтопи.

— Добре де, не се разстройвай — притегли я в прегръдката си тя. — Но аз наистина се уплаших и продължавам да мисля, че шегата ви беше глупава...

Нетърпелив да започне работа по първия истински случай в кариерата си на частен детектив, Фил Калхоун скочи в камионетката и подкара към Бартлет. Паркира в сянката на библиотеката и прекоси градинката, която го делеше от сградата на полицейския участък.

— Тук ли е Уейн? — обърна се той към дежурния.

Онзи само махна с ръка по посока на коридора, без дори да вдигне поглед от последния брой на „Бартлет Сън“.

Калхоун влезе и почука на отворената врата на Робъртсън. Шерифът вдигна глава, на лицето му се появи усмивка. Стиснаха ръце и запалиха по една от пурите на госта.

— И в събота ли работиш? — небрежно подхвърли Калхоун и издуха дима през ноздрите си. — В тоя Бартлет май се случват доста инциденти, а?

— Шибаната бумащина — направи гримаса Робъртсън. — С всяка година става все по-зле...

Калхоун съчувствено кимна с глава.

— От вестниците разбрах, че сте открили стария Ходжис все така небрежно подхвърли той.

— Аха — кимна шерифът. — Това предизвика известно оживление, но нещата вече се успокоиха. Слава Богу, че се отървахме от един досадник...

— Как така? — присви очи Калхоун.

Лицето на Робъртсън бавно почервения, от устата му се изсипаха куп проклетия по адрес на покойния доктор. Открито призна, че на няколко пъти замалко да му види сметката със собствените си ръце.

— Май Ходжис не е бил сред най-обичаните граждани тук — подхвърли Калхоун.

От устата на Робъртсън се изтръгна къс, презрителен смях.

— А как върви следствието? — попита небрежно Калхоун и отново издуха дим към тавана.

— Никак — отвърна с въздишка шерифът. — Когато изчезна се поразмърдахме малко, но сега не е така. На никого не му пука особено за този тип, включително и на жена му. Всъщност, на бившата му жена... Тя го напусна месеци преди да изчезне и се премести да живее в Бостън.

— В „Бостън Глоуб“ пише, че случаят се разследва от щатската полиция...

— Изпълниха си задълженията, нищо повече. Съдебният лекар уведомява областния прокурор, той праща заместника си да провери на място. Заместникът пък праща екип криминалисти, които правят задължителния оглед. Няколко дни по-късно ми се обади един лейтенант от щатската полиция, но аз му казах, че ще се справим сами и няма смисъл да се ангажират със случая. Ти отлично знаеш, че щатската полиция с удоволствие ни оставя да се оправяме сами, стига да не ги притиснат я от прокуратурата, я от щатското правителство. Те си имат достатъчно работа и предпочитат да не се товарят с още... Освен това са изминали осем месеца и следата отдавна е изстинала.

— С какво се занимавате напоследък? — попита Калхоун.

— Тормозят ни серия от нападения над жени, които стават на болничния паркинг — отвърна с въздишка Робъртсън. — Има и няколко изнасилвания.

— И нямате представа кой е извършителят?

— Още не...

Няколко минути по-късно Калхоун напусна участъка и бавно закрачи по главната улица. Вниманието му беше привлечено от

книжарницата, единствена в града. Собственичката се казваше Джейн Уейнкуп и някога беше сред приятелките на жена му. Това се дължеше на факта, че жената на Калхоун беше страстна почитателка на книгите и четеше много, особено през последната година от живота си, когато беше прикована към леглото.

Джейн го покани в офиса си, който не беше нищо повече от едно малко бюро, тикнато в ъгъла на склада. Той я увери, че минава случайно и след няколко общи фрази успя да насочи разговора към Денис Ходжис.

— Откритието на трупа му беше най-голямата новина за Бартлет — кимна Джейн.

— Чух, че не са го обичали много — проточи Калхоун. — Защо?

— Това професионална визита ли е? — изгледа го продължително Джейн.

— Обикновено любопитство — отвърна Калхоун, после съзаклятнически намигна: — Но все пак бих предпочел този разговор да си остане между нас...

Половин час по-късно вече разполагаше със списък на двадесетина души, които имаха основателни причини да ненавиждат Ходжис. Напусна книжарницата и пое по обратния път. Слънцето залязваше, температурата започна да пада. Списъкът включваше президента на банката, собственика на бензиностанцията „Мобил“ близо до магистралата, началника на полицията, неколцина търговци и половин дузина лекари. Калхоун остана изненадан, но едновременно с това и доволен от големината му. Колкото повече заподозрени, толкова по-дълги часове платена работа.

Продължи по главната улица и се отби в аптеката на Харисън. Аптекарят Харли Стромбел беше брат на Уендъл Стромбел — стар колега на Калхоун от щатската полиция.

Подобно на Джейн, и Харли бързо усети специалния интерес на Калхоун, но обеща да бъде дискретен. Към списъка прибави както собственото си име, така и имената на собственика на фабриката за закачалки Нед Банкс, Харолд Трейнор и Хелън Бийтън — новата административна директорка на болницата.

— Защо не харесваше този човек? — попита го Калхоун.

— По съвсем лични причини — отвърна Харли. — Денис Ходжис нямаше елементарно възпитание... — После добави, че е

държал малка аптека в болничното фоайе, но Ходжис го изхвърлил оттам без никакви обяснения.

— Разбирам, че е логично болницата да отвори собствена аптека в предверията си — рече Харли. — Но бях обиден от начина, по който Ходжис ме изрита — внезапно и грубо, с ултимативен тон.

Калхоун напусна аптеката с чувството, че списъкът му ще продължава да се допълва и разкриването на извършителя ще бъде трудно. В него вече имаше двадесет и пет имена, макар че обиколката му из Бартлет все още не беше приключила. Повечето от магазините вече бяха затворени и това го накара да прекоси улицата и да се насочи към кръчмата „Айрън Хорс“. Той обичаше това заведение, от което имаше много приятни спомени. Жена му настояваше да идват тук при празнуването на всички по-важни дати в съвместния им живот.

Барманът Карлтън Харис го позна в мига, в който го зърна на прага. В резултат върху плота кацна чаша „Дива патица“ без лед, а Карлтън си наточи половин халба бира, за да се чукне с госта.

— С нещо ново ли си се захванал? — попита той след като отпи едра глътка и обърса устните си.

— Мисля, че е точно така — кимна Калхоун и дискретно се приведе над бара. Карлтън механично стори същото.

Анджела мълчаливо приготви леглото за спане. Дейвид беше сигурен, че още му се сърди заради дебелашката шега с маските и реши да разведри атмосферата на всяка цена.

— Мисля, че достатъчно дълго си се цупила — подхвърли той. — Нима не разбираш, че ние с Ники само се пошегувахме?

— Какво те кара да мислиш, че се цупя? — направи се на изненадана тя.

— Хайде, стига — направи гримаса Дейвид. — Не си отронила нито дума, откакто сложихме Ники да си легне...

— Признавам, че съм малко разочарована от тъпата ти шега, особено след като знаеш как приех откритието на трупа в мазето. Надявах се, че ще проявиш повече тактичност...

— Вече ти се извиних, нали? — погледна я продължително Дейвид. — Изобщо не допусках, че ще се стреснеш чак толкова. Освен това не беше просто майтап... Направих го и заради Ники.

— Да бе, как не — скептично поклати глава Анджела.

— Реших, че майтапът е най-доброто лекарство срещу кошмарите й напоследък — продължи Дейвид. — Това беше единственият начин да я накарам да слезе в мазето без да изпита страх. И се получи — тя беше толкова нетърпелива да ти направи номер, че забрави всичките си страхове...

— Би могъл да ме предупредиш, нали?

— Не го направих само защото бях сигурен, че няма начин да се хванеш — поклати глава Дейвид. — А елементът на конспирация беше факторът, който ангажира напълно въображението на Ники.

Анджела го дари с продължителен поглед. По всичко личеше, че наистина съжалява за нескопосаната шега. Обзе я дълбоко чувство на неудобство от факта, че се беше хванала, да не говорим за цупенето след нея. Остави четката за зъби, която държеше в ръка, пристъпи към съпруга си и го прегърна.

— Съжалявам, че избухнах, но бях много изнервена — прошепна тя. — Обичам те.

— И аз те обичам — притисна я към себе си Дейвид. — Наистина беше по-добре да ти кажа какво сме намислили, а ти щеше да се престориш на изненадана. Просто не помислих за това. Напоследък съм доста притеснен от проблемите в болницата. Състоянието на Мери-Ен Шилър се влошава и аз предчувствам, че ще умре...

— Стига, стига — погали го по врата Анджела. — За тези неща човек никога не може да бъде сигурен.

— Хубаво — въздъхна Дейвид. — Няма смисъл да го обсъждаме...

Докато се приготвяха за лягане той й разказа за своя професор, дошъл напразно чак от Бостън.

— И това те депресира още повече, а? — подхвърли тя.

— Едва ли — поклати глава Дейвид. — Но сутринта се събудих в четири и отново започнах да мисля за пациентите си. Имам чувството, че пропускам нещо, може би някакво неизвестно вирусно заболяване... Същевременно съм с вързани ръце, защото преди да свикам консулт трябва да мисля за Кели и неговите забрани... Това ме изнервя, не мога дори да преглеждам като хората...

— Искаш да кажеш, че не можеш да увеличиш количеството на прегледите, така ли?

— Така е — кимна с въздишка Дейвид. — Точно до това доведе натискът от страна на Кели. Улавям се, че започвам да избягвам подробните разговори с пациентите, не отговарям на въпросите им. Това никак не е трудно, но не ми е приятно да заблуждавам хората. Не знам дали те го усещат, но за мен откровените разговори винаги са били най-прекият път към поставянето на вярната диагноза...

— Искам да ти направя едно признание — внезапно рече Анджела.

— Какво? — попита Дейвид и се приготви да се пъкне под завивките.

— Днес и аз направих нещо, за което би трябвало първо да поговоря с теб.

— Какво е то?

Анджела се плъзна под одеялото и му разказа за пътуването си до Рутланд и внезапното си решение да наеме Фил Калхоун за разследване убийството на Денис Ходжис.

Дейвид мълчаливо я погледна, но тя веднага усети гнева му.

— Последвах съвета ти да не се забърквам лично в тази история — добави смутено тя. — Сега тя ще бъде в ръцете на професионалист.

— Какво те кара да мислиш, че този човек е професионалист?

— Той е пенсиониран полицаи от щатските сили за сигурност.

— Силно се надявах, че ще проявиш разум по отношение на случая Ходжис — въздъхна Дейвид. — Но това едва ли е така, защото наемането на частен детектив означава ако не друго, то поне доста допълнителни разходи...

— За мен разходите са без значение — тръсна глава Анджела. — Искам тази история да приключи веднъж и завинаги. В противен случай просто няма да мога да живея в тази къща!

Дейвид въздъхна, изключи нощната лампа и ѝ обърна гръб.

Тя изпита дълбоко съжаление от факта, че не го беше предупредила за наемането на Калхоун, но чувството, че е постъпила правилно си остана все така силно.

Секунди след като и нейната нощна лампа угасна, отдолу се разнесоха глухи удари, последвани от силния лай на Ръсти.

Двамата скочиха едновременно и включиха осветлението. Дейвид наметна халата си и излезе в коридора. Ръсти стоеше в горния край на стълбището и лаеше по посока на тъмната дневна долу.

— Заклучи ли входната врата? — попита с напрегнат шепот Анджела.

— Разбира се — отвърна Дейвид, пристъпи към Ръсти и го потупа по главата. — Какво има, грознико?

Кучето изтича надолу по стълбите и започна да лае пред входната врата. Дейвид го последва, а Анджела остана горе.

— Внимавай — подвикна тя, видяла го как посяга към бравата.

— Я по-добре вземи една от онези маски — обърна се с усмивка той. — С нея положително ще стреснеш всички неканени гости.

— Никак не е смешно! — сопнато отвърна тя Дейвид отвори входната врата, хвана Ръсти за нашийника и излезе на верандата. Небето беше обсипано с ярки звезди. Светлината на месечината беше достатъчна, за да се види, че около къщата всичко е спокойно.

— Хайде, Ръсти, прибираме се — промърмори той и се обърна. В същия момент забеляза една написана на машина бележка, прикрепена към рамката на входната врата.

ГЛЕДАЙТЕ СИ РАБОТАТА И ЗАБРАВЕТЕ ЗА ХОДЖИС,

беше написано върху нея.

Дейвид залости вратата, изкачи стълбите до втория етаж и мълчаливо подаде бележката на Анджела.

Тя ѝ хвърли един поглед и решително тръсна глава:

— Ще я занеса в полицията!

— А какво ти гарантира, че не е написана именно от полицията? — мрачно попита Дейвид, успял отново да придърпа завивките върху себе си. Анджела го последва в леглото, а Ръсти с достойнство се насочи към стаята на Ники, която за щастие не се беше събудила от шума.

— Сега вече едва ли ще заспя — оплака се с въздишка Дейвид.

— Аз също — рече Анджела.

В следващия момент и двамата подскочиха от резкия звън на телефона. Дейвид посегна към апарата до леглото, а Анджела включи нощната лампа. Веднага забеляза как лицето на съпруга ѝ посивя.

— Мери-Ен Шилър е получила нов, този път фатален пристъп — прошушна той след като остави слушалката. — Нали ти казах, че точно така ще стане?

Покри лицето си с длани, тялото му се разтърси от беззвучни ридания. Анджела мълчаливо се сгуши в прегръдките му.

Така изтече една безкрайно дълга минута, после той въздъхна, стана от леглото и започна да се облича.

— Господи, няма ли край на всичко това?

Анджела го изпрати до задната врата, залости след него и остана да гледа през прозореца, докато стоп-светлините на волвото не изчезнаха зад завоя.

Обърна се и влезе в кухнята. Преди очите ѝ отново се появи фосфоресциращото сияние на луминола, сякаш следователите все още бяха тук. Потръпна и забърза към спалнята. Никак не ѝ се щеше да остава сама, без Дейвид, в тази огромна къща...

В болницата Дейвид се срещна за пръв път с Доналд, съпругът на Мери-Ен. Той седеше в чакалнята на реанимацията, заобиколен от сина си Мат и родителите на съпругата си. Отношението на тези опечалени хора към Дейвид беше отлично, също като роднините на Клебър и Тарлоу. Никой не му каза нито една лоша дума.

— В крайна сметка тя живя по-дълго от прогнозите на доктор Мизлих — рече с въздишка Доналд. Очите му бяха зачервени, а косата — разрошена. — Дори успя да се върне на работа в библиотеката...

Дейвид му изрази искрени съболезнования, след което каза това, което всички искаха да чуят — че Мери-Ен едва ли се е мъчила дълго. След което откровено призна, че е бил озадачен от последните ѝ припадъци.

— Не сте ги очаквал, така ли? — попита Доналд.

— Никак — отвърна Дейвид. — Особено след като на скенера не се видяха никакви злокачествени образувания...

Близките на покойната закимаха с глави, сякаш всичко им беше ясно. След което Дейвид импулсивно усети, че сега е моментът и

поиска разрешение за аутопсия, забравил изричните заповеди на Кели.

— Не знам — колебливо поклати глава Доналд и хвърли поглед към роднините си. Те също изглеждаха нерешителни.

— Помислете си тази нощ — предложи Дейвид. — До сутринта тялото ще остане тук.

Раздели се с хората и напусна реанимацията. В душата му бушуваха силни емоции, не му се прибираше у дома. Краката му сами се насочиха към стаята на дежурните сестри, разположена на втория етаж. В стационара цареше дълбока тишина. Взе от рафта картон на Джонатън Ейкинс и разсеяно го прелисти. Една от сестрите забеляза това и му съобщи, че господин Ейкинс е буден и гледа телевизия. Дейвид забърза към стаята му и надникна през отворената врата.

— Как е работата?

— Господи, на какъв всеотдаен доктор съм попаднал — усмихна се Джонатън. — Вие какво, да не би да живеете тук?

— Искам да се уверя, че машинката ви работи безотказно — отвърна на усмивката Дейвид.

— Екстра е — увери го пациентът. — Мисля, че вече мога да се прибера у дома...

— Това вероятно ще стане още сутринта — кимна Дейвид, после изненадано добави: — Виждам, че са сменили леглото ви...

— Така е — отвърна Джонатън. — Не успяха да поправят онова, старото... Благодаря, че ги притиснахте, защото мен никой не ме чуваше.

— Няма защо — отвърна Дейвид. — Ще се видим утре сутринта.

Излезе от болницата и се насочи към колата. Запали мотора, но не потегли. За една седмица беше изгубил трима пациенти. При това такива, които другите лекари поддържаха в добра форма без особени усилия. Това го накара да постави под въпрос компетентността си на медик. Не можеше да се отърве от гадното чувство, че ако бяха пациенти на други лекари, тези хора може би още щяха да са живи.

Поклати глава и включи на скорост. Съзнаваше, че не може да стои на този паркинг цяла нощ. Когато приближи къщата видя, че в спалнята им свети. Анджела му отвори още преди да беше слязъл от колата. В ръцете си държеше някакво медицинско списание.

— Добре ли си? — попита тя след като заключи след него.

— Бил съм и по-добре — отвърна с въздишка Дейвид. — А ти защо не спиш?

— Без теб не мога — оплака се Анджела, прекоси кухнята и се насочи към хола. — Особено пък след тази бележка на вратата... Ето какво ще ти кажа... Ти и друг път ще излизаш нощно време, тъй като ще те викат от болницата. Затова искам да имам пистолет...

Дейвид протегна ръка и рязко я обърна към себе си.

— Никакви пистолети в този дом! — отсече той. — Прекрасно знаеш какво сочи статистиката за злополуките с огнестрелно оръжие в семейства, в които има и малки деца!

— Тази статистика не важи за семейства на лекари, които имат само едно, при това свръхинтелигентно дете — държеше на своето тя. — Освен това аз поемам ангажимента да разясня на Ники всичко, свързано с оръжията...

Дейвид я пусна и бавно се насочи към стълбите.

— В момента нямам енергия да споря — промърмори той.

— Много добре — кимна Анджела и тръгна подире му.

С надеждата, че все пак ще успее да подремне, той реши да вземе още един душ. Когато излезе от банята, Анджела продължаваше да лежи с отворени очи и патологичното списание в ръце.

— Снощи след вечеря спомена, че би искала да ми помогнеш — подхвърли той. — Спомняш ли си?

— Разбира се.

— Е, мога да ти дам тази възможност... Преди един час помолих семейство Шилър за аутопсия. Оставих ги да си помислят до утре.

— За съжаление това не зависи от семейство Шилър — напомни му Анджела. — Нали знаеш, че болницата не прави аутопсии на пациенти на КМВ?

— Идеята ми е тази аутопсия да направиш ти, без да искаме разрешение от никого.

Анджела се замисли, после бавно кимна с глава.

— Може би ще стане — рече тя. — Утре е неделя и лабораторията приема само спешни биопсии.

— Точно това имах предвид — леко се усмихна Дейвид.

— Добре — въодушеви се Анджела. — Сутринта ще дойда с теб и ще поговоря с роднините на починалата...

— Дано да ги убедиш — въздъхна с облекчение Дейвид. — Много ми се иска да разбере дали има конкретна причина за тази смърт...

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЕДЕЛЯ, 24 ОКТОМВРИ

На сутринта Дейвид и Анджела бяха изтощени и недоспали, но за разлика от тях Ники си беше починала добре. За нея нощта беше протекла спокойно, без зачестилите напоследък кошмари.

В неделя семейство Уилсън ставаше рано за църква, след което се отбиваха да похапнат в „Айрън Хорс“. Идеята за църквата принадлежеше на Анджела, но причината беше не толкова религиозна, колкото социална. Тя вярваше, че това е един от начините да се приобщят към коренните жители на Бартлет. По тази причина избра Методистката църква в градския парк — най-посещаваната в градчето.

— Наистина ли трябва да отидем? — простена Дейвид. Беше седнал на леглото и правеше тромави опити да се облече. Успя да заспи едва на разсъмване, но много бързо се събуди. А после вече беше късно, тъй като Ники и Ръсти влетяха в спалнята.

— Хайде да не разочароваме детето — обади се откъм банята Анджела.

Дейвид въздъхна и продължи да се облича. Половин час по-късно фамилията се натовари на волвото и пое към града. От опит знаеха, че трябва да паркират пред кръчмата, а разстоянието до парка да вземат пеша. В неделя около църквата никога нямаше свободни места, а движението беше толкова оживено, че се налагаше регулиране от полицаи.

Тази сутрин дежурен по КАТ се оказа Уейн Робъртсън. Беше изпъчил корема си в средата на уличното платно, между зъбите му проблясваше никелирана свирка.

— Чакайте ме тук — рече Анджела и решително се насочи към началника на полицията. В ръката си стискаше анонимната бележка от предната вечер. Стори го толкова бързо, че Дейвид не успя да я спре.

— Извинете ме, но искам да ви покажа нещо — каза тя на дебелия полицаи. — Снощи някой закачи тази бележка на входната ни врата...

Хартията премина в ръцете на Робъртсън, а Анджеела сложи ръце на кръста си и зачака.

Шерифът изплю свирката и тя увисна на верижката, окачена на врата му. Очите му бегло пробягаха по написаното.

— Съветът не е лош — изграчи той. — На ваше място бих го приел.

— Не ви питам за мнението ви — изсмя се Анджеела. — Искам да откриете кой е авторът на тази бележка.

— Това не е толкова лесно — почеса се по главата Робъртсън. — Мога да кажа само, че е написана на машина „Смит-Корона“ от 1952 година, с изядено малко „о“...

За момент Анджеела се запита дали този човек изобщо го бива за полицай, но после разбра, че той просто я поднася.

— Сигурна съм, че ще сторите всичко възможно — иронично подхвърли тя. — Но отчитайки отношението ви към случая с убийството на Ходжис, не очаквам чудеса...

Нестройният хор от клаксони и гневни подвиквания напомниха на Робъртсън за задълженията му. Трафикът вече беше успял да се запуши. Той размахна ръце и започна да издава съответните заповеди. В един от промеждутъците се обърна към Анджеела и сподадено рече:

— Вие и малкото ви семейство сте нови в Бартлет. Може би трябва да си помислите добре, преди да си пъхате носа в неща, които не ви засягат. Това ще ви донесе неприятности и нищо повече...

— До този момент неприятности ми причинявате единствено вие — отсече Анджеела. — А доколкото разбрах, именно вие сте сред хората, които най-малко съжаляват за Ходжис. Навремето сте го обвинил за смъртта на съпругата си, нали?

Робъртсън заряза трафика и се извърна с лице към нея. Небръснатите му бузи придобиха морав цвят.

— Какво казахте? — дрезгаво изръмжа той.

В този момент между двамата изскочи Дейвид, хвана Анджеела за ръката и направи опит да я отведе встрани. Беше дочул достатъчно от разговора, за да прецени неблагоприятната му насока.

Анджеела направи опит да повтори думите си, но Дейвид рязко я дръпна. С напрегнат шепот ѝ каза да си затваря устата, след което продължи да я влачи през тълпата, по-надалеч от Робъртсън.

— Даваш ли си сметка какво правиш? — извика той, когато найсетне се добраха до отсрещния тротоар. — Този човек има психически проблеми — нещо, което би трябвало веднага да разбереш!

— Опита се да ме иронизира! — изфуча Анджела.

— Стига, държиш се като дете!

— Плащат му, за да ни дава протекция и да следи за спазването на законите! — продължаваше да кипи младата жена. — Но интересът му към анонимната бележка е точно толкова голям, колкото и към самото убийство на Ходжис!

— Успокой се, хората ни гледат — понижи глас Дейвид. Анджела бавно се огледа. Неколцина от местните жители действително се бяха обърнали и ги гледаха с интерес. Това я накара да се осъзнае. Бележката потъна в чантичката, ръката ѝ се протегна да хване Ники.

— Да вървим, защото ще закъснеем за службата...

Алис Дохърти пристигна да прави компания на Ники и Карълайн, а съпрузите Уилсън потеглиха за болницата. Децата се срещнаха след църковната служба, след което Карълайн им дойде на гости.

Във фоайето се бяха събрали близките на Мери-Ен Шилър и ги очакваха. Отделиха се на една от дървените пейки за посетители. Анджела премина направо на въпроса:

— Съпругът ми е поискал разрешение за аутопсия — рече тя. — Ако го получи, аз ще бъда тази, която ще я извърши. Предлагам ви тази услуга безплатно, тъй като при подобни случаи разходите не се поемат нито от болницата, нито от КМВ.

— Оценяваме жеста ви — отвърна Доналд Шилър. — Допреди малко все още не бяхме сигурни как да постъпим, но след вашето предложение лично аз нямам нищо против... — Погледна към майката и бащата на Мери-Ен, които мълчаливо кимнаха. — Мисля, че и жена ми би приела, особено ако бъде сигурна, че с това ще помогне на други хора...

— Има голям шанс да се окаже точно така — кимна Анджела.

Двамата се спуснаха в приземието, освободиха тялото от хладилната камера в моргата и сами затикаха количката към залата за аутопсии. Оказа се, че тя е превърната в склад, просто защото

аутопсиите в болницата бяха прекратени от години. Наложих се да разчистят кашоните, струпани върху плота от неръждаема стомана на масата.

Дейвид беше твърдо решен да играе ролята на асистент, но Анджеला предпочете да го отпрати. Пациентката върху масата до вчера беше жива и той бе полагал върховни усилия да я спаси. Всичко това без съмнение щеше да се отрази зле на психиката му.

— Иди да наобиколиш пациентите си — подхвърли тя след като подготовката приключи.

— Ще се справиш ли сама? — попита с пресилена загриженост той.

— Няма проблем — кимна Анджеला. — Ще те повикам по пейджъра след като приключа, защото ще ми трябва помощ да я свалим обратно...

— Благодаря ти — кимна с облекчение Дейвид. На вратата спря и се обърна: — Напомням ти да действаш изключително предпазливо, тъй като може би става въпрос за опасен вирус... Ще те помоля и за пълно токсикологично изследване.

— Това пък защо? — вдигна глава Анджеला.

— Може и да ми се подиграваш, но искам да бъде абсолютно сигурен — отвърна с леко притеснение той.

— Добре, ще го имаш — отвърна Анджела. — А сега изчезвай оттук!

Дейвид затвори вратата след себе си и бавно започна да сваля халата и хирургическата маска, които си беше поставил преди началото на аутопсията. От устата му излетя въздишка на облекчение, краката му пъргаво го понесоха към болничното крило.

В рапорта на нощните сестри за състоянието на Джонатън Ейкинс нямаше нищо обезпокоително и той реши да го изпише веднага. Но увереността в правилността на това решение го напусна в момента, в който се отби в стаята на пациента да каже здрасти. Джонатън беше в потиснато настроение и сподели, че се чувства зле.

Устата на Дейвид моментално пресъхна, гласът му се изгуби. Едва успя да попита за какво по-точно става въпрос.

— За всичко — мрачно въздъхна Джонатън. В угълчетата на устата му белееше слюнка. — Започнаха да ме побиват тръпки, гади

ми се, получих и разстройство. Нямам никакъв апетит, освен това постоянно се налага да преглъщам.

— Как така? — вдигна вежди Дейвид.

— Ами, устата ми постоянно се пълни със слюнка... Ако не преглъщам, ще бъда принуден да я плюя...

Дейвид направи отчаян опит да свърже тези симптоми с нещо познато. С цената на огромно напрежение успя да си спомни какво бяха учили във факултета за обилното отделяне на слюнка — една от причините за него се криеше в отравянето с живак.

— Имаше ли нещо необичайно в храната, която получихте снощи? — попита на глас той.

— Не — поклати глава Джонатън.

— А в банките от системата?

— Тях ми ги махнаха още вчера, в съответствие с вашите нареждания — отвърна пациентът.

В душата на Дейвид нахлу паниката. С изключение на слюноотделянето, всички останали симптоми приличаха на трагичните случаи с вече мъртвите пациенти.

— Какво ми е, докторе? — усети напрежението му Джонатън. — Не е нещо сериозно, нали?

— Мислех да ви изпиша — избегна прекия отговор Дейвид. — Но сега май ще е по-добре, ако останете още малко...

— Както кажете — въздъхна пациентът. — Надявам се, че до следващия уикенд това все пак ще стане, защото с жената имаме годишнина от сватбата...

Дейвид се обърна и забърза към стаята на дежурните сестри. Паниката му нарастваше. Не, това не може да се случи отново! Просто не може!

Тръшна се в един стол и дръпна от рафта болничния картон на Джонатън. Изчете всичко отначало докрай, включително забележките на сестрите. Направи му впечатление, че сутринта температурата на пациента е била 37 градуса. Не знаеше дали това означава начало на треска, просто защото цифрата беше гранична.

Втурна се обратно в стаята, накара пациента да седне в леглото и внимателно прислуша гърдите му. Дробовете се оказаха абсолютно чисти.

Без да знае как да постъпи, той отново се повлече към дежурната. Хвана главата си с ръце и направи опит да разсъждава. Нещо трябваше да се направи.

Ръката му импулсивно се протегна към телефона. Прати по дяволите Кели с неговите призови за икономии и набра последователно Мизлих и Хаселбаум, консултантите по онкология и инфекциозни болести. И на двамата обясни, че отново има пациент с предишните симптоми, довели до фаталния край на трима души в рамките на три дни.

Докато чакаше появата на консултантите, той се зае да пише ордери за допълнителни изследвания. Даваше си сметка, че шансът Джонатън да се събуди на следващия ден в нормално състояние продължава да съществува, но не искаше да рискува. Шестото чувство го предупреждаваше, че и този пациент е започнал неравната борба със смъртта.

Пръв пристигна специалистът по инфекциозни болести. Размениха си няколко думи и той отиде да прегледа болния. Малко покъсно се появи и доктор Мизлих. Беше се сетил да вземе със себе си и всички данни за здравословното състояние на Джонатън, когото беше лекувал. Двамата с Дейвид се заеха да преглеждат картоните бавно, без да пропускат нищо. Скоро към тях се присъедини и доктор Хаселбаум, приключил с прегледа на пациента.

Дискусията започна, но не след дълго Дейвид забеляза, че колегите му гледат някъде зад него. Обърна се и видя фигурата на Кели, изправена заплашително в рамката на вратата.

— Може ли да разменим две думи, доктор Уилсън? — тихо, но мрачно процеди той.

— В момента съм зает — отсече Дейвид и се обърна към консултантите.

— Страхувам се, че това е без значение — настоя Кели и леко го докосна по рамото. Дейвид рязко се дръпна, изпитал неприятно чувство при допира.

— Това ще ми даде възможност да прегледам пациента — обади се примирително доктор Мизлих, обърна се и напусна дежурната стая.

— А пък аз ще използвам времето да напиша писменото си становище — добави Хаселбаум, извади писалка от горното джобче на престилката си и придърпа картона на Джонатън.

— Добре — предаде се Дейвид и изпъна рамене: — След вас, господин Кели...

Кели пресече коридора и влезе в общата трапезария за пациентите. Обърна се изчака Дейвид и старателно затвори вратата зад гърба му.

— Предполагам, че познавате госпожица Хелън Бийтън, която е административен директор на тази болница, а също и господин Майкъл Колдуел — главен лекар...

Ръката му махна по посока на двамата, които се бяха настанили зад масата.

— Да, разбира се — кимна Дейвид и отиде да се здрависа. С Колдуел се беше виждал по време на интервюто на Анджела, а с Бийтън — просто по коридорите.

Кели седна и му направи знак да стори същото.

Дейвид нервно огледа лицата на хората около масата. Очакваше неприятности от страна на Кели по повод аутопсията на Мери-Ен Шилър. Надяваше се, че това няма да се отрази и върху Анджела.

— Предполагам, че трябва да говоря директно — промърмори Кели. — Вие вероятно се чудите на бързата ни реакция по повод лечението на Джонатън Ейкинс...

В душата на Дейвид се появи дълбоко объркване. Как наистина тези хора се озоваха тук да обсъждат състоянието на Джонатън, след като той самият едва бе започнал да действа?

— Бяхме алармирани от старшата сестра на етажа, която имаше съответните инструкции — поясни Кели. — Проблемът с икономите не търпи компромиси и по тази причина бяхме длъжни да се намесим. Вече ви предупредих, че твърде често прибягване да външни консулти...

— Нареджате и твърде много лабораторни изследвания — добави Бийтън.

— Да не говорим за диагностичните тестове — включи се и Колдуел.

Дейвид смаяно ги гледаше и мълчеше, В очите и на тримата се четеше дълбоко неодобрение. Те бяха трибунал, събран да произнесе присъдата му. Нещо като Светата Инквизиция. Никой от нейните членове не беше лекар, но присъдата им щеше да бъде произнесена на базата на чисто икономически фактори.

— Искаме да ви напомним, че лекувате пациент с доказан рак на простатата — наруши мълчанието Кели.

— И в хода на този процес отдавна сте надхвърлили разумните граници — добави Бийтън.

— При трима други пациенти вече сте направили огромни разходи на средства и материали, при това и тримата са били терминално болни — отново се включи Колдуел.

Дейвид направи върховни усилия да запази самообладание. Обвиненията на тримата администратори дадоха нова храна на съмненията в собствените му качества.

— Чувствам се отговорен единствено за пациентите си — тръсна глава той. — Институциите тук са на втори план.

— Мога да разбера подобна философия — кимна Бийтън. — За съжаление обаче тя води до остра финансова криза именно на институцията, наречена болница. Трябва да разширите мирогледа си, колега. Вие носите отговорност не само към отделния пациент, но и към цялото общество. Не можем да отделяме на всеки това, което му се полага. Нужна е точна преценка на разходите, за да има за всички.

— Проблемът ви е, че използвате далеч повече външна помощ от колегите си — добави Кели.

Настъпи кратка, изпълнена с напрежение пауза.

— Безпокоя се, че става въпрос за неизвестно инфекциозно заболяване — въздъхна след известно време Дейвид. — Искам да направя всичко възможно, за да го диагностицирам, защото в противен случай ни заплашва катастрофа.

Тримата администратори се спогледаха.

— Това е извън моята компетентност — сви рамене Бийтън. — Длъжна съм веднага да го призная...

— Аз също — присъедини се към нея Колдуел.

— В момента тук присъства консултант по инфекциозни болести — изправи се на крака Кели. — И тъй и тъй му плащаме, нека поискаме мнението му...

Излезе от стаята и миг по-късно се върна, придружен от Мизлих и Хаселбаум. След краткото представяне доктор Хаселбаум бе помолен да каже дали според него смъртта на тримата пациенти на Дейвид се дължи на някакво неизвестно инфекциозно заболяване.

— Дълбоко се съмнявам — поклати глава експертът. — Пациентите нямаха симптоми на инфекциозно заболяване. И тримата развиха бронхопневмония, по всяка вероятност причинена от обща слабост на организма, придобила патогенна форма.

Кели кимна с глава и поиска мнението на експертите относно лечението на Джонатън Ейкинс.

— Според мен то трябва да се базира на симптоматиката — отвърна доктор Мизлих и хвърли поглед към колегата си.

— Аз бих препоръчал същото — добави Хаселбаум.

— Вие сте запознати с всички изследвания, за които се е разпоредил доктор Уилсън — подхвърли Кели. — Как мислите, неотложни ли бяха те?

Експертите си размениха бегли погледи.

— Ако аз бях лекуващ лекар, щях да изчакам — обади се пръв доктор Хаселбаум. — Има голяма вероятност пациентът да се подобри още утре сутринта...

— Съгласен съм с това мнение — кимна доктор Мизлих.

— Какво ще кажете на всичко това, доктор Уилсън? — извърна се масивното тяло на Кели.

Разговорът приключи с приятелски ръкостискания и пресилени усмивки. Дейвид се почувства унижен и дълбоко депресиран. Излезе в коридора и тръгна към дежурната стая с намерението да отмени повечето от назначените изследвания. После се отби в стаята на Джонатън.

— Благодаря ви, че повикахте толкова много лекари да ме прегледат — рече със слаб глас пациентът.

— Как се чувствате?

— Не знам... Може би малко по-добре.

Насочи се към залата за аутопсии и завари Анджела да почиства след приключване на работата си. Двамата заедно върнаха тялото на Мери-Ен в моргата на приземния етаж. Направи му впечатление, че Анджела не бърза да сподели заключенията си.

— Не открих кой знае какво — призна тя след като той здравата я притисна.

— Дори в мозъка?

— В общи линии беше чист — сви рамене младата жена. — Но нека все пак изчакаме резултатите от микробиологичните проби...

— Тумори?

— В корема открих едно миниатюрно образуване, но първо трябва да го разгледам под микроскоп.

— Значи не можеш да кажеш какво е причинило смъртта? — вдигна вежди той.

— Имала е пневмония — сви рамене Анджела. — Съжалявам, но не открих нищо повече...

По обратния път към дома си и двамата мълчаха. Дейвид беше видимо потиснат и нямаше желание за разговори.

Анджела вкара колата в алеята, изключи двигателя и въздъхна.

— Разочарован си, че не открих нищо съществено, нали? — подхвърли тя.

— Това само доказва общото състояние на нещата — унило отвърна той.

— Дейвид, моля те да престанеш! — настоятелно го погледна тя. — Ти си чудесен лекар и притежаваш качества, които са далеч над средните!

Дейвид ѝ разказа за трибунала, организиран от Кели.

— Дотам ли стигнаха? — смая се Анджела. — Господи, тези чиновници скоро ще започнат и да лекуват!

— В известно отношение имат право — въздъхна Дейвид. — Разходите действително са сериозен проблем. Но аз разглеждам състоянието на всеки пациент поотделно и мисля, че имам право да свикам консулт. За съжаление експертите не бяха на моя страна...

Седнаха да се хранят, но Дейвид бързо отмести чинията си. Просто нямаше апетит. За капак на всичко Ники се оплака от неразположение.

Малко преди осем в гърдите на детето се появиха хрипове и Анджела го отведе на горния етаж за спешна терапия. Не след дълго се спусна обратно в дневната. Дейвид седеше пред включения телевизор, но очите му бяха насочени в огъня на камината.

— Мисля, че ще е по-добре, ако утре Ники си остане у дома — подхвърли тя. Дейвид не отговори и тя изпитателно го погледна. Изпита чувството, че не знае за кого повече да се тревожи — за детето, или за съпруга си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 25 ОКТОМВРИ

Анджела отвори очи още при първото позвъняване на будилника. Мястото на Дейвид в леглото беше празно. Стана и дръпна пердетата. Навън беше мрачно и всеки момент щеше да завали.

Откри съпруга си в дневната на долния етаж.

— Отдавна ли си буден?

— От четири сутринта — отвърна той и на лицето му се появи нещо като усмивка: — Но не си прави погрешни изводи, днес се чувствам мъничко по-добре.

Облекчението на Анджела дойде не толкова от декларацията на Дейвид, колкото от подобреното състояние на Ники. Детето се събуди с чисти дробове, без хракки и налепи в гърлото. Отново беше спало спокойно, без кошмари. Може би глупавата шега на Дейвид с маските все пак е дала резултат, рече си тя.

За съжаление тя самата стана жертва на кошмар. Сънува, че се връща от пазар и влиза в кухнята, но няма къде да остави торбите с покупки, тъй като всичко е потънало в кръв. Не стара и съсирена, а съвсем прясна, стичаща се по стените и образуваща локвички по пода...

След дихателните процедури тя взе стетоскопа и внимателно преслуша гърдите на Ники. Хрипове нямаше. Това я накара да промени решението си да я задържи този ден у дома. Детето посрещна новината с шумен възторг.

Дейвид реши да отиде на работа с колелото си, въпреки вероятността от дъжд. Анджела не направи опит да го разубеди, усещайки, че това е един вид стимул за него. Тя остави детето пред училището и подкара към болницата, обзета от нетърпение да влезе час по-скоро в лабораторията. Понеделниците обикновено бяха много натоварени, тъй като трябваше да се обработват всички проби, насъбрали се през почивните дни. Влетя в кабинета си и окачи палтото

си на закачалката. Едва след това забеляза Уодли, изправен неподвижно в близост до междинната врата.

— Добро утро — поздрави го тя, придавайки бодър тон на гласа си. Лицето на шефа ѝ обаче си остана намръщено.

— Научих, че си правила аутопсия тук, в болницата — каза раздразнено той.

— Вярно е — кимна Анджеला. — Но това беше в извънработно време.

— Няма значение в какво време си я правила — тросна се Уодли. — Важното е, че това е станало в моята лаборатория!

— Използвах болничните съоръжения — натъртено отвърна Анджеला. Този човек трябва да разбере, че лабораторията не му е бащиния, рече си тя.

— Беше предупредена, че тук не се правят аутопсии! — присви очи той.

— Бях предупредена, че КМВ не плаща за аутопсии — хладно го поправи тя.

— Тогава нека си изясним нещата веднъж завинаги — заплашително изръмжа той. — В това отделение не се правят аутопсии без изричното ми разрешение! Началник на патологията съм аз, а не ти! В тази връзка съм длъжен да те уведомя, че забраних на лабораторията да обработва всякакви проби, взети от споменатата аутопсия!

След тези думи Уодли се завъртя на токове и шумно затръшна вратата след себе си.

Анджеला се разстрои. Това беше обичайната ѝ реакция след всяка от зачестяващите конфронтации с Уодли. Изчака известно време да се успокои, след което отиде да прибере пробите и токсикологичните посявки, които бе взела от тялото на Мери-Ен. Грижливо ги опакова и побърза да ги изпрати за анализ в Бостън, в някогашната си лаборатория. Там имаше достатъчно приятели, за да бъде сигурна, че пробите ще бъдат обработени без никакви проблеми. Тъканните срезове остави настрана, тъй като възнамеряваше да ги проучи под собствения си микроскоп.

Дейвид започна визитацията си преднамерено спокойно, оставяйки Джонатън за най-накрая. Но когато влезе в стаята му с изненада установи, че леглото е празно. Помисли си, че по някакви вътрешни причини и този пациент е бил преместен като Джон Тарлоу и тръгна към дежурната стая да разбере къде е. Сестра Джанет Колбърн го уведоми, че през нощта пациентът Ейкинс е бил прехвърлен в реанимацията по нареждане на дежурния лекар в Спешното отделение.

Дейвид с недоумение я погледна.

— Господин Ейкинс имаше затруднения с дишането и изпадна в кома — добави Джанет.

— Защо никой не ме потърси? — смаяно вдигна вежди Дейвид.

— Имахме изрична заповед да не ви безпокоим — отвърна сестрата.

— От кого?

— От главният лекар на болницата Майкъл Колдуел.

— Но това е абсурд! — избухна Дейвид. — Как е възможно да...

— Предупредиха ни да ви кажем, че ако имате въпроси, трябва да ги отнесете към госпожица Бийтън — прекъсна го с извинителен тон сестрата. — Не ни обвинявайте, моля ви!

Дейвид се задави от гняв. Главният лекар нямаше право да издава подобни заповеди, това беше чист абсурд. Достатъчно му беше, че тези чиновници бяха започнали да се месят в пряката му работа, но разпореждането със съдбата на пациента беше вече прекалено.

Даде си сметка, че няма за какво да се сърди на сестрата, завъртя се на пети и тръгна да търси пациента си. Завари го в наистина критично състояние. Човекът беше в кома, върху лицето му имаше кислороден апарат, също като при случая с Мери-Ен. Преслушването на гърдите потвърди най-лошото — Джонатън развиваше бронхопневмония. Дейвид завъртя шишенцето на системата и прочете етикета. В тялото на пациента се вливаше силна доза антибиотици.

Кратка справка с болничния картон му беше достатъчна да разбере, че и този пациент е поел по пътя на предишните трима. Проблеми с гарстоентерологичния тракт, централната нервна система и кръвоносните съдове.

Посегна към телефона на масата, но в същия момент една от сестрите го потупа по рамото и му подаде друга слушалка. Насреща

беше Чарлс Кели.

— Помолих персонала в реанимацията да ме потърси в момента, в който се появите там — поясни той. — Искам да ви уведомя, че случаят Ейкинс е прехвърлен на друг лекар от КМВ.

— Не можете да направите това! — ядосано рече Дейвид.

— Спокойно, доктор Уилсън. КМВ има пълното право да сменя лекуващите лекари и аз се възползвах от него. Имам предварителното съгласие на близките на пациента.

— Но защо? — попита Дейвид, внезапно изгубил охотата си за битка.

— Ние сме на мнение, че сте ангажиран прекалено емоционално с въпросния пациент — поясни с равен глас Кели. — Решихме, че прехвърлянето му на друг лекар ще бъде от полза за всички. Самият вие ще получите шанс да се успокоите — нещо, от което несъмнено се нуждаете...

Дейвид остана безмълвен. Нямаше смисъл да спори, нито пък да се позовава на влошеното състоянието на Джонатън. Това едва ли би направило впечатление на човек като Кели.

— Не забравяйте това, което си говорихме вчера — добави Кели. — Убеден съм, че ако размислите спокойно, с положителност ще разберете нашата гледна точка...

С това разговорът приключи. Дейвид остави слушалката с чувство на дълбоко раздвоение. От една страна продължаваше да е бесен от безцеремонната намеса в пряката му работа, но от друга си даваше сметка, че в думите на Кели има известна логика. Достатъчно беше да погледне треперещите си ръце, за да признае, че действително е ангажиран емоционално.

Излезе от реанимацията и се повлече по коридора, без дори да погледне към леглото на Джонатън. Погледна часовника си. Все още имаше време до началото на прегледите и затова реши да отскочи да архивата.

Изиска картоните на предишните си пациенти, за съжаление вече покойници. Оттегли се в една от кабинките за диктовка и започна да ги преглежда. Изчете всичко — нареждания за медикаментозно лечение, забележки на дежурния персонал, резултати от лабораторни изследвания и диагностични проби.

Все още не беше се отказал от предположението, че става въпрос за неизвестно инфекциозно заболяване, получено в болнични условия. Беше чел достатъчно за подобни явления в различни здравни заведения на страната. Всичките му пациенти бяха развили бронхопневмония, но причината за нея очевидно бяха различни бактерии.

Тук обаче имаше и още нещо, което свързваше пациентите с фатален край: всеки от тях беше лекуван от раково заболяване, макар и по различен начин — оперативно, чрез хемотерапия или облъчване. Обща и за тримата беше хемотерапията.

Дейвид беше наясно, че основен страничен ефект при хемотерапията е рязкото снижение на съпротивителните сили на организма поради потискането на имунната система. Може би именно на това се дължеше влошаването на клиничната картина и последвала смърт на болните. От друга страна обаче онкологът беше категоричен, че хемотерапията няма нищо общо с фаталния изход, тъй като и при тримата тя е била проведена отдавна, месеци преди заболяванията. Според него имунната система на пациентите е била отдавна възстановена.

Жуженето на пейджъра го изтръгна от тези мрачни мисли. Погледна екранчето с течни кристали и скочи на крака. Търсеха го от Спешното отделение. Върна болничните картони и забърза надолу по стълбите.

Оказа се, че става въпрос за Доналд Андерсън, един от редовните му пациенти, който страдаше от тежка форма на диабет. Именно на диабета се дължаха и честите му оплаквания. Още с влизането си в приемната Дейвид разбра, че кръвната захар на Доналд отново е извън контрол. Човекът беше замаян и почти в безсъзнание.

Нареди спешно измерване на захарта и включване към система. Размени няколко думи със съпругата на болния Шърли Андерсън, защото тъй и тъй трябваше да изчака резултатите от лабораторията.

— Има проблеми от една седмица насам, но упорито отказваше да дойде да се прегледа — оплака се Шърли.

— Мисля, че ще се наложи да го хоспитализираме — поклати глава Дейвид. — Ще ни трябват няколко дни, за да овладеем кризата.

— Надявам се да го сторите — въздъхна жената. — У дома ми е трудно, освен това трябва да се грижа и за децата...

Показателите на кръвната захар бяха толкова високи, че Дейвид дори се учуди на сравнително доброто състояние на Доналд. При такива показатели пациентите обикновено отдавна са в кома. Тръгна обратно към леглото на болния с намерението да поговори с него. Спря се рязко, просто защото в едно от леглата-колички по пътя си зърна лицето на Карълайн Хелмсфорд, приятелката на Ники. До нея стоеше доктор Пилснър.

Веднага тръгна натам и се изправи над главата ѝ. Очите на детето гледаха умолително, върху устата му имаше кислородна маска, а кожата на лицето беше посивяла.

Доктор Пилснър преслушваше гърдите. Направи му знак да почака, свали накрайниците на стетоскопа от ушите си и го дръпна настрана.

— Зле е бедничката — въздъхна той.

— Какво ѝ е?

— Обичайното задръстване на белите дробове. За съжаление придружено от висока температура...

— Ще я хоспитализирате ли?

— На всяка цена. Вие знаете по-добре от всеки друг, че не можем да поемаме рискове при подобни усложнения.

Дейвид кимна и отново премести поглед към трудно дишащото дете. Слабичката му фигурка изглеждаше трогателно дребна в голямото легло-количка. В сърцето му помръдна тревога за Ники. Страдаща от същото заболяване, тя лесно би могла да се окаже просната на подобна носилка...

— Търсят ви от кабинета на главния съдебен лекар — обяви една от секретарките, надникнала през вратата. Анджела кимна и вдигна слушалката.

— Надявам се, че не съм прекъснал нещо важно — рече Уолт.

— Не, няма от какво да се тревожите.

— Сдобих се с едно-две неща относно състоянието на Ходжис. Още ли проявявате интерес към този случай?

— Абсолютно — отвърна Анджела.

— В очната течност имаше доста голяма концентрация на спирт — обяви Уолт.

— Така ли? — учуди се Анджеела. — Не знаех, че това може да се установи след толкова дълъг период от време.

— Не е трудно, стига течността да се е запазила — поясни Уолт. — Самият спирт е сравнително стабилен. И още нещо — направихме ДНК-тест на кожата под ноктите на трупа и вече сме сигурни, че тя принадлежи на друг човек — по всяка вероятност на убиеца.

— А онези миниатюрни парченца карбонизирано вещество по кожата? — попита Анджеела.

— Честно казано, не съм се замислял много-много за тях — призна с лека въздишка Уолт. — Но вече съм убеден, че те не са попаднали там по време на борбата. Главно защото става въпрос за дермис, а не за епидермис. Може би са резултат от старо нараняване. Аз самият имам такива, получих ги още като ученик от дупчене с молив...

— И аз имам едно такова петънце, но на дясната длан — кимна Анджеела.

— Трябва да ви се извиня за забавянето, но имам много друга работа — добави съдебният патолог. — А и никой не ме притиска — нито от прокуратурата, нито от щатската полиция... Нещо, което е доста странно, особено на фона на другите случаи, с които са ни затрупали.

— Разбирам — кимна Анджеела. — Но аз продължавам да се интересувам от случая Ходжис и ще ви моля да ме информирате за всичко, което откриете...

Остави слушалката и се замисли. Дали Фил Калхоун е надушил нещо? Не беше го чувала от момента, в който се видяха и тя му връчи известна сума като аванс. Мислите за Калхоун и Ходжис ѝ напомниха за безпомощното чувство, което беше изпитала в къщата при отсъствието на Дейвид.

Погледна часовника си и с лека изненада установи, че е дошло време за обед. Изключи микроскопа, грабна палтото си и тръгна към паркинга. Все още държеше на идеята да се сдобие с някакво оръжие.

В Бартлет нямаше оръжеен магазин, но в железарията на Стейли се предлагаша известно количество огнестрелни оръжия. Тя обясни за какво става въпрос и господин Стейли веднага я разбра. Попита за каква цел ѝ трябва оръжието. Тя отвърна, че иска нещо за домашна самозащита и той ѝ предложи пушка.

Изборът беше направен за по-малко от четвърт час — една хидравлична пушка-помпа с автоматично презареждане. Господин Стейли ѝ показа как се действа с нея, като особено наблегна на предпазителя. След което ѝ препоръча да изчете упътването.

Анджела тръгна към колата с пакета в ръце. Въпреки дебелия амбалажна хартия всеки можеше да разбере какво точно си е купила. За пръв път в живота си притежаваше огнестрелно оръжие. В другата ѝ ръка се поклащаше торбичка с амуниции.

Остави покупката в багажника с видимо облекчение. Преди да седне зад волана очите ѝ неволно се спряха на тухлената сграда на полицейския участък, която се издигаше на две крачки — отвъд зелената площ на градския парк. От конфронтацията ѝ с Робъртсън беше изминало едва едно денонощие, в душата ѝ продължаваше да тежи чувството на вина.

Дейвид беше напълно прав като я упрекна, че си е създала могъщ враг в лицето на началника на полицията.

Затръшна вратичката и се насочи натам. Робъртсън я прие, но преди това я накара да чака десетина минути.

— Дано не ви отнемам от времето — каза тя, когато най-сетне я поканиха.

— Няма нищо — промърмори шерифът.

— Ще бъда съвсем кратка...

— Аз съм обществен служител и приемането на граждани влиза в служебните ми задължения — хладно я уведоми Робъртсън.

— Искам да ви се извиня за вчера — промълви Анджела.

— Така ли? — погледна я с изненада дебелият полицай.

— Поведението ми беше меко казано неучтиво, за което искрено съжалявам. Очевидно съм било доста разтърсена от факта, че в мазето ми беше открит труп...

— Е, радвам се, че сте се осъзнала — усмихна се доволно Робъртсън. — Повярвайте, че наистина съжалявам за Ходжис. Следствието продължава, а аз поемам грижата да ви уведомя в момента, в който научим нещо ново...

— Тази сутрин вече има нещо ново — подхвърли Анджела, след което поясни, че според заключенията на съдебния патолог има вероятност убиецът на Ходжис да е белязан с петна от убождане на молив по ръцете.

— Молив ли? — вдигна вежди Робъртсън.

— Да — кимна Анджеела, после запретна ръкав и му показа едно тъмно петънце на китката си. — Нещо като това... Аз самата си го направих, докато бях в трети клас.

— Разбирам — кимна Робъртсън и на лицето му се появи хитра усмивка. — Благодаря за тази информация.

— Реших, че трябва да я споделя с вас — отвърна на усмивката Анджеела. — Съдебният патолог е направил ДНК-тест на кожата под ноктите на Ходжис. Заключениеето му е, че тя принадлежи на убиеца.

— Много хубаво — продължаваше да сияе шерифът. — Но проблемът при тези сложни ДНК-тестове е там, че те не струват пукната пара без наличието на заподозрян...

— В едно малко английско градче са открили сериен изнасилвач чрез ДНК-тест на всички негови жители — подхвърли Анджеела.

— О, моля ви! — направи гримаса Робъртсън. — Представяте ли си какво ще направи Движението за граждански права, ако опитам подобно нещо тук, в Бартлет?

— Не ви предлагам да го правите — сви рамене Анджеела. — Просто исках да знаете за този тест...

— Благодаря, че се отбихте — сложи точка на разговора шерифът.

Изчака младата жена да напусне канцеларията и вдигна слушалката. Пръстът му натисна един от бутоните за автоматично набиране.

— Няма да повярваш, но мадамата продължава да рови — промърмори той, когато насреща вдигнаха. — Захапала е случая като кокал!

Анджеела се почувства по-добре. Беше доволна, че е изяснила отношенията си с шерифа, макар и да не хранеше илюзии, че нещата са се променили. Интуитивно чувстваше, че този човек няма да си мръдне пръста за разрешаване на загадката около смъртта на Ходжис.

Паркингът на долното ниво в близост до вратата беше изцяло зает. След като направи едно кръгче и не откри свободно място, тя се принуди да мине горе. Намери място за волвото чак в дъното. Оттам до входа на болницата имаше преход от цели пет минути.

— Днес не ми е ден — промърмори тя, докато буташе вратата.

— Покритият паркинг дори няма да се вижда откъм центъра — каза раздразнено Трейнор. Вече от доста време разговаряше по телефона с Нед Банкс, главният болничен настоятел. — Не, не! Съвсем няма да прилича на бункер от времето на Втората световна война. Защо не отскачите до болницата? Ще ви покажа макета и веднага ще се уверите, че става въпрос за едно доста красиво съоръжение. Да, то ни е съвсем належащо, особено ако искаме да превърнем болницата в референтен медицински център за целия щат!

Вратата се отвори и Колет, секретарката на Трейнор, постави на бюрото една визитна картичка. В същото време Нед отново се впусна в дълъг монолог относно красотата на градския център. Трейнор присви очи и с мъка прочете изписаното върху картичката: „Фил Калхоун, частен детектив, гарантирана сигурност.“ Ръката му механично прикри мембраната.

— Кой по дяволите е този Фил Калхоун? — попита шепнешком той.

— Никога не съм го виждала, но той твърди, че ви познава — сви рамене Колет. — В момента чака навън, а аз трябва да отскача до пощата...

Трейнор ѝ махна с ръка да върви и остави картичката на плота. Нед продължаваше да ломоти за архитектурните промени в Бартлет, свързани най-вече с жилищния комплекс, който се градеше до междуцатската магистрала.

— Съжалявам, Нед, но трябва да излизам — прекъсна го безцеремонно Трейнор. — Надявам се да обмислите на спокойствие идеята за покрития паркинг. Зная, че Уигинс е против, но този строеж наистина е нужен на болницата.

Тръсна слушалката с чувство на дълбоко отвращение. Не можеше да понася тези тъпащи от надзорния съвет, които просто не бяха способни да проявяват здрав разум. Никой от тях нямаше хабер как се поддържа болница от такъв мащаб и това превръщаше работата му в истински ад.

Стана и надникна през открехнатата врата. Искаше да види кое е това частно ченге, което твърди, че го познава. Едър мъж с риза на черно-бели карета спокойно прелистваше някакво медицинско

списание. Лицето му май ми говори нещо, рече си Трейнор, но спомените му бяха дотук.

Покани посетителя в кабинета си и направи нов безуспешен опит да претърси паметта си. Настаниха се един срещу друг.

Просветлението го осени едва когато Калхоун спомена, че доскоро е бил служител на щатската полиция.

— А, спомням си! — вдигна ръце той. — Вие бяхте приятел с брата на Харли Стромбъл.

— Точно така — кимна Калхоун и го поздрави за добрата памет.

— Видя ли лице, запомням го завинаги — изфука се Трейнор.

— Бих искал да ви задам няколко въпроса във връзка с доктор Ходжис — премина направо на въпроса Калхоун.

Пръстите на Трейнор нервно опипаха чукчето, с което откриваше заседанията на управителния съвет. Никак не му се щеше да говори за Ходжис, но се страхуваше да демонстрира това пред неканения гост.

— Професионален интерес, или личен? — вдигна вежди той.

— И от двете по малко — отвърна с усмивка детективът.

— Това означава ли, че сте нает?

— Би могло да се каже и така...

— От кого?

— Вие сте юрист и знаете, че не мога да отговоря на този въпрос — размърда се в стола си Калхоун.

— А вие пък очаквате информация от мен — напомни му Трейнор.

Детективът извади кутията с пури и поиска разрешение да запали. Трейнор само кимна, но отказа предложената му пура. Калхоун бавно изпусна дима, помълча малко и подхвърли:

— Близките на доктор Ходжис искат да разберат кой е извършил това брутално убийство...

— Напълно разбираемо — кимна Трейнор. — Ще ми обещаете ли, че това, което чуете от мен, ще си остане между нас?

— Абсолютно — кимна Калхоун.

— В такъв случай задайте въпросите си...

— Правя списък на хората, които не са харесвали Ходжис — започна детективът. — Ще можете ли да ми помогнете с нещо?

— Това е лесно — нервно се усмихна Трейнор. — Но не бих искал да ви изреждам имената на половината жители на този град...

— Доколкото съм осведомен, вие сте видял Ходжис в нощта на убийството му...

— Да. Той нахлу в заседателната зала по време на съвещание на управителния съвет на болницата... Често го правеше...

— Бил е ядосан, така ли?

— Това пък откъде сте го чул? — вдигна вежди Трейнор.

— Разговарях с доста хора — неопределено сви рамене Калхоун.

— Ходжис винаги беше ядосан. По начало не одобряваше начина, по който управляваме болницата. Имаше манията, че това здравно заведение е негова лична собственост, вероятно защото дълги години беше главен администратор. За съжаление не разбираше променената среда, в която работим, не искаше дори да чуе за икономическа ефективност в условията на силно конкурентна среда. Той просто си беше един доктор от старото поколение...

— Аз също не разбирам от тези неща — поклати глава Калхоун.

— А не е зле да се понаучите, защото нещата се променят — погледна го настоятелно Трейнор. — Къде сте направил здравната си осигуровка?

— В КМВ — отвърна Калхоун.

— Ето виждате ли? — изгледа го победоносно Трейнор. — Вие сте осигурен в един от най-конкурентните здравни фондове, без дори да си давате сметка за това.

— Научих, че когато доктор Ходжис е прекъснал съвещанието ви, той е носел някакви документи — върна го към темата Калхоун.

— Вярно — кимна Трейнор. — Но аз така и не си направих труда да ги погледна. Предложих му да обядваме заедно на другия ден и тогава да ги обсъдим. Мисля, че ставаше въпрос за част от бившите му пациенти. Той постоянно се оплакваше, че на неговите пациенти не се оказва нужното внимание. Откровено казано, този човек беше истински трън в задника...

— А притеснявал ли е Хелън Бийтън, новата административна директорка на болницата?

— И още как! — извъртя очи Трейнор. — Нахлуваше в кабинета ѝ по всяко време, беше я превърнал в истинска жертва. Чувстваше се длъжен да я поучава, вероятно защото тя беше назначена на негово място...

— Научих, че през въпросната вечер вие сте се видели с него и още веднъж — подхвърли Калхоун.

— Да, за нещастие — кимна Трейнор. — Това стана в кръчмата. След заседанията на управителния съвет често се отбиваме там. Както обикновено Ходжис се наливаше с алкохол като за последно и поведението му беше отвратително...

— Чухте ли го да разменя обидни думи с Робъртсън?

— Да — кимна Трейнор. — А с Шерууд?

— Ама вие откъде черпите всички тези сведения? — погледна го с лека изненада Трейнор.

— Отгук-оттам — избегна прекия отговор Калхоун. — Разбрах, че и доктор Кантор е казал нелицеприятни неща за Ходжис...

— Не си спомням — сви рамене Трейнор. — Но Кантор по принцип не изтрайваше Ходжис...

— Защо?

— Ходжис му отне частната практика в рентгенологията и патологията и присъедини тези отделения към болничния комплекс. С това му нанесе доста сериозен финансов удар, тъй като Кантор и още неколцина специалисти правеха добри пари от болничното оборудване, което бяха взели под аренда.

— А вие? — втренчи се в него Калхоун. — Доколкото разбирам, вие също не сте изтрайвал Ходжис...

— Вече ви казах, че този човек беше болка в задника — отвърна с въздишка Трейнор. — Управлението на такава болница е достатъчно сложно и без постоянните му намеси и скандали...

— Чух, че между вас е имало и лични причини за неприязън — подхвърли детективът. — Нещо, свързано със сестра ви...

— Ама вие наистина сте отлично осведомен — изгледа го Трейнор.

— Просто събрах няколко слуха, които витаят из града — скромно отвърна Калхоун.

— В случая имате право — въздъхна Трейнор. — Сестра ми Съни се самоуби малко след като Ходжис отне привилегиите на съпруга й...

— И вие обвинявате Ходжис, така ли?

— Поне тогава мислех така — сви рамене Трейнор. — Но сега съм на мнение, че в този случай Ходжис беше прав. Съпругът на

сестра ми беше пияница и той правилно го лиши от практика.

— Един последен въпрос — изправи се Калхоун. — Знаете ли кой е убиецът на Ходжис?

Трейнор се изсмя и поклати глава:

— Нямам никаква представа, а и не ме интересува. Загрижен съм единствено за ефекта, който убийството му малко или повече оказва върху работата на болницата.

Калхоун протегна ръка и изгаси пурата си в пепелника на бюрото.

— Направете ми една услуга — рече Трейнор и се изправи насреща му. — Както видяхте, аз отговорих на въпросите ви напълно откровено. Бих искал да ми отвърнете със същото. Ако откриете убиеца и той се окаже свързан по някакъв начин с болницата, моля ви да ме предупредите, за да взема съответните мерки. Искам това, тъй като съм загрижен за репутацията на лечебното заведение, което е под мое ръководство... Вече си имаме достатъчно проблеми в тази посока, макар и по друг повод.

— Няма проблем — кимна Калхоун.

Трейнор го изпрати до вратата на кабинета си, после се върна зад бюрото и потърси номера на Клара Ходжис в Бостън.

— Искам да ти задам един въпрос — рече той след размяната на обичайните любезности. — Познаваш ли човек на име Фил Калхоун?

— Не — отвърна след кратко замисляне Клара. — Защо питаш?

— Току-що беше при мен с един куп въпроси относно Денис — поясни Трейнор. — Работи като частен детектив и ми даде да разбере, че е бил нает от семейството...

— Аз не съм наемала никакви частни детективи — отсече Клара. — И не допускам някой друг от семейството да го е сторил без да ме уведоми.

— Страхувах се, че ще ми отговориш по този начин — въздъхна Трейнор. — Ако случайно чуеш нещо повече за тоя тип, моля те веднага да ме уведомиш.

— Разбира се — обеща Клара.

Трейнор прекъсна разговора и отново въздъхна. Имаше неприятното предчувствие, че нещата отново започват да се усложняват. Дори от гроба Денис Ходжис продължаваше да го тормози.

— Имате още една пациентка — рече Сюзън и остави болничния картон върху бюрото. — Една от нашите сестри, която работи на втория етаж.

Дейвид взе картона и тръгна към стаята за прегледи. Оказа се, че това е Бевърли Хопкинс — от нощните сестри в стационара, която беше виждал само един-два пъти.

— Какъв ви е проблемът? — попита с усмивка той.

Бевърли седеше на леглото за прегледи. Беше висока и слаба жена със светлокестенява коса и бледо лице, в ръцете си държеше бърбековидна чинийка. Сюзън я беше снабдила с нея за в случай, че иска да повърне.

— Съжалявам, че ви безпокоя, доктор Уилсън — рече жената. — Мисля, че е грип. Щях да си остана вкъщи, но според вътрешните правила на болницата всички служители трябва да се отбият на консултация при вас...

— Затова съм тук — кимна Дейвид. — От какво по-точно се оплаквате?

Симптомите на Бевърли се оказаха идентични с тези на другите четири сестри от стационара: общо неразположение, неспокоен стомах и леко повишена температура. Дейвид ѝ предписа почивка на легло без специални медикаменти, с изключение на умерена доза аспирин.

Приключил с прегледите, той напусна амбулаторията и се отправи към болничното крило за кратка обиколка на лежащоболните пациенти. Докато крачеше по коридора в главата му се появи една интересна мисъл: единствените пациенти с грипни симптоми бяха петте сестри, всички работещи в стационара на втория етаж. Спря на място и се запита дали този факт има някаква връзка с починалите му пациенти, които също бяха лежали в този стационар. Но там лежаха 90 процента от всички пациенти на болницата. Същевременно обаче нито една сестра от други отделения нямаше оплаквания от грип. Дори тези, които работеха в СО и Оперативния блок...

Продължи напред. Отново го обзе неприятното убеждение, че пациентите му бяха починали вследствие на някакво неизвестно инфекциозно заболяване, получено в болнични условия. Оплакванията на сестрите очевидно имаха връзка с него. Прибягвайки до изпитания

диалектически метод, той си зададе един прост въпрос: дали не става въпрос за неизвестен вирус, който причинява само леко неразположение у здрави хора като стационарните сестри, но се оказва фатален за пациентите с отслабнала имунна система, преживели хемо-или лъчетерапия?

Въпросът му се стори напълно логичен, но когато направи опит да определи точното име на вируса с подобно въздействие, в главата му се появи бяло петно. Такъв вирус би трябвало да нанася поражения върху гастроентерологичния тракт, централната нервна система и кръвта. Кое то от своя страна би трябвало да го направи напълно познаваем за такъв специалист по инфекциозни болести, какъвто е доктор Мартин Хаселбаум...

Дали не става въпрос за натравяне, запита се той, спомнил си обилното слюноотделяне, от което се беше оплаквал Джонатън. То го беше накарало до помисли за живак, но тогава, както и сега, тази идея му се стори прекалено гротескна. Как би могла да се разпространи подобна отрова? Ако е по въздуха, оплакванията щяха да са далеч по-масови от четирима пациенти и пет медицински сестри... Но идеята за отрова продължаваше да носи известна степен на валидност, поне докато не бъде категорично отхвърлена от токсикологичните проби на Мери-Ен, които всеки момент трябваше да пристигнат от лабораторията.

Ускори крачка и скоро се озова на втория етаж. Пациентите му се чувстваха добре. Дори Доналд изглеждаше като нов след коригираната доза инсулин.

Приключил с визитацията, Дейвид се спусна на първия етаж и тръгна към лабораторията на Анджела. Откри я наведена над някакъв дозиметър, който очевидно беше блокирал.

— Свърши ли? — вдигна глава тя.

— Горедолу...

— Как е Ейкинс?

— По-късно ще говорим — избегна прекия отговор Дейвид.

Анджела изпитателно го погледна.

— Наред ли си?

— Не, но сега не ми се говори...

Жена му се извини на техника, с когото оглеждаха апаратурата, после тръгна към дъното на просторното помещение.

— Сутринта имах малък сюрприз — прошепна тя, уверила се, че са далеч от чужди уши. — Уодли ми вдигна огромен скандал заради онази аутопсия...

— Съжалявам — промълви Дейвид.

— Вината не е твоя — сви рамене Анджела. — Този тип се държи отвратително, вероятно защото му отрязах квитанцията... Проблемът е там, че забрани лабораторната обработка на пробите.

— По дяволите! — въздъхна Дейвид. — Много ми се искаше да получа резултатите от токсикологията!

— Не се тревожи, ще ги получиш — леко се усмихна жена му. — Изпратих посявките в Бостън, а с тъканните проби се заех лично. Ако обещаеш да приготвиш вечерята за Ники, ще свърша с тях още тази вечер...

Дейвид с готовност се съгласи.

Малко по-късно напусна болницата и с удоволствие натисна педалите. Колоезденето сред чистия студен въздух му донесе огромна наслада. Изобщо не усети как е изминал няколкото километра до къщата.

Освободи Алис и двамата с Ники останаха сами. Заловиха се да подреждат двора и спряха едва когато тъмнината ги прогони. Ники седна да си пише домашното, а той се зае с вечерята: по една голяма пържолка с гарнитура от обилна салата.

Едва след вечеря съобщи новината за Карълайн.

— Много ли е болна? — попита разтревожено Ники.

— Когато я видях, изглеждаше по-скоро притеснена — отвърна Дейвид.

— Утре ще отида да я видя — тръсна глава детето.

— Няма проблем, но снощи и ти имаше леки хрипове — напомни ѝ Дейвид. — Затова е по-добре да изчакаме диагнозата на Карълайн. О кей?

Ники кимна с глава, но лицето ѝ помръкна.

Дейвид разтвори един от медицинските справочници и потърси раздела с инфекциозните болести. Не знаеше какво точно иска да открие, разчиташе на случайността. И разбира се, късметът отказа да го споходи... След известно време се събуди, главно защото дебелината книга натеза на коленете му. Навикът от студентските години май още не е отминал, усмихна се той и тръсна глава. След което с изненада

установи, че часовникът над камината показва единадесет, а Анджеला все още я няма.

Вдигна телефона и набра болницата. Телефонистката веднага го свърза с патологичната лаборатория.

— Хей, какво става? — попита той, когато Анджеला вдигна слушалката.

— Тъканните срезове изискват време — отвърна с въздишка жена му. — Едва сега оценявам истински това, което работят лаборантите. Щях да ти се обадя, че вече свършвам. Най-много след половин час ще си бъда у дома...

— Чакам те — рече Дейвид.

Измина почти час преди Анджеला да приключи с пробите. Подбра няколко от тях и внимателно ги постави в метално куфарче, с намерението да ги покаже на Дейвид. У дома имаха достатъчно добър микроскоп.

Каза лека нощ на лаборантите от нощната смяна и се отправи към паркинга.

Волвото го нямаше на запазените места около входа и тя за момент реши, че са го откраднали. Но после се сети, че беше паркирала на горната площ, просто защото тук нямаше свободни места.

Тръгна натам, прехвърляйки тежкото метално куфарче от едната си ръка в другата. Отмина няколко паркирани коли, вероятно на дежурните от нощната смяна, после продължи към горната част на паркинга по абсолютно пустия асфалт. Даде си сметка, че наоколо няма никакви хора и изведнъж се почувства напрегната. Не беше свикнала да е навън в тези късни часове, очакваше да види хора край себе си. После ѝ се стори, че долавя някакъв шум зад гърба си и рязко се обърна. Пътечката обаче беше съвсем пуста.

Продължи напред и кой знае защо се сети за една информация в местната преса, според която по това време на годината в района се появявали кафяви мечки, които не се страхували да стигат дори до центъра на града. Потръпна и се запита как ли би реагирала, ако пред нея изведнъж изскочи подобен звяр.

— Стига глупости! — рече си полугласно тя и ускори ход. Минаваше полунощ, вече отдавна би трябвало да си бъде у дома.

Осветлението на долния паркинг беше повече от достатъчно, но пътеката между двете нива тънеше в мрак. Анджела беше принудена да забави крачка, докато очите ѝ се нагодят към него. От двете ѝ страни се издигаха гъсти вечнозелени храсти, образуващи почти пълна арка над главата ѝ.

Далечен кучешки лай я накара да подскочи, после краката бързо я понесоха към няколкото стъпала, оградени с железни парапети. Откъм дърветата долитаха някакви непонятни стържещи звуци, листата над главата ѝ тихо шепнеха. Спомни си неуместната шега на Дейвид и Ники в мазето, страхът ѝ се увеличи.

След стъпалата пътеката завиваше надясно и ставаше равна. Пред нея се появи сиянието на осветлението, монтирано около горния паркинг. Дотам имаше не повече от петдесетина метра.

Изведнъж пред нея изскочи тъмната фигура на висок мъж. На лицето му имаше скиорска маска, ръката му размахваше примка от метално въже.

Анджела изпищя и отскочи назад, но се препъна в някакви коренища. Успя да се завърти едновременно с падането и по този начин избегна стоманеното въже, което се заби в меката земя на педя от нея със смразяващо кръвта свистене.

Скочи на крака, но в същия миг мъжът я сграбчи за яката и отново вдигна примката. Инстинктът я накара да замахне, тежкото куфарче с тътен се стовари в слабините на нападателя. Той изкрещя от болка и разхлаби хватката си.

Анджела хукна към горния паркинг, просто защото обратния път беше отрязан от нападателя. Страхът ѝ даде сили да тича като никога досега. Токчетата ѝ звучно зачукаха по асфалта. Усещаше, че мъжът тича след нея, но не смееше да се обърне. Насочи се към волвото с една единствена мисъл в главата: пушката!

Захвърли куфарчето и бръкна за ключовете. Капакът на багажника рязко отскочи, ръцете ѝ се протегнаха към опакованото в амбалажна хартия оръжие. Патроните се разпиляха, но тя успя да хване един и да го натика в магазина.

Тялото ѝ рязко се завъртя, пушката се оказа опряна на хълбока. Но паркингът се оказа абсолютно пуст. Явно мъжът изобщо не беше

хукнал подире ѝ, а тя беше чула ехото от собствените си стъпки.

— Не можете ли да дадете по-добро описание? — попита Робъртсън. — „Доста висок“ и това е всичко, така ли? Как да заловим този тип, ако всички нападнати жени го описват по такъв начин?

— Беше тъмно — отвърна Анджеела, правеща огромни усилия да не избухне. — Всичко се случи прекалено бързо, а и той си беше сложил скиорска маска...

— Но какво по дяволите сте търсели там посред нощ? Нали предупредихме всички сестри?

— Аз не съм сестра, а лекар — отвърна Анджеела.

— И мислите, че този изнасилван прави разлика между сестра и лекарка, така ли?

— Казахте, че сте предупредили сестрите, но никой не е предупреждавал нас, лекарите — поясни със заплашителен тон Анджеела.

— Все пак би трябвало да проявите повече благоразумие...

— Нима се опитвате да кажете, че това нападение е станало по моя вина?

Робъртсън не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Каква примка носеше?

— Нямам представа — тръсна глава Анджеела. — Вече ви казах, че беше тъмно...

Робъртсън поклати глава и хвърли един изразителен поглед към помощника си:

— Ти твърдиш, че това е станало малко след като Бил е минал оттам с патрулната кола?

— Точно така — кимна другият. — Обиколил е и двата паркинга десетина минути преди инцидента.

— Исусе, вече не знам какво да правя! — простена Робъртсън и сведе очи към младата жена на стола: — Ако вие и другите като вас бяхте малко по-наблюдателни, този проблем отдавна щеше да е решен!

— Може ли да се обадя по телефона? — попита Анджеела.

От гласа на Дейвид разбра, че го събужда от дълбок сън.

Обеща му до десет минути да си бъде у дома.

— Колко е часът? — попита той, после, очевидно направил справка със стенния часовник, моментално се разсъни: — Пресвети Боже! Вече минава един! Какви ги вършиш, по дяволите?

— Ще ти обясня всичко като се прибера — отвърна Анджела, прекъсна връзката и се обърна към Робъртсън: — Предполагам, че вече мога да си вървя, нали?

— Разбира се — кимна шерифът. — Ако си спомните още нещо, обадете се. Искате ли да ви закараме?

— Ще се справя и сама — отказа Анджела.

Десет минути по-късно вече прегръщаше Дейвид на прага на дома си. Той се ококори в момента, в който я видя да слиза от колата с куфарче в едната ръка и с пушка в другата. Не попита нищо за пушката, само я притисна към себе си.

Измина доста време преди Анджела да се изтръгне от прегръдката му. Тя свали мокрото си палто и тръгна към дневната с куфарчето и пушката в ръце. Дейвид мълчаливо я последва, като очите му не слизаха от оръжието. Тя седна на дивана, подви крака под себе си и въздъхна:

— Бих искала да се успокоя мъничко... Ще ми налееш ли чаша вино?

Той бързо изпълни желанието ѝ, после попита не иска ли да хапне нещо. Тя само поклати глава, стисна чашата между дланите си и бавно отпи.

После започна да разказва за нападението. Силите ѝ не стигнаха за сбитото резюме, което беше решила да направи. В един момент млъкна, от очите ѝ се затъркаляха сълзи. Дейвид седна до нея и я прегърна. Горчиво съжаляваше, че я беше оставил сама до толкова късен час.

Пет минути по-късно Анджела възвърна самообладанието си, преглътна сълзите и продължи разказа. Когато стигна до реакцията на Робъртсън, в душата ѝ отново припламна гняв.

— Този тип пак ме вбеси! — изръмжа тя. — Държеше се така, сякаш аз съм виновна за всичко!

— Наистина е гадняр — кимна Дейвид.

Анджела вдигна куфарчето и му го подаде.

— В крайна сметка май ще излезе, че всичко е било напразно — мрачно промълви тя. — Пробите не показаха нищо особено... Няма

туморни образувания в мозъка, забелязва се единствено леко периваскуларно възпаление с неизвестен произход. Увредени са известно количество неврони, но този процес би могъл да настъпи и след смъртта...

— Значи няма следи от инфекциозно заболяване, така ли? — вдигна вежди Дейвид.

— Донесох пробите, за да се увериш сам, стига да искаш — отвърна с въздишка Анджела.

— Гледам, че носиш и пушка — подхвърли той.

— Внимавай, защото е заредена — отвърна младата жена. — Няма от какво да се безпокоиш. Утре ще запозная Ники с всички правила за безопасност.

Последните й думи потънаха в трясъка на счупено стъкло, последван от гръмогласния лай на Ръсти. Дейвид механично стисна пушката, а кучето изскочи от стаята на Ники и се втурна надолу по стълбите.

— Предпазителят е непосредствено над спусъка — шепнешком рече Анджела.

Тръгнаха на пръсти към коридора, който водеше в тъмния хол на долния етаж. Дейвид протегна ръка към електрическия ключ и миг покъсно помещението се обля в ярка светлина. Четири от цветните стъкла на витража към верандата бяха разбити заедно с рамките. На пода лежеше тухла, около която беше увито копие на вече познатото анонимно предупреждение.

— Ще повикам полиция! — отсече Анджела. — Това вече е прекалено!

Седнаха да чакат пристигането на патрула и Дейвид направи опит да я успокои.

— Предприемала ли си нещо ново по аферата Ходжис? — попита след известно време той.

— Не — зае защитна поза тя, после се замисли и добави: — Всъщност, чух се с главния областен патолог...

— Обсъждала ли си проблема с някой друг?

— С Робъртсън, но това стана по негова инициатива...

— Тази вечер? — вдигна вежди Дейвид.

— Не, днес следобед. Ходих да купя пушката и се отбих в участъка.

— Но защо? — учуди се Дейвид. — Мислех, че след вчерашния инцидент пред църквата едва ли ще имаш нервите да говориш с този човек.

— Реших да му се извиня, но и това се оказа грешка — унило призна Анджела. — Окончателно се убедих, че Робъртсън няма намерение дори да си мръдне пръстта за разкриване на престъплението.

— Моля те, Анджела! — простена Дейвид. — Крайно време е да престанем да се бъркаме в тази история с Ходжис! Бележката на вратата беше нещо невинно, но тухла във витража вече е съвсем друга работа, не мислиш ли?

Зад стъклото блеснаха фаровете на полицейската кола, която влезе в алеята и спря пред къщата.

— Слава Богу, че не е Робъртсън — въздъхна Анджела в момента, в който успя да зърне лицето на приближаващия се полицай.

Униформеният се представи с името Бил Морисън. Веднага пролича, че не проявява особен интерес към инцидента в дома на семейство Уилсън. Зададе само онези въпроси, които му бяха нужни за попълване на официалния формуляр, после стана да си върви. Анджела изненадано го попита дали няма да прибере тухлата, с която бяха счупили прозореца.

— Няма нужда — отвърна Морисън.

— Няма ли да я изследвате за отпечатъци? — изненада се и Дейвид.

Ченгето бавно огледа лицата на домакините, в очите му се появи недоумение.

— Отпечатъци ли?

— Какво толкова се чудите? — кипна Анджела. — Нима не сте чували, че от подобни предмети се снемат пръстови отпечатъци?

— Не си спомням да сме изпращали подобно нещо в лабораторията на щатската полиция — неуверено промърмори Морисън.

— Ще ви донеса една торбичка, просто за всеки случай — рече Анджела, отскочи до кухнята и се върна с някакво пластмасово пликче. Пръстите ѝ ловко го обърнаха наопаки, хванаха тухлата през него и я обърнаха вътре.

— Ето, вземете — подаде го на полицаия тя. — Сега вече сте готови за работа, разбира се ако решите, че все пак искате да разкриете едно тежко престъпление...

Бил Морисън само кимна с глава и трмаво се насочи към патрулната кола. Анджела и Дейвид останаха на прага, докато светлините му се стопиха в мрака.

— Нещо започвам да губя доверието си в местната полиция — промърмори Дейвид.

— Аз пък никога не съм го имала — добави Анджела.

— Питам се кой ли е отговорен за тази тухла в прозореца ни, особено като се има предвид, че си говорила единствено с Робъртсън — замислено подхвърли той.

— Нима допусках, че това е работа на полицията? — вдигна вежди Анджела.

— Не ми се ще да вярвам, че ще стигнат чак дотам — поклати глава Дейвид. — Но е ясно, че знаят повече, отколкото споделят с нас. Полицай Морисън съвсем не беше изненадан от инцидента...

— Започвам да мисля, че този град не е онова приказно място, за което го взехме в началото — въздъхна Анджела.

Дейвид отиде в пристройката да потърси парче шперплат за счупения витраж. Когато се върна, завари жена си на масата пред чиния сирене.

— Това ли ти е вечерята?

— Учудена съм, че изобщо изпитвам глад — отвърна тя, после стана и го последва в хола. Видя как се бори със сгъваемата стълба и попита: — Сигурен ли си, че трябва да го направиш?

Той ѝ отвърна с възмутен поглед.

— Не ми каза нищо за работния си ден — продължи Анджела. — Как вървят нещата около Джонатън Ейкинс?

— Не знам, защото вече не съм негов лекар — отвърна намусено Дейвид.

— Как така не си? — вдигна вежди Анджела.

— Кели го прехвърли на друг специалист.

— Има ли право на подобни действия?

— Не знам, но го направи — отвърна Дейвид и бръкна в джоба си за пирон. — В първия момент побеснях, но сега вече не ми пука. Поне няма да се чувствам отговорен за още един живот...

Анджела му подаде чука и той се опита да закове шперплата към рамката. Резултатът от усилията му беше плачевен — една от здравите рамки се откърти и стъклото шумно се пръсна на пода. Ръсти изскочи от стаята на Ники и се втурна с лай към стълбите.

— По дяволите! — изруга Дейвид.

— Май трябва да обсъдим възможността да напуснем Бартлет — подхвърли Анджела.

— Как? — извърна се да я погледне Дейвид. — Имаме договори, подписали сме ипотеки. Вече не сме някогашните волни птички...

— Но нещата се развиват в неблагоприятна посока — държеше на своето Анджела. — И двамата имаме проблеми с работата, аз станях обект на нападение, а проклетата загадка с Ходжис продължава да тегне над главите ни...

— Много те моля да забравиш за Ходжис, чуваш ли? — погледна я настоятелно Дейвид.

— Не мога! — въздъхна Анджела и по лицето ѝ се затъркаляха сълзи. — Продължавам да сънувам кръвта в кухнята, продължавам да се стряскам... Не мога да се примиря с факта, че убиецът се разхожда наоколо и може да проникне тук когато пожелае... Какъв е този живот с пушка до леглото?

— Не биваше да я купуваш! — остро отвърна Дейвид.

— Напротив! — пламна тя. — Знаеш ли как се чувствам тук сама с Ники, когато ти закъсняваш в болницата?

— Гледай да обясниш на детето, че не бива дори да докосва това оръжие! — изръмжа Дейвид.

— Още утре ще го сторя — кимна тя.

— Видях Карълайн в СО — смени темата той. — Има висока температура и проблеми с дишането...

— Господи! — ахна младата жена. — Каза ли на Ники?

— Да — кимна Дейвид.

— Дано не е нещо заразно, защото вчера двете бяха заедно почти през целия ден...

— Още не се знае — отвърна Дейвид. — За всеки случай казах на Ники, че няма да може да посети приятелката си в болницата.

— Бедничката Карълайн! — въздъхна Анджела. — Вчера изглеждаше съвсем добре. Дано не е заразила и Ники...

— Дано — съгласи се Дейвид, после погледна жена си в очите:
— Сама виждаш, че имаме по-важни проблеми от аферата с Ходжис.
Затова те моля да я зарежеш, веднъж завинаги!

— Добре, ще опитам — кимна с нежелание Анджела.

— Благодаря ти, Господи — въздъхна с облекчение Дейвид и вдигна глава да огледа счупения витраж. — Ами с това какво ще правим?

— Мисля че една пластмасова торбичка, залепена със скоч, ще свърши работа — подхвърли тя.

Той се наведе да я погледне от стълбата надолу, въздъхна и поклати глава:

— Защо не се сетих по-рано?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВТОРНИК, 26 ОКТОМВРИ

И двамата спаха зле, разтърсени от хода на събитията. Но докато Анджела изпитваше трудности със заспиването, Дейвид се събуди рано, далеч преди разсъмване. Погледна стенния часовник и потръпна — беше едва четири сутринта. Разбрал, че едва ли ще заспи отново, той стана от леглото и на пръсти излезе от спалнята.

Насочи се към стълбите с намерението да слезе в дневната, но изведнъж се закова на място. Вратата на Ники тихо проскърца и в процепа се появи съненото лице на дъщеря му.

— Хей, защо не спиш? — прошепна Дейвид.

— Току-що се събудих — отвърна. — И си мислех за Карълайн.

Той влезе в стаята и седна на леглото. Опита се да я увери, че Карълайн сигурно вече се е оправила и обеща, че първата му работа сутринта ще бъде да провери състоянието ѝ.

От гърдите на Ники излетя звучна кашлица и това му напомни за обичайните сутрешни процедури. Справи се с тях за около половин час, след което детето каза, че вече се чувства по-добре.

Слязоха в кухнята и се заеха да пригответ закуската. Дейвид изпържи бекон в няколко яйца, а Ники подреди бисквитите в широк поднос. Седнаха пред огъня на камината, храната беше като балсам за безпокойството, настанило се в душите им.

В пет и четиридесет и пет Дейвид натисна педалите на велосипеда и пристигна в болницата малко преди шест. Пътьом си напомни да потърси майстор за счупените стъкла на верандата.

Повечето от пациентите му все още спяха и той реши да не ги безпокои. Тикна картоните им под мишницата си с намерението да ги прегледа и надникна в стаята на Доналд. Очите на пациента бяха широко отворени.

— Чувствам се ужасно — оплака се той. — Цяла нощ не съм мигнал.

— Какъв е проблемът? — попита Дейвид и усети как пулсът му рязко се ускорява.

Почти не се учуди на симптомите: остри болки в корема, гадене и разстройство. Плюс честото преглъщане на слюнка, от което се беше оплаквал и Джонатън.

Направи неимоверни усилия да запази спокойствие и остана при пациента близо половин час. Задаваше му въпроси, искаше да чуе всичко — кога и в какъв ред се появяват симптомите, каква е тяхната интензивност. Нямахше никакво съмнение, че става въпрос за същото заболяване, от което бяха починали вече трима души. Но и с една съществена разлика — Доналд *никога* не беше подлаган на хемотерапия.

Първоначалната диагноза на този човек беше рак на панкреаса, но оперативната намеса я беше отхвърлила по категоричен начин. След обширната операция, наричана от специалистите „Метла“, той беше останал без панкреас, бяха отстранени част от стомаха, тънките черва и известно количество лимфни възли. Откритият тумор с големината на юмрук обаче се беше оказал доброкачествен.

След тази обширна интервенция в храносмилателния тракт пациентът не е бил подложен на хемотерапия, просто защото подобна процедура би разбила напълно имунната му система. Ето защо Дейвид се надяваше, че сегашните му оплаквания са чисто функционални и няма да доведат до фатални последици.

Приключил с визитацията, той набра номера на Приемното отделение и попита в коя стая е настанена Карълайн. Интензивното му беше по пътя. Стисна зъби и бутна вратата на дежурните сестри, от които поиска информация за състоянието на Джонатън.

— Господин Ейкинс почина в три нула-нула тази нощ — уведоми го забързаната старша сестра. — Състоянието му рязко се влоши и не успяхме да му помогнем. Жалко, защото беше млад човек... Но така му било писано.

Дейвид преглътна, кимна с глава и се обърна да си върви. Беше очаквал подобен развой на събитията, но въпреки това новината го разтърси. В продължение на седмица беше изгубил четирима от своите пациенти!

С огромно облекчение установи, че Карълайн се чувства добре. Венозно администрираните антибиотици и респираторната терапия

бяха дали резултат. Детето нямаше температура, бузките му бяха възвърнали розовия си цвят, сините му очи ярко блестяха. Посрещна появата на Дейвид с широка усмивка.

— Ники иска да дойде на посещение при теб — уведоми я той.

— Страхотно — засия Карълайн. — Кога?

— Може би още днес следобед.

— Ще я помолиш ли да ми донесе учебниците?

Дейвид обеща и тръгна към кабинета си.

Първата му работа беше да позвъни у дома. Съобщи на Ники, че приятелката ѝ се чувства добре и ще я очаква следобед. После я помоли да повика майка си.

— В момента е в банята — отвърна Ники. — Ще ѝ кажа да ти се обади като излезе...

— Няма нужда — отвърна Дейвид. — Но искам да ѝ предадеш нещо... Вчера донесе една пушка, в момента тя е опряна на стената до стълбите. Обеща да ти я покаже и да ти обясни основните ѝ функции. Ти, естествено, няма да я пипаш, нали? Напомни ѝ да го стори...

— Добре, тате — отвърна Ники.

А той веднага си представи как извърта очи към тавана.

— Хей, говоря сериозно — рече. — Няма да забравиш, нали?

Прекъсна разговора и се замисли за пушката. Не му беше приятно, че в дома им се е появило огнестрелно оръжие, но си даде сметка, че сега не е моментът да повдига този въпрос. Анджела трябва да се отърси от кошмарите, свързани със смъртта на Ходжис. А тухлата във витража беше достатъчна, за да го убеди, че това трябва да стане час по-скоро...

Реши да използва ранната си поява на работа, за да поразчисти малко бумагите, с които беше затрупано бюрото му. Но телефонът иззвъня в момента, в който отвори първия формуляр. Обаждаше се Сандра Хашър, една от пациентките му — млада жена с меланом, която беше засегнала и част от лимфните възли.

— Не очаквах вие да вдигнете — промълви изненадано тя.

— В момента съм единственият човек тук — кротко поясни Дейвид.

Сандра се оплака от абсцес, получен след като ѝ извадили един зъб. Възпалението не минавало, въпреки отстраняването на болния зъб.

— Извинявам се, че ви безпокоя, но температурата ми е почти тридесет и девет — добави жената. — Бих се обърнала към бърза помощ, но когато го сторих преди известно време, КМВ отказа да поеме разходите и се наложи да плащам от джоба си...

— Чух за този инцидент — кимна Дейвид. — Защо не отскочите дотук още сега? Ще ви прегледам веднага.

— Добре, тръгвам — с облекчение отвърна Сандра.

Абсцесът се оказа сериозен. Бузата на младата жена беше отекла, а лимфните възли на шията се бяха превърнали в твърди и доста внушителни бучки. Дейвид ѝ премери температурата, която действително беше тридесет и девет.

— Най-добре е да останете на лечение в болницата — предложи той.

— Не мога — поклати глава Сандра. — Имам страшно много работа, а на всичкото отгоре десетгодишният ми син лежи у дома с дребна шарка.

— Организирайте някой да го гледа — не отстъпи Дейвид. — Не мога да ви пусна с този оток, който е истинска бомба със закъснител.

После обясни, че възпалението е твърде близо до мозъка и затова е особено опасно.

— Ако инфекцията засегне централната нервна система, положението ви ще стане изключително тежко — приключи той. — Трябва да ви поставя на система със силни антибиотици, защото работата е сериозна.

— Добре, убедихте ме — въздъхна Сандра.

Дейвид позвъни в приемното да ги предупреди за постъпването на новата пациентка, после написа рецептата и я отпрати.

Анджела се чувстваше ужасно, на прага на изтощението. Изпи няколко чаши кафе, но почти без ефект. Беше успяла да задреме едва в три след полунощ, но сънят ѝ беше лек и разпокъсан от непрестанни кошмари. Отново ѝ се яви разложеният труп на Ходжис, над който надничаше лицето на нападателя от паркинга, скрито зад зловещата скиорска маска.

Когато най-сетне се надигна с изненада установи, че Дейвид вече е тръгнал за работа.

Започна да се облича и със съжаление си спомни за обещанието да не се занимава повече с убийството на Ходжис. Просто не виждаше как може да го изпълни.

Какво ли става с Фил Калхоун, запита се тя. Не беше го чувала от деня, в който го нае за разследването. Вероятно все още се занимаваше със събиране на сведения, но би могъл да ѝ звъне, за да каже до къде е стигнал.

След кратко колебание набра домашния му номер, но насреща се включи телефонният секретар. Затвори без да му оставя послание и слезе долу. Ники беше разтворила някакъв учебник на коленете си.

— Хайде горе, време е за прочистване на дробовете — разпореди се Анджела.

— С татко вече направихме процедурата — отвърна Ники.

— Наистина ли? — учуди се Анджела. — А закусихте ли?

— Да.

— В колко часа сте станали? — продължаваше да се удивлява Анджела.

— Някъде около четири — отвърна детето.

Това означава, че Дейвид е в тежка депресия, моментално съобрази Анджела. Но защо е вдигнал посред нощ и детето?

— Как изглеждаше баща ти сутринта? — попита на глас тя, последвала Ники в дневната.

— Добре. Преди малко се обади, но ти беше в банята. Каза, че Карълайн е добре и следобед ще мога да я видя.

— Отлична новина! — възкликна Анджела.

— Каза да ти напомня и за пушката — добави Ники. — Държеше се странно, сякаш не съм виждала пушка...

— Тревожи се. Огнестрелното оръжие е опасно, особено когато е в ръцете на деца... Статистиката сочи за хиляди нещастни случаи годишно...

Отиде да донесе пушката от антрето, извади патрона от магазина и показа на Ники как да разбере когато оръжието е празно. След това преминаха на сухи тренировки. В продължение на половин час детето щракаше със затвора и натискаше спусъка, а веднъж му беше позволено дори да вкара патрон в магазина и да го извади обратно. След като инструктажът приключи, преминаха към практиката. Излязоха на двора, свърнаха зад масивната постройка на обора и

гръмнаха по веднъж. Ники се оплака от отката на пушката, разтърка натъртеното си рамо и обяви, че стрелянето изобщо не ѝ харесва.

Прибраха се у дома и Анджела я предупреди никога да не докосва пушката без разрешение.

— Бъди спокойна, не искам да имам нищо общо с това гадно желязо — отвърна детето и отново опипа рамото си.

Не след дълго тръгнаха да излизат. Времето беше топло и Ники помоли да отиде на училище с колелото. Анджела се съгласи и остана да гледа след нея. Слава Богу, че този град се отразява добре поне на детето, рече си тя.

Скоро и тя тръгна за работа. Паркира волвото на едно от запазените места близо до входа на болницата, поколеба се за миг, после отстъпи пред изкушението да огледа мястото, на което я бяха нападнали през нощта. Лесно откри стъпките си в калната земя между дърветата, които разделяха двете асфалтирани площадки. Видя и мястото, на което беше паднала, включително дълбоката диря от примката на нападателя. Клекна и прокара пръсти по ръбовете. В сърцето ѝ помръдна хлад. Металната жица беше оставила следа с дълбочина от десетина сантиметра. В ушите ѝ отново прозвуча заплашителното свистене.

После изведнъж си даде сметка за реалното състояние на нещата: нападателят не беше проявил нито миг колебание. Силата на замаха ясно сочеше, че намеренията му едва ли са били сексуално мотивирани, а по-скоро е искал да я нарани, а може би дори да я убие. Отново си спомни за раните на Ходжис, описани при аутопсията. Възрастният лекар е бил пребит с метална тръба или нещо подобно. Ако снощи онзи тип я беше улучил, по нея щеше да има подобни следи!

Това откритие я развълнува толкова силно, че първата ѝ работа след като влезе в кабинета си, беше да позвъни на Робъртсън.

— Знам защо се обаждате — ядосано изръмжа в слушалката шерифът. — Но веднага ще ви кажа, че можете да забравите за това, което сте поискала от помощника ми. Нямам никакво намерение да изпращам глупавата тухла в щатската полицейска лаборатория, защото ще ни скъсат от подигравки!

— Не се обаждам заради тухлата — отвърна Анджела, после сбито обясни за какво става въпрос.

Робъртсън изслуша версията за опит за убийство в пълно мълчание.

— Ало? — почука по апарата тя.

— Тук съм — раздразнено се обади полицаят. — Оставете ме да помисля!

Изтекоха няколко минути в пълна тишина, после Робъртсън каза:

— Не, версията ви е неприемлива. Този тип е изнасилвач, а не убиец. Имал е достатъчно възможности да убие предишните си жертви, но не го е сторил. Изнасилените от него жени не са имали дори драскотина!

Анджела не пожела да спори по въпроса дали липсата на драскотини означава, че жените не са изпитвали болка. Преглътна острите думи, които ѝ бяха на езика, благодари и затвори.

— Какъв тъпак, Господи! — шумно изпусна въздуха си тя. Изпита яд, че изобщо се беше обадила. Робъртсън очевидно нямаше да приеме никакви теории от нейна страна. Но колкото повече мислеше за нападението, толкова по-силно ставаше убеждението ѝ, че неизвестният мъж не е имал намерение да я изнасилва. Значи оставаше другото — опит за убийство. Но защо? Вероятно поради интереса ѝ към следствието за смъртта на Ходжис. Нима ще се окаже, че снощи се беше изправила очи в очи с убиеца на възрастния лекар?!

Раменете ѝ неволно потръпнаха. От този момент нататък беше длъжна да се държи така, сякаш се е отказала напълно от любопитството си към тази афера. В противен случай имаше опасност да пострада!

Не знаеше дали да сподели всичко това с Дейвид. Винаги се беше стремяла между двамата да няма тайни, но сега ситуацията беше доста особена. Ако чуе за какво става въпрос, мъжът ѝ положително ще го използва като аргумент да забрави за Ходжис. В крайна сметка реши да поговори на тази тема само с Фил Калхоун, при положение, че частното ченге реши да ѝ се обади...

— Още малко кафе, моля — рече Трейнор и посочи с чукчето празната чаша пред себе си. Около любимата му маса в „Айрън Хорс“ седяха Шерууд, Бийтън и Колдуел — хората, с които по традиция закусваше преди всяко месечно заседание на управителния съвет.

— Имам сериозни основания за оптимизъм — рече с усмивка Хелън Бийтън. — Предварителните цифри за втората половина на октомври сочат сериозно подобрене в сравнение с тези от първата... Все още сме затънали, но нещата са далеч по-добре от септември.

— За съжаление в момента, в който овладеем една криза, на вратата ни тропа следващата — въздъхна Трейнор. — Чухте ли за снощното нападение срещу една от нашите лекарки?

— Станало е малко след полунощ — кимна Колдуел. — Жертвата е Анджела Уилсън, новата патоложка, която останала да работи до късно.

— Къде по-точно е станало това?

— На пътеката между двете нива на паркинга.

— Там поставено ли е допълнително осветление?

Колдуел замълча и погледна към Бийтън.

— Не знам — призна администраторката. — Ще проверя веднага след като отидем в болницата. Сигурна съм, че заповедта ти е предадена на Отдела за поддръжка, но не знам дали е изпълнена...

— Лошо им се пише, ако не е така! — изръмжа Трейнор и стовари юмрук в разтворената си длан. Звукът се разнесе из цялата зала. — За съжаление онези типове от Надзорния съвет не приеха идеята за покрит паркинг. И с това ми вързаха ръцете най-рано до пролетта, когато ще гласуваме новия бюджет!

— Обадох се в „Бартлет Сън“ и ги убедих да не публикуват нищо за нападението — рече Бийтън.

— Слава Богу, че поне те са на наша страна — промърмори Трейнор.

— Няма как да не бъдат, защото печелят добри пари от рекламите, които им възлагаме — усмихна се леко Бийтън.

— Нещо ново, което заслужава да бъде включено в дневния ред? — смени темата председателят.

— В клиниката се оформя нов конфликт — рече с въздишка Бийтън. — Рентгенолозите и невролозите са се хванали гуша за гуша по въпроса кой има право да разчита скенерните снимки, особено тези на черепа...

— Шегуваш се! — облещи се Трейнор.

— За съжаление не ми е до шегите. Ако им дадем оръжие, положително ще се изпозастрелят. В случая става въпрос за най-

лошата от всички възможни комбинации — между пари в брой и професионална чест...

— Проклети докторчета! — промърмори с отвращение Трейнор. — Не могат да бъдат единопдушни по нито един въпрос! Ако питате мен, всички до един са параноици!

— Това ми напомня за М.Д.91 — въздъхна Бийтън. — Научих, че възнамерява да съди болницата...

— Нека ни съди! — гневно отсече Трейнор. — До гуша ми дойде от такива като него. До гуша ми дойде дори от проклетата им деликатност, включително от настояването им да слагаме кодирани имена на всеки компрометиран медик! Самият израз „компрометиран медик“ мирише на евфемизъм, не мислите ли? — Помълча малко, огледа лицата на присъстващите и добави: — Нещо друго?

— Вчера следобед имах едно интересно посещение — обади се Шерууд. — Частен детектив на име Фил Калхоун.

— Той се отби и при мен — кимна Трейнор.

— Разпитваше за Ходжис и това ме направи нервен — сбърчи вежди Шерууд.

— Мен също — кимна Трейнор.

— А при мен не е идвал — обади се Бийтън.

— Кой го е наел? — попита Шерууд.

— Зададох му този въпрос и той даде да се разбере, че работи от името на семейството. Звъннах на Клара, но тя отрече изобщо да познава човек на име Калхоун. После се свързах с Робъртсън и от него разбрах, че Калхоун е ходил в полицията. Той мисли, че частното ченге е наето от Анджела Уилсън, нашата нова патоложка.

— Логично — кимна Шерууд. — Тя беше при мен, очевидно разстроена от откриването на трупа в мазето ѝ.

— Нещата около тази жена се развиват доста любопитно — проточи Бийтън. — Първо откриват труп в къщата ѝ, после я нападат на паркинга...

— Може би това нападение ще я накара да забрави интереса си към случая Ходжис — промърмори Трейнор. — И това би било от полза за всички...

— А какво ще стане ако Фил Калхоун разкрие убиеца? — обади се Колдуел.

— Това ще ни донесе сериозни неприятности — въздъхна Трейнор. — Но оттогава изтекоха близо осем месеца, следите отдавна са заличени...

Закуската приключи и Трейнор изпрати Хелън Бийтън до колата ѝ. Стори го нарочно, просто за да я попита докъде са стигнали в личните си отношения.

— Промяна при мен няма — отсече Бийтън. — А при теб?

— В момента не мога да се разведа с Джаклин — въздъхна Трейнор. — Ще мислим за това когато синът ни завърши колежа...

— Много добре — кимна Хелън. — Тогава пак ще говорим... Скочи в колата, завъртя стартерния ключ и рязко потегли. От устата ѝ се откъсна сподавена ругатня.

Дейвид приключи с прегледите и прекоси коридора към частния си кабинет. Зад бюрото се беше настанила Ники с някакво медицинско списание в ръце. Винаги изпитваше удовлетворение от факта, че дъщеря му проявява интерес към медицината. Надяваше се един ден това да се изрази в нещо по-сериозно.

— Готов ли си? — вдигна глава Ники.

— Да вървим — кимна той.

Само няколко минути им бяха необходими, за да стигнат до етажа на стационара. Карълайн ги зърна на прага и лицето ѝ светна. Удоволствието ѝ се усили от факта, че Ники не беше забравила да донесе учебниците, за които беше помолила. И тя, като Ники, беше отлична ученичка.

— Виж какво мога — гордо подвикна Карълайн, хвана металната пречка над леглото и се повдигна на ръце.

Дейвид изръкопляска. Никога не беше допуснал, че в слабичките ръце на това момиченце се крие толкова много сила. После огледа ортопедичното легло, в очите му се появи леко учудване. Вероятно бяха сложили Карълайн в него с единствената цел да ѝ осигурят някакво забавление.

— Отивам да хвърля едно око на пациентите си — обяви той, поклати пръст пред носа на Ники и добави: — И не смей да тероризираш сестрите, защото веднага се връщам!

— Няма — отвърна детето и щастливо се изкиска. Карълайн се присъедини към нея.

Дейвид тръгна по коридора към стаята на Доналд Андерсън. Не беше разтревожен за него, тъй като само преди час-два се беше информирал за състоянието му. Сестрите докладваха, че нивото на кръвната захар е нормално, а стомашното неразположение постепенно отминава.

— Как сте, Доналд? — бодро подвикна той, изправил се до леглото.

Пациентът лежеше по гръб, главата му беше повдигната на две дебели възглавници. Очите му бавно се извъртяха към Дейвид.

— Как сте? — повтори въпроса си лекарят.

Доналд промърмори нещо неразбрано.

Усетил, че нещо не е наред, Дейвид измъкна стетоскопа си и започна преглед. Дробовете бяха чисти, без никакви хрипове. Отскочи до дежурната стая и нареди спешна проба на кръвната захар. После, докато чакаше резултатите, той реши да направи една кратка обиколка и на останалите си пациенти. Всички се чувстваха добре, включително Сандра. Ударната терапия със силни антибиотици беше дала резултат и болките в челюстта бяха значително по-малки. Размерите на абсцеса бяха без промяна, но симптоматичната картина беше окуражаваща. Остави лечението без промяна и се прехвърли на другите си пациенти. Двама от тях бяха във форма, която позволяваше незабавното им изписване.

Започна да попълва съответните формуляри, когато дежурната сестра му подаде листчето с резултатите на Доналд. Кръвната захар на пациента беше в нормални граници и това превръщаше замаяното му състояние в истинска загадка.

Дълбоко озадачен, той закрачи обратно към стаята на Доналд. Нямаше никакво обяснение за това, което се разкри пред очите му. Може би нивото на кръвната захар беше скочило рязко — нагоре, или надолу, а след това се беше нормализирало... Но това не беше твърде вероятно, защото при нормализирането на кръвната захар диабетците почти веднага се връщат и в нормално психическо състояние.

Гледката в стаята на пациента го накара да подскочи. Доналд лежеше с отметната назад глава и синьо-мораво лице.

От полуотворената му уста се стичаше тънка струйка кръв, а чаршафите бяха смачкани на топка в краката му.

Първоначалният шок бе заменен от бързи действия. Първата му работа беше да повика дежурните сестри, после се зае с енергичен сърдечен масаж. Минути по-късно пристигнаха и хората от реанимацията със своята животоспасяваща апаратура. С тях се появи и личният лекар на Доналд — доктор Албърт Хилсън, който беше разбрал, че нещо става.

Действията на реаниматорите скоро бяха прекратени. На всички стана ясно, че Доналд беше получил кризата 15–20 минути преди да бъде открит от Дейвид. А този отрязък от време беше фатален за мозъка, останал без кислородно захранване. В пет и четвърт пациентът беше обявен официално за мъртъв.

Дейвид направи върховни усилия да скрие отчаянието, което нахлу в душата му. Доктор Хилсън изрази съжалението си за загубата, след което добави, че този човек все пак е живял толкова дълго единствено благодарение на отличните медицински грижи, които са били полагани за него. Същото каза и Шърли Андерсън, появила се в болницата заедно с двете си момчета.

— Благодаря за усилията, докторе — прошепна тя и изтри овлажнелите си очи. — Едва вчера Доналд сподели с мен, че вие сте любимият му лекар...

Дейвид неопределено кимна с глава и се повлече към стаята на Карълайн, за да прибере дъщеря си. Беше замаян от бързия ход на събитията.

— За този пациент поне знаеш от какво е умрял — поклати глава Анджеела, след като чу историята. Седяха в дневната, след като приключиха с вечерята. Ники се беше прибрала горе, за да пише домашни.

— Нищо не знам — мрачно промърмори Дейвид. — Всичко стана толкова бързо!

— Виж какво — повиши тон Анджеела. — Мога да разбера объркването ти относно смъртта на предишните ти пациенти. Но положението при Доналд Андерсън е съвсем различно. Той е претърпял тежка операция, при която са били засегнати повечето от

органите в коремната кухня. Ти не можеш да се чувстваш отговорен за смъртта му, дори само защото си бил негов лекуващ лекар за съвсем кратко време след операцията.

— Вече не знам какво да мисля — въздъхна Дейвид. — Вярно е, че човекът беше на ръба с тези чести инфекции и тежък диабет. Но какво е причинило фаталната криза?

— Кръвната му захар е играела нагоре-надолу, а при подобна ситуация винаги има опасност от удар — подхвърли Анджеела.

Телефонът я накара да млъкне, а Дейвид механично посегна към слушалката. Очакваше още лоши новини от болницата и затова въздъхна от облекчение като разбра, че търсят Анджеела.

— Съжалявам, че не ви се обадох досега — рече Фил Калхоун. — Имах доста работа, но сега съм готов да ви предложа малък отчет.

— Кога? — кратко попита Анджеела.

— В момента съм седнал в „Айрън Хорс“. Това се намира на две крачки от вас, бих могъл да намина...

Анджеела прикри мембраната с длан и се извърна към Дейвид.

— Обажда се Калхоун, частният детектив — поясни тя. — Иска да ни посети...

— Мислех, че вече си обърнала гръб на историята с Ходжис — язвително подхвърли Дейвид.

— Наистина е така — кимна тя. — Не съм говорила с никого за нея.

— Ами тоя Калхоун?

— И с него не съм говорила, поне от събота насам. Но вече съм му платила и мисля, че не е зле да чуем какво е свършил.

— Както искаш — сви рамене Дейвид.

Четвърт час по-късно на входната врата позвъни Фил Калхоун, а Дейвид неволно се запита какво е накарало Анджеела да го опише като професионалист. Лично на него човекът с червената шапка за бейзбол и фланелената риза му приличаше на пройдоха.

— Приятно ми е — стисна ръката му Калхоун.

Седнаха в дневната на долния етаж, която изглеждаше огромна като танцувален салон с малкото стари мебели, донесени от Бостън. Найлонът на счупения витраж явно не вършеше работа.

— Хубава къща — рече гостът и бавно се огледа.

— Все още не сме я обзавели както трябва — отвърна с извинителен тон Анджела и го попита желае ли нещо за пиене. Той си поиска бира, в случай че разполагат с подобно питие.

Анджела изчезна по посока на кухнята, а Дейвид продължаваше да оглежда госта. Беше по-стар, отколкото очакваше. Изпод бейзболната шапка, която не си направи труда да свали, стърчаха доста посивели къдрици.

— Имате ли нещо против да запаля? — попита той и измъкна кутията „Антоний и Клеопатра“ от джоба на ризата си.

— За съжаление имаме — отвърна Анджела, появила се на прага с бирата в ръце. — Дъщеря ни страда от хронично заболяване на дихателните пътища.

— О, в такъв случай няма да пуша — кимна Калхоун. — Накратко ще ви запозная с хода на моето разследване. Нещата се развиват добре, макар и с цената на доста усилия. Доктор Денис Ходжис не е бил сред най-популярните жители на града. Практически поне половината от местните са имали причина да го ненавиждат...

— Това отдавна ни е известно — кимна Дейвид. — Надявам се, че ще предоставите подробности, които да оправдаят по-часовата ви тарифа...

— Дейвид, моля те! — повиши тон Анджела, изненадана от грубостта на съпруга си.

— По мое мнение доктор Ходжис просто не се е интересувал от мнението на околните, или е имал проблеми с общуването — продължи Калхоун, без да дава вид, че е чул хапливото подмятане. — Имайки предвид произхода му от Нова Англия, аз мисля, че в случая става въпрос за комбинация между двете... — Надигна бирата, на лицето му се появи закачлива усмивка.

— Изготвих списък на потенциалните извършители, но все още не съм разговарял с всички. Въпреки това имам чувството, че тук става нещо странно. Чувствам го с всяка фибра на тялото си.

— С кого сте разговарял? — попита Дейвид. В гласа му продължаваше да се прокрадва нотка на грубост и Анджела му хвърли кос, неспокоен поглед.

— До момента само с двама души — отвърна Калхоун и лекичко се оригна. Не направи опит нито да се извини, нито дори да сложи ръка пред устата си. Дейвид стрелна съпругата си, която не реагира. —

И двамата са високопоставени служители в болничната администрация, и двамата имат причини да ненавиждат Ходжис. Става въпрос за председателя на управителния съвет Трейнор и за заместника му Шерууд...

— Надявам се да интервюирате и доктор Кантор — вметна Анджела. — Чух, че той е имал основателни причини да мрази Ходжис...

— Кантор също е в списъка — увери я Калхоун. — Но реших да започна отгоре надолу. Причина за омразата на Шерууд е някакъв имот, докато тази на Трейнор е далеч по-лична...

С няколко думи описа връзката Трейнор-Ходжис-Ван Слайк, довела до самоубийството на Съни, сестрата на Трейнор.

— Каква тъжна история! — възкликна Анджела.

— Прилича на телевизионен сериал — кимна Калхоун. — Но ако Трейнор е имал намерение да си отмъщава, той би го сторил тогава, а не чак след толкова години, нали? Освен това Ходжис лично е избрал Трейнор за председател на управителния съвет и това е станало съвсем скоро след самоубийството. Съмнявам се, че би постъпил така, ако между тях е тлеела вражда. А Върнър, синът на Ван Слайк, работи в болницата и до днес...

— Върнър Ван Слайк е роднина на Трейнор? — изненадано попита Дейвид.

— Точно така — кимна частният детектив. — Но той е бил в отлични отношения с Ходжис, години наред е поддържал тази къща, при това напълно безплатно. Според мен назначението му в болницата е дело по-скоро на Ходжис, отколкото на Трейнор. Тук му е мястото да добавя, че нямам никакви подозрения по отношение на председателя. Трейнор не е убил Ходжис.

— Защо сте толкова сигурен? — попита Анджела.

— Сигурен съм единствено във факта, че Ходжис е бил убит — въздъхна Калхоун. — Всичко останало влиза в рамките на предположенията.

— Всичко това е много интересно, но стигнахте ли до заподозрян? — попита Дейвид. — Стеснихте ли списъка на подобни хора?

— Все още не — призна детективът.

— А колко ще ни струва, за да го сторите?

— Дейвид! — сърдито извика Анджела. — Държиш се непочтено! Според мен господин Калхоун е събрал доста интересни факти, при това за рекордно кратки срокове. Сега най-важното е да разберем дали има шансове да бъде разкрита тази мистерия.

— Добре, съгласен съм — кимна Дейвид. — Каква е вашата професионална преценка, господин Калхоун?

— Имам нужда от една пура — рече с гримаса Калхоун. — Ще възразите ли, ако продължим този разговор на верандата?

Няколко минути по-късно вече се бяха настанили около масичката на терасата. Калхоун блажено подръпна от пурата си и прие втора бутилка бира.

— Моята професионална преценка е, че този случай е напълно разрешим — най-сетне отговори на въпроса той. Широко му лице за миг се освети от огънчето на пурата. — Трябва да знаете един съществен факт за тези малки градчета в Нова Англия: те си приличат далеч повече, отколкото може да допусне човек. Аз познавам тези хора, разбирам мотивите за постъпките им. Те са любопитни, обичат да се бъркат в чуждите работи, интересуват се от всякакви интриги. Казано с други думи — в града знаят кой е убиецът на Ходжис. Проблемът е да ги накараш да говорят. Имам усещането, че болницата играе някаква роля, но хората мълчат, за да не пострадат. А болницата е била всичко в живота на Ходжис...

— А как успяхте да съберете тази информация? — прекъсна го Анджела. — От опит знам, че местните не са особено словоохотливи...

— В общи линии е така — кимна Калхоун. — Но аз имам честта да поддържам топли отношения с най-големите клюкари в този град — собственицата на книжарницата, аптекаря, бармана и библиотекарката. До този момент те са основните източници на информацията ми. В момента започнах процеса на елиминацията на заподозрените, но мисля, че сега е времето да ви задам един пряк въпрос: искате ли да продължавам?

— Не — отсече Дейвид.

— Момент — вдигна ръка Анджела. — Споменахте, че случаят е напълно разрешим. За колко време ще го сторите?

— За кратко — отвърна Калхоун.

— Това е доста общо — промърмори Дейвид.

Детективът свали шапката и се почеса по главата.

— Бих казал, до седмица...

— Но това означава още доста пари — намръщено отбеляза Дейвид.

— Според мен си струва да ги дадем — тръсна глава Анджела.

— Господи! Нали обеща да зарежеш тая история?

— И ще изпълня обещанието си — остана непреклонна младата жена. — Оставям всичко в ръцете на господин Калхоун, а самата аз няма до отроня дори дума!

— Пресвети Боже! — театрално извъртя очи Дейвид.

— Моля те, мили! — погледна го настоятелно жена му. — Ако искаш да живея спокойно в тази къща, просто трябва да бъдеш на моя страна!

Дейвид се поколеба за момент, после кимна:

— Добре, но при едно условие. Ако след една седмица нямаме резултат, забравяме цялата история! Съгласна ли си?

— Да. Обещавам, че ще бъде точно така. — Анджела се извърна към детектива и добави: — Сега вече имаме ограничение във времето. Какъв ще бъде следващият ви ход?

— Ще продължа да проучвам хората от списъка си — отвърна Калхоун. — Едновременно с това обаче ще трябва да направя и още две, основни неща. Първо: да реконструирам последния ден от живота на Ходжис, опирайки се на предположението, че той е бил убит в деня на изчезването си. За тази цел възнамерявам да разпитам медицинската му секретарка, която е заемала този пост в продължение на тридесет и пет години. Второ: да открия копия от медицинските документи, които старият доктор е носил в себе си преди да изчезне.

— Те се намират в щатската полиция — рече Анджела. — Не можете ли да използвате някакви връзки, за да се докопате до тях?

— За съжаление не — поклати глава Калхоун. — Попаднат ли там, уликите не могат да бъдат докоснати. Положението е малко особено и прилича на „Параграф 22“ — макар и да разполага с улики и доказателства, щатската полиция обикновено не предприема нищо, тъй като тези улики и доказателства са й били предоставени от полицейските участъци по места. Ако случайно пък местната полиция реши да се размърда, щатската отказва да й сътрудничи с прибраните на топло улики. Така местната полиция обикновено зарязва разследването, просто защото не разполага с улики...

— А може би не иска да го проведе, защото е замесена — промълви Анджела. След което разказа на Калхоун за тухлата в прозореца и прикрепената към нея заплашителна анонимка.

— Това не ме учудва — поклати глава детективът. — Както не ме учудва и фактът, че полицията не предприема нищо. Шерифът Робъртсън също е в списъка ми, тъй като не понасяше Ходжис...

— Знам това — кимна Анджела. — Според слуховете, Робъртсън обвинява Ходжис за смъртта на жена си.

— Аз пък мисля, че тези слухове са силно преувеличени. Робъртсън не е глупак и знае, че старият доктор няма нищо общо с тази история. Омразата му по-скоро се дължи на поведението на Ходжис, което трудно би могло да се нарече дипломатично. Готов съм да заложа последния си долар, че старият доктор е изпитвал дълбоко презрение към шерифа и е бил убеден в неговата некадърност. Дълбоко се съмнявам, че това е накарало Робъртсън да го очисти, но при разговора си с него останах с впечатлението, че крие нещо от мен.

— Нежеланието за разследване от страна на полицията е твърде подозрително — въздъхна Анджела.

— Спомням си за един случай по време на службата ми в щатската полиция — рече Калхоун, дръпна дълбоко от пурата си и продължи: — Убийство в малко градче, също като тук... Бяхме сигурни, че целият град, включително шерифа и хората му, са наясно относно извършителя, но никой не го издаде. В крайна сметка бяхме принудени да прекратим следствието. Убийството така и си остана неразкрито.

— Какво тогава ви кара да мислите, че случаят Ходжис е различен? — попита Дейвид. — Няма ли и тук да стане същото?

— В никакъв случай — поклати глава Калхоун. — При онзи случай убитият беше разбойник и крадец, докато доктор Ходжис е друго нещо. Вярно е, че много хора го мразят, но не са малко и другите — които го считат за най-заслужилият човек в този град. Нека на забравяме, че благодарение на него местната болница е единственият референтен медицински център на Нова Англия извън големите градове. Мнозина от местните жители си изкарват прехраната там и дължат това именно на Ходжис. Не се безпокойте, следствието ще приключи успешно. Давам ви думата си за това.

— Но как възнамерявате да се сдобие с документите на Ходжис? — попита Анджела.

— Чрез вас — протичко отвърна Калхоун.

— Чрез мен ли? — учудено го изгледа младата жена.

— Чакайте, чакайте — вдигна ръка Дейвид. — Това не влиза в уговорката ни. Анджела трябва да стои настрана от тази история, особено след тухлите, които влизат през прозорците на дома ни!

— Няма да има никаква опасност — държеше на своето Калхоун.

— Но защо аз? — изгледа го Анджела.

— Защото сте лекар и работите в местната болница. Ако се появите в отдела за съхраняване на улики в Бърлингтън, снабдена със съответните документи, и изискате бумагите под претекста, че са ви необходими за лечението на вашите пациенти, там светкавично ще ви направят фотокопия. Докторите и съдиите са на особена почит в полицията. Знам това, защото съм работил там...

— Предполагам, че една визита в щатската полиция не е чак толкова опасна — кимна след кратко колебание Анджела. — И тя няма да означава, че вземам участие в разследването...

— Така е — присъедини се и Дейвид. — Стига да не объркаме нещо...

— Няма начин — увери ги Калхоун. — Най-лошото, което може да се случи, е да не получим фотокопията...

— Кога искате да го сторя? — попита Анджела.

— Какво ще кажете за утре?

— Мога само по време на обедната почивка...

— Точно в дванадесет ще ви чакам пред болницата — кимна Калхоун, стана на крака и благодари за бирата.

Анджела тръгна да го изпрати, а Дейвид се прибра в къщата.

— Надявам се, че не ви създавам семейни проблеми — промърмори Калхоун докато крачеха към камионетката му.

— Мъжът ви не изглежда очарован от факта, че провеждам това разследване...

— Няма проблеми — тръсна глава Анджела. — Но уговорката за едноседмичния срок остава.

— Би трябвало да е достатъчен — кимна детективът.

— Искам да споделя още нещо с вас — рече Анджела, след което сбито предаде собствената си версия за нападението на паркинга.

— Хм... Нещата започват да стават интересни... От всичко това заключавам, че наистина трябва да се държите така, сякаш сте забравила за случая.

— Точно така възнамерявам да постъпя — кимна Анджела.

— Аз пък ще внимавам никой да не разбере, че съм нает от вас — обеща Калхоун.

— Ще ви бъда благодарна...

— В такъв случай май ще е по-добре утре да ви чакам не пред болницата, а на паркинга зад библиотеката — подхвърли той. — Няма смисъл да предизвикваме съдбата...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

СРЯДА, 27 ОКТОМВРИ

На сутринта Ники се събуди с кашлица и задръстени дробове. Родителите ѝ сериозно се обезпокоиха от вероятността да е лепнала нещо от Карълайн. Дейвид беше особено разстроен, тъй като именно той беше взел решението за вчерашното посещение на Ники в болницата.

Въпреки старателно изпълнените сутрешни процедури, състоянието ѝ не се подобри. Това доведе до решението детето да не ходи на училище и то беше взето въпреки енергичните му протести. Обадиха се на Алис, която веднага прие да поеме дневните грижи.

Дейвид започна сутрешната си визитация доста притеснен от развоя на събитията у дома. Загубата на толкова много болни през последните седмици също му се отразяваше и в един момент той установи, че буквално се плаши от рутинните срещи с пациентите си. Този път обаче всичко беше наред. Дори Сандра се чувстваше добре.

— Отокът спада — съобщи той, внимателно опипвайки бузата ѝ.

— Усещам — кимна тя.

— А и температурата ви е почти нормална...

— Радвам се, но все още няма да ви питам кога ще бъде изписана — отвърна пациентката.

— Мъдър подход — усмихна се Дейвид. — Има случаи, при които завоалираните въпроси вършат по-добра работа от директните. Но веднага ще ви кажа, че засега оставате тук. Трябва да бъдем стопроцентово убедени, че сме овладели инфекцията.

— Ясно — кимна Сандра и с престорено недоволство добави: — Ще ми направите ли една услуга, след като тъй и тъй трябва да остана тук?

— Разбира се — кимна Дейвид.

— Електрическите моторчета, които управляват положението на това легло, отказаха да работят, а сестрите само вдигат рамене...

— Страхувам се, че този проблем не е нов, но ще направя каквото мога — обеща Дейвид. — Веднага ще потърся хората от службата за техническа поддръжка, защото трябва да се чувстваше удобно.

Повдигна въпроса пред Джанет Колбърн, която завари в стаята на дежурните сестри.

— Не ни е за пръв път — сви рамене тя. — Неколкократно съм се обаждала на техниците, но те заявяват, че нищо не може да се направи. Има един намръщен тип, който само мълчи и сумти, но не върши работа. За съжаление в момента не разполагаме с други свободни легла...

Дейвид разбра, че ще се наложи да говори с Ван Слайк. Другият вариант беше да не звъни в техническата служба, а да се обърне директно към Бийтън. Ситуацията му се стори наистина абсурдна.

Откри Ван Слайк в канцеларията без прозорци.

— Една от пациентките ми се оплаква от неудобното легло — раздражено каза той след като почука и влезе. — Няма ли да предприемете нещо?

— Болницата е купила лоши легла, които са истински кошмар за поддържане — отвърна Ван Слайк.

— И не могат да се поправят, така ли?

— Могат, но след това пак се чупят.

— Искам незабавно да оправите това легло! — отсече Дейвид.

— Ще стане, но като му дойде времето — сбърчи вежди Ван Слайк. — А сега ви моля да ме извините, но имам друга работа.

— Защо сте толкова груб? — изгледа го настоятелно Дейвид.

— Вие ли го казвате? — повиши тон другият. — При това след като нахлувате в канцеларията и ми повишавате тон? Ако имате някакъв проблем, обърнете се към администрацията!

— Точно това ще направя! — вбеси се окончателно Дейвид, затръшна вратата след себе си и тръгна към кабинета на Хелън Бийтън. Но във входния вестибюл зърна фигурата на доктор Пилснър и се спря.

— Бърт, може ли за момент?

Доктор Пилснър се обърна.

Дейвид накратко му описа проблемите на Ники и попита дали не е по-разумно да я поставят на антибиотици. Едва след това забеляза, че

колегата му е разсеян и почти не го слуша.

— Хей, какво има?

— Извинявай, но съм доста обезпокоен от състоянието на Карълайн Хелмсфорд — отвърна доктор Пилснър. — Прекарах цяла нощ до леглото ѝ, едва успях да отскоча до дома за един душ...

— Какво е станало?

— Ела и ще видиш — отвърна Пилснър и започна да се изкачва по стълбите. Дейвид забърза след него.

— Преместихме я в интензивното — промърмори без да се обръща педиатърът. — Кризата е тежка...

Шокиран от чутото, Дейвид обърка крачката си. Как е възможно това, замаяно се попита той и неволно си спомни за поредицата от тежки кризи на своите пациенти.

— Разви бронхопневмония, въпреки че опитах всичко възможно — мрачно добави колегата му.

Не след дълго влязоха в интензивното, Пилснър спря зад вратата да си поеме дъх.

— Страхувам се, че момичето е в септичен шок — промърмори той. — Наложил се принудително поддържане на кръвното налягане, състоянието ѝ е тежко. Дано да не я изпуснем...

Влязоха. Карълайн беше в кома. От устата ѝ стърчеше пластмасова тръбичка, свързана с респиратор, над гърдите ѝ се преплитаха тънките маркучи на системата. Мониторът отчиташе показанията на пулса и кръвното налягане. Дейвид неволно потръпна при вида на поразеното от тежката болест дете. Моментално си представи Ники на това легло, сърцето му пропусна един такт.

Според сестрата, която не се отделяше от Карълайн, в състоянието ѝ нямаше промяна. Доктор Пилснър изслуша краткия рапорт и се насочи към дежурната стая, следван по петите от Дейвид. Едва след като стигнаха там, той прояви интерес към състоянието на Ники и се съгласи да ѝ дадат умерена доза орални антибиотици, като лично предписа вида и начина на вземане.

Дейвид благодари и направи опит да повдигне духа му с няколко ободрителни думи. Отлично знаеше какво преживява колегата му в момента.

Влезе в кабинета си и вдигна слушалката. Искаше да предаде на Анджеला предписанията на педиатъра, а след това щеше да започне

редовните прегледи. В края на разговора ѝ съобщи за състоянието на Карълайн.

— Господи! — ахна жена му. — Нима ще умре?

— Пилснър има сериозни опасения — мрачно кимна той.

— Но Ники вчера беше при нея!

— Знам, няма нужда да ми го напомняш... Но вчера Карълайн беше съвсем добре, дори нямаше температура.

— Няма ли край? — простена Анджела. — Моля те, вземи антибиотиците и отскочи до вкъщи по време на обедната почивка!

— Добре — съгласи се Дейвид.

— Аз ще отида в Бърлингтън, каквато ни беше уговорката — добави тя.

— Значи възнамеряваш да го направиш, а?

— Разбира се. Вече потвърдих пред Калхоун, който преди малко ми се обади да каже, че е разговарял с офицера, който отговаря за веществените доказателства...

— Добре, приятно пътуване — прекъсна я Дейвид и побърза да затвори преди да е казал нещо нелицеприятно. Не можеше да разбере поведението на жена си, особено в такъв момент. Как може да мисли за някакво следствие, когато Карълайн умира, а собствената ѝ дъщеря е в опасност?

— Благодаря, че ми отделихте от времето си — рече Калхоун и се настани на стола пред бюрото на Хелън Бийтън. — Обещах на секретарката ви да бъда кратък и ще ви задам само един-два въпроса.

— Аз също имам въпрос към вас — погледна го право в очите Бийтън.

— Кой ще е пръв? — вдигна вежди Калхоун и извади кутията с пурите си: — Мога ли да запаля?

— Не, тук не се пуши — отрязва го Бийтън. — Мисля, че ще е най-добре първо аз да задам въпроса си, тъй като от отговора ви ще зависи колко дълго ще трае нашата среща...

— Няма проблем, питайте...

— За кого работите? — изстреля в упор Бийтън.

— Въпросът е некоректен — направи гримаса Калхоун.

— Защо, ако мога да попитам?

— Защото моите клиенти имат право на анонимност — отсече Калхоун и отривисто добави: — А сега е мой ред... Доколкото разбрах,

доктор Ходжис е бил чест посетител в този кабинет!

— Разрешете да ви прекъсна — хладно се усмихна Бийтън. — Не виждам смисъл да отговарям на въпросите ви, след като вашите клиенти предпочитат анонимността.

— Решението си е ваше — сви рамене детективът. — Естествено, някои хора ще се запитат защо президентът на една болница не желае да говори за своя предшественик... А други може би ще решат, че знаете кой е убил Ходжис.

— Благодаря, че се отбихте — изправи се на крака Бийтън. — Излишно си хабите дъха. Аз няма да ви кажа нито дума преди да разбера за кого работите. Освен това си имам достатъчно работа и мисля единствено за тази болница. Приятен ден, господин Калхоун.

Детективът бавно се изправи.

— Не знам защо имам чувството, че скоро пак ще се видим — промърмори той.

Напусна административната сграда и слезе в приземието да потърси следващия в списъка си — Върнър Ван Слайк. Завари го в работилницата, приведен над електромоторче за болнично легло.

— Вие ли сте Върнър Ван Слайк?

— Аз съм — безизразно отвърна техникът.

— Казвам се Калхоун и бих искал да поговорим...

— За какво?

— За Денис Ходжис.

— Добре, стига да не обръщате внимание на това, което правя — промърмори Ван Слайк. — Работата е спешна и не мога да я прекъсна.

— Тези легла май ви създават проблеми, а? — подхвърли Калхоун.

— За нещастие е точно така — кимна другият.

— Но защо ги оправяте сам, след като сте началник на отдела?

— Искам да съм сигурен, че ще бъдат ремонтирани както трябва. Калхоун се отпусна на скамейката до тезгяха.

— Имате ли нещо против, ако запаля? — попита той.

— Не — сви рамене Ван Слайк.

— Казаха ми, че пушенето е забранено в цялата болница — ухили се детективът и му поднесе кутията. Ван Слайк се поколеба за момент, после се пресегна, взе една пура и се наведе над пламъчето на запалката.

— Чух, че сте се бил приятел с Ходжис — подхвърли Калхоун.

— Беше ми като баща — кимна Ван Слайк и доволно издуха дима през ноздрите си: — Дори повече от баща...

— Сериозно?

— Ако не беше той, никога нямаше да завърша колеж — продължи другият. — Даваше ми работа в къщата си, често оставах да преспя и сме си говорили надълго и нашироко... Докато със собствения си баща имах сериозни проблеми...

— Така ли? — подхвърли Калхоун, решил че кратките въпроси са добър стимул за събеседника му.

— Баща ми беше голям мръсник — промърмори Ван Слайк, закашля се от пурата и сподавено добави: — Пребиваше ме от бой...

— Защо?

— Почти всяка вечер се прибираше пиян и ме използваше като боксов чувал. Мама не можеше да ми помогне, по простата причина, че той пребиваше и нея...

— А вие двамата не се ли съюзихте срещу този терор?

— Не, мамка му — горчиво промълви Ван Слайк. — Тя постоянно го защитаваше и дори твърдеше, че той ме обича и именно затова ме бие...

— Нещо ми се губи смисълът... — проточи Калхоун.

— На всеки му се губи — язвително отвърна Ван Слайк, после спря подозрителен поглед върху лицето му: — Всъщност, защо по дяволите, ме разпитвате?

— Проявявам интерес към смъртта на Ходжис — кротко отвърна Калхоун.

— След всичкото това време?

— А защо не? — отвърна с въпрос детективът. — Вие например не искате ли да знаете кой го е убил?

— Какво като зная? — сви рамене Ван Слайк. — Да не би да очаквате, че ще отида да му видя сметката? — Направи опит да се разсмее, но отново се закашля.

— Май не сте любител на пурите, а? — подхвърли Калхоун.

Ван Слайк поклати глава и продължи да кашля. Лицето му почервения, краката му се насочиха към близкия умивалник. Когато се върна, поведението му беше друго.

— Мисля, че си побъбрихме достатъчно — отсече той. — Затрупан съм с работа, проклетите легла трябва да бъдат поправени веднага.

— В такъв случай си тръгвам — надигна се от пейката Калхоун. — Имам си едно основно правило: никога да не се натискам там, където съм нежелан. Надявам се, че някой друг път пак ще си поговорим...

— Ще видим — неопределено отвърна Ван Слайк.

Детективът напусна приземието, излезе от сградата и се насочи към центъра по рентгенология отгатък паркинга. Подаде една от картичките си на рецепцията и помоли да бъде приет от доктор Кантор.

— Имате ли насрочена среща? — попита момичето отгатък гишето.

— Не. Предайте му, че искам да го видя във връзка с доктор Ходжис.

— Доктор Денис Ходжис? — погледна го изненадано служителката.

— Същият — кимна Калхоун и махна с ръка към чакалнята: — Ще седна ей там, на едно от креслата...

В продължение на десетина минути оглеждаше вътрешното разположение на просторното фоайе. Тъкмо започна да го харесва и към него пристъпи матрона със строго лице и още по-строга униформа в бяло. Той покорно се изправи и изпълни заповедта ѝ да го последва.

— Разбрах, че искате да говорим за доктор Денис Ходжис — посрещна го на крака доктор Кантор.

— Точно така.

— И за какво по-точно?

— Ще разрешите ли да седна? — невинно го погледна Калхоун.

Кантор махна към един от столовете срещу писалището, без да си направи труда да вдигне купчината медицински журналы, които покриваха седалката. Детективът ги премести и с невъзмутимо лице поиска разрешение да запали.

— Само ако почерпите и мен — внезапно се ухили Кантор. — Уж не пуша, но никога не отказвам авантата...

Запалиха, после Калхоун съобщи, че е нает да открие убицеца на Ходжис.

— Не ми се говори за тоя мръсник! — отсече Кантор.

— Мога ли да попитам защо?

— А защо трябва да говоря?

— Отговорът е очевиден: за да бъде наказан престъпникът...

— Според мен трябва да му дадат медал, защото ни отърва от една гнида!

— Бях информиран, че имате лошо мнение за покойния — невъзмутимо рече Калхоун.

— Меко казано — язвително се ухили Кантор.

— Бихте ли се пояснили?

— Този тип беше известен с пълното си пренебрежение към проблемите на околните...

— Имате предвид всички околни, или само лекарите?

— Главно лекарите — кимна Кантор. — Пет пари не даваше за тях, мислеше единствено за болницата като институция, но без да включва персонала. Отне ни без колебание рентгенологията и патологията, докара ни едва ли не до просяшка тояга. И трябва да ви кажа, че всички до един искахме да се пръждоса по дяволите...

— Бихте ли споменали конкретни имена?

— Разбира се, това не е никаква тайна — кимна Кантор, след това започва да изброява имената на петима доктори, включвайки и себе си.

— Но само вие сте се задържал тук — подхвърли Калхоун.

— В рентгенологията — да... Но само благодарение на предвидливостта си, която ми позволи да създам този нов отдел. Пол Дарнъл също остана, но той е патолог...

— Знаете ли кой уби Ходжис?

Кантор понечи да отговори, но изведнъж се спря.

— Май навлязохме в темата, въпреки че вече обявих нежеланието си да я обсъждаме...

— Същото си помислих и аз, но реших, че сте променили решението си — дружелюбно се усмихна Калхоун. — И така, знаете ли кой уби Ходжис?

— Дори да знаех, едва ли щях да го споделя с вас.

Калхоун издърпа верижката на джобния си часовник, погледна го и рязко се изправи.

— Господи! Извинявам се, но трябва да прекратим този разговор. Имам една спешна среща...

Размаза пурата си в пепелника пред изненадания Кантор, обърна се и излезе. Насочи се тичешком към камионетката си, скочи зад волана и подкара по посока на градската библиотека. Успя да хване Анджеला миг преди младата жена да прекоси пешеходната пътека по обратния път към болницата.

— Извинете за закъснението — подвикна запъхтяно той и отвори дясната врата. — Имах един много приятен разговор с доктор Кантор и замалко да ви изпусна...

— Аз също закъснях — отвърна Анджеला и се настани на седалката. В кабината миришеше на застоял тютюнев дим. — Кантор каза ли ви нещо интересно?

— Положително не е убиецът на Ходжис, но ме заинтригува. Същото мога да кажа за госпожица Бийтън. Тези хора знаят нещо, вече съм абсолютно убеден в това... — Спусна страничното стъкло сантиметър-два и невинно попита: — Ще разрешите ли да запаля?

— Нали това беше поводът да пътуваме с вашия камион? — усмихна се Анджеला.

— Е, нека все пак попитам...

— Мислите ли, че всичко ще бъде наред при тази визита в щатската полиция? Колкото повече мисля за нея, толкова по-нервна ставам. Защото това все пак ще бъде една измама, нали? Аз работя в болницата, но не ми трябва никакви документи за болните, защото съм патолог...

— Не се тревожете за нищо — поклати глава Калхоун. — Обяснил съм на лейтенанта за какво става въпрос, едва ли ще се наложи да отваряте уста.

— Оставям се във вашите ръце.

— Няма да се разочаровате — отвърна Калхоун, после извърна глава да я погледне: — Но имам един въпрос: снощи забелязах добре как реагира съпруга ви... Не искам в никакъв случай да предизвикам скандали между вас. Ще ви призная, че това разследване ми носи огромно удоволствие и затова ви предлагам да намалим тарифата. Това ще помогне, нали?

— Благодаря за загрижеността — отвърна Анджеला. — Но Дейвид ще бъде о кей, стига да се вместим в едноседмичния срок, за

който се договорихме.

Не след дълго спряха пред щатското полицейско управление в Бърлингтън и Анджела отново изпита нервност, въпреки уверенията на Калхоун. Но операцията премина абсолютно безпроблемно, като разговорът водеше предимно Калхоун, а поведението на дежурния офицер беше повече от любезно.

— Защо не направим два комплекта копия? — приятелски му подхвърли детективът.

— Няма проблем — кимна униформеният и вдигна обемистата папка, като преди това старателно нахлузи гумени ръкавици.

Калхоун намигна на Анджела и прошепна:

— Така всеки от нас ще си има копия, нали?

Десет минути по-късно вече крачеха към камионетката.

Анджела се тръшна на седалката и разтвори плика, в който униформеният полицай беше сложил фотокопията.

— Господи, всичко мина толкова лесно! — възкликна с облекчение тя.

— Никога не използвам изрази от сорта „нали ви казах“ — доволно се ухили Калхоун. — Не съм такъв човек...

Тя се засмя. Сега вече можеше да оцени хумора на събеседника си.

— Какво представляват тези документи? — попита той и протегна врат към купчината в ръцете ѝ.

— Копия от приемните формуляри на пациенти, осем на брой.

— Намирате ли нещо необичайно в тях?

— Не мога да кажа — поклати глава младата жена. — Струват ми се съвсем нормални и не виждам нищо, което да ги свързва. Различна възраст и пол, различни диагнози... Фрактура на бедрена кост, пневмония, синусит, гръдни болки, болка в дясната долна част на корема, флебит, инфаркт и камъни в бъбреците... Не знам какво съм очаквала, но това тук ми изглежда съвсем ординерно...

Калхоун запали мотора и се включи в уличното движение.

— Не правете прибързани заключения — посъветва я той.

Анджела върна документите в плика и се загледа навън.

Почти веднага осъзна къде се намират.

— Я почакайте малко — извика тя. — Можете ли да спрете?

Калхоун отби до тротоара.

— Намираме се на две крачки от сградата на Съдебна медицина — поясни тя. — Какво ще кажете, ако се отбием за малко? Главният съдебен лекар направи аутопсията на Ходжис, може би ще научим интересни неща...

— Няма проблем — кимна детективът. — Ще ми бъде приятно да се запозная с него.

Направиха обратен завой, въпреки оживеното движение. Но Калхоун се засмя и каза да не се плаши от нищо. Няколко минути покъсно спряха пред входа на Съдебна медицина. Откриха Уолтър Дънсмор да закусва в барчето и Анджеला му представи Калхоун.

— Ще хапнете ли нещо? — любезно попита патологът.

Двамата си взеха сандвичи от автомата край стената и се настаниха край масата на Уолт.

— Господин Калхоун помага при разследването на убийството — поясни Анджеला. — Дойдохме в Бърлингтън да вземем копия от един доказателствен материал и на мен ми хрумна да проверим дали при вас има нещо ново...

— Едва ли — поклати глава Уолт, замисли се и добави: — Токсикологичната проба беше отрицателна, за високото ниво на алкохол в кръвта вече ви казах... И май това е всичко. Пак ще повторя, че никой от оторизираните органи не проявява особен интерес към случая...

— Разбирам — кимна Анджеला. — А открихте ли нещо повече за онези подкожни петна?

— Не съм се занимавал с тях, просто поради липса на време — призна с въздишка Уолт.

Пътуването по обратния път беше бързо и безпроблемно. Калхоун я остави на паркинга зад библиотеката, където я чакаше колата ѝ.

— Скоро ще ви се обадя — рече той. — И не забравяйте да се държите максимално далеч от всичко, свързано с Ходжис.

— Няма проблеми — отвърна Анджеला, изчака го да потегли и седна зад волана на волвото. Часът беше един и половина.

Влезе в кабинета си и отвори най-горното чекмедже на бюрото. Пусна вътре фотокопията и си напомни да ги вземе след като приключи работа. Уодли отвори междинната врата в момента, в който обличаше бялата си манта. Отново не си направи труда да почука.

— Вече двадесет минути те търся из цялата болница! — ядосано процеди той.

— Бях навън — кратко поясни тя.

— Това го разбрах, тъй като и пейджърът ти не отговаряше!

— Съжалявам, но трябваше да свърша една работа по време на обедната почивка...

— Която ти отне доста повече от един час! — заядливо подхвърли Уодли.

— Може би — кимна тя. — Но аз и без друго оставам доста след работното време, така че лесно ще компенсирам закъснението си. А междувременно помолих доктор Дарнъл да ме замести в случай, че се появи нещо спешно...

— Не обичам, когато моите патолози изчезват посред бял ден! — отсече Уодли.

— Знам това и се съобразявам — запази самообладание младата жена. — Никой не може да ме обвини в несъзнателно отношение към работата. Единственото спешно нещо за днес е евентуалната обработка на хирургически проби, но за тях отговаря друг колега. Освен това се срещнах и разговарях с главния областен патолог.

— Уолт Дънсмор? — присви очи Уодли.

— Можете да му звъннете и да проверите — изгледа го презрително Анджела и изпита дълбоко задоволство от очевидното му объркване.

— Прекалено съм зает за подобни глупости — тръсна глава Уодли. — Това, което ме тревожи, е поведението ти в службата напоследък. Искам да ти напомня, че все още си на изпитателен срок, който скоро изтича...

След тези думи шефът на отделението рязко се завъртя и затръшна вратата след себе си.

Анджела остана неподвижна. Не ѝ харесваше открито враждебното поведение на този човек, но то все пак беше за предпочитане пред гадните му задявки. С въздишка си призна, че между тях вече трудно ще се установят нормални колегиални отношения.

Дейвид приключи с планираните прегледи, напусна кабинета си и неохотно се насочи към стационара. Вече се плашеше от

визитациите, вероятно защото очакваше само неприятни изненади от тях.

Преди да обърне внимание на собствените си пациенти, той реши да провери състоянието на малката Карълайн в интензивното. Завари доктор Пилснър в дежурната стая, изглеждаше съсипан. Карълайн беше зле, на прага на смъртта.

Дейвид мълчаливо се обърна и излезе. Изкачи се един етаж по-горе и влезе в стационара. Визитацията започна добре, пациентите се чувстваха нормално. Но чувството за тревога го обземаше пред всяка нова врата, която трябваше да отвори. И то се оправда — завари Сандра в обезпокоително състояние на духа, въпреки че едва сутринта беше демонстрирала завидна бодрост и остроумие. Сестрите съобщиха, че от известно време насам жената е замаяна и апатична, без желание за контакт. Очите ѝ бяха изгубили блясъка си, а температурата ѝ бавно пълзеше нагоре.

Дейвид направи опит да я въвлече в разговор, но тя почти не реагира. Единственото, което успя да изтръгне от нея, беше оплакването от болки в стомаха — нещо, което му напомни за предишните пациенти, всички завършили зле. При мисълта, че може да изгуби и тази жена, сърцето му рязко ускори ритъма си. Не, това не бива да се случи!

Изтича обратно в дежурната стая и разтвори картоната на Сандра. В него не беше отбелязано нищо съществено, с изключение на загубата на апетит, за която бяха докладвали дневните сестри. Проверката на системите и съдържанието на лекарствата в тях не му донесе нищо съществено — всичко беше точно според предписанията. Лабораторните изследвания също не показваха отклонения. В картоната нямаше нищо, което да оправдае влошаването на общото ѝ състояние и Дейвид започна да си мисли за скоротечен менингит или някакво друго мозъчно възпаление. Именно заплахата от скоротечен менингит го беше накарала да настоява за хоспитализация.

Новият преглед не разкри никакви признаци на мозъчно възпаление, но той за всеки случай поиска пълно изследване на цереброспиналната течност — най-сигурният начин да се открие началната форма на менингит. Още докато течността пълнеше

голямата спринцовка в ръцете на лабораторната сестра той разбра, че съдържанието ѝ ще бъде нормално — това личеше от нейната бистрота. Но за всеки случай нареди спешно изследване. Не след дълго получи резултатите, които бяха в границите на нормалното, също както и кръвната захар.

Апатията напусна Сандра единствено в момента, в който той започна да палпира абсцеса на челюстта ѝ. Болката беше непоносима. Добави нов антибиотик към комбинацията от лекарства в системата, въздъхна и отпусна ръце. Сега му предстоеше най-тежкото — очакването.

След известно време си даде сметка, че присъствието му в отделението вече едва ли е наложително. Излезе от болницата, яхна велосипеда и натисна педалите. Този път не изпита никакво удоволствие от пътуването до дома. Беше притеснен от състоянието на Карълайн, неспокойните мисли за Сандра също не излизаха от главата му. Но всичко това отстъпи на заден план в момента, в който се прибра. Ники се чувстваше по-зле, въпреки антибиотиците, които беше започнала да взема още по обед. Дробовете ѝ бяха напълно задръстени, а температурата ѝ приближаваше тридесет и осем.

Набра телефона на болницата и поиска да го свържат с доктор Пилснър, който продължаваше да дежури край леглото на Карълайн в интензивното.

— Трябва да увеличим дозата — уморено промърмори колегата му, разбрал, че антибиотикът не действа. — А по отношение на дробовете предлагам да минем на някой от миколитичните агенти, в комбинация с бронходилататори...

— Нещо ново около Карълайн? — попита загрижено Дейвид.

— Състоянието ѝ е без промяна — мрачно отвърна доктор Пилснър.

Анджела се прибра чак към седем. Успокоена от състоянието на Ники, което видимо се подобри след респираторната терапия на Дейвид, тя се насочи към банята с намерението да вземе кратък душ. Дейвид я последва.

— Карълайн е зле — мрачно съобщи той.

— Горките ѝ родители, сигурно са съсипани — въздъхна Анджела. — Моля се на Бога да не стане същото и с Ники...

— Имам нов проблем с една от пациентките си — продължи Дейвид. — Опасявам се, че е пипнала същата неизвестна инфекция, която отнесе куп хора в гроба.

Анджела се наведе, главата ѝ изскочи от душ-кабината.

— С каква диагноза я приехте?

— Абсцес на зъба, който реагира много добре на лечението с антибиотици. Но днес следобед се получи рязка промяна в менталното ѝ състояние...

— Загуба на ориентация?

— По-скоро апатия — въздъхна Дейвид. — Знам, че погледнато отстрани, това не означава нищо, но точно по този начин започваха кризите и при предишните ми пациенти.

— Менингит?

— Това беше единственото ми подозрение, въпреки липсата на болки и треска. Направих проба на гръбначномозъчната течност, но тя беше напълно нормална.

— А помисли ли за възпаление на мозъка?

— Да, но то неизменно се появява заедно със силна треска. Въпреки всичко, утре ще поискам и скенер... Разтревожен съм, защото нещата се развиват точно както при пациентите, които изгубих...

— Предполагам, че не си посмял да свикаш консулт — подхвърли Анджела.

— Не съм — въздъхна Дейвид. — Това би означавало отново да ми отнемат пациентката и да я прехвърлят на някой колега. Подозирам, че дори искането за скенер утре ще ми донесе немалко неприятности...

— Това е гаден начин за практикуване на медицина — поклати глава Анджела, изчака го до каже нещо, после подхвърли: — Пътуването до Бърлингтън завърши много добре...

— Радвам се — равнодушно отвърна Дейвид.

— Проблемите ми започнаха след завръщането... Уодли се държи все по-неадекватно и вече открито заплашва да не поднови договора ми...

— Стига бе! — излезе от вцепенението си Дейвид. — Това ще бъде истинска катастрофа за нас!

— Не се безпокой — махна с ръка Анджела. — Не може да ме уволни, просто защото вече съм направила оплакване за сексуален

тормоз. Слава Богу, че тогава отидох при Кантор. Разговорът с него е официално потвърждение на моето оплакване.

— Едва ли — поклати глава Дейвид. — Никога досега не съм допускарал, че нещата могат да стигнат до уволнение!

На вечеря Ники обяви, че не е гладна. Анджела я накара да седне на масата и да хапне само от това, което ѝ харесва. После, както обикновено, започна да я тъпче. Това принуди Дейвид да се намеси и скандалът беше готов. Ники скочи от мястото си и избяга навън с насълзени очи.

Седнаха пред телевизора в дневната, всеки ядосан на другия. Изгледаха новините в пълно мълчание. После Анджела погледна часовника и отбеляза, че времето за лягане на Ники отдавна е отминало. Предложи тя да проведе вечерната респираторна терапия, а през това време Дейвид да измие чиниите. Той мълчаливо се съгласи.

Но жена му се появи в кухнята още преди да беше събрал посудата в умивалника.

— Ники ми зададе въпрос, на който нямам отговор — рече с въздишка тя. — Попита ме кога Карълайн ще се върне у дома...

— А ти какво отговори?

— Казах, че не знам. Просто не посмях да ѝ обясня как стоят нещата...

— Не очаквай от мен да го сторя — отсече Дейвид. — Нека изчакаме поне докато дробовете ѝ се изчистят.

— Добре, ще видя какво може да се направи — кимна Анджела и напусна кухнята.

Дейвид позвъни в болницата някъде около девет. Старшата сестра на етажата му разказа подробно за състоянието на Сандра, в което липсваха драматични промени. Но пациентката отново отказала да се храни и вечерята ѝ останала недокосната.

Анджела се изправи на вратата в момента, в който оставяше слушалката.

— Искаш ли да хвърлиш едно око на документите, които донесох от Бърлингтън? — попита тя.

— Честно казано, те изобщо не ме интересуват — направи гримаса той.

— Благодаря ти за вниманието — обидено го погледна тя. — Мислех, че все пак си на моя страна...

— Имам прекалено много други грижи — отвърна Дейвид.

— Аз бях достатъчно търпелива да те изслушам и си помислих, че би могъл да ми отвърнеш със същото...

— Между двете неща няма нищо общо! — отсече Дейвид.

— Защо говориш така? Нима не знаеш колко съм разстроена от тази афера с Ходжис?

— Мисля, че вече се разбрахме по този въпрос!

— Ясно — кипна Анджела. — Значи важно е само това, което е свързано с твоите проблеми!

— Стига, скъпа! — повиши тон Дейвид. — Честно ще ти кажа, че се чудя как можеш да се занимаваш с Ходжис, когато неприятностите ваят от всички страни! Мисля, че имаш проблем с приоритетите... Докато си правиш разни ненужни екскурзии до Бърлингтън, аз тук предписвам антибиотици на дъщеря ни, а приятелката ѝ умира в интензивното!

— Не мога да повярвам на ушите си! — вдигна ръце Анджела.

— А на всичкото отгоре даваш повод на Уодли да те заплашва с уволнение! — продължаваше да набира скорост гневът на Дейвид. — Защо? Защото пътуването до Бърлингтън е най-важното нещо на света! Сега е Моментът да ти напомня, че евентуалното ти уволнение ще означава пълен крах за семейството ни! Много те моля да го имаш предвид когато отново се гмурнеш в това разследване!

— А ти си мислиш, че си страхотно рационален, нали? — викна Анджела. — Ще ти кажа обаче, че дълбоко се заблуждаваш! Проблемите не се решават с отричането им. Според мен именно твоите приоритети не са наред. Отказваш да ме подкрепиш в момент, в който отчаяно се нуждая от рамото ти. По отношение на Ники също трябва да сме наясно: тя може би нямаше да се разболее, ако не я беше завел при Карълайн преди да се разбере от какво е болно горкото дете!

— Това вече е прекалено! — кресна Дейвид и скочи на крака. В следващия момент успя да се овладее, просто защото си даде сметка, че губи това, с което винаги се беше гордял — самообладанието.

В крайна сметка се стигна до едно от редките в семейството им абсурдни положения: Анджела се възпламеняваше от студеното и съдържано поведение на Дейвид, а той от своя страна ставаше още по-затворен при нервните ѝ изблици. Някъде към единадесет и двамата бяха на прага на изтощението. В крайна сметка Дейвид остана да спи

на дивана в дневната, а жена му шумно затръшна вратата на спалнята след себе си.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ЧЕТВЪРТЪК, 28 ОКТОМВРИ

Дейвид отвори очи и объркано се огледа. Не можеше да разбере къде точно се намира. С цената на доста усилия успя да включи лампата до непознатото легло. Измина цяла минута преди да осъзнае, че се намира в спалнята за гости, после в главата му нахлуха неприятните спомени от предишната вечер.

Стрелките на ръчния му часовник показваха пет без четвърт. Лежеше по гръб, изпитваше чувството, че всеки момент ще повърне. По кожата му пробягваха тръпки, стомахът му се бунтуваше. Надигна се с цената на доста усилия и зашляпа бос към банята, където помнеше че има лекарства срещу разстройство. Глътна едно-две хапчета, налага термометъра и потърси шишенцето с аспирин. Едва след известно време си даде сметка, че има проблеми с преглъщането, точно като част от починалите му пациенти.

Погледна се в огледалото. Дали не съм пипнал тайнствената болест, отнесла толкова хора в гроба? Симптомите определено са същите! Потръпна и измъкна термометъра от устата си. Ръката му леко трепереше. Живачният стълб се беше заковал на тридесет и осем. Изплезе език и внимателно го огледа. Лигавицата беше бледа като кожата на лицето му.

— Спокойно! — заповяда си полугласно той и глътна два аспирина с помощта на чаша вода. Почти в същия момент получи силна тръпка, която го принуди да се хване за умивалника.

Наложи си да разсъждава трезво и започна да оценява това, което ставаше с тялото му. Симптомите определено бяха грипни, идентични с оплакванията на петте болнични сестри, които бяха потърсили помощ в кабинета му. Нямаше причини за истерични заключения.

Погълнал лекарството против разстройство и аспирините, Дейвид реши да последва съвета, който беше дал и на сестрите: върна се в леглото и придърпа завивките до брадичката си. Това помогна и

когато чу дрънченето на будилника в семейната спалня, вече се чувстваше по-добре.

Двамата с Анджеला си размениха изпитателни погледи, после едновременно направиха по една крачка напред и се прегърнаха. Останаха притиснати в продължение на цяла минута.

— Мир? — попита шепнешком той.

Младата жена кимна с глава.

— Мисля, че и двамата сме твърде изнервени...

— На всичкото отгоре май съм лепнал някакъв грип — промърмори той и ѝ разказа за симптомите, с които се беше събудил. — В момента съм по-добре, тревожи ме единствено обилното слюноотделяне...

— Какво имаш предвид? — изгледа го с тревога Анджеला.

— Непрекъснато трябва да преглъщам — поясни той. — Нещо като чувството, което човек изпитва преди да повърне... Но няма проблем, ще се оправя.

— Видя ли Ники?

— Още не.

Приключиха със сутрешните си тоалети и се насочиха към спалнята на детето. Ръсти ги посрещна с обичайната си буйна радост, но Ники не споделяше неговия ентузиазъм. Оказа се, че дробовете ѝ са леко задръстени, въпреки антибиотиците и респираторната терапия.

Анджеला се залови да приготвя закуската, а Дейвид позвъни на доктор Пилснър и му описа състоянието на Ники.

— Мисля, че трябва да я прегледам, при това веднага — беше категоричен педиатърът. — Какво ще кажеш след половин час да се видим пред входа на Спешното?

— Добре — прие Дейвид. — Ще бъдем там. Благодаря за вниманието. — Понечи да затвори, после изведнъж се сети за Карълайн.

— Детето почина — отвърна с въздишка доктор Пилснър. — Стана някъде около три през нощта. Не бяхме в състояние да поддържаме кръвното в минималните граници... Не се мъчи, ако това може да бъде някаква утеха...

Макар и очаквана, тази новина здравата разтърси Дейвид. Повлече се към кухнята да я съобщи на Анджеला.

Жена му пребледня, сякаш всеки момент щеше да припадне. Все пак успя да овладее сълзите си, след което с остър глас се нахвърли върху него:

— Господи, още не мога да повярвам, че позволи на Ники да отиде при нея!

Изненадан от атаката, Дейвид бързо се окопити и гневно повиши тон:

— Но все пак намерих време да отскоча дотук и да ѝ дам антибиотици, нали? — После сърцето му изведнъж се сви от тревога за Ники, гласът му заглъхна.

Изправени един срещу друг, двамата се бореха с раздразнението и страха.

— Съжалявам — първа се овладя Анджела. — Забравих за примирието. Просто съм ужасно разтревожена...

— Доктор Пилснър настоява да прегледа Ники веднага — промърмори Дейвид. — Мисля, че е най-добре да тръгваме...

Малко след това се натовариха на колата и потеглиха за болницата. И двамата внимаваха да не изпуснат нещо пред детето. Познаваха се прекалено добре и съзнаваха, че единственият изход от положението за момента е мълчанието. Но Ники не им обръщаше внимание, тъй като почти непрекъснато кашляше.

Доктор Пилснър ги очакваше на входа на Спешното отделение. Хвана Ники за ръката и забързано я поведе към отделението за прегледи. Дейвид и Анджела мълчаливо го последваха. След десетина минути прегледът приключи и Пилснър ги дръпна настрана.

— Налага се незабавна хоспитализация — отсече той.

— Мислиш ли, че развива пневмония? — тревожно го погледна Дейвид.

— Не съм сигурен, но е напълно възможно — отвърна педиатърът. — Затова не искам да рискувам...

— Аз ще остана с Ники — въздъхна Анджела и извърна глава към мъжа си: — А ти върви, пациентите те чакат...

— Добре — кимна той. — Ако има нещо, веднага ми позвъни на пейджъра...

Тревогата за Ники бързо се отрази и на собственото му състояние. Чувстваше се като парцал. Наведе се да целуне дъщеря си и

да ѝ обещае, че през целия ден ще бъде наблизо. Ники само кимна с глава.

Дейвид поиска шепя аспирина от дежурната сестра, глътна един-два и тръгна към поликлиниката.

— Какво е състоянието на госпожа Хашър? — попита той, зърнал изправилата се на вратата Джанет Колбърн. Бюрото му беше затрупано с болнични картони.

— Зная само това, което е отбелязано в картоната ѝ, а то не е много — отвърна сестрата. — От сутринта насам всички сме заети с подготовката на пациентите с планирани операции...

Дейвид колебливо разгърна картоната на Сандра. Очите му механично потърсиха показанията за температурата. Оказа се, че при последното измерване тя е била малко над тридесет и осем, но без тръпки или признаци на треска. Дежурната сестра беше отбелязала, че пациентката е спала при всички проверки.

От устата му излетя въздишка на облекчение. Дотук добре. Прегледа останалите картони и тръгна на визитация. С изключение на Сандра, всички останали пациенти се чувстваха нормално.

Влезе в стаята и установи, че пациентката продължава да спи. Подутината на челюстта ѝ изглеждаше без промяна. Хвана я за рамото и леко я разтърси. Тя не реагира и той я повика на глас, усилвайки натиска.

В крайна сметка жената се размърда. Ръката ѝ покри лицето, от устата ѝ излетя тих стон. Очите ѝ леко се отвориха, но веднага си пролича, че не вижда нищо. Беше напълно дезориентирана.

Дейвид си наложи спокойствие, взе кръв за анализ и я изпрати в лабораторията. После се зае с обстоен преглед, концентрирайки вниманието си главно върху състоянието на белите дробове и централната нервна система.

Малко по-късно от дежурната стая го уведомиха, че резултатите от кръвната проба са готови. Оказа се, че всичко е наред, включително броя на червените кръвни телца. Нивото на белите беше значително снижено — ясен знак, че антибиотиците се бяха преборили с абсцеса. Значи виновник за сегашното ѝ клинично състояние не можеше да бъде инфекцията. Същевременно обаче белите дробове даваха всички признаци за начало на пневмонален процес. Това отново го накара да допусне някакви проблеми с имунната система на пациентката.

Отново се беше изправил пред вече познатата тройка от симптоми, засягащи централната нервна система, чревния тракт и кръвта. Това несъмнено означаваше нещо, но той нямаше представа точно какво.

Потръпна и неволно се запита каква трябва да бъде следващата му стъпка. Животът на една тридесет и четиригодишна жена висеше на косъм, но той се страхуваше да свика консулт. Отчасти заради забраната на Кели, отчасти и поради факта, че при три предишни случая с подобни симптоми, консултите не бяха довели до нищо. На всичкото отгоре му бяха отнели Ейкинс, а лабораторните тестове не даваха никакви резултат. Не знаеше какво да прави.

— Шок в стая 216! — извика една от дежурните сестри и токчетата ѝ затракаха по мозайката на коридора. Дейвид се изправи и хукна натам. 216 беше стаята на Сандра.

Пациентката се беше извила като дъга, крайниците ѝ се разтърсваха от спазми с такава сила, че цялото легло подскачаше. Заповедта на Дейвид за транквилизатор беше изпълнена светкавично, спринцовката легна в разтворената му длан. Иглата потъна във вентила на системата, конвулсиите престанаха почти веднага. Безжизненото тяло на Сандра се просна върху чаршафите.

Дейвид седна на столчето и закова поглед върху успокоеното лице на болната. Имаше чувството, че съдбата го беше наказала. Пристъпът дойде точно в момента, в който напразно беше напъвал ума си да открие подходящото лечение за тази жена. Гневът го накара да действа. Скочил на крака, той започна да издава кратки и отривисти заповеди. Предишните резултати вече нямаха никакво значение. Разпореди се за всичко, което можеше да направи: консулт, пълна кръвна картина, рентген и дори черепно-мозъчен скенер. Беше твърдо решен да разбере какво е заболяването на Сандра Хашър.

Същевременно взе необходимите мерки срещу нова и вероятно фатална криза — заповяда пациентката да бъде незабавно прехвърлена в реанимацията, където да поставят под контрол всички жизнени функции на организма.

Половин час по-късно трансферът беше факт. Дейвид лично беше бутал количката към помещенията на реанимацията, разположени на същия етаж. Насочи се към дежурната стая, тъй като искаше разпорежданията му да бъдат вписани в журнала. Зърна Ники

в едно легло точно срещу писалището и рязко се закова на място. Изобщо не беше очаквал детето му да се окаже в интензивното. Какво може да означава това?!

Миг преди да се втурне натам, една ръка легна върху рамото му.

— Знам, че си изненадан — промълви доктор Пилснър. — Но няма причини за тревога. Преместих дъщеря ти в реанимацията просто за всеки случай. Тук работят най-опитните сестри, които могат да се справят с респираторни проблеми от всякакъв вид.

— Сигурен ли си, че е наложително? — нервно преглътна Дейвид. От опит знаеше, че обстановката в интензивното отделение се отразява зле върху психиката на пациентите.

— Нека приемем, че го правим за нейно добро — въздъхна доктор Пилснър. — Една предохранителна мярка, която ще отменя веднага, след като това стане възможно...

— Добре — въздъхна Дейвид. Бързият ход на събитията му докара лек световъртеж.

Отскочи при Ники, решил да напише разпорежданията си по-късно. С облекчение установи, че обстановката съвсем не й действа толкова потискащо, колкото на самия него.

Върна се в дежурната стая и седна зад бюрото. Една от сестрите го потупа по рамото в момента, в който приключваше с писането.

— Някой си господин Кели настоява да ви види — рече тя. — Чака ви в трапезарията.

Дейвид усети стягане в коремните мускули. Знаеше за какво го търси Кели, но нямаше никакво желание веднага да хукне към трапезарията. Довърши писмените си разпореждания, предаде ги в ръцете на старшата сестра и едва тогава тръгна да види Кели.

— Много съм разочарован! — посрещна го на крака администраторът. — Току-що ми се обадиха от счетоводството и...

— Я почакайте! — гневно вдигна ръка Дейвид. — Имам пациентка в критично състояние и изобщо не ми е до тъпи пререкания. За момента стойте по-далеч от мен, когато имам възможност ще ви се обадя!

Изгледа заплашително смаяния мъж, после се завъртя кръгом и напусна трапезарията.

— Почакайте за момент, доктор Уилсън — окопити се със закъснение Кели.

Дейвид рязко се завъртя, направи един скок по посока на Кели и го сграбчи за ризата. Онзи уплашено се дръпна, успя да се отскубне и се отпусна върху един от фотьойлите.

— Искам да се разкараш оттук, при това веднага! — изръмжа младият мъж и тикна юмрук под носа на Кели. — В противен случай изобщо не отговарям за последиците! Ясно ли е?

Кели преглътна, но устата му остана затворена. Способността му да говори се възвърна едва когато Дейвид затваряше вратата след себе си.

— Ще се оплача по-нагоре! — извика той.

— Направи го! — подхвърли през рамо Дейвид и продължи по посока на интензивното. Спря да си поеме дъх едва в дежурната стая. С разтуптяно сърце се запита докъде би стигнал, ако Кели беше дръзнал да му се противопостави. Не получи отговор на този въпрос, тъй като в стаята надникна една от дежурните сестри.

— Доктор Уилсън, на другия телефон ви очаква доктор Мизлих, когото наредихте да търсим...

— Съпругът ми преподава в колежа — поясни Мадлин Ганън, забелязала любопитния поглед, с който Калхоун оглеждаше отрупаните с книги лавици. — Води курсовете по драма и английска литература.

— С удоволствие бих си поговорил с него — рече детективът. — Чета много пиеси, които след като излязох в пенсия май се превърнаха в основното ми хоби. Особено ми допада Шекспир.

— На какво дължа посещенията ви? — дипломатично го подсети Мадлин. Съдейки по външния вид на Калхоун, тя безпогрешно отгатна, че мъжът ѝ Бърнард едва ли ще бъде възхитен от евентуален разговор с него.

— Разследвам убийството на доктор Денис Ходжис — отвърна Калхоун. — Вероятно вече знаете, че неотдавна откриха тялото му...

— Да, това беше много неприятна история — кимна Мадлин.

— Разбрах, че известно време сте била негова служителка...

— Ако под „известно време“ имате предвид тридесет години — да — кимна жената.

— Харесвахте ли работата си?

— Е, и в нея имаше добри и лоши моменти, като при всяка работа — отвърна жената. — Доктор Ходжис беше човек с открит и импулсивен характер, който в един момент можеше да крещи като луд, а в следващия да прояви изненадваща деликатност и разбиране... Аз го харесвах и ненавиждах едновременно, но при новината за откриването на трупа изпитах чувство на дълбоко отчаяние. През цялото време се бях надявала, че просто му е дошло до гуша от всичко тук и е заминал за Флорида... Всяка зима се канеше да замине на юг, при хубавото време...

— Имате ли ли представа кой го е убил? — попита Калхоун, напразно оглеждайки се наоколо за пепелник.

— Не — поклати глава Мадлин. — И ако трябва да бъда откровена докрай ще кажа, че никой от хората, които докторът имаше навика да вбесява, не би сторил подобно нещо. Точно както и Ходжис никога не би изпълнил многобройните си закани към тях...

— Кого по-точно е заплашвал? — вдигна вежди Калхоун.

— Май всички, които имат отношение към управлението на болницата — засмя се Мадлин. — Плюс началника на полицията, президента на местната банка и собственика на бензиностанцията „Мобил“. Списъкът е безкраен... 20. фатално лекарство — А защо Ходжис е имал отрицателно отношение към новата болнична управа?

— Главно заради отношението ѝ към пациентите му. По-скоро към бившите му пациенти... Доктор Ходжис изостави практиката си на два пъти — веднъж след като пое функциите на административен директор, и втори път — след появата на КМВ. Но той не беше разстроен от този факт, тъй като съзнаваше, че болницата се нуждае от бизнеса със здравно-осигурителните вноски. Но после стана така, че бившите му пациенти започнаха да се оплакват от качеството на здравното обслужване в КМВ и пожелаха той отново да ги поеме като личен лекар. Това, разбира се, не беше възможно, тъй като осигуровките им вече бяха в КМВ...

— Всичко това ме насочва на мисълта, че Ходжис сигурно е бил недоволен от КМВ — подхвърли Калхоун, после побърза да попита дали може да пуши. Мадлин отговори отрицателно, но в замяна на това предложи да му направи кафе. Той прие и я последва в кухнята.

— Докъде бях стигнала? — погледна го объркано тя докато слагаше чайника на печката.

— Аз ви споменах за евентуалното недоволство на Ходжис от работата на КМВ...

— О, да. Той наистина беше недоволен от КМВ, но се ядосваше и на болничната управа, която безропотно приемаше всички условия на фонда. Освен това продължаваше да се счита за важна фигура в тези неща...

— От какво по-точно беше недоволен?

— От много неща — въздъхна Мадлин. — От лечението на пациентите в Спешното отделение, или по-скоро от липсата му. Хората бяха лишени от възможността да ходят в болницата при появата на дребни оплаквания, просто защото ги караха да си плащат. Други пък не можеха да постъпят на стационарно лечение по свое желание. В деня, в който изчезна, той беше силно разстроен от смъртта на бивш свой пациент, фактически няколко от неговите пациенти вече бяха починали. Добре помня това, тъй като той беше бесен и проклинаше на висок глас лекарите на КМВ, които морят пациентите му. Обвиняваше ги в некадърност, която се подхранва именно от КМВ...

— Помните ли името на починалия пациент в този ден? — присви очи Калхоун.

— Е, вие — искате чудеса от мен — усмихна се Мадлин и му напълни чашата с кафе. Той си сложи три лъжички захар и добави солидно количество сметана.

— Я почакайте! — спря се изведнъж жената. — Май наистина си спомням... Казваше се Кларк Дейвънпорт. Да, да. Точно така...

Калхоун извади копията на документите от Бърлингтън и забързано ги прелисти.

— Ето... Кларк Дейвънпорт, диагноза счупена бедрена става...

— Точно това е той — кимна Мадлин. — Бедният, паднал от стълба докато се опитвал да свали малко котенце от дървото в градината си.

— Защо не хвърлите един поглед? — подаде ѝ купчината листове Калхоун. — Може би ще откриете и други познати имена...

Жената пое документите и ги прелисти.

— Помня ги до един — кимна тя. — фактически това са пациентите, за които се ядосваше Ходжис. Всички те са мъртви...

— Значи трябва да има някаква връзка — промърмори Калхоун, докато прибираше листовите обратно.

— Доктор Ходжис беше ядосан на болничната управа и заради нападенията на паркинга — подхвърли Мадлин.

— Това пък защо?

— Защото според него тя трябвало да предприеме далеч по-енергични мерки, а не да се ограничава с медийно мълчание по зачестилите инциденти. Докторът беше убеден, че нападателят е пряко свързан с болницата.

— Имал ли е предвид конкретно име?

— Споменаваше, че знае кой е той, но така и не го каза пред мен...

— А дали го е споделил с жена си? — присви очи Калхоун.

— Възможно е — кимна след кратък размисъл Мадлин.

— Известно ли ви е дали е отправял конкретни обвинения към някого?

— Нямам представа. Но знам, че се канеше да повдигне въпроса пред Уейн Робъртсън, макар че двамата не се понасяха. Всъщност, в деня на изчезването си той беше планирал среща с шерифа...

— Осъществена ли беше тази среща?

— Не. Преди обед му съобщиха за смъртта на Кларк Дейвънпорт и вместо да отиде при Робъртсън, той ме накара да му уредя делови обяд с доктор Бари Холстър, специалист по лъчева терапия. Помня името на Дейвънпорт именно защото то беше причината за организирането на тази среща.

— Защо Ходжис е пожелал да се срещне с доктор Холстър?

— Защото именно той беше осъществил програмата по лечението на Кларк Дейвънпорт.

Калхоун остави чашата на масичката и стана на крака.

— Много съм ви благодарен за помощта — рече с усмивка той.

— Възхитен съм както от кафето, така и от отличната ви памет...

Лицето на Мадлин Ганън поруменя от похвалата.

Анджела приключи с текущата работа и вдигна някакво специализирано списание от масичката. До обедната почивка оставаха броени минути. Телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката.

— Радвам се, че ви хванах — прозвуча гласът на главния съдебен лекар.

— Така ли? — учуди се тя.

— Случи се нещо изключително и виновник за него сте вие — рече тържествено Уолт.

— Какво е то?

— Всичко стана благодарение на вчерашното ви неочаквано посещение. Защо не отскачите да се видим?

— Кога?

— Веднага — рече Уолт.

Анджела усети как любопитството ѝ се пробужда.

— Кажете все пак за какво става въпрос — подхвърли тя.

— По-скоро ще ви го покажа — остана загадъчен патологът. — Става въпрос за нещо уникално, което мисля да представя на годишния конгрес на патоанатомите. А вас ще запозная с него веднага, считайте го за част от научната си работа...

— Много ми се иска да разбера за какво става въпрос — призна Анджела. — Но имам проблеми с доктор Уодли. Напоследък отношенията ни са доста обтегнати...

— О, забравете за Уодли! Ей сега ще му звънна един телефон. Става въпрос за нещо от изключително значение.

— Говорите така, че няма как да ви откажа — въздъхна Анджела.

— Точно това е целта на занятието — засмя се Уолт.

Анджела грабна палтото си и тръгна към изхода. По пътя надникна в кабинета на Уодли, но той не беше там. От секретарката научи, че докторът е отскачил до „Айрън Хорс“ да похапне и едва ли ще се върне преди два. Отби се при Пол Дарнъл и го помоли да я замести в случай на нужда, като му спомена, че ще бъде при главния патолог на щата.

Преди да напусне сградата отскачи до интензивното при Ники. С удоволствие установи, че дъщеря ѝ се чувства много по-добре и настроението ѝ е отлично.

Разстоянието до Съдебна медицина в Бърлингтън взе за рекордно кратко време.

— Браво — погледна я с уважение Уолт, направил кратка справка с часовника си. — Каква марка е спортната ви кола?

— Признавам, че основна причина за бързата ми поява е любопитството — усмихна се Анджела. — Но веднага ви предупреждавам, че времето ми е малко...

— Не ни трябва много време — рече Уолт и я поведе към един от микроскопите. — Погледнете в окуляра.

Анджела се подчини. Пред очите ѝ се разкри спесимен от човешка кожа, обсипана с малки черни точки.

— Досещате ли се какво е това?

— Мисля, че да — кимна тя. — Кожата, която открихме под ноктите на Ходжис.

— Точно така. Виждате ли овъглените зони?

— Да.

— Много добре. А сега погледнете това...

Анджела вдигна глава от микроскопа и пое снимката, която ѝ подаваше главния патолог. — фотомикрография, получена от сканиране с електронен микроскоп — поясни той. — Тук черните точки вече не приличат на овъглена плът, нали?

Анджела напрегна взор и скоро установи, че Уолт е абсолютно прав.

— А сега хвърлете едно око на това — продължи патологът и ѝ подаде една компютърна разпечатка. — Резултат от изследвания на молекулно ниво, направени със спектрофотометър. Прибягнах до поставяне на гранулите в киселинна среда и внимателното им изследване след това... Заключение е категорично: тук не става въпрос за овъглена тъкан.

— А за какво тогава? — любопитно го погледна Анджела.

— Става въпрос за комбинация от редки метали — тържествуващо обяви Уолт. — Хром, кобалт, кадмий и олово.

— Прекрасно — кимна младата жена. — Но бихте ли ми обяснили какво точно означава това?

— В началото и аз бях объркан — кимна патологът. — Дори си помислих, че молекулярният спектрофотометър се е повредил. Но после ме осени прозрението — тук става въпрос за татуировка!

— Сигурен ли сте? — изгледа го с недоверие Анджела.

— Абсолютно. Всички изброени редки метали участват в съставката на мастилата, които се използват за татуиране.

Анджела моментално се зарази от ентузиазма на колегата си. С помощта на модерната наука бяха разкрили една важна улика, която щеше да ги отведе до личността на убиеца. Той има татуировки, част

от които положително са били увредени при убийството. Прииска ѝ се час по-скоро да сподели новината с Дейвид и Калхоун.

Върна се в Бартлет и почти тичешком се насочи към кабинета на Пол Дарнъл, който я посрещна с видимо притеснение.

— Уодли е бесен, че си напуснала града — уведоми я с печален глас той.

— Че откъде знае? — учуди се Анджела.

— Според мен те шпионира — въздъхна колегата ѝ. — Нямам друго обяснение. Появи се тук само петнадесет минути след като ти тръгна...

— Казаха ми, че обядва в кръчмата...

— Всички мислеха така — сви рамене Дарнъл. — Но когато нахлу тук, директно попита дали си напуснала Бартлет. Нямахме как да го излъжа и му казах...

— А каза ли му, че съм при главния патолог на щата? — присви очи Анджела.

— Да.

— Значи всичко е наред. Благодаря, че ме предупреди...

Минута след като се настани зад бюрото си на вратата се появи секретарката с новината, че доктор Уодли я вика в кабинета си.

Лош знак, рече си тя. Никога досега Уодли не беше прибягвал до посредници.

Завари го зад бюрото, в очите му имаше хлад.

— Разбрах, че искате да ме видите — промълви Анджела.

— Точно така — кимна Уодли. — Искам да ви съобщя, че сте уволнена. Ще ви помоля да си съберете нещата и да напуснете веднага, тъй като присъствието ви тук деморализира останалите служители.

— Не мога да повярвам! — прошепна Анджела.

— Ваш проблем — студено я изгледа Уодли.

— Ако причината за решението ви е моето отсъствие по време на обедната почивка, трябва да ви кажа, че отскочих до Съдебна медицина в Бърлингтън по молба на главния щатски патолог. Въпросът беше спешен...

— Началник на това отделение съм аз, а не доктор Уолтър Дънсмор — отсече Уодли.

— Но той каза, че ще ви се обади! — отчаяно извика Анджела. — Направил е важно откритие във връзка с трупа, който намериха в

дома ми! — Забързаните ѝ обяснения не направиха никакво впечатление на Уодли. — Нямахте ме малко повече от час! — добави умолително тя.

— Не приемам никакви извинения — все така хладно отвърна шефът ѝ. — Вчера ви предупредих, но вие очевидно не сте приела думите ми насериозно. Демонстрирате предизвикателно неподчинение, към което бих добавил и неблагодарност.

— Неблагодарност ли? — избухна Анджела. — А за какво поточно трябва да ви благодаря? Може би за поканата да отскочим до Маями и да се радваме на слънцето и пясъка? Или за начина, по който ме опипвахте? Чуйте ме добре, доктор Уодли: ваше право е да ме уволните, но ви предупреждавам, че ще заведа дело за сексуален тормоз! Както срещу вас лично, така и срещу болничната управа!

— Много страшно, няма що — усмихна се презрително Уодли. — Това е най-добрият начин да станеш за смях пред целия град!

Анджела се втурна към вратата. Секретарката предвидливо предпочете да се отдръпне от пътя ѝ. Личните ѝ вещи бяха изненадващо малко, повечето неща в кабинета ѝ принадлежах на болницата. Събра си багажа в един платнен сак и бързо се насочи към изхода. Не желаше да разговаря с никого, просто защото не беше сигурна дали нервите ѝ ще издържат. Беше твърдо решена да лиши Уодли от удоволствието да види сълзите ѝ.

Първата ѝ мисъл беше да хукне към кабинета на Дейвид, но после промени намеренията си. Изпита страх от реакцията му, особено след снощния скандал. Не би могла да понесе нов спор, при това в болницата. Излезе навън, скочи в колата и подкара.

Очуканият пикап на Калхоун беше паркиран пред библиотеката и това я накара рязко да натисне спирачките. Спря волвото до него и реши да потърси вътре собственика му. Спомни си, че Калхоун беше споменал за познанството си с някого тук...

Откри детективът да чете на терасата, издадена над зелените площи.

— Господин Калхоун?

Той вдигна глава, на лицето му се появи усмивка.

— Появявате се точно навреме. Имам новини за вас...

— Страхувам се, че и аз имам новини за вас — въздъхна младата жена. — Защо не дойдете у дома?

— С удоволствие.

Анджела се прибра и влезе в кухнята да сложи вода за кафе. Няколко минути по-късно в алеята влезе и очуканият пикап.

— Кафе или чай? — попита тя след като Калхоун се появи в кухнята.

— Каквото пиете вие — отвърна той.

Анджела запари чай и потърси бурканчето с мед, който използваше за подсладител.

— Днес се прибирате необичайно рано — подхвърли Калхоун.

Това беше достатъчно, за да отприщи емоциите ѝ. Седна на стола, отпусна глава между дланите си и заплака. Калхоун не реагира, очевидно озадачен от реакцията ѝ. Обади се едва когато първият пристъп отмина и риданията преминаха в тихо хълцане.

— Съжалявам — промърмори той. — Не знам какво направих, но въпреки това се извинявам...

Анджела мълчаливо пристъпи напред, прегърна го и опря глава на масивното му рамо. Той непохватно я притисна към себе си, изчака риданията ѝ да затихнат и я попита какво е станало.

— Май вместо чай ще изпия чаша вино — промърмори тя.

— Тогава и аз няма да откажа една бира — бързо реагира детективът.

Настаниха се на кухненската маса и Анджела му разказа за уволнението си. Не пропусна да го запознае и с тежките последици от това за семейството.

Калхоун се оказа добър слушател, освен това притежаваше дарбата да казва точно това, което трябва и което се очаква от него. Скоро Анджела се почувства по-добре и разговорът се прехвърли върху проблемите на Ники. Детективът спомена за разследването си едва когато беше убеден, че всички останали теми са изчерпани.

— Имам известен напредък, но вие може би вече не проявявате интерес — промърмори той.

— Напротив — увери го тя и опря кърпичката до очите си. — Разкажете ми всичко.

— На първо място разкрих каква е връзката между осемте пациента, чиито формуляри за постъпване е носил във фаталната вечер Ходжис. Всички са били негови пациенти преди да бъдат прехвърлени

към КМВ, всички са починали сравнително скоро. Вероятно именно това е разгневило Ходжис.

— Кого е обвинявал той? — попита Анджела. — Болницата, или КМВ?

— Добър въпрос — кимна Калхоун. — Доколкото успях да разбера от някогашната му секретарка, гневът на Ходжис е бил насочен и към двете институции, но с превес към болничната управа. В това има логика, тъй като е продължавал да счита болницата за свое творение и е приемал далеч по-болезнено грешките там.

— Това ще ни помогне ли да открием кой го е убил?

— Вероятно не, но мозайката продължава да се запълва — отвърна с лека въздишка Калхоун. — Открих и още нещо: по всяка вероятност Ходжис е знаел самоличността на човека, извършващ нападенията на паркинга. И е бил уверен, че този човек е свързан с болницата...

— Виждам накъде биете — кимна Анджела. — Ако нападателят е знаел за подозренията на Ходжис, той е имал всички основания да го премахне. Казано иначе — нападателят и убиецът вероятно са едно и също лице...

— Точно така — кимна детективът. — Лицето, което направи опит да убие и вас...

— Моля ви, не ми напомняйте — потръпна Анджела, после се овладя и тръсна глава: — Аз също открих нещо важно за тази личност и мисля, че то ще помогне на разследването. По кожата му има татуировки.

— Как разбрахте това? — любопитно я погледна Калхоун. Тя му обясни причината, поради която беше отскочила до Бърлингтън и добави, че според дълбокото убеждение на Уолтър Дънсмор, Ходжис е успял да издере част от татуировката на своя убиец.

— Пресвети Боже! — възкликна детективът. — Това ми харесва! Много ми харесва!

По някое време се обади една от дежурните сестри на втория етаж и се оплака от вече познатите грипни симптоми. Дейвид веднага пожела да я прегледа. Когато се появи в кабинета му, жената остана доста стресната от факта, че този млад лекар не я накара да му опише

какво чувства, а го направи вместо нея. Но това беше лесно, тъй като нейните симптоми се оказаха абсолютно идентични с неговите, само малко по-изострени. Стомашно-чревните ѝ смущения отказваха да реагират на обичайните медикаменти, а температурата ѝ беше малко под тридесет и осем.

— Усещате ли обилно слюноотделяне? — попита Дейвид.

— Да — кимна сестрата. — Никога досега не съм имала подобно нещо.

— Аз също — призна с лека въздишка той. В себе си обаче изпита леко облекчение от факта, че неразположението му беше далеч по-леко от оплакванията на тази жена. Изпрати я у дома и нареди поемането на много течности, заедно с антипиретици по избор.

Скоро след това приключи с прегледите и се насочи към болничното крило за обичайната визитация. На няколко пъти през деня беше отскачал до Ники и Сандра и по тази причина не очакваше изненади.

Ники го зърна на вратата на интензивното, лицето ѝ светна. Благодарение на антибиотиците и респираторната терапия, в състоянието ѝ беше настъпило рязко подобрене. Вече не я свърташе в леглото и сестрите негласно ѝ бяха позволили да шета напред-назад из цялото отделение. Дейвид с облекчение научи, че изписването ѝ беше определено за другия ден.

Състоянието на Сандра обаче беше тежко и продължаваше да се влошава. Не беше излязла от комата, въпреки спешния консулт. Хаселбаум обяви, че в организма ѝ няма инфекциозни вируси, а онкологът само сви рамене, признавайки, че нищо не може да направи. Същевременно продължаваше да твърди, че лечението на меланомата ѝ е протекло напълно успешно. От операцията на бучката на бедрото, отстранена заедно със съответните лимфни възли, бяха изминали цели шест години.

Дейвид седна зад бюрото в дежурната стая и отново разгърна болничния картон на Сандра. На мозъчния скенер не личаха никакви отклонения — нямаше тумори, нямаше огнища на възпаление. Потърси лабораторните анализи, които беше поръчал. Част от тях още не бяха готови, но в това нямаше нищо необичайно, тъй като беше наредил посявка на всички телесни течности, а това изискваше време. Въпреки заключението на вирусолога, той искаше пълен лабораторен

анализ на телесните течности, за да бъде сигурен, че в тях няма никакви остатъци от вируси. Този анализ се правеше със сложна и скъпа техника, въведена съвсем неотдавна.

Но на практика не знаеше какво да прави. Вече започваше да мисли, че единствената алтернатива е да премести пациентката в някоя от големите университетски болници на Бостън. Това обаче едва ли беше възможно, тъй като КМВ без съмнение щеше да се противопостави на допълнителните разходи.

Вратата се отвори и рамката се изпълни от внушителната фигура на Чарлс Кели. Появата му в интензивното беше изненада за Дейвид, който отлично знаеше, че чиновниците не обичат да се навъртат из помещенията, където се лекуват тежко болни. Обикновено си стояха в уютните кабинети, където пациентите са само една абстракция.

— Надявам се, че не ви безпокоя — промърмори с обичайната си безочлива усмивка Кели.

— Напоследък само това правите — сбърчи вежди Дейвид.

— Съжалявам, ако и сега е така — продължи невъзмутимо онзи.

— Но имам новини за вас: считано от този момент нататък, вие сте свободен от всякакви задължения към болницата!

— Искате да кажете, че ми отнемате лечението на Сандра Хашър? — изглежда го с неразбиране Дейвид.

— И не само на нея — разшири се усмивката на Кели. — Вие сте уволнен и вече не представлявате КМВ.

Дейвид зяпна от изненада и не успя да реагира на Кели, който игриво му помахаше с ръка и затвори вратата след себе си. В следващия миг скочи на крака и изтича в коридора.

— Ами пациентите ми? — извика той.

— Оставете тази грижа на КМВ — отвърна през рамо Кели, без дори да поглежда назад.

— Окончателно ли е това решение? — пожела да узнае Дейвид.

— Или временно, до събирането на комисията по професионална етика?

— Оканчателно е, приятелю — отвърна все така небрежно Кели и започна да се спуска по стълбите.

Дейвид остана в коридора напълно замаян. Съзнанието му отказваше да приеме това, което чуха ушите му. Изминаха няколко минути преди да се раздвижи по посока на трапезарията и да рухне на

креслото, в което едва тази сутрин беше бутнал Кели. Каква катастрофа, Господи, тежко въздъхна той. Не можеше да повярва, че първата му самостоятелна работа като лекар беше продължила едва четири месеца. В главата му бавно се оформиха мисли за неизбежните последици на уволнението върху живота на семейството, ръцете му затрепераха. Не знаеше как ще съобщи новината на Анджеला. По ирония на съдбата едва снощи я беше предупредил да не поставя под заплаха собствената си работа. А сега какво стана? Уволниха него!

Вдигна глава точно навреме, за да види жена си на входа на интензивното. За момент остана неподвижен, страхувайки се от срещата. После тръсна глава, стана от стола и се насочи натам. Анджеला се беше привела над леглото на Ники и той мълчаливо се изправи от другата страна. Тя само го стрелна с очи.

— Ще мога да се видя с Карълайн след като изляза, нали? — попита детето.

Дейвид и Анджеला си размениха безпомощни погледи.

— Сигурно тя отдавна си е отишла — продължи Ники.

— Така е — кимна Анджеला.

— Ура, Карълайн е изписана! — светнаха очите на детето. — Значи скоро ще се видим!

— Чакай първо да изпишат и теб — подхвърли Дейвид. — Междувременно може би ще имаш едно посещение от Арни...

Ники моментално се намръщи и отказа да разговаря. Родителите ѝ веднага разбраха, че престоят в интензивното все пак беше взел своето. Още една причина да се въздържат от лошите новини за Карълайн.

Сторили каквото могат за повдигане духа на детето си, двамата напуснаха отделението. По негласно споразумение си разменяха реплики, свързани единствено със състоянието на Ники. Бяха единомдушни, че душевното ѝ равновесие ще се възстанови в момента, в който напусне интензивното.

Анджеला седна зад волана на волвото, а Дейвид яхна колелото си. Тя караше бавно, просто за да се приберат у дома едновременно. Когато това стана, двамата се насочиха към дневната да гледат вечерните новини. По някое време Дейвид се размърда на дивана и притеснено прочисти гърлото си.

— Страхувам се, че имам лоши новини — дрезгаво рече той. — Днес следобед ме уволниха... — Видя шокираното лице на жена си и побърза да отмести очи. — Съжалявам... Не знам какво да ти кажа... Вероятно не ме бива за доктор...

— И мен ме уволниха, Дейвид — прошепна Анджеела и стисна ръката му, безжизнено отпусната върху облегалката на дивана.

— Какво?! — стреснато я погледна той.

Тя само кимна с глава.

Той я привлече към себе си и двамата дълго останаха така, плътно притиснати един в друг. Не знаеха дали да плачат, или да се смеят.

— Каква бъркотия, Господи — промърмори най-сетне той.

— Какво съвпадение — добави тя.

Размениха си подробностите, Анджеела спомена за откритието на Уолт и за кратката си среща с Калхоун.

— Според него татуировката ще облекчи следствието и убиецът скоро ще бъде открит — завърши тя.

— Това е хубаво — разсеяно кимна Дейвид. Той все още не одобряваше участието на жена си в тази история, въпреки бурния ход на събитията през изминалия ден.

— Калхоун също имаше интересни новини — добави Анджеела и сбито предаде хипотезата на детектива, според която нападателят на паркинга и убиецът вероятно ще се окажат едно и също лице.

— Интересно — промърмори Дейвид, но даде да се разбере, че мислите му са другаде. Вече започваше да се пита как ще посрещнат неотложните нужди на семейството си.

— Калхоун е открил връзката между болните, чиито приемни формуляри е носил Ходжис в деня на убийството си — продължаваше Анджеела. — Оказа се, че всички те са починали и Ходжис е бил бесен от този факт...

— Какво искаш да кажеш с това „бесен“? — внезапно се пробуди интересът на Дейвид.

— Искам да кажа, че смъртта им е била неочаквана за него. Преди да бъдат прехвърлени към КМВ, той е бил техният лекуващ лекар и всички са били живи... Според Калхоун Ходжис е бил убеден, че виновници за смъртта на тези пациенти са КМВ и болничната управа.

— Разполагаш ли с картоните на тези пациенти? — попита Дейвид.

— Не, имам само диагнозите при постъпването им в болницата...

— Неочакваната смърт на току-що приети пациенти не е новост и за мен — въздъхна той.

В стаята настъпи тежка тишина.

— И какво ще правим сега? — обади се след доста време Анджела.

— Не знам — въздъхна Дейвид. — Вероятно ще се наложи да се преместим, но не зная какво ще стане с всичките тези ипотечи... Може би ще трябва да обявим фалит. Според мен се налага спешна консултация с адвокат. Трябва да обсъдим и идеята за евентуален съдебен иск срещу нашите работодатели...

— Аз твърдо ще ги съдя! — отсече Анджела. — Няма значение дали за сексуално насилие или за неправомерно уволнение, но ще ги съдя! Този червей Уодли няма да се измъкне току така!

— Не знам дали сме готови за безкрайни съдебни процеси — поклати глава Дейвид. — Не е ли по-добре да обърнем гръб на тази тиня и да гледаме напред?

— Според мен не бива да бързаме с вземането на решение — въздъхна Анджела.

Няколко минути по-късно се обадиха в интензивното отделение. Състоянието на Ники беше задоволително, температура нямаше.

— Важното е Ники да е добре — тръсна глава Дейвид. — А ние сме млади, животът е пред нас. Все ще си намерим някаква нова работа...

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

ПЕТЪК, 29 ОКТОМВРИ

И двамата спаха зле. Дейвид отново се събуди на разсъмване, както през последните дни. Но този път се чувстваше само изтощен, а не болен като предния ден.

Стана от леглото и безшумно се насочи към дневната на долния етаж. Искаше да обмисли на спокойствие ситуацията, в която се беше оказало семейството му. Зае се да прави списък на най-неотложните неща, които предстояха, на хората, на които трябва да се обади. Твърдо убеден, че ситуацията изисква трезва преценка, той направи опит да подреди всичко това според важността му.

Не след дълго на прага се изправи Анджела, загърната в пеньоара си. Салфетката в ръката ѝ сочеше, че отново бе плакала. Изобщо не се впечатли от заниманието на Дейвид.

— Какво ще правим, Господи? — простена тя и очите ѝ пак плувнаха в сълзи. — Всичко отиде по дяволите!

Дейвид направи опит да я успокои със своите списъци, но тя гневно ги блъсна настрана.

— Твоите глупости нищо не решават!

— Това означава ли, че твоите истерични сълзи вършат тази работа? — гневно откликна той.

За щастие и двамата проявиха благоразумие и спорът угасна преди да се е разгорял. Даваха си сметка, че всеки по свой начин търси изход от ситуацията.

— И тъй, какво ще правим? — отново попита Анджела.

— Първата ни работа е да отскочим до болницата и да видим Ники — рече Дейвид.

— Много добре — кимна младата жена. — Тъкмо ще направя опит да вляза при Хелън Бийтън.

— Това едва ли ще промени нещо — предупреди я Дейвид. — Сигурна ли си, че искаш нови емоции?

— Искам да се уверя, че тя е наясно с оплакването ми за сексуален тормоз! — отсече Анджела.

Хапнаха набързо и се отправиха към болницата. А когато пристигнаха там ги обзе едно доста особено чувство: за пръв път влизаха в огромната сграда без да бързат за никъде. Насочиха се към етажа на интензивното.

Ники беше добре и изгаряше от нетърпение да напусне отделението. През деня ѝ беше интересно, но нощното оживление очевидно се отразяваше зле на съня ѝ.

Не след дълго се появи и доктор Пилснър. Той потвърди, че детето ще бъде преместено в обикновена болнична стая в момента, в който се освободи някой от санитарите.

— А кога ще можем да си я приберем у дома? — попита Анджела.

— След няколко дни, стига нещата да се развиват както досега — отвърна педиатърът. — Искам да бъда сигурен, че няма да има рецидиви.

Дейвид остана при Ники, а Анджела се насочи към административното крило, където се намираше кабинетът на Бийтън.

— Ще звънеш ли на Карълайн да ми донесе учебниците? — попита детето.

— Остави това на мен — неопределено отвърна той. Все още не смееше да каже на Ники за смъртта на приятелката ѝ.

Забеляза, че леглото на Сандра е заето от някакъв възрастен мъж. Изтече половин час преди да набере смелост да влезе в дежурната стая и да потърси информация за пациентката си.

— Сандра Хашър почина тази нощ, малко след три — уведоми го един от администраторите на интензивното. Гласът му беше отегчен и равнодушен, сякаш съобщаваше прогнозата за времето.

Сърцето на Дейвид пропусна един такт. С нейната смърт бройката на пациентите, изгубени за две седмици, стана шестима. Това вероятно е рекорд за Общинска болница „Бартлет“, мрачно си помисли той. Може би КМВ постъпи разумно като го уволни.

Отпусна се в едно от креслата на чакалнята, но в същия момент жена му излетя от кабинета на директора и шумно затръшна вратата след себе си. Очите ѝ горяха с мрачен пламък, устните ѝ бяха плътно

стиснати. Профуча покрай Дейвид без да намалява ход и той беше принуден да хукне след нея.

— Предполагам, че е излишно да питам за резултата от срещата — промърмори той, докато излизаха през задната врата и се насочиха към паркинга.

— Резултатът е ужасен! — мрачно отвърна жена му. — Тя подкрепя изцяло решението на Уодли. Категорично отрича да е получила оплакването ми за сексуален тормоз, което лежи в дъното на цялата история!

— Как така ще отрича? — вдигна вежди Дейвид. — Нали ходи да разговаряш с доктор Кантор по този въпрос?

— Каза, че попитала Уодли и той отрекъл всичко — въздъхна Анджеела. — Според него дори било обратното — аз съм била тази, която се опитвала да го съблазни!

— Типично за подобни случаи — поклати глава Дейвид. — Вината се хвърля върху жертвата. Господи, какъв мръсник!

— Бийтън заяви, че му вярва напълно, тъй като имал безупречна репутация. След което ме обвини в интригантство...

Прибраха се у дома и се проснаха в креслата на дневната. Бяха прекалено объркани и депресирани, за да предприемат каквото и да било.

Размърдаха се едва когато чуха пропукването на чакъла в алеята под тежестта на широки гуми. Камионетката на Калхоун спря пред задния вход, миг по-късно Анджеела го въведе в хола.

— Донесох топли понички, за да отпразнуваме първия ден от ваканцията ви — бодро обяви той, плъзна се покрай Анджеела и постави обемист пакет на масата в кухнята. — Ако вие направите по едно кафе, всичко ще бъде наред.

Дейвид мълчаливо се изправи на прага.

— Охо, я виж кой бил тук — промърмори Калхоун и започна да мести очи от единия към другия.

— Аз също съм във ваканция — унило го осведоми Дейвид.

— Сериозно? — учуди се Колхоун. — Слава Богу, че взех цяла дузина понички!

Присъствието на детектива беше като балсам за домакините, кафето също помогна. Не след дълго тримата вече се смееха на

куриозните случки от полицейската кариера на Калхоун. После гостът предложи да се залавят за работа.

— Проблемът ни е прост — потърка ръце той. — Трябва да открием човек с нарушена татуировка, който не е обичал Ходжис. В градче като Бартлет това едва ли ще бъде Бог знае колко трудна задача.

— Има и един друг проблем — обади се с въздишка Дейвид. — И двамата останахме без работа, което означава, че не можем да си позволим хонорарите ви...

— Не говорете такива неща точно когато започва да става интересно — небрежно отвърна Калхоун.

— Съжалявам, но нещата се промениха — държеше на своето Дейвид. — Ние не само оставаме без средства, но по всяка вероятност съвсем скоро ще напуснем Бартлет. А това означава, че покрай другите неща със сигурност ще зарежем и тази история с Ходжис.

— Задръжте, не бързайте — вдигна ръка Калхоун. — Току-що ми хрумна една идея: ще работя безплатно. Тук става въпрос за вашата чест и моята репутация, освен това имаме всички шансове да заловим и един изнасилван, който отдавна тревожи болничния персонал. Какво ще кажете?

Дейвид поклати глава:

— Много щедро от ваша страна, но...

— Вече навлязох във финалната фаза на разследването — прекъсна го Калхоун. — От бармана Карлтън научих, че неколцина полицаи имат татуировки, Робъртсън също е сред тях. По тази причина отскочих до участъка и от дума на дума стигнахме до татуировките. Той с удоволствие ми показа своята, явно много се гордее с нея. Тя е на гърдите му — плешив орел, в ноктите си държи нещо като знаме с надпис „Уповаваме се на Бога“. За жалост (и съответно за негов късмет) татуировката се оказа напълно запазена. Въпреки това се възползвах от шанса и го разпитах за последния ден на Ходжис. Той потвърди това, което вече знаех от Мадлин Ганън — старият доктор е имал насрочена среща с него, която впоследствие е отменил. Според мен ключът на загадката държи Клара Ходжис, независимо че е живеела отделно от мъжа си. Двамата са разговаряли по телефона почти всеки ден и аз имам чувството, че отношенията им са били топли. Но както и да е... Сутринта се обадих на Клара и тя е готова да

ни приеме... — Очите му очаквателно се спряха върху лицето на Анджела.

— Мислех, че се е преместила в Бостън — подхвърли Дейвид.

— Там е — кимна Калхоун. — Но това не ни пречи да я посетим, нали?

— Все още съм на мнение, че ние с Анджела трябва да зарежем тази история — поклати глава Дейвид. — Особено след всичко, което се стовари върху главите ни. А вие продължавайте, след като желаете...

— Може би не трябва да бъдем толкова категорични — погледна го Анджела. — Ами ако Клара Ходжис хвърли светлина върху клиничната картина на починалите пациенти? Вчера ти сам прояви интерес към подобна възможност...

— Това е вярно — призна Дейвид. Все още беше любопитен да разбере дали има сходство между пациентите на Ходжис и неговите. Но любопитството му не беше достатъчно, за да тръгне на гости на Клара Ходжис. Особено пък сега, след като го уволниха...

— Нека го сторим, Дейвид — усети колебанието му Анджела. — Имам чувството, че целият град е срещу нас и искам да отвърна на удара...

— Май не се чуваш какво говориш — изгледа я тежко Дейвид.

Анджела остави чашата си на масата, хвана Дейвид за ръкава и го побутна към хола.

— Извинете за момент — подхвърли тя към изненадания Калхоун.

— Прекрасно се чувам какво говоря! — извика тя в момента, в който вратата се затвори зад гърба им. — И харесвам идеята да се заловя за някакви позитивни действия, да имам кауза. Този град се опитва да ни натика под килима, точно както е постъпил с Ходжис. Но аз искам да разбера кой стои зад всичко това. А после можем и да си тръгнем, но ще го сторим с вдигнати глави!

— Мисля, че ставаш истерична — тежко въздъхна Дейвид.

— Наричай ме както щеш, но аз се чувствам наред — тръсна глава тя. — Нека направим един последен опит. Калхоун е убеден, че ще научим важни неща от Клара Ходжис. Дай да отидем и да я изслушаме...

Дейвид се поколеба. Рационалната му същност се противеше на целия план, но настоятелността на Анджела всъщност му допадаше. В крайна сметка той беше не по-малко обиден и гневен от нея.

— Добре, да вървим — каза на глас той. — Но първо ще се отбием в болницата да видим Ники...

Изричното желание на Калхоун да пътуват с неговия пикап беше другата изненада, която трябваше да преодолее. Но обяснението беше просто — дебелият детектив настояваше за това, за да може да си пуши на воля. В замяна на това нямаха притеснения да паркират директно пред входа на болницата, откъдето изтичаха по стълбите към отделението, в което лежеше Ники.

Детето беше очевидно доволно, че е извън интензивното. Единственото му оплакване беше свързано с факта, че го бяха сложили на едно старо легло, чиито електромоторчета за промяна на позицията не работеха. Долната му част можеше да се повдигне, но тази при главата — не.

— Каза ли на сестрите? — попита Дейвид.

— Казах им, но те само вдигат рамене — оплака се Ники. — А от тази позиция не мога да гледам телевизия...

— Това често ли се случва? — попита Анджела.

— За съжаление да — кимна Дейвид и ѝ предаде думите на Ван Слайк за покупката на неподходящи легла. — Вероятно са искали да спестят някой долар и са купили най-евтините. Но спестеното отдавна е отишло за честите ремонти. Знаеш поговорката, нали? „Скъп на триците, евтин на брашното“...

След тези думи се обърна и излезе от стаята. Откри Джанет Колбърн и я попита дали Ван Слайк е уведомен за повреденото легло на детето.

— Разбира се, че е уведомен — отвърна сестрата. — Но нали го знаете какъв е...

Върна се при Ники и обеща, че ако до довечера леглото не е поправено, той лично ще се заеме с него. Анджела вече я беше информирала, че заминават за Бостън, но ще се върнат още следобед.

Излязоха от болницата и се качиха в камионетката на Калхоун. Не след дълго напуснаха града и се включиха в междущатската магистрала, която водеше на юг. Дейвид се чувстваше неудобно, не само поради твърдото окачване на камионетката. Кабината бързо се

изпълни с тютюнев дим, въпреки полусваленото стъкло от страната на шофьора. Когато най-сетне откриха адреса на Клара Ходжис в Бек Бей, очите му упорито сълзяха.

Клара Ходжис се оказа напълно подходяща съпруга на заядливия доктор. Беше жена с едър кокал, намръщена физиономия и проникателни, дълбоко хлътнали очи.

Покани ги в хола, обзаведен с тежки викториански мебели. Дебелите пердета от виненочервено кадифе не пропускаха почти никаква светлина. Полюлеят и настолните лампи бяха включени, въпреки че беше едва обед.

Анджела се представи като клиентката, закупила някогашната им къща в Бартлет.

— Дано да се чувствате добре в нея — рече Клара. — За нас беше прекалено голяма вероятно защото бяхме само двама...

Дейвид с удоволствие прие чашата чай, която предложи домакинята. Очите му продължаваха да смъдят от пушенето на Калхоун в пикапа, гърлото му дращеше.

— Не бих казала, че посещението ви ме радва — рече Клара в момента, в който приключи със сервирането на чая. — Много съм разстроена от тези грозни разкрития, може би защото вече бях свикнала с мисълта, че Денис просто се е запилял нанякъде...

— Но несъмнено искате убиецът да бъде разкрит и наказан, нали? — подхвърли Калхоун.

— В момента това едва ли е от особено значение — поклати глава жената. — Следствия, процеси, ужасяващи подробности... Бих предпочела да не минавам през всичко това.

— Подозирате ли някого в убийството на съпруга си?

— Страхувам се, че кандидатите могат да се наредят на опашка — въздъхна Клара. — За Денис трябва да сте наясно с две неща: първо, той беше страхотен инат и не отстъпваше пред никого, което не означава, че нямаше и добри черти... Второ, беше абсолютно отдаден на болницата. Бързо влезе в конфликт с новата управа и особено с онази жена, която повикаха от Бостън да оглави администрацията. Мисля, че поне дузина хора са имали достатъчно основание да го премахнат, но едновременно с това не мога да си представя как някой от тях ще го направи на практика. Те бяха все доктори и бюрократи, които не обичат да си цапат ръцете с такива неща...

— Чух, че доктор Ходжис е знаел самоличността на нападателя със скиорската маска — подхвърли Калхоун. — Вярно ли е това?

— Поне така изглеждаше — кимна Клара.

— Споменавал ли е някакви имена пред вас?

— Не. Но постоянно повтаряше, че нападателят е свързан с болницата.

— Служител в нея?

— Не знам. Никога не навлизаше в подробности. Но веднъж подхвърли, че би искал да си поговори с него, за да го откаже от тези нападения...

— Дали го е сторил?

— Може би — сви рамене Клара. — Но на даден етап реши да сподели подозренията си с онзи ужасен човек Уейн Робъртсън. Помолих го да не прави това, тъй като бях сигурна, че ще се скарат. Робъртсън не обичаше мъжа ми. Така и стана. Денис не се вслуша в съвета ми да му изпрати писмо, или да сподели подозренията си по телефона. Вече ви казах, че беше голям инат...

— Това стана в деня на изчезването му, така ли? — присви очи Калхоун.

— Да — кимна Клара. — В крайна сметка Денис не се видя с Робъртсън, но това съвсем не стана защото се беше вслушал в съветите ми. Просто беше разстроен от смъртта на един от старите си пациенти и реши, че вместо да ходи при Робъртсън ще бъде по-добре да обядва с доктор Холстър.

— Пациентът се казваше Кларк Дейвънпорт, нали?

— Да — изненадано вдигна глава Клара. — Откъде знаете?

— Защо съпругът ви е бил толкова разстроен от смъртта на господин Дейвънпорт? — пренебрегна въпроса Калхоун. — Приятели ли бяха?

— По-скоро добри познати. Денис откри рака му навреме, а доктор Холстър проведе едно много успешно лечение, след което всички бяха убедени, че са се справили с това коварно заболяване. Но на даден етап работодателят на Кларк прехвърли осигуровките на служителите си към КМВ, малко след което господин Дейвънпорт умря...

— От какво умря? — обади се внезапно Дейвид. В гласа му прозвуча нетърпеливо нотка, която накара Анджеला да вдигне глава.

— За съжаление не помня — въздъхна жената. — Дори не съм сигурна, че някой ми е казал. Помня само думите на Денис, който беше категоричен, че не става въпрос за рака...

— Съпругът ви имаше ли и други пациенти, застигнати от внезапна смърт? — продължи с въпросите си Дейвид.

— В какъв смисъл?

— В смисъл хора със сериозни заболявания, които са били стабилизирани...

— О, да. Имаше доста такива. Беше много разстроен, тъй като всички бяха починали не от основното си заболяване, а от нещо друго. Твърдеше, че докторите на КМВ са некомпетентни.

Дейвид поиска копията от болничните картони, които жена му и Калхоун бяха направили в следственото отделение на Бърлингтън. Анджела започна да рови в чантата си, но детективът я изпревари, измъквайки сноп хартия от бездънните си джобове.

— Погледнете тези имена, госпожо Ходжис — подаде ѝ листовете Дейвид. — Някое от тях да ви звучи познато?

— Ще трябва да си взема очилата — рече домакинята, стана и излезе от стаята.

— Защо се вълнуваш толкова? — прошепна Анджела.

— Успокой се, момче — обади се през масата и Калхоун. — Иначе има опасност да объркаме свидетелката си...

— Нещо започва да се оформя в главата ми — промърмори Дейвид. — Нещо, което никак не ми харесва...

Клара се върна преди Анджела да го попита за какво става въпрос. Взе в ръка снопчето документи и го поднесе към очите си, вьоръжени с очила за четене.

— Познавам тези хора — рече миг по-късно тя. — Чувала съм имената им стотици пъти, а повечето съм срещала и лично...

— Чух, че всички те са мъртви — подхвърли Калхоун. — Вярно ли е това?

— За съжаление да — кимна с въздишка Клара. — Точно като Кларк Дейвънпорт. Денис беше дълбоко разстроен от смъртта им. В продължение на доста дни чувах имената им постоянно...

— Всички те са починали неочаквано, така ли? — попита Калхоун.

— И да, и не... Искам да кажа, че смъртта ги настигна в най-малко очаквания момент. Сами можете да се уверите, че повечето от тях са били хоспитализирани поради заболявания, в които няма нищо фатално. Същевременно обаче, на даден етап всички без изключение са водили битка с някоя смъртоносна болест, най-често рак... В този смисъл смъртта им не е била напълно неочаквана...

Дейвид взе документите от ръцете ѝ, прегледа ги набързо и вдигна глава:

— Нека си изясним нещо — рече той. — Това са приемните формуляри на хората, които влизат в болницата и умират там, нали?

— Мисля, че нещата стоят точно така — кимна Клара. — Оттогава измина доста време, но аз съм сигурна, че Денис ги е изискал точно по тази причина...

— И всеки от тези пациенти е прекарал по някое тежко заболяване, така ли? — продължаваше да настоява Дейвид. — Например тази жена, приета с диагноза синусит...

Клара взе листа и внимателно се взря в името, изписано най-горе.

— Да — убедено кимна тя. — Тя имаше рак на гърдата. Познавам я добре, заедно ходехме на църква...

Дейвид прибра формуляра, стана и се изправи до прозореца. Ръцете му механично дръпнаха завесата, очите му се насочиха към ленивото течение на река Чарлс, която минаваше само на няколко метра от къщата. Изглеждаше вгълбен в себе си, забравил напълно за останалите.

Анджела изпита леко притеснение от неучтивото поведение на мъжа си, но Клара го възприе съвсем спокойно и стана да допълни чашите им с горещ чай.

— Искам да ви задам няколко въпроса за нападателя на паркинга — обади се след известно време Калхоун. — Споменавал ли е доктор Ходжис нещо специфично за него? Например ръст, възраст, татуировки...

— Татуировки ли? — учуди се Клара, после се усмихна и поклати глава: — Не, никога не е споменавал подобно нещо.

В този момент Дейвид пушна завесата и рязко се обърна.

— Трябва да тръгваме! — напрегнато обяви той. — Веднага, още сега!

Краката го понесоха към вратата.

— Дейвид, какво правиш? — извика след него Анджела.

— Трябва веднага да се върнем в Бартлет! — извика през рамо мъжът ѝ. — Хайде, тръгвайте! — В гласа му се четеше паника.

Анджела и Калхоун се сбогуваха набързо с Клара Ходжис и изтичаха навън. Дейвид вече се беше настанил зад волана.

— Ключовете! — напрегнато заповяда той.

Калхоун сви рамене и му ги подаде. Моторът изрева.

— Хайде, качвайте се! — извика Дейвид.

Гумите рязко изсвириха, върху асфалта останаха черни следи.

Първата част от пътуването изтече в дълбоко мълчание. Дейвид се беше съсредоточил в кормуването, а двамата му спътници продължаваха да се чудят на паническото тръгване. Очите им с безпокойство следяха пътя, тъй като Дейвид караше с превишена скорост и предприемаше рисковани задминавания.

— Мисля, че ще е по-добре да намалиш малко — обади се Анджела след като задминаха на забранено дълга процесия от коли.

— Тоя камион никога не е тичал толкова бързо — подкрепи я и Калхоун.

— Дейвид, какво ти стана, за Бога? — с тревога попита младата жена. — Държиш се като луд!

— Осени ме прозрението — отвърна през стиснати зъби съпругът ѝ. — Мисля, че вече знам защо доктор Ходжис е бил бесен от неочакваната смърт на своите пациенти.

— Защо?

— Според мен в Общинска болница „Бартлет“ действа някакъв откачен, който се занимава с принудителна евтаназия.

— Какво е евтаназия? — попита с озадачен глас Калхоун.

— В буквален превод означава „сладка смърт“ — поясни Анджела. — Когато помагаш на някой безнадеждно болен да се отърве от мъките...

— Докато слушах Клара Ходжис изведнъж си дадох сметка, че и шестимата ми неотдавна починали пациенти са водили битка с тежка болест — забързано поясни Дейвид. — Както при пациентите на Ходжис. Не знам защо едва сега направих тази аналогия, но... Нещата започват да стават ясни, сега вече разбирам защо почина и Карълайн...

— Коя е Карълайн? — попита Калхоун.

— Приятелка на дъщеря ни — поясни Анджела. — Страдаше от цистофиброза, едно потенциално смъртоносно заболяване. Почина едва вчера... — В очите ѝ изведнъж се появи паника, от устата ѝ излетя дрезгав вик: — Ники!

— Сега вече разбираш защо карам като луд! — изръмжа Дейвид. — Трябва час по-скоро да се доберем до болницата!

— Хей, какво става тук? — извика с тревога Калхоун. — Явно пропускам нещо важно!

— Ники е в болницата! — кратко отвърна Анджела.

— Знам това — кимна детективът.

— Тя също страда от цистофиброза, като Карълайн — нервно поясни Анджела.

— Сега разбирам — кимна детективът. — Страхувате се, че дъщеря ви може да попадне в лапите на онзи, който предлага евтаназия...

— Точно така — напрегнато кимна Дейвид.

— Нещата май започват да приличат на онзи случай с „Ангела на смъртта“, нашумял преди години в Лонг Айленд — промърмори детективът. — Тогавя пипнаха някаква медицинска сестра, която черпела с отрова безнадеждно болните си пациенти.

— Не беше отрова, а лекарство за отпускане на мускулите, след което пациентите просто престават да дишат — поправи го Дейвид. — В нашия случай обаче нямам никаква представа за какво става въпрос. Не познавам нито лекарство, нито вирус, който да предизвиква симптомите, наблюдавани при моите пациенти...

— Разбирам много добре тревогата, която изпитвате за дъщеря си — рече Калхоун. — Но не мислите ли, че тази ваша теория е малко прибързана?

— Тя дава отговор на всички въпроси — въздъхна Дейвид. — И ме кара да си спомня за доктор Портланд...

— Защо? — притеснено попита Анджела. При споменаването на Портланд винаги ѝ ставаше зле.

— Помниш ли какво каза Кевин? — обърна се да я погледне Дейвид. — Че доктор Портланд не е понесъл вината за смъртта на пациентите си, а едновременно с това е подозирал, че в болницата стават нередни неща...

Анджела мълчаливо кимна.

— Вероятно е имал своите подозрения, за съжаление обаче се е поддал на депресията — мрачно добави Дейвид.

— Този лекар се самоуби — поясни Анджела, имайки предвид Калхоун.

— Жалко — въздъхна детективът.

— Въпросът е кой може да се занимава с евтаназия в проклетата болница — изръмжа Дейвид. — Това трябва да е човек, който има свободен достъп до пациентите и едновременно с това притежава солидни медицински познания...

— Лекар или сестра — отсече Анджела.

— Или лаборант — добави Дейвид.

— Хей, хора, според мен и двамата слагате каруцата пред коня — подхвърли угрижено Калхоун. — Нито едно разследване не се върши по този начин. Не можете да стигнете до някаква идея и да хукнете да я проверявате със сто и петдесет километра в час! Повечето теории се разпадат в момента, в който се обърне задълбочено внимание на фактите. Затова предлагам да намалим скоростта и да използваме сивото си вещество...

— Не и преди да се уверя, че дъщеря ми е в безопасност — тръсна глава Дейвид и натисна педала докрай.

— Мислиш ли, че и Ходжис е стигнал до това заключение? — погледна го Анджела.

— Да — кимна младият лекар. — И вероятно именно заради това е изгубил живота си.

— Аз пък продължавам да мисля, че го е убил неизвестният нападател на паркинга — поклати глава Калхоун. — Но това е без значение за разследването, което започва да става много интересно. Като махнем притесненията за дъщеря ви, това е най-интересният ми случай от години!

Когато най-сетне пристигнаха, Дейвид спря пикапа точно пред главния вход и изскочи навън, следван по петите от Анджела. За тяхно огромно облекчение Ники беше съвсем добре, блажено изтегната пред телевизора. Дейвид я вдигна от леглото и я притисна към гърдите си с такава сила, че тя изпищя.

— Прибираме се у дома — рече той и лекичко я отмести, за да вижда очите ѝ.

— Кога?

— Веднага — отсече Анджела и започна да сваля маркучите на системата.

Една сестра мина по коридора, видя действията на Анджела и рязко спря.

— Хей, какво става тук?

— Прибираме дъщеря си — кратко поясни Дейвид.

— Но за това нямаме нареждания!

— В момента ги получавате от мен — отсече Дейвид.

Сестрата изтича навън, а Анджела започна да събира дрехите на детето.

След минута се появи Джанет Колбърн, следвана от няколко любопитни сестри.

— Доктор Уилсън! — извика тя. — Какво правите, за Бога?

— Мисля, че е ясно какво правя — изръмжа Дейвид и натика книгите на Ники в някакъв сак.

Доктор Пилснър се появи малко преди да приключат с обличането на детето. Явно Джанет го беше алармирала по пейджъра. Той загрижено поклати глава.

— Съжалявам, доктор Пилснър — тръсна глава Дейвид. — По-късно ще ви обясня всичко, но сега просто бързаме.

В този момент на вратата се изправи Хелън Бийтън, очевидно също повикана от дежурните.

— Ако това дете напусне отделението въпреки мнението на лекуващия екип, аз ще се обърна към съда! — просъска тя.

— Само се опитай! — изгледа я заплашително Анджела.

Скоро приключиха с обличането на Ники и я поведоха по коридора. От вратите любопитно надничаха болни и помощен персонал.

Излязоха от болницата и се натовариха на пикапа. Калхоун седна зад волана, Ники и Анджела се настаниха до него. За Дейвид не остана място и той беше принуден да седне в каросерията. По пътя Ники не спря да задава въпроси. Беше доволна, че си отива у дома, но и доста озадачена от странното поведение на родителите си. Благодарение на Ръсти въпросите секнаха в момента, в който пристигнаха. Кучето изрази такава бурна радост от появата на детето, че всичко беше забравено. Дейвид и Анджела ги оставиха да си поиграят, после се

заеха да ѝ слагат нова система. И двамата бяха единомисленици, че лечението с антибиотици трябва да продължи.

Калхоун остана да помогне с каквото може. Ники го помоли да донесе дърва и да запали камината и той с готовност се подчини. Но после, явно отстъпвайки пред вродената си приказливост, той направи успешен опит да увлече Дейвид в спор относно мотивите за убийството на Ходжис. Продължаваше да държи на версията за нападателя-убиец, докато Дейвид защитава идеята за онзи неизвестен луд, решил да се прави на „ангел на милосърдието“.

— По дяволите, докторе! — разпалено извика дебелият детектив. — Цялата ти теория се гради върху предположения! Дъщеря ти е добре и слава Богу, но именно този факт сочи, че си на погрешен път. Не твърдя, че моята теория е безпогрешна, но в нея се съдържат далеч повече рационални моменти. Например фактът, че Ходжис обявява, че знае кой е изнасилвачът пред един куп свидетели, а след това изчезва. Не си ли чувал за причина и следствие? На всичкото отгоре и Клара твърди, че старият доктор вероятно е имал неблагоприятното да разговаря с този човек. Сигурен съм, че изнасилвачът и убиецът са едно и също лице! Искаш ли да се обзаложим?

— Не си падам по басовете — поклати глава Дейвид. — Но това не ми пречи да съм убеден в правотата си. Ходжис е бил пребит до смърт, стискайки в ръце имената на своите злополучни пациенти. Това не може да е случайност.

— А защо не допуснете, че става въпрос за един и същи човек? — обади се Анджела. — Ами ако се окаже, че изнасилвачът стои както зад смъртта на пациентите, така и зад убийството на Ходжис?

Мъжът ѝ и Калхоун изведнъж млъкнаха, смаяни от тази нова вероятност.

— Възможно е — промърмори след продължително мълчание Дейвид. — Звучи доста налудничаво, но на този етап аз съм готов да повярвам на всичко...

— Аз също — кимна след кратко колебание Калхоун. — Въпреки това възнамерявам да проследя нишката с татуировката, защото тя е единствената ни твърда улика.

— Аз пък ще се зароя в медицинските заключения и вероятно ще посетя доктор Холстър — тръсна глава Дейвид. — Има голям шанс Ходжис да е споделил с него част от своите подозрения.

— Отлично — кимна Калхоун. — Ти поемаш по твоята писта, аз — по моята. Какво ще кажеш, ако се появя по-късно, за да сравним откритията си?

— Това ми звучи разумно — кимна Дейвид и хвърли кос поглед към жена си.

— Нямам нищо против — рече тя. — Какво ще кажете да вечеряме заедно?

— Никога не отказвам на покана за вечеря — ухили се Калхоун.

— Тогава ще те чакаме в седем.

След като детективът си тръгна, Дейвид изнесе пушката от мазето, зареди магазина с патрони и я опря на една от носещите греди в хола.

— Нали беше против оръжията? — учудено го погледна Анджела.

— Нека кажем, че за момента се радвам да я имаме близо до себе си — неопределено отвърна той. — Ти обясни ли на Ники за какво става въпрос?

— Напълно, дори ѝ показах как се стреля. Не остана много доволна, тъй като си натърти рамото...

— Няма да пускаш никого в мое отсъствие! — заповяда с напрегнат глас Дейвид. — Искам всички врати да бъдат заключени!

— Хей, забрави ли, че аз бях тази, която настояваше да заключваме? — изгледа го продължително Анджела.

Дейвид отиде да изкара колелото си изпод навеса. Отказа се от колата, просто защото не искаше да оставя жена си без транспорт. Натисна педалите по посока на града, напълно безчувствен към красивата гледка. Умът му беше зает да обсъжда идеята за неизвестния убиец, който действа в болницата. Скоро обаче си даде сметка, че Калхоун е прав — тази идея не се подкрепяше от нищо конкретно.

Пристигна в болницата точно когато дневната смяна отстъпваше място на нощната. При обичайната за този час суматоха никой не му обърна внимание и той безпрепятствено се добра до помещенията на медицинските архиви.

Настани се пред един от компютърните терминали и извади копията на картоните, открити у Ходжис, които беше прибрал още след посещението при Клара. Вкара имената на пациентите и започна да

изчита данните за тях. Всичките осем бяха прекарвали сериозни заболявания, точно според твърденията на Клара.

Зае се да чете бележките на лекуващите екипи, направени по време на хоспитализацията. Оказа се, че симптомите са абсолютно идентични с тези, които бяха имали и неговите пациенти: неврологични отклонения, стомашно-чревни оплаквания, нарушения в кръвната картина и имунната система.

Прехвърли се на смъртните актове. И тук, с изключение на един единствен случай, като причина за смъртта бяха посочени тежка бронхопневмония, сепсис и шок. При изключението се споменаваше за смърт, настъпила вследствие серия от екстензивни мозъчни и сърдечни удари.

Отмести встрани документите на Ходжис и използва компютъра за някои елементарни изчисления. Искаше да разбере какъв е процентът на смъртните случаи при новоприетите пациенти. Резултатите бяха поразителни. Само преди две години починалите след хоспитализация пациенти бяха 2.8% от общия брой. Миналата година този процент беше скочил на 6.7%, а през текущата, до момента — 8.1%.

За всеки случай сравни тази цифра с процента на починалите раково болни, макар да съзнаваше, че ще получи далеч по-висок процент. Въпреки това, тенденцията към рязко повишение се запазваше.

Не пропусна да използва възможностите на компютъра, за да изчисли съотношението между доказаните ракови заболявания и приема на лежачо болни. Тук статистиката не показва никакви промени — през последните десет години нямаше съществени отклонения в бройката на приетите за лечение пациенти с ракови заболявания.

Рязко увеличената смъртност през последните две години подкрепяше напълно теорията за „ангела на милосърдието“. Единствено евтаназията обясняваше факта, че бройката на пациентите с доказан рак остава стабилна, докато смъртността сред същите тези хора рязко нараства. Това беше косвено доказателство, което обаче не можеше да бъде пренебрегвано.

Стана да си върви, после изведнъж му хрумна, че може да използва компютъра за още една информация. Включи програмата

„търсене“ и поиска данни за всички приемни диагнози, които включват думите „татуировка“ и „дисхромия“^[1].

Облегна се назад и зачака, без да отделя очи от монитора. Компютърът се забави почти цяла минута, после върху екрана се появи дълъг списък. Дейвид светкавично изтри случаите, при които причините за промяна в пигментацията бяха чисто медицински и главно на метаболитна основа. Останаха двадесетина имена на пациенти, потърсили медицинска помощ поради проблеми с татуировките си. Петима от тях се оказаха болнични служители. Имената им, подредени по азбучен ред, бяха следните: Клайд Дейвъншър, санитар в Спешното отделение, Джо Форбс от охраната, Клодет Морис от кухнята, Върнър Ван Слайк от поддръжката и Питър Ълхоф, лаборант.

Интересът му беше привлечен и от други две имена, които нямаха нищо общо с болницата — младши полицаи Карл Хобсън и Стив Шегуик, щатен охранител в колежа. Останалите пациенти с татуировъчни проблеми бяха главно строителни работници.

Направи разпечатка на списъка и побърза да напусне болницата.

Дейвид остана с впечатлението, че визитата му в болничната архива е останала незабелязана, но сгреша. Влизането му в централния компютър на болницата беше автоматично регистрирано от специалната програма за контрол, инсталирана в системата от щатната програмистка Хортънс Маршал. Тя забеляза предупредителния сигнал на своя монитор и незабавно се свърза с Хелън Бийтън.

— Доктор Дейвид Уилсън беше в електронната архива — уведоми я тя. — Интересът му беше насочен към данните за смъртността в болницата.

— Поискка ли помощ от вас? — попита Бийтън.

— Не, включи се в един от терминалите без да разговаря с никого.

— Как разбрахте, че се интересува именно от смъртността?

— Компютърът ме предупреди. Вие бяхте поръчали да ви докладвам за всеки, който търси информация от подобен род и аз инсталирах съответния софтуер...

— Браво — похвали я Бийтън. — Вашият стил на работа ми харесва. Информация от този вид наистина не бива да става обществено достояние. След присъединяването на болницата към КМВ, потокът от болни значително се увеличи, а заедно с него и смъртността.

— Мисля, че тази статистика няма да е от полза за имиджа ни...

— Точно там е работата — съгласи се Бийтън.

— Трябваше ли да вляза в контакт с доктор Уилсън? — разтревожено попита Хортънс.

— Не, постъпили сте правилно — успокои я директорката. — Той потърси ли достъп до други сведения?

— Нямам представа.

— Питам, защото съвсем неотдавна доктор Уилсън беше освободен от работа като лекар на КМВ...

— О, не знаех...

— Това се случи едва вчера — поясни Бийтън. — Нали ще ме уведомите, ако се върне пак?

— Разбира се — обеща Хортънс.

— Извинете, вие ли сте Карл Хобсън? — попита Калхоун, пристъпил към един униформен полицаи, който току-що излезе от закувалнята на Мейн стрийт.

— Аз съм.

— Името ми е Фил Калхоун — представи се детективът.

— Виждал съм ви в участъка — отвърна с широка усмивка Хобсън. — Вие сте приятел на шефа, нали?

— Аха — кимна Калхоун. — Двамата с Уейн се знаем отдавна. Преди време бях щатски полицаи, но излязох в пенсия...

— Блазе ви — въздъхна Хобсън. — Сигурно имате достатъчно време за лов и риболов...

— И още как... Имате ли нещо против, ако ви задам един-два въпроса?

— Давайте — изгледа го любопитно униформеният.

— Карлтън, барманът на „Айрън Хорс“ ми каза, че имате татуировка — започна Калхоун. — Отдавна съм мераклия да си направя нещо подобно, но не зная към кого да се обърна. Вероятно много хора в града имат татуировки, а?

— Доста са — кимна Хобсън.

— А вие къде си я направихте?

— О, моята я имам още от гимназията — притеснено се усмихна полицаят. — Бяхме петима приятели, една вечер избягахме от пансиона и подкарахме към Портсмът, Ню Хемпшър. Там е пълно с ателиета за татуировки...

— Сигурно боли — направи гримаса Калхоун.

— Вече не помня — сви рамене Хобсън. — Освен това тогава се бяхме натряскали здравата...

— И всичките пет човек сте все още в Бартлет, така ли?

— Не, останахме четирима... Аз, Стив Шегуик, Клайд Дейвъншър и Морт Абръмс.

— И всички се татуирахте на едно и също място, така ли?

— Не — поклати глава Карл. — Част от нас си избраха бицепсите, а други — ръката над китката. Клайд беше изключение, тъй като си татуира гърдите, малко над зърната...

— А кой си татуира ръцете?

— Вече не съм много сигурен — въздъхна полицаят. — Май бяха Шегуик и Джей Кауфман... Именно Кауфман се пресели да живее другаде. Отиде да учи в някакъв колеж в Ню Джърси и си остана там.

— А вашата къде е? — попита Калхоун.

— Ще ви покажа — рече Карл, разкопча ризата си и нави ръкава. Върху кожата на ръката му беше изрисуван един вълк, под него беше изписана думичката „лобо“.

Ники се почувства зле малко след като Дейвид се прибра у дома. Отначало се оплака от болки в стомаха, а надвечер започна да ѝ се гади, в устата ѝ се появи обилно слюноотделяне. Това бяха симптомите, които той самият беше получил през нощта. Същите симптоми имаха сестрите от отделението, които беше преглеждал в продължение на няколко дни, симптомите, от които се бяха оплаквали и шестимата му пациенти преди да починат.

Към шест и половина се появиха пристъпи на повръщане, след което детето изпадна в летаргия. Сърцето на Дейвид се сви от ужас, обзе го мрачното чувство, че прибирането ѝ от болницата беше безнадеждно закъсняло и в организма ѝ вече действаше неизвестната отрова, убила пациентите му.

Не сподели това с Анджела, просто защото не виждаше смисъл да я товари с ужасните си подозрения. Но вътре в себе си беше убеден, че отново ще се сблъска със симптомите на неизвестното инфекциозно заболяване. Единствената му надежда беше, че както той, така и сестрите от отделението бяха успяли да се справят с болестта, което означаваше ограничено разпространение на вируса и евентуален частичен ефект върху Ники.

Калхоун се появи точно в седем. В ръцете му имаше книжна торба и сгънат на четири лист хартия.

— Открих девет човека с татуировки — обяви той.

— Аз пък открих двадесет — охлади ентусиазма му Дейвид, все още дълбоко разтревожен от състоянието на детето.

— Дай да сравним имената — рече детективът.

Когато сториха това и зачеркнаха повторенията, в списъка се оказаха двадесет и пет човека.

— Вечерята е готова — надникна откъм хола Анджела. Беше успяла да приготви куп вкусотиини, както за да повдигне настроението на мъжа си, така и за да се намира на работа. Масата в трапезарията беше покрита със снежнобяла покривка.

— Донесох вино — рече Калхоун, отвори книжната торба и извади две бутилки кианти.

Пет минути по-късно вече бяха около масата, а в чиниите им димяха огромни порции задушено пиле, едно от любимите ястия на Анджела.

— Къде е Ники? — попита Калхоун.

— Тя не е гладна — отвърна Анджела.

— Добре ли е?

— Стомахът ѝ е малко разстроен, но ще се оправи. Главното е, че няма температура и дробовете ѝ са чисти...

Дейвид се намръщи, но не каза нищо.

— Какво ще правим с всичките тези хора от списъка? — попита Анджела.

— Ще вървим по две писти едновременно — отвърна детективът. — Едната е да направим задълбочена компютърна проверка на всяко име в него и тя е лесната писта. Втората е по-трудна: трябва да разпитам всеки един от тези хора, за да разбере къде точно са татуировките им и могат ли да бъдат повредени по време на борба.

Един от тях със сигурност ще има причини да се притеснява от подобни въпроси, докато тези с изрисувано сърце на задника явно ще отпаднат...

— Къде според теб е най-вероятното място на татуировката, която ни интересува? — попита Анджела. — Може би обратната страна на дланта?

— Да — кимна Калхоун. — Там, или някъде около китката. Според мен второто е по-вероятно, тъй като професионалните майстори на татуировки избягват обратната страна на дланта заради многобройните венички... А нашата татуировка безспорно е била направена от професионалист, за това свидетелстват тежките метали в боята.

— А как ще направим компютърната проверка?

— Това е лесно — отвърна Калхоун. — Достатъчно е да разполагаме с рождената дата на човека и номера на социалната му осигуровка. Тях ще ги получим от болницата. — Очите му се насочиха към Дейвид, който само кимна с глава. — Ще останете изненадани от подробните сведения, които се съдържат в различните компютърни банки. Има специализирани компании, които действат в тази област и които срещу минимална такса ще ни свършат отлична работа.

— Искаш да кажеш, че те могат да проникнат в електронните досиета на частни фирми? — вдигна вежди Анджела.

— Абсолютно — кимна Калхоун. — Хората просто не знаят на какво е способен един опитен специалист с компютър пред себе си.

— А каква информация ще търсим?

— Всякаква. Данни за финансовото състояние на заподозрените, трудов стаж, криминално досие, потребителски навици, телефонни сметки... Това е като да излезеш в морето с въдица в ръка. Никога не знаеш каква риба точно ще хванеш, изобщо ще хванеш ли нещо... Но аз съм сигурен, че в нашия случай ще се сдобием с интересна информация. Дори и да са най-безупречните граждани в щата, тези двадесет и пет човека положително ще ни разкрият много факти за себе си. Това ни гарантира фактът, че носят татуировки и следователно не са съвсем „нормални“, нали?

— Вършил ли си подобни неща по време на кариерата си като щатски полицаи? — изгледа го продължително Анджела.

— Непрекъснато. Прибягвахме до компютърна проверка при наличието на широк кръг заподозрени и винаги намирахме някаква мръсотия. Представям си на какво ще се натъкнем в случай, че Дейвид излезе прав в подозрението си за евтаназия. Човекът, който върши подобни неща, не може да бъде нормален. Я ще е някой фанатик на темата природна среда, я ще се окаже, че държи в къщата си стотина-двеста бездомни кучета. Гарантирам ви, че ще се натъкнем на цял куп шантани неща. Но за тази цел ще ни трябва някой опитен хакер.

— Имам един стар познат, който така и не завърши висше образование, но е гений с компютрите — обади се Анджела.

— Кой е той? — вдигна глава Дейвид. За пръв път чуваше за такъв познат на жена си.

— Казва се Робърт Скейли — отвърна Анджела, обърна се към Калхоун и попита: — Мислиш ли, че такъв човек ще ни бъде от полза?

— Защо никога не съм чувал за твоя познат Робърт Скейли? — продължаваше да разпитва Дейвид.

— Защото не съм те запознавала с всеки незначителен детайл от живота си — отвърна с усмивка младата жена. — Излизах с Робърт преди много време, още не бях завършила колежа в Браун...

— Но сте поддържали контакт и след това, така ли?

— Чухме се един-два пъти.

— Господи, не мога да повярвам на ушите си! — смаяно промърмори Дейвид.

— Стига, Дейвид — отрязва го Анджела. — Държиш се като дете!

— Според мен господин Скейли може да ни свърши работа — намеси се Калхоун. — Ако случайно греша, вече ви казах, че има куп фирми, които ще ни направят тази услуга срещу дребно възнаграждение...

— На този етап ще е най-добре да избягваме всякакви възнаграждения — поклати глава Анджела, стана и започна да разчиства масата.

— Имаме ли някакъв шанс да получим описание на татуировките от медицинските картони? — попита Калхоун, обръщайки се към Дейвид.

— Мисля, че да — кимна домакинът. — При общ преглед повечето лекари ги описват... Поне аз никога не пропускам да го направя.

— Това е добре, тъй като ще можем да стесним списъка — кимна Калхоун. — Аз ще разпитам само онези, които имат татуировки по ръцете...

— А ще обърнем ли специално внимание на хората, които работят в болницата?

— Разбира се, с тях ще започнем. Особено много ме интересува някой си Стив Шегуик, за който разбрах, че има татуировка на ръката...

Анджела надникна в хола и попита кой иска сладолед и кафе. Калхоун пожела и двете, а Дейвид отказа и тръгна да провери състоянието на Ники.

По-късно, настанени около разчистената маса, тримата се заеха да обсъждат непосредствените си действия.

— Аз започвам да интервюирам всички болнични служители с татуировки — обяви Калхоун. — Продължавам да считам, че вие не трябва да се набивате в очите на местните, в противен случай рискуваме още някоя тухла в прозорците ви...

— Аз пък ще отида в архивата, за да взема рождените дати и номерата на социалните осигуровки на всички, които ни интересуват — рече Дейвид. — Ще се опитам да открия и евентуалните описания на татуировките.

— За мен остава да стоя тук и да наглеждам Ники — обади се Анджела. — Ще звънна на Робърт в Кембридж едва след като Дейвид се сдобие с нужната информация.

Дейвид само сви рамене.

— А какво ще кажете за доктор Холстър? — попита Калхоун. — Някой трябва да поговори с него, тъй като той е лекувал голяма част от раково болните. Бих го сторил и сам, но ми се струва, че тая работа е за професионалист...

— О, да — кимна Дейвид. — Бях забравил за него. Ще се опитам да го открия утре, веднага след като приключа с медицинските архиви.

Калхоун бутна стола си и стана.

— Благодаря за вечерята — потупа се по леко издутото шкембе той. — Отдавна не бях се хранил толкова вкусно. Мисля, че е време да пренеса това коремче до легълцето му...

— Кога ще се видим отново? — попита Анджела.

— В момента, в който имаме какво да си кажем — отвърна детективът. — А сега скачайте в леглото, тъй като отдалеч личи, че имате нужда от един здрав сън...

---

[1] Медицински термин за общи нарушения в пигментацията. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

СЪБОТА, 30 ОКТОМВРИ

През нощта стомашните болки на Ники бяха всеки така силни, но на разсъмване настъпи подобрене. Състоянието ѝ все още беше далеч от нормалното, но температурата ѝ се понижи и вече личеше, че кризата е преодоляна. Дейвид изпита огромно облекчение. Никой от хоспитализираните му пациенти с тези ясно изразени симптоми не беше успял да стигне до подобен етап. Сега вече беше убеден, че Ники ще се възстанови напълно, също като него и сестрите...

Анджела се събуди депресирана, тъй като мисълта за уволнението продължаваше да ѝ тежи. С изненада установи, че Дейвид е в отлично настроение и го попита за причината. Сега, след като кризата на детето беше овладяна, той вече можеше да сподели черните си подозрения.

— Трябваше да ми кажеш веднага — намръщи се жена му.

— Защо? Нима щеше да помогнеш с нещо?

— Понякога направо ме вбесяваш! — извика тя, но после на лицето ѝ грейна усмивка, а ръцете ѝ се увиха около врата му.

Телефонът ги накара да се отделят един от друг. Доктор Пилснър се интересуваше от състоянието на Ники. Разбрал за подобреното, той настоя лечението с антибиотици да продължи.

— Ще направим каквото ни посъветвате — обеща Анджела, вдигнала слушалката в спалнята. Дейвид слушаше от деривата, окачен на стената на банята.

— Скоро ще ти обясним защо я прибрахме от болницата — рече той. — Засега само те моля да приемеш най-искрените ни извинения. Постъпката ни няма нищо общо с грижите, които полагаш за нашето дете.

— Загрижен съм единствено за Ники, друго не ме интересува — отвърна доктор Пилснър.

— Заповядайте у дома, винаги сте добре дошъл — каза Анджела.
— А ако настоявате за хоспитализация на всяка цена, ние сме готови

да я заведем в Бостън...

— Засега ме дръжте в течение — късо отвърна педиатърът.

— Ядосан е — въздъхна Дейвид след като линията прекъсна.

— И с право — кимна Анджела. — Хората сигурно ни считат за луди.

Качиха се при Ники и се заеха с респираторната терапия. Детето стоически изтърпя процедурите, после вдигна глава:

— В понеделник ще ме пуснете на училище, нали?

— Може би — отвърна Анджела. — Но не искам да ти давам прекомерни надежди...

— Изоставам с уроците — въздъхна детето. — Няма ли начин да повикам Карълайн, за да ми помогне?

Анджела хвърли кос поглед към Дейвид, който седеше на леглото и галеше проснатия в краката му Ръсти. В момента, в който очите им се срещнаха, и двамата разбраха, че вече няма смисъл да отлагат тъжната новина.

— Трябва да ти кажем нещо във връзка с Карълайн — меко промълви Анджела. — Много ни е тъжно, но твоята приятелка почина...

— Искаш да кажеш, че е умряла? — втренчи се в нея Ники.

— Страхувам се, че е така...

— О...

Срещнал безпомощния поглед на жена си, Дейвид само сви рамене. Не знаеше какво повече може да добави. Ясно съзнаваше, че краткото възклицание на Ники е само една защитна реакция — същата, която прояви при новината за смъртта на Марджъри. Представи си, че тези тъжни инциденти са дело на един и същ човек, в гърлото му заклокочи гняв.

Направиха каквото могат да утешат детето си. Но ударът беше прекалено силен. Карълайн беше не само най-добрата приятелка на Ники, но ѝ страдаше от същото заболяване като нея.

— И аз ли ще умра? — хълцаше отчаяно Ники.

— Няма да умреш, защото се справяш чудесно — топло я прегърна Анджела. — Болестта на Карълайн протече при много висока температура, докато ти изобщо нямаш такава...

Дейвид се метна на колелото и натисна педалите по посока на болницата едва когато Ники се успокои напълно. Анджела остана при

нея. Веднага след като пристигна, той опря велосипеда си на стената до главния вход и се насочи към архивата. Настани се пред компютъра и започна да вади рождените дати и социалните осигуровки на хората от списъка, който бяха изготвили с Калхоун. Скоро приключи с тази дейност и се прехвърли на медицинските картони. Искаше да получи повече сведения за пациентите с татуировки. Няколко минути по-късно някой го потупа по рамото. Обърна се и видя Хелън Бийтън. Зад гърба ѝ надничаше широко лице на Джо Форбс от охраната.

— Имате ли нещо против да ми обясните какво правите тук? — попита Бийтън.

— Ами... Просто използвам компютъра... — запелтечи от изненада Дейвид. Не беше очаквал, че ще попадне на някой от администрацията, особено пък в събота сутринта.

— Доколкото съм осведомена, вие вече не сте служител на КМВ — язвително подхвърли директорката.

— Това е вярно, но...

— Достъпът ви в тази болница е в пряка зависимост от службата ви в КМВ — прекъсна го хладно Бийтън. — Следователно вече нямате право да бъдете тук, още по-малко пък да използвате централния компютър! — Обърна се към Форбс и добави: — Бихте ли придружили доктор Уилсън до изхода?

Охранителят пристъпи крачка напред и му направи знак да стане.

Разбрал, че всяка съпротива е безсмислена, Дейвид започна да събира листовите, разпръснати пред монитора. Тайничко се надяваше, че Бийтън няма да нареди да му ги отнемат. Но административната директорка мълчеше и той с облекчение пое към изхода, на две крачки пред Форбс.

В досието си спокойно мога да добавя и „физическо изхвърляне от работното място“, рече си с мрачен хумор той. Излезе навън и се огледа, после енергично закрочи към ултрамодерната пристройка, в която се помещаваше Центъра по рентгенология.

Тук в събота работеха само за проследяване състоянието на стари и дълго наблюдавани пациенти. Наложил се да чака половин час, преди доктор Холстър да го покани вътре. Беше с десетина години по-възрастен от Дейвид, но изглеждаше по-стар, с почти бяла коса и

дълбоки бръчки по челото. Макар и извънредно зает, Холстър се държеше приветливо и покани Дейвид на чаша кафе.

— Какво мога да направя за вас, доктор Уилсън?

— Първото нещо, което ми хрумва, е да опитате да ме наричате Дейвид... Едва след това ще си позволя да ви задам няколко въпроса за доктор Ходжис.

— Това ми се струва доста странно, но нямам нищо против — сви рамене Холстър. — Защо се интересувате от Ходжис?

— Дълга история — въздъхна Дейвид. — Но няма да ви занимавам с подробности. Работата е там, че част от неговите пациенти са били лекувани от същото заболяване, на което се натъкнах при моите... Неколцина от тях са били и ваши пациенти.

— Продължавайте — кимна колегата му.

— Преди това бих искал да ви помоля за конфиденциалност...

— Сега вече наистина пробудихте любопитството ми — усмихна се Холстър и кимна: — Добре, обещавам...

— Научих, че Ходжис ви е посетил в деня на изчезването си...

— Обядвахме заедно, ако трябва да бъдем точни.

— Потърсил ви е във връзка с пациент на име Кларк Дейвънпорт, нали?

— Точно така. Разговаряхме надълго и нашироко за състоянието на този човек. За съжаление господин Дейвънпорт вече беше починал. Само четири-пет месеца преди това му проведохме един, по мое мнение, изключително успешен курс на лечение. Той страдаше от рак на простатата. И двамата бяхме изненадани и натъжени от внезапната му кончина.

— А спомена ли Ходжис конкретната причина за смъртта му?

— Не си спомням. Просто приех, че става въпрос за раковото му заболяване. А вие защо питате?

— Защото господин Дейвънпорт е починал след серия от припадъци, които според мен нямат нищо общо с основното му заболяване.

— Не знам — въздъхна Холстър. — От това, което казвате, може да се извади заключението, че е получил метастази в мозъка.

— Не е така, защото скенерът му е бил абсолютно чист... Но няма как да бъдем сигурни в това, тъй като аутопсия не е правена.

— Понякога мозъчните метастази са толкова дребни, че не могат да се видят на скенер — предупреди го доктор Холстър.

— А Ходжис спомена ли за нещо необичайно по време на хоспитализацията на въпросния пациент?

— Само смъртта му — поклати глава онкологът.

— За какво друго разговаряхте по време на този обяд?

— Нищо особено. След като хапнахме попитах Денис иска ли да отскочи до рентгенологията, за да види новата апаратура, която получихме благодарение на него...

— За каква апаратура става въпрос?

— За линейния акселератор, разбира се — гордо отвърна Холстър. — Разполагаме с една от най-добрите апаратури в света. Денис така и не намираще време да я види, въпреки че се канеше да го стори... Показах му я и той беше дълбоко впечатлен. Елате, ще я покажа и на вас...

Дейвид нямаше време за реакция, тъй като събеседникът му вече крачеше към вратата. Последва го малко неохотно, тъй като съвсем не му беше до разглеждане на някаква рентгенова апаратура. Прекосиха къс коридор без прозорци и влязоха в просторна зала.

— Ето я красавицата — гордо рече Холстър и леко потупа обемистата апаратура. Линейният акселератор приличаше на нормален рентгенов апарат, към който беше прикачен издължен работен плот. — Ако не беше доктор Ходжис, едва ли някога щяхме да се сдобием с такова чудо на техниката...

Дейвид огледа внушителната машина и поклати глава:

— Какво й имаше на старата апаратура?

— Нищо — сви рамене Холстър. — Просто беше стара, един обикновен рентген с кобалт-60. Машините с кобалт нямат точността на насочване, която притежава линейния акселератор. Освен това са далеч по-тежки и трудни за манипулиране, а вредното им облъчване е прекалено високо.

— Разбирам — кимна Дейвид, макар че не беше много наясно с проблемите на облъчването.

— Този линеен акселератор е съвсем друго нещо — продължи с обясненията Холстър. — Радиоактивните лъчи излизат на сноп, от съвсем малък отвор, интензивността им може да се регулира. Освен това кобалтовият рентген се нуждае от презареждане на всеки пет

години, просто защото толкова е срокът на разпад на материала — кобалт-60...

Дейвид с мъка потисна една прозявка. Разговорът с доктор Холстър започваше да прилича на университетска лекция.

— Старата апаратура все още е тук — продължи колегата му. — Управата нареди да я свалят в приземието с надеждата, че ще я продадат някъде в чужбина... В Уругвай, или Парагвай, вече не помня точно къде. Така правят всички болници, успели да се сдобият с линейни акселератори. Продават старата, но все още годна апаратура, на някоя от развиващите се страни, фактически това е една изключително надеждна апаратура, която просто не показва дефекти, тъй като при нея гама-излъчването е постоянно, двадесет и четири часа в денонощието...

— Мисля, че ви отнех прекалено много време — въздъхна Дейвид, решил да се откачи от Холстър преди края на лекцията.

— Доктор Ходжис беше много заинтригуван от фактите, които току-що споделих с вас — подхвърли онкологът. — Прояви подчертан интерес към предимствата на старата апаратура, спомням си, че лицето му буквално светна... Дори пожела да види извадения от употреба рентгенов апарат. Искате ли и вие да му хвърлите едно око?

— Ще се въздържа — отказа Дейвид, изведнъж представил си реакцията на Хелън Бийтън и Джо Форбс ако отново го засекат в болницата.

Няколко минути по-късно вече натискаше педалите по моста над Ревящата река, на път за дома. Резултатите от утринната му мисия не бяха особено успешни, но все пак бе успял да извади рождените дати на пациентите, както и номерата на социалните им осигуровки.

Мислите му механично се насочиха към чутото от доктор Холстър. Испита дълбоко разочарование от факта, че Ходжис не беше споделил подозренията си с него. После се сети за светналото лице на възрастния лекар при новината, че кобалтовите рентгенови апарати никога не се развалят. Дали това се дължи на някакъв специален интерес, или просто на професионалния ентузиазъм на Холстър? Вероятно на второто, рече си с въздишка той. Онкологът положително е решил, че Дейвид споделя възторга му от инсталирането на линейния акселератор...

Калхоун спа до късно. Тръгна към Бартлет едва около обед, решил да атакува имената от списъка на татуираните по азбучен ред. Пръв в този списък беше Клайд Девъншър.

Отби се в закувалнята на Мейн Стрийт, поръча си голяма чаша кафе и разтвори телефонния указател. Въръжен с пет адреса, той допи кафето си и тръгна към жилището на Клайд.

Оказа се, че Девъншър живее над малко магазинче за домашни потреби, в което, за огромно удоволствие на детектива, продаваха и любимите му пури „Антоний и Клеопатра“.

— Търся Кларк Девъншър — обърна се към продавача той.

— О, той излезе още сутринта — отвърна човекът. — Работи в болницата и често му се налага да дава дежурства в празничните дни.

— А кога се връща?

— Към три и половина-четири, ако не е нощна смяна...

Калхоун кимна с глава и се насочи към изхода. Вън заобиколи сградата, изкачи дървените стъпала и за всеки случай натисна звънеца на Девъншър. Изчака няколко секунди, после бутна вратата. За негова изненада тя покорно се отвори.

— Ало! — извика той.

Едно от предимствата на частната практика се съдържаше във факта, че не се нуждаеше от бюрократични подробности като заповеди за обиск. Без да се колебае нито за миг, той се промъкна в жилището на Девъншър и затвори вратата след себе си.

Апартаментчето беше обзаведено с евтини мебели, но чисто и подредено. На масичката в дневната имаше купчина вестникарски изрезки за доктор Джак Кеворкян, известният „ангел на смъртта“ от Мичиган. Край тях имаше и други материали за привържениците на милосърдното самоубийство.

Калхоун се усмихна, спомнил си предсказанието, направено пред Дейвид и Анджела. Продължаваше да бъде убеден, че групичката татуирани от списъка ще им предложи куп интересни неща. Асистираното самоубийство и евтаназията имаха много общи неща помежду си, Дейвид положително би проявил интерес да си поговори с лицето Клайд Девъншър.

Насочи се към спалнята и бутна вратата. И тук беше оправено. Върху малкото писалище имаше още изрезки, но без снимки.

Гардеробът съдържаше пълна колекция от средства за връзване — тънки кожени каиши, широки ремъци, здрави вериги със стоманени топчета. На лавицата бяха струпани списания със същата тематика, имаше и внушителна купчина видеокасети.

Затвори вратичките и се запита какво ли ще изплюе компютърът за тоя очевидно шантав човек.

Продължи с обиска. Търсеше главно снимки на собственика, надявайки се на някоя от тях да са запечатани татуировките му. Откри няколко, прикрепени с магнит върху вратата на хладилника, но сред тях нямаше хора с татуировки. Не знаеше кой от тях е Клайд Девъншър.

Насочи се обратно към дневната, но в същия момент входната врата долу шумно се затръшна, а по стълбите се разнесоха пъргави стъпки.

За миг помисли да се скрие, но после, светкавично преценил, че може да бъде обвинен в незаконно нахлуване, той направи две големи крачки към вратата и рязко я отвори. Човекът от другата страна изненадано отскочи назад.

— Вие ли сте Клайд Девъншър? — рязко попита Калхоун.

— Да — отвърна онзи. — Какво става тук, по дяволите?

— Името ми е Фил Калхоун — рече детективът и извади една от визитните си картички. — Очаквам ви от доста време насам. Моля, влезте...

Клайд премести в другата с ръка книжната торба, която носеше, после бавно пое картичката.

— Частен детектив? — учудено попита той.

— Точно така — кимна с достойнство Калхоун. — Бях щатски полицаи, но губернаторът реши, че съм прекалено стар за тази работа. По тази причина се заех с частна следователска дейност. Тук съм, за да ви задам няколко въпроса...

— Изкарайте ми акъла! — въздъхна Девъншър и докосна с длан гърдите си. — Не съм свикнал да заварвам непознати в собствения си дом.

— Съжалявам — рече Калхоун. — Може би трябваше да ви изчакам на стълбите...

— Там едва ли щяхте да се чувствате удобно — съвзе се Девъншър и влезе в ролята си на домакин: — Седнете, какво да ви

предложа? — Хвърли пакета си на дивана и започна да изброява: —
Кафе, чай, пуканки...

— А бира намира ли ви се? — прекъсна го Калхоун.

— Разбира се.

Домакинът се насочи към хладилника, а Калхоун се възползва от паузата, за да надникне в книжната торбичка на дивана. Вътре имаше видеокасети, идентични с онези в гардероба.

Клайд се върна в хола с две бири в ръце. Веднага разбра, че неканеният гост беше пипал пакетчето му, взе го и старателно зави горната му част.

— За забавление — кратко поясни той.

— Забелязах — кимна Калхоун.

— Предполагам, че имате нормални сексуални предпочитания...

— По-скоро вече са никакви — направи гримаса Калхоун и скрито огледа домакина. Клайд беше някъде към тридесетте, среден на ръст, с гъста кестенява коса. Имаше стройната фигура на спортист.

— Какви въпроси ще ми задавате? — попита той и подаде една от бирите на Калхоун.

— Познавахте ли доктор Ходжис?

— Господи, нима ще ме занимавате с този тип, който отдавна вече е история? — сбърчи вежди Клайд.

— От тона ви разбирам, че не сте го харесвали особено...

— Беше един дърт мръсник! — отсече домакинът. — Представите му за помощния медицински персонал бяха средновековни. Считаше ни за низши създания, които вършат мръсната работа и си държат устата затворена. В това отношение беше по-лош дори от Клара Бартън!

— А коя е Клара Бартън? — вдигна вежди Калхоун.

— Медицинска сестра от времето на Гражданската война — поясни Клайд. — Една от основателките на Червения кръст.

— Знаете ли кой уби Ходжис? — внезапно смени темата Калхоун.

— Не съм аз, ако това намеквате — вдигна ръце домакинът. — Ще се радвам, ако го откриете, защото мисля да го черпя една бира...

— Имате ли някакви татуировки?

— Няколко — кимна Клайд.

— Къде?

— Искате ли да ги видите? — усмихна се младежът.

— Да.

Клайд разкопча ръкавите си и бързо смъкна ризата. После зае позата на културист по време на състезание. Около китките му бяха татуирани тънки верижки, на десния му бицепс имаше дракон, а две кръстосани саби красяха гърдите му, малко над зърната.

— Сабите ми ги направиха в Ню Хемпшър, още като ученик — поясни той. — А за останалото ходих в Сан Диего.

— Дайте да видя татуировките около китките ви — рече Калхоун.

— О, не — отвърна с усмивка Клайд и побърза да навлече ризата си обратно. — Ако ви покажа всичко още първия път, вероятно няма да дойдете вече...’ — Карате ли ски?

— Отвреме-навреме — отвърна Клайд, после усмихнато подхвърли: — Ама и вашите въпроси са едни...

— Притежавате ли скиорска маска? — не обърна внимание на игривото му поведение Калхоун.

— Всеки, който кара ски в Нова Англия, трябва да притежава подобно нещо — сви рамене Клайд. — Може би с изключение на мазохистите...

— Благодаря за бирата — изправи се Калхоун. — Трябва да тръгвам...

— Жалко — направи гримаса младежът. — Тъкмо започнах да се забавлявам.

Детективът се спусна по стълбите, излезе навън и тръгна към пикапа си. Беше доволен, че срещата му с този странен тип приключи. Въпросът беше дали Девъншър може да се окаже убиецът на Ходжис? По неизвестни причини Калхоун беше сигурен, че това не е така. Макар и странен, Девъншър изобщо не се връзваше с представата му за убиец. Но от главата му не излизаше мисълта за веригите, татуирани около китките му. Много съжеляваше, че не получи възможност да ги огледа добре. Освен това домакинът проявяваше жив интерес към Кеворкян и неговата дейност. Случайно ли беше това, или зов на сродни души? Реши, че засега Девъншър остава заподозрян. Беше безкрайно любопитен да разбере какво ще покаже компютърната проверка за него.

Погледна списъка си. Следващото име в него беше на Джо Форбс. Адресът беше близо до колежа. Вратата му отвори слаба и нервна жена с побелели коси.

— Госпожа Форбс?

Жената кимна с глава. Беше типична представителка на Нова Англия, неразговорлива и подозрителна.

— В къщи ли е Джо?

— Няма го. Ще трябва да го потърсите по-късно.

— В колко часа?

— Не знам. Прибира се по различно време.

— Вие познавахте ли доктор Денис Ходжис?

— Не.

— Съпругът ви има ли татуировки?

— Ще трябва да попитате него — тръсна глава госпожа Форбс.

— А кара ли ски?

— Съжалявам — промърмори жена и затръшна вратата под носа му. Ключалките изтракаха. Калхоун остана с впечатлението, че госпожа Форбс го взе за събирач на стари дългове.

Върна се зад волана на пикапа и въздъхна. Неуспехът тук беше пълен, но това изобщо не го разколеба. Следващото име в списъка беше на Клодет Морис.

— Охо — промърмори той когато камионетката закова пред малката къщичка, видял че капаците на прозорците ѝ бяха плътно затворени. Слезе от колата и започна да чука на вратата, тъй като звънец просто нямаше. Никой не му отвори. Пощенската кутия на стената беше задръстена от рекламни материали. От съседите научи, че Клодет е заминала на почивка на Хавайските острови.

Върна се в камионетката. В списъка му оставаше само едно име: Върнър Ван Слайк. Вече беше разговарял с него, но след кратко колебание реши да опита още веднъж. При първата им среща все още не знаеше, че трябва да го провери за татуировка.

Ван Слайк живееше в югоизточната част на града, на тиха и зелена уличка с добре поддържани тревни площи. Калхоун паркира зад няколко коли, които явно рядко мърдаха от местата си.

Къщата беше в изненадващо лош вид и просто плачеше за боя. По нищо не личеше, че в нея живее началник на голям отдел за поддръжка и ремонт. Капаците на прозорците бяха полуразковани и

сякаш всеки момент щяха да паднат. Калхоун неволно потръпна и запали една пура за успокоение на нервите си. Отпи глътка изстинало кафе от картонената чашка пред себе си и започна външния оглед. Пред къщата нямаше никакво превозно средство, прозорците бяха тъмни. Явно и тук ще се наложи методът, до който прибегнах с жилището на Клайд Девъншър, въздъхна той и бавно слезе от пикапа. Отблизо състоянието на имота изглеждаше още по-зле. Дворът беше напълно занемарен, с купища изгнили листа под дърветата.

Звънецът не работеше. Наложих се да потропа на вратата, но вътре цареше пълна тишина. Слезе обратно по стъпалата пред малката веранда и заобиколи отзад. В дъното на терена се виждаше стар обор, превърнат в гараж. Огледа го отдалеч и продължи обиколката на къщата, опитвайки се да надникне през тъмните прозорци. Тази задача беше доста трудна, тъй като отдавна немитите стъкла бяха станали почти непрозрачни. Отзад имаше масивна двойна врата, заключена с тежък, отдавна ръждясал катинар. През нея вероятно се слиза в мазето, прецени Калхун. Върна се обратно под навеса на верандата, хвърли един продължителен поглед около себе си и предпазливо побутна вратата. Тя се оказа незаключена.

Почука още веднъж, просто за да бъде сигурен. Кокалчетата на пръстите го заболяха. В момента, в който се готвеше да завърти топката, вратата рязко се отвори и на прага се изправи Ван Слайк.

— Какво търсите тук? — подозрително попита той.

Детективът извади пурата от устата си и смутено промълви:

— Извинявам се за безпокойството, но просто бях наблизил и реших да се отбия... Нали помните, че ви обещах да се видим отново? Имам няколко въпроса към вас и ако не е неудобно...

— Няма проблем — отговори след кратко колебание Ван Слайк.

— Но ви предупреждавам, че не разполагам с много време...

— Никога не злоупотребявам с гостоприемството — ухили се Калхоун и направи крачка напред.

Бийтън почука няколко пъти на вратата на Трейнор, преди отвътре най-сетне да се дочуят провлачените му стъпки.

— Изненадана съм, че си в кабинета си — рече тя.

Трейнор заключи след нея, покани я да седне и промърмори:

— Напоследък съм затънал до гуша в болничните дела... Налага се да идвам и през почивните дни, за да отхвърля малко работа.

— Не знаех къде да те търся — каза Бийтън и се насочи към едно от креслата.

— А как ме откри?

— Позвъних у вас и попитах Жаклин...

— Тя добре ли се държа? — попита Трейнор и седна зад бюрото си, отрупано с документи и фактури.

— Не особено.

— Не съм изненадан — мрачно промърмори той.

— Искам да поговорим за младата двойка лекари, които назначихме през пролетта — смени темата Бийтън. — И двамата се оказаха болка в задника, по тази причина вчера ги уволних... Мъжът работеше в приемния кабинет на КМВ, а жената — в патологията.

— Жената я помня от пикника на Първи май — кимна Трейнор. — Уодли се въртеше около нея като разгонен пес...

— Това е част от проблема, защото вчера тя се оплака от задявките му и заплаши да съди болницата. Твърди, че е съобщила на Кантор за поведението на шефа си далеч преди да бъде уволнена. Кантор го потвърди...

— Уодли има ли причина, за да я уволни? — сбърчи вежди Трейнор.

— Твърди, че има — кимна Бийтън. — На няколко пъти е напускала работа без негово разрешение.

— Тогава всичко е наред. Никой не може да ни пипне. Познавам почти всички съдии, които биха разглеждали евентуалната ѝ жалба в съда. Убеден съм, че ще ѝ изнесат една проповед и ще потвърдят уволнението.

— Въпреки това съм нервна — призна Бийтън. — Съпругът ѝ, доктор Дейвид Уилсън, нещо рови. Сутринта го спипах в архивата и накарах охраната да го изгони. Вчера следобед е изтеглил от главния компютър справка за смъртните случаи през последните месеци...

— Това пък за какво му е?

— Нямам представа.

— Нали твърдеше, че около смъртните случаи всичко е наред? — вдигна вежди Трейнор. — Значи няма да имаме проблеми...

— Във всички болници справките за смъртните случаи се считат за поверителна информация — въздъхна Бийтън. — Обществеността не разбира как се съставят те и обикновено се стига до спекулации. Това е една от причините да ги пазим в тайна...

— Съгласен съм — кимна Трейнор. — Този човек трябва да бъде лишен от достъп до компютъра. Предполагам, че след уволнението му от КМВ, това няма да е трудно. Между другото, защо са го уволнили?

— Заради продължителен преразход на средства, свързани с излишно хоспитализиране...

— Е, в такъв случай положително няма да ни липсва — пусна една крива усмивка Трейнор. — Може би трябва да изпратя бутилка уиски на Кели, който ни е отгървал от една грижа...

— Това семейство ме тревожи — въздъхна Бийтън. — Вчера се появиха в болницата като ураган, за да приберат дъщеря си, хоспитализирана с диагноза цистофиброза. Сторили са го против волята на педиатъра...

— Странно — рече Трейнор. — А какво е състоянието на детето? Предполагам, че това ще се окаже важно...

— Детето е добре — отвърна Бийтън. — Разговарях с педиатъра, който твърди, че възстановяването е протекло напълно задоволително.

— Тогава какъв е проблемът? — разпери ръце Трейнор.

Събрала рождените дати и номерата на социалните осигуровки, Анджела скочи в колата и потегли за Бостън. Преди това успя да се свърже с Робърт Скейли, който обеща да я чака. Не му обясни повода за изненадващото си посещение, просто защото това щеше да отнеме прекалено много време и вероятно щеше да му се стори странен.

Срещнаха се в едно от многобройните индийски ресторанчета, пръснати около централния градски площад на Кеймбридж. Робърт беше седнал на масичката до прозореца и размаха ръце. Анджела го целуна по бузата и премина направо върху целта на визитата си. Очите на младия мъж внимателно пробягаха по списъка, който се появи на масата.

— Значи искаш биографична справка за всичките тези хора, така ли? — учудено промърмори той. — Аз пък си помислих, че имаш по-

лични причини за внезапното си обаждане... Кой знае защо реших, че ти е станало мъчно за мен.

Анджела се почувства неудобно. При нито една от редките им срещи през последните години Робърт не беше изразявал желание да разпалят стария огън. По тази причина реши да говори откровено. С няколко думи обясни на някогашния си приятел, че няма проблеми в брака си с Дейвид и е поискала тази среща с надеждата да получи конкретна помощ.

Робърт не показва разочарование, дори да беше изпитал такава. Дланта му легна върху ръката ѝ.

— Радвам се да те видя, независимо от причините — топло рече той. — И с удоволствие ще ти помогна, стига да мога... Какво точно искаш от мен?

Анджела обясни това, което беше чувала: използвайки рождената дата и социалната осигуровка, всеки специалист по компютрите би могъл да извлече полезна информация за когото си пожелае.

Робърт звучно се разсмя. Това беше гласът, който Анджела помнеше прекрасно.

— Информацията ти е прекалено повърхностна — рече той. — На практика могат да се постигнат истински чудеса. Например, ако съм достатъчно мотивиран, аз бих могъл да проследя колко пъти е използвал кредитната си карта през текущия месец президента Бил Клинтън...

— Не искам това от теб — усмихна се Анджела и пръстът ѝ почука по списъка: — Ще се задоволя само с тези хора...

— Не можеш ли да бъдеш по-конкретна?

— Всъщност не — въздъхна младата жена. — Искам цялата налична информация. Според един приятел, този процес има много общи неща с риболова...

— Кой е този приятел? — вдигна вежди Робърт.

— На практика не ми е точно приятел, но неусетно свикнах да го мисля за такъв — отвърна Анджела. Казва се Фил Калхоун, пенсиониран полицаи, който работи като частен детектив. Ние с Дейвид го наехме за една работа...

С няколко думи разказа за събитията в Бартлет. Започна с открития труп в мазето на къщата им, описа разкритията около

татуировките и завърши с предположението за предумишлени убийства на пациенти в болницата под формата на евтаназия.

— Пресвети Боже! — смаяно поклати глава Робърт, чул тази невероятна история. — Обръщаш наопаки романтичните ми представи за спокойния живот в провинцията!

— Живеем в истински кошмар — мрачно кимна Анджела.

Робърт взе списъка и се вгледа в него.

— Двадесет и пет имена — промърмори той. — Това означава огромно количество информация. Може би ще ви трябва камион, за да я откарате...

— Проявяваме особен интерес към тези петимата — поясни Анджела и посочи имената с пръст. — Те са служители в болницата и най-лесно биха могли да извършат нещата, които ти описах.

— Работата започва да става интересна — усмихна се Робърт. — Най-бързо ще получим финансова информация, тъй като тези сведения се съдържат в сравнително лесни за достъп база-данни. Това означава, че скоро ще разполагаме с всички подробности за кредитни карти, банкови сметки, парични трансфери и евентуални дългове. Оттам нататък обаче става по-трудно...

— Каква трябва да бъде следващата стъпка?

— Предполагам, че най-лесно ще влезем в данните за социално осигуряване, макар че и там нещата постоянно се усложняват. Един приятел от МИТ работи много упорито за предпазването на тези данни от нежелани гости...

— Той няма ли да ти помогне?

— Питър Фонг? Разбира се, че ще ми помогне. За кога ти трябва всичко това?

— За вчера — отвърна с усмивка Анджела.

— Ей това винаги ми е харесвало у теб — призна Робърт. — Вечно кипиш от енергия... Хайде, да вървим при Питър Фонг...

Офисът на Фонг се намираше на четвъртия етаж на една стара административна сграда в сърцето на университетското градче. На практика приличаше не на офис, а на сервиз за компютърна техника. Просторното помещение беше задръстено от компютри, монитори, принтери и още куп машини с неизвестно за Анджела предназначение.

Питър Фонг се оказа енергичен човек с азиатски черти и черни като маслини очи, които не пропускаха нищо.

Робърт му подаде списъка и накратко обясни за какво става въпрос. Дребничкият азиатец замислено се почеса по главата.

— Съгласен съм, че е най-добре да започнем със социалните осигуровки — промърмори след известно време той. — Но няма да е зле, ако надникнем и в база-данните на ФБР...

— Възможно ли е това? — смая се Анджела, за която възможностите на компютърните специалисти продължаваха да бъдат източник на огромно учудване.

— Няма никакъв проблем — кимна Питър. — Имам една колежка във Вашингтон, казва се Глория Рамирес. С нея работихме по създаването на охранителния софтуер и знам, че тя поддържа постоянна връзка както с компютрите на ФБР, така и с тези на социалното осигуряване.

С помощта на портативен уърд-процесор Питър набра текста с искането си, после го прехвърли на един факс.

— Обикновено контактуваме чрез факс, но в случая Глория ще ми отговори по електронен път — поясни той — Това се налага поради големия обем на исканата информация и ще стане по-бързо.

Няколко минути по-късно данните започнаха да влизат директно в твърдия диск на компютъра. Питър натисна един клавиш и част от тях се появи на екрана. Анджела напрегнато се приведе напред. На монитора течаха данни за социалната осигуровка на Джо Форбс, придружени от последните му местоработи, заплати и условия на осигуряване. Остана дълбоко впечатлена от лекотата, с която се добраха до всичко това.

Питър включи лазерния принтер и той започна да бълва гъсто изписани листове. Робърт взе един от тях и го вдигна пред очите си. Оказа се осигурителното досие на Върнър Ван Слайк.

— Интересно — промърмори Анджела, изправила се зад гърба му. — Този човек е служил във флотата и вероятно там се е сдобил с татуировките си...

— За повечето военнорслужещи татуировката е важен ритуал — кимна Робърт.

Съседният принтер започна да бълва информация за криминалния статут на обектите и Анджела хлъцна от изненада. Питър го беше включил по принуда, тъй като първият продължаваше да печата данните от социалните осигуровки.

Отначало си помисли, че в малко градче като Бартлет едва ли има много хора с криминално досие, но се оказа, че отново бърка. Това, което ѝ направи най-силно впечатление беше фактът, че преди шест години Клайд Девъншър е бил арестуван и съден за изнасилване. Това беше станало в Норфолк, Вирджиния, пак там беше излежал двегодишната си присъда.

— Този хубавец е гордост за всяко тихо и спокойно градче — иронично подхвърли Робърт.

— Той работи в спешното отделение на общинската болница — поясни Анджела. — Силно се съмнявам, че някой от управата подозира за това, което прочетохме току-що...

Робърт пристъпи към първия принтер и започна да търси допълнителна информация за Девъншър.

— И той е служил във флотата — подвикна след известно време той. — Сравнението на датите сочи, че е извършил престъплението си като моряк...

Анджела надникна зад рамото му.

— Ето тук — посочи поредицата от дати Робърт. — Има известни празноти в социалните осигуровки, те вероятно отговарят на периода след като господин Девъншър е излязъл от затвора. И друг път съм се натъквал на подобни неща. Те означават, че въпросното лице или е лежало по-дълго от предвиденото, или е използвало фалшиви имена...

— Пресвети Боже! — поклати глава Анджела. — Прав беше Фил Калхоун като ни предупреди да очакваме изненади!

Половин час по-късно двамата с Робърт напуснаха офиса на Питър, натоварени с няколко кашона документи.

Канцеларията на някогашния ѝ приятел се оказа копие на компютърната зала на Питър, с една единствена разлика — тук имаше голям прозорец, който гледаше към реката Чарлс.

— Сега ще потърсим и малко финансова информация — потърка ръце Робърт и се настани пред един от терминалите. Не след дълго на екрана се появиха дълги колони от цифри, сипеци се като истински водопад. Включиха се няколко принтера и в подносите пред тях започнаха да се трупат нови листове хартия.

— Направо съм смаяна — призна с въздишка Анджела. — Никога не бях допускала, че човек може да се сдобие с толкова много

информация за живота на другите...

— Искаш ли да видим какво може да се открие за самата теб? — вдигна глава Робърт. — Ей така, за развлечение... Дай си номера на социалната осигуровка.

— Не, благодаря — отказа Анджеला. — Ще бъде твърде депресиращо, просто защото съм затънала до гуша в дългове.

— Довечера ще направя опит да събера още информация за твоите заподозрени — обеща Робърт. — Нощно време нещата стават по-лесно, тъй като електронният трафик намалява.

— Страшно много съм ти задължена — кимна Анджела и направи опит да нарами двата кашона с нови разпечатки.

— Чакай, ще ти помогна — скочи на крака Робърт.

Натовариха всичко в багажника, Анджела се обърна и прегърна приятеля си.

— Радвам се, че те видях — прошепна тя. — И още веднъж ти благодаря за помощта. фигурата на Робърт с вдигната за сбогом ръка бавно се стопи в огледалцето за обратно виждане. Анджела се радваше на срещата им, съзнателно прескачайки кратките мигове на неудобство в началото. В душата ѝ потрепна нетърпението. Искаше час по-скоро да покаже на Дейвид и Калхоун с какво се беше сдобила.

— Прибрах се! — извика тя, блъснала задната вратата. Никой не отговори. Тя се върна до колата и започна да пренася кашоните. Когато приключи, отново спря и се послуша. Къщата тънеше в тревожна тишина. Прекоси кухнята и се насочи към стълбите за втория етаж. Дейвид седеше на дивана с книга в ръце.

— Защо не ми отговори? — попита учудено Анджела.

— Защото ти каза, че си се прибрала, а това едва ли изисква отговор — отвърна без да вдига глава Дейвид.

— Хей, какво има? — втренчи се в него младата жена.

— Нищо. Как мина денят със стария ти приятел?

— О, това ли било? — присви очи тя.

— Струва ми се странно, че след четири години работа в Бостън, ти нито веднъж не ми спомена за тоя Робърт — леко повдигна рамене Дейвид.

— Хей, я стига! — извика Анджела, издърпа книгата от ръцете на мъжа си и се настани в скута му. — Не съм имала намерение да го

пазя в тайна! Нима мислиш, че ако беше така, щях да ти говоря за него? Нима допускаш, че мога да обичам някой друг, освен теб?

Леката ѝ целувка попадна върху носа му.

— Сериозно ли говориш? — вдигна очи той.

— Най-сериозно! Как е Ники?

— Добре е, мисля че спи... Все още е страшно разстроена за Карълайн, но физическото ѝ състояние е напълно задоволително. А ти какво направи?

— Ела, ще ти покажа! — дръпна го за ръката тя и го повлече към кухнята.

— Не мога да повярвам! — зяпна Дейвид при вида на струпаните върху масата кашони. — За да прегледаме всичко това, ще ни трябват месеци!

— Слава Бог, че вече сме безработни — усмихна се тя. — Разполагаме с достатъчно време.

— Доволен съм, че възвръщаш чувството си за хумор — направи гримаса той.

Вечерята приготвиха заедно. Ники се присъедини към тях, въпреки че системата доста ѝ пречеше. Дейвид забеляза това и звънна на доктор Пилснър. Бързо стигнаха до решението да махнат системата и да продължат лечението с орални антибиотици.

По време на вечерята възникна нов проблем — трябваше по някакъв начин да обяснят на родителите си какво е станало с работата им в Бартлет.

— Не виждам ти защо се тревожиш — саркастично подхвърли Дейвид. — Сигурен съм, че твоите мама и тате ще викнат ура, защото поначало бяха против идването ни тук...

— Точно там е работата — въздъхна Анджела. — Няма да издържа на самодоволните им приказки от сорта „аз нали ти казах“...

Скоро се нахраниха. Ники се настани пред телевизора, а те придърпаха кашоните с разпечатките. Испитаха смайване и ужас от това, което им беше демонстрирано от компютърните хакери.

— Господи, за да прегледаме всичко това, ще ни трябват дни! — промърмори Дейвид.

— Май ще трябва да се концентрираме само върху хората, които имат връзка с болницата — предложи Анджела.

— Добра идея — кимна той.

И той, подобно на Андже́ла, беше привлечен от криминалните досиета. Най-силно впечатление му направи присъдата за изнасилване на Клайд Девъншър, както и факта, че същият човек е бил арестуван пред къщата на доктор Кеворкян в Мичиган. Асистираното самоубийство и евтаназията се ръководеха от общо взето идентични философски принципи, което означаваше, че Клайд Девъншър има всички шансове да се окаже техния „ангел на милосърдието“.

Дейвид беше много изненадан от факта, че Питър Ълхоф е бил арестуван цели шест пъти пред различни центрове за семейно планиране, плюс три пъти пред клиники, в които се правят аборти. Веднъж дори е бил обвинен за физическо насилие над лекар.

— Интересно — промърмори Андже́ла, заровила се в материалите за социални осигуровки. И петимата болнични служители са служили в армията, включително Клодет Морис... И това ако не е съвпадение...

— Може би именно по тази причина всички имат татуировки — подхвърли Дейвид.

Андже́ла си спомни забележката на Робърт за военните ритуали и кимна с глава.

— Мислех, че Калхоун ще се обади — подхвърли по някое време Андже́ла. — Много държа да чуя мнението му за всичко това, особено за информацията относно Клайд Девъншър.

— Той си пада малко особняк — сви рамене Дейвид. — Обеща да се обади само в случай, че открие нещо ново...

— Но в случая ние имаме нещо ново — надигна се Андже́ла.

— Затова мисля да му звънна.

Насреща се включи телефонният секретар и след кратко колебание тя затвори без да оставя послание.

— Изненадан съм от факта, че тези хора често са сменяли местоработата си — подхвърли Дейвид, заровил се в информацията на социалното осигуряване.

Андже́ла пристъпи към него и надникна над рамото му. Ръката ѝ се стрелна надолу и взе листа, който мъжът ѝ току-що беше поставил върху купчината на Ван Слайк.

— Виж това — посочи тя. — Ван Слайк е служил във флотата двадесет и един месеца.

— И какво от това? — вдигна глава Дейвид.

— Не е ли малко необичайно? Доколкото съм осведомена, службата във флотата е минимум три години.

— Не знам — сви рамене Дейвид.

— Дай да хвърлим едно око на военната служба на Девъншър — предложи тя и започна да рови в съответната купчина.

— Ето, той е служил четири години и половина...

— Я по-добре чуй това! — възбудено я прекъсна Дейвид. — Джо Форбс е обявявал банкрут цели три пъти! Как е възможно да получава нови кредитни карти с подобно досие? Но го е правил без никакъв проблем. Във всяка нова служба са му издавали съответните кредитни карти... Странно!

Малко след единадесет Дейвид усети, че очите му се затварят от умора.

— Май ще отида да си легна — промърмори той, отмести купчините хартия пред себе си и стана.

— Надявах се да го кажеш — бледо се усмихна Анджела. — Аз също съм страшно уморена...

Хванаха се за ръце и поеха нагоре по стълбите. Бяха доволни от тежкия, но плодотворен ден. Но ако знаеха каква буря ще предизвика нелегалната им дейност, те едва ли щяха да заспят...

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

НЕДЕЛЯ, 31 ОКТОМВРИ

Празникът „Халуин“ настъпи ясен, чист и студен. По изрисуваните тикви, окачени на прозорци и огради, беше полепнала ситна скреж. Ники се събуди напълно здрава, настроението ѝ видимо се подобри от предстоящия празник. Анджела се беше погрижила предварително за солиден запас от бонбони и плодове, с които да даряват евентуалните маскирани „призраци“, които може би щяха да почукат на вратата им. Същевременно обаче не прояви никакво желание да ходи на църква. Мераците ѝ да се интегрира в затвореното общество на Бартлет се бяха стопили напълно. Отказа дори предложението на Дейвид да си направят една празнична закуска в „Айрън Хорс“, предпочитайки да си остане у дома.

След закуска Ники изрази желание да се маскира и да тръгне да „проси сладкиши“ по хорските къщи, но Анджела отказа, тъй като се опасяваше, че студеното време ще я разболее отново. Като компенсация предложи Дейвид да отскочи до града за една тиква, а те двете да приготвят къщата за вероятното посещение на „призраците“.

Ники напълни една салатиера с малки шоколадови пръчици и я остави на масичката до входната врата, след това двете с майка ѝ се заловиха да изрязват гирлянди от хартия. Уверила се, че детето е напълно погълнато от това приятно занимание, Анджела вдигна слушалката на кухненския дериват и набра номера на Робърт Скейли в Кембридж.

— Радвам се, че се обади — рече Робърт. — Събрах още малко финансова информация, както ти бях обещал...

— Ценя високо това, което вършиш за мен — каза тя. — Но имам още една молба. Ще можеш ли да влезеш в армейските архиви?

— Това няма да е лесно — въздъхна Робърт. — Информационните масиви на армията са защитени далеч по-добре от останалите. Вероятно ще мога да се добера до някакви общи сведения,

но до поверителна информация мога да стигна само в случай, че приятелката на Питър влезе онлайн в компютъра на Пентагона.

— Разбирам — кимна Анджела. — Точно това очаквах да чуя.

— Не бързай да вдигаш бялото знаме — усети разочарованието й Робърт. — Нека първо звънна на Питър, а после ще ти се обадя.

Анджела остави слушалката и се върна при Ники. Тя беше изрязала една голяма оранжева луна и в момента очертаваше фигурата на вещица с метла върху голям лист тъмносиня хартия.

Десетина минути по-късно се върна и Дейвид, натоварен с една огромна тиква. Ники изписка от удоволствие. Анджела разгърна стар вестник върху кухненската маса, след което баща и дъщеря се въоръжиха с ножове и започнаха да дълбаят тиквата, която трябваше да се превърне във фенер. Телефонът иззвъня и тя изтича да вдигне слушалката. Беше Робърт.

— Лоши новини — промърмори той. — Глория не може да влезе в главния компютър на Пентагона. Но аз все пак успях да се добера до известно количество базисна информация. Ще ти я пратя заедно с новите финансови данни, но ми трябва номерът на факса ти.

— Ние нямаме факс — отвърна Анджела и изведнъж изпита неудобство от своята изостаналост.

— Но имате модем към компютъра си, нали? — уверено рече Робърт.

— Нямаме дори компютър — съкрушено отвърна тя. — Разполагаме само с един плейстейшън, с който си играе Ники... Но бъди спокоен, ще намеря начин да получа това, което си приготвил. Между другото, можеш ли да ми кажеш защо Ван Слайк е служил във флотата само двадесет и един месеца?

Насреща настъпи тишина, нарушавана от шумолене на хартия.

— Аха, ето го — промърмори най-сетне Робърт. — Ван Слайк е бил уволнен по здравословни причини...

— Там пише ли нещо по-конкретно?

— Страхувам се, че не — отвърна Робърт. — Но има други интересни неща. Ван Слайк е бил курсант в Школата за подводничари, която се намира в Ню Лондон, Кънектикът. След това е изкарал и курсове за моряци на атомни подводници...

— Защо мислиш, че това е интересно?

— Защото член на екипажа на атомна подводница много рядко може да бъде уволнен предсрочно. Нашият човек е служил на подводницата „Камехамеха“, базирана в Гуам...

— А на каква служба е бил Клайд Девъншър?

Робърт отговори след няколко минути прелистване на принтерна хартия.

— Бил е мичман... — Замълча за момент, после тихо подсвирна: — Господи, ако и това не е съвпадение!

— Какво? — остро попита Анджела и изпита дълбоко съжаление, че съответните документи не са пред очите ѝ.

— И Девъншър е бил уволнен по здравословни причини — съобщи Робърт. — Това ми се струва доста странно на фона на присъдата за изнасилване, която е излежал...

— А не мислиш ли, че този факт е още по-любопитен от службата на Ван Слайк на борда на атомна подводница? — попита Анджела. Размениха си още няколко фрази, после прекъснаха разговора. Тя се върна в кухнята, където Ники и Дейвид полагаха заключителните щрихи върху старателно издълбаната тиква с ухилено лице. С няколко думи разказа на мъжа си това, което беше научила от Робърт.

— Значи и двамата са били уволнени по здравословни причини — загрижено промърмори той, после отстъпи крачка назад да се наслади на творението си. — Хей, Ники, какво ще кажеш?

— Стана страхотен фенер — отвърна с блеснали очи детето. — Сега можем да сложим вътре една запалена свещ, нали?

— Разбира се.

— Дейвид, ти май не ме слушаш! — нервира се Анджела.

— Напротив, слушам те — отвърна той и подаде една дебела свещ на Ники.

— Много искам да разбера причините, поради които са били уволнени Девъншър и Ван Слайк!

— Ако успеем да проникнем в архивите на Службите по запаса, това съвсем няма да е трудно. Там при всички случаи се пазят болничните им досиета.

— Добра идея — кимна Анджела. — Имаш ли представа към кого трябва да се обърнем?

— Имам една позната, която е член на Военната здравноатестационна комисия в Бостън...

— А дали ще пожелае да ни свърши работа?

Дейвид показва на Ники как да издълбае малка дупка в основата на тиквата, за да може да закрепим свещта.

— Каква е тази твоя позната? — нетърпеливо го подкани Анджеела.

— Офталмоложка — отвърна мъжът ѝ, все още насочил цялото си внимание към тиквата.

— Нямах предвид специалността ѝ — тръсна глава Анджеела. — Интересува ме откъде я познаваш...

— Бяхме заедно в колежа, по някое време дори излизахме на срещи...

— Откога живее в Бостън? Как се казва? — В гласа на Анджеела се промъкна ревност и Дейвид лекичко се подсмихна. Тази игра може да се играе и от двама, рече си доволно той.

— Казва се Никол Лънгстром и живее в Бостън от края на миналата година — отвърна на глас той.

— Защо никога не си споменавал за нея? — продължаваше с въпросите Анджеела. — Откъде знаеш кога се е преместила в града?

— Веднъж ми се обади в болницата — промърмори Дейвид и плесна Ники по рамото, за да я поздрави с успешното закрепяне на свещта. Детето хукна да донесе кибрит, а той бавно се обърна към жена си.

— Срещал ли си се с нея? — пожела да узнае тя.

— Само веднъж — призна неохотно той. — Ходихме да обядваме. Директно ѝ казах да не храни надежди за нещо повече, но се разделихме като приятели.

— Честно? — погледна го изпитателно Анджеела.

— Напълно — кимна Дейвид.

— И мислиш, че ще ни помогне, ако изведнъж вземеш да ѝ се обадиш?

— Честно казано, силно се съмнявам — призна с въздишка Дейвид. — Ако искаме да постигнем нещо, ще се наложи да се видя с нея. Изключено е да я моля по телефона за нещо толкова сериозно... Освен това положително ще се наложи да я запозная и с някои подробности...

— Кога ще отидеш?

— Днес, но първо ще я предупредя по телефона. Пътъом бих могъл да прибера материалите от Робърт. Какво ще кажеш?

Анджела прехапа устни и се замисли. Беше изненадана от чувството на ревност, което я прониза. Едва сега си даде сметка какво беше изпитал Дейвид.

— Добре, обади й се — въздъхна тя.

Зае се да почиства масата от останките на тиквата, а Дейвид се прехвърли на телефона в хола. Оттам ясно долитаха откъслечни фрази. Направи й впечатление, че гласът му звучи с особена жизненост. Минути по-късно той се появи в кухнята.

— Готово! Никол ще ме чака след два часа. За наш късмет, днес тя е дежурна в болницата.

— Руса ли е? — попита със свито сърце Анджела.

— Да.

— Точно от това се страхувах!

Ники запали свещта във вътрешността на тиквата, а Дейвид я взе в ръце и внимателно я понесе към верандата.

— Изглежда страхотно! — обяви с доволен глас детето.

Дейвид помоли Анджела да звънне на Робърт Скейли и да го предупреди за пристигането му. После се качи горе и започна да се облича.

— Започва да става интересно — засмя се Робърт, след като чу за какво става въпрос.

Анджела не знаеше какво да каже, затова отново му благодари за помощта и прекъсна разговора. Опита да се свърже с Калхоун, но насреща отново се включи телефонния секретар.

Дейвид се появи в хола, наконтен с тъмносин блейзър и сиви панталони. Изглеждаше страшно привлекателен.

— Много си се изтупал — промърмори Анджела.

— А ти какво искаш? — вдигна вежди той. — Да се появя във военната болница по джинси и тениска?

— Потърсих Калхоун, но още го Няма — рече тя. — Вероятно е излязъл още на разсъмване. Това разследване май ще му извади душата...

— Остави ли му послание?

— Не.

— Защо?

— Мразя да разговарям с машини — намръщено отвърна Анджела. — Освен това той би трябвало да се досети, че искаме до го чуем.

— По-добре му остави послание — поклати глава Дейвид.

— А какво ще правим, ако не се обади до довечера? — погледна го в очите Анджела. — Може би ще се обърнем към полицията?

— Не знам — въздъхна Дейвид. — Идеята да разговарям с Робъртсън никак не ме привлича.

Анджела го изпрати до колата, след което насочи цялото, си внимание към Ники. Много искаше дъщеря ѝ да преживее празника по най-добрия начин.

Тласкан от любопитство, Дейвид реши първо да се отбие при Робърт Скейли. Надяваше се да види отдаден на работа си учен с академична външност, но с разочарование и леко ревност откри един несъмнено приятен мъж със стройна и атлетична фигура. На всичкото отгоре поведението му беше изключително приятно.

Стиснаха ръце и Дейвид моментално усети, че Робърт също го преценява.

— Искам още веднъж да ви благодаря за помощта — промърмори той.

— Нали затова са приятелите? — сви рамене Робърт и тикна в ръцете му нов кашон с разпечатки. — Трябва да ви кажа какво още открих във финансовата информация... Миналата година Върнър Ван Слайк си е открил няколко нови банкови сметки. Всичките са тук, в Бостън, или в Олбъни. Явно е желанието му да не прави това в Бартлет...

— Странно — промърмори Дейвид. — За какви суми става въпрос?

— Под десет хиляди за всяка отделна сметка... Очевидно този човек познава закона за банковото дело, според който движението на всяка сума над десет хиляди подлежи на контрол.

— Но това пак са много пари, особено за човек, който работи като началник на поддръжката в една общинска болница.

— Бих казал, че става въпрос за малка, но добре разработена мрежа за пласмент на наркотици — кимна Робърт. — Но в такъв случай не би трябвало да влага парите си в банка, а да ги крие във водосточната тръба...

— От непълнолетните си пациенти зная, че наркотиците в Бартлет не са проблем — рече Дейвид.

— Ето, виждате ли? — усмихна се Робърт. — Може би ще стане така, че покрай другото вие с Анджела ще направите нещо и за освобождаването на Америка от наркотиците.

Дейвид се засмя и отново му благодари за помощта.

— Следващият път ми завъртете една шайба предварително — рече младият мъж. — Тук има една страхотна кръчма, казва се „Бистро Анаго“. Ще си прекараме страхотно...

— Готово — рече Дейвид и вдигна ръка за сбогом. Но на път към колата си даде сметка, че едва ли ще му бъде особено приятно да вечеря в компанията на Анджела и този мъж.

Сложи кашона в багажника, прекоси моста над реката Чарлс и пое по магистралата Фенуей. Движението в неделя следобед беше слабо и това му позволи да стигне до военната болница за рекордните двадесетина минути.

Какво нещо е животът, рече си той, докато влизаше в просторното фоайе. С Никол Лънгстром беше излизал в продължение на цяла година, но после пътищата им се разделиха. Тя замина за Западното крайбрежие, където завърши медицина и изкара цялата си следдипломна квалификация. От приятели беше чул, че междувременно се е омъжила, но при случайната им среща преди година разбра и за развода ѝ.

Спря в близост до рецепцията, набра номера на пейджъра ѝ и зачака. Скоро младата жена се появи, на лицето ѝ се беше изписало леко смущение. Собственото му притеснение почти се стопи, когато тя директно му призна, че в момента си има нов приятел.

Двамата се запътиха към чакалнята на поликлиниката. Влязоха в един от празните кабинети, в който имаше компютър и се настаниха на някакъв излъскан от употреба диван. Дейвид започна да разказва.

— Как мислиш, дали ще е удобно да ни доставиш информацията, която ни интересува? — попита накрая той.

— Само при положение, че нещата ще си останат между нас — отвърна без колебание Никол.

— Имаш честната ми дума — увери я той. — Ще знаем само ние с теб. И Анджеела, разбира се...

— Това ми е ясно — кимна Никол, поколеба се за секунда, после тръсна глава: — Добре. Предполагам, че постъпката ми ще бъде оправдана, тъй като става въпрос за умишлени убийства.

Дейвид ѝ подаде списъка с имената на Девъншър, Ван Слайк, Форбс, Ълхоф и Морис.

— Мислех, че проявяваш интерес само към двама души — изненадано го погледна тя.

— И петимата са служили в армията, освен това имат татуировки — поясни Дейвид. — По тази причина искам да се застраховаме, просто за всеки случай...

Използвайки социалните осигуровки и рождените дати, Никол лесно откри военните идентификационни номера на петимата. С тяхна помощ влезе в медицинските архиви и изненадите се появиха веднага. Оказа се, че Форбс и Ълхоф също бяха уволнени по здравословни причини. Единствената с нормален картон беше Морис.

Диагнозите на двамата бяха кратки и ясни: Форбс беше уволнен поради хронично изкривяване на гръбначния стълб, а Ълхоф е имал хроничен простатит.

Но не така стояха нещата при Ван Слайк и Девъншър. Младата лекарка прегледа доста електронни страници преди да открие диагнозата на Ван Слайк: „шизо-активни отклонения, изразяващи се в маниакална параноя при стресови обстоятелства“.

— Пресвети Боже! — изстена Дейвид. — Не съм много сигурен, че разбирам какво означава това. А ти?

— Аз съм офталмолог, но все пак разбирам, че става въпрос за маниакална шизофрения — поклати глава Никол.

— Звучиш като специалист — изгледа я изненадано Дейвид. — Признавам, че съм впечатлен...

— По едно време проявявах интерес към психиатрията — призна с известно притеснение младата жена. — Това ми дава основание да кажа, че не бих искала да имам нищо общо с човек като този Ван Слайк... Интересното тук е друго: въпреки тежката диагноза този тип явно не е имал проблеми с обучението. Завършил е техническо

образование, изкарал е курс за работа с радиоактивни материали. Чувала съм, че този курс е много тежък...

Пръстът ѝ натисна един бутон и информацията отново затича върху екрана.

— Чакай малко! — извика Дейвид и леко я докосна по рамото. Подравнените редове на текста се заковаха на място. Описваше се инцидент, при който Ван Слайк е получил нервна криза по време на бойно дежурство на борда на атомна подводница. Длъжността му била помощник-машинист с право на достъп до ядрения реактор.

„Пациентът развива прогресивна маниакалност още в началната фаза на рейда — гласеше информацията. — Възбудата му води до вземането на неправилни решения, поведението му е агресивно и подозрително. Обзет е от натрапчивата идея, че е обект на подигравки от страна на колегите си, а състоянието му се дължи на повишената радиация на работното му място. Върхът на параноята му е опит за физическо насилие срещу капитана на кораба, след което се налага да бъде усмирен със сила“...

— Господи! — поклати глава Никол. — Надявам се, че съдбата никога няма да ме сблъска с този човек!

— Не е чак толкова зле — рече Дейвид. — Разговарял съм няколко пъти с него. Не изглежда особено дружелюбен, но си върши работата...

— Според мен той е бомба с часовников механизъм — продължаваше да клати глава Никол.

— Да имаш параноя относно радиацията, когато си на борда на атомна подводница не е чак толкова налудничаво — държеше на своето Дейвид. — Вероятно и аз ще превъртя, ако зная, че работя в затворено помещение с действащ ядрен реактор...

— Виж, информацията продължава — каза Никол и започна да чете на глас:

„Ван Слайк има подчертано затворено поведение. Израснал е в агресивна семейна среда, баща му е алкохолик, а майка му — слаба и безволева жена, която вечно се оплаква. Моминското ѝ име е Трейнор“.

— Това го знам — кимна Дейвид. — Харолд Трейнор е председател на управителния съвет на болницата и вуйчо на Ван Слайк...

— Ето и още нещо интересно — не сваляше очи от екрана Никол.

„Пациентът проявява склонност към идеализация на определени хора, най-често преките си началници. Впоследствие обаче се обръща срещу тях, обвинявайки ги в реални или въображаеми провокации. Това поведение се проявява както преди казармата, така и по време на службата му във флота“...

Никол замълча, после въздъхна:

— Със сигурност не искам да съм началник на подобен тип...

Прехвърлиха се на Девъншър. Тук материалите бяха по-малки по обем, но все така важни и интересни. Оказа се, че Клайд Девъншър е бил лекуван от венерически болести във военната болница на Сан Диего, където освен тях са установили зараза с хепатит-Б и вируса ХИВ.

— Този СПИН може да се окаже ключът към разрешаване на загадката — почука по екрана Дейвид. — Много хора стават престъпници когато разберат, че са хванали смъртоносна болест.

— Надявам се, че ти бях от полза — изправи се Никол.

— Може ли да получа разпечатка от тези сведения?

— Да — кимна младата жена. — Но трябва да намерим принтер. Днес е неделя и повечето помещения са заключени.

— Ще почакам — рече той. — Може ли да използвам някой от телефоните тук?

След известно цупене и няколко сълзи, Ники най-сетне разбра, че не бива да обикаля квартала, облечена в маскировъчни дрехи. Времето рязко се влоши. Доскоро синьото небе се покри с плътни облаци, всеки момент щеше да завали. Удоволствието ѝ намалня, но съвсем не изчезна напълно, тъй като призрачнобялата и дълга до земята роба стресна здравата няколко съседски хлапета, които звъннаха на вратата.

Анджела беше достатъчно съобразителна, за да не ѝ разваля удоволствието, въпреки че не можеше да я гледа маскирана като призрак. Остави я да дебне зад вратата и отново набра телефона на Калхоун. Насреща пак се включи телефонният секретар. Вече беше изпълнила препоръката на Дейвид да остави съобщение, но детективът не отговаряше и тя започна да се безпокои. Погледна през прозореца към мрачното време навън, в душата ѝ се появи тревога и за Дейвид. Преди няколко часа той се беше обадил да съобщи, че ще закъснее, но оттогава измина прекалено много време.

Половин час по-късно Ники изрази желание да прекрати маскарада. Навън притъмняваше, посетители вече нямаше.

Анджела стигна до решението да се залавя с приготвянето на вечерята, но точно в този момент на вратата се звънна. Ники беше в банята и по тази причина тя остави работата си и тръгна към вратата. Пътюм взе стъклената купа с шоколадови пръчици и надникна през страничното прозорче. На прага стоеше мъж с маска на влечуго върху главата.

Забеляза, че мъжът не е придружаван от дете едва когато отключи и отвори вратата.

Мъжът скочи отгоре ѝ, ръката му я стисна за гърлото. Тънка кожена ръкавица легна върху устата ѝ и ѝ попречи да изпищи. Купата с бонбоните падна на плочките и се пръсна на хиляди парченца. Започна да се бори, но хватката на непознатия беше желязна. От гърлото ѝ излитаха приглушени стенания.

— Ако не млъкнеш, ще те убия! — дрезгаво прошепна мъжът и затегна хватката си около гърлото ѝ. Пронизана от остра болка, Анджела престана да се съпротивлява.

Мъжът се огледа, очите му се насочиха към осветената кухня в дъното на коридора.

— Къде е съпругът ти? — все така дрезгаво попита той.

Анджела не беше в състояние да отговори. Пред очите ѝ се въртяха разноцветни кръгове, имаше чувството, че всеки момент ще припадне.

— Сега ще те пусна, но направиш ли опит да пициш, моментално ще те гръмна! — предупредително изръмжа нападателят. Тези думи бяха придружени от толкова рязко разтърсване, че в очите на младата жена се появиха сълзи на болка.

В следващия миг железните пръсти разхлабиха хватката си. Анджела политна назад, сърцето лудо блъскаше в гърдите ѝ. Даваше си сметка, че Ники е горе в банята, гола и беззащитна. За съжаление Ръсти беше навън, вързан пред обора. Бяха го оставили там, за да не пречи на маскарада.

Очите ѝ бавно се спряха върху лицето на нападателя, скрито зад гротескна маска на влечуго. Тя беше наистина страшна, с почти реални измерения. Червеният и тънък като на змия език висеше между остриите зъби. Направи опит да разсъждава, но главата ѝ си остана празна. Едва сега видя тежкия револвер в ръката на непознатия.

— Мъжът ми не е у дома — успя да промърмори тя. Гърлото продължаваше да я боли от безмилостната хватка на нападателя.

— А болното ти дете?

— Навън е, играе си на призраци с няколко приятелчета...

— Кога ще се върне мъжът ти?

Анджела се поколеба, а нападателят грабна ръката ѝ и болезнено я изви назад. Ноктите му потънаха в кожата ѝ.

— Зададох ти въпрос! — заплашително изръмжа той.

— Скоро — успя да прошепне тя.

— Значи ще го почакаме! — кимна онзи и главата му бавно се завъртя. — А междувременно ще направим една малка обиколка на къщата, за да проверим дали не си ме излъгала...

— Не бих си позволила подобно нещо — понечи да протестира Анджела, но мъжът вече я побутваше по посока на хола.

Ники приключи с къпането набързо и когато на входната врата се позвъни, тя беше в стаята си и се обличаше. Нахлузи маската на главата си и забърза. Искеше да се спусне долу преди децата да са си

тръгнали и да ги изненада с маскировъчния си костюм. Трясъкът от счупената купа с бонбони я накара да се закове на горния край на стълбите. Надникна през перилата и видя как майка ѝ се мята в ръцете на някакъв мъж със змийска маска на главата.

Отърси се от вцепенението и хукна към спалнята на родителите си. Грабна слушалката на телефона до леглото, но не чу никакъв сигнал. Телефонът беше прекъснат. Върна се обратно и надникна надолу. Видя майка си и непознатия да се насочват към дневната. Изчака една секунда, после надникна под стълбата. Пушката си беше на мястото, опряна до стената. В следващия миг отскочи назад, тъй като майка ѝ и онзи с маската се появиха обратно. Стъпките им захрущяха по счупените стъкла, после всичко утихна. До слуха ѝ долетяха приглушени гласове. Тръсна глава и си наложи да надникне над перилата. Успя да зърне фигурата на непознатия, който вървеше след майка ѝ по посока на кухнята. Извъртя глава и отново погледна към пушката. После започна да слиза. Част от стъпалата издайнически проскърцаха, въпреки незначителното ѝ тегло. Едва стигнала до средата, тя чу как майка ѝ и нападателят се връщат обратно. Изтича нагоре с намерението да изчака влизането им в някое от останалите помещения на долния етаж, но с ужас установи, че двамата поемат нагоре.

Хукна към спалнята. Едната стена беше заета от просторен килер-гардероб, от който се излизаше на малка вътрешна площадка. От нея започваше тясна дървена стълба, която водеше към няколко тесни помещения в обора, превърнати в складове.

Ники бързо се спусна по спираловидните стъпала, прекоси обора и се насочи към задната врата на кухнята. Оттам до пушката под главното стълбище я разделяха само няколко крачки. Клекна и протегна ръце към оръжието. Спомни си какво я беше учила майка ѝ и провери магазина. Във вътрешността му мазно проблеснаха патроните. Свали предпазителя с пръст, после се замисли. Въодушевлението бързо започна да я напуска, просто защото не знаеше какво трябва да направи. От майка си знаеше, че при изстрел съчмите излитат под формата на широка дъга. Прецизно прицелване не е необходимо, просто защото стрелецът улучва всичко, към което е насочил оръжието си. Което означаваше, че тя без съмнение ще улучи и майка си...

Нямаше време за размисъл върху внезапно появилата си дилема. До слуха ѝ долетяха стъпките на нападателя, който побутваше майка ѝ обратно по стълбите. Механично се оттегли по посока на кухнята. Не знаеше дали да се скрие, или да изтича навън и да потърси помощ от съседите.

Пред очите ѝ изведнъж се появи фигурата на майка ѝ, която почти прелетя пространството в подножието на стълбите. Очевидно нападателят я беше блъснал. В следващия миг видя и него — висок и леко прегърбен мъж с отвратителна маска на лицето. В ръката му се поклащаше револвер.

Мъжът тръгна към майка ѝ. Ники стисна пушката. Лявата ѝ ръка легна под дулото, дясната стисна здраво приклада. Показалецът ѝ бавно се уви около спусъка.

Сякаш усетил присъствието ѝ, нападателят спря и рязко се обърна. Дулото на револвера започна да се повдига към лицето ѝ, но Ники затвори очи и дръпна спусъка.

Тръсъкът на изстрела беше оглушителен. Откатът беше толкова силен, че Ники се просна по гръб, но ръцете ѝ продължаваха да стискат пушката. Тялото ѝ гъвкаво се надигна до седнало положение. Стисна лостчето за зареждане с две ръце и напрегна мускули. Ушите ѝ пищяха толкова силно, че изобщо не чу мекото изщракване на пружината, която изхвърли празната гилза и вкара нов патрон в магазина.

В същия момент от облака пушек в тесния коридор изплува фигурата на Анджела. Тя се втурна към детето, наведе се и взе пушката от протегнатите му ръце. Откъм антрето се дочу затръшването на входната врата, после настъпи дълбока тишина.

— Добре ли си? — дрезгаво прошепна Анджела.

— Мисля, че да — кимна Ники.

Анджела ѝ помогна да се изправи и ѝ направи знак да я последва. Бавно и безкрайно внимание тръгнаха по посока на входното антре. Арката, водеща към хола, беше здравата надупчена от съчмите на Ники. Основната маса на заряда обаче беше попаднала във витража до входната врата, отнасяйки същите четири рамки без стъкла, улучени от тухлата преди няколко дни.

Заобиколиха основата на стълбището, опитвайки се да избягват натрошените стъкла. Откъм дневната ги лъхна хладно течение.

Насочиха се натам. Анджела беше първа, стиснала пушката в ръце. Оказа се, че един от френските прозорци е широко отворен и рамката му леко се поклатя от вятъра.

Ники се хвана за колана на майка си и двете предпазливо се насочиха натам. Градината беше пусна, храстите покрай оградата вече изчезваха в бързо настъпващата тъмнина. Някъде излая куче, Ръсти му отговори откъм обора. Наоколо нямаше жива душа.

Анджела затвори вратата и сложи резето. После се наведе и прегърна дъщеря си.

— Ти си истински герой, миличка! — прошепна тя. — Баща ти ще се гордее с теб!

— Не исках да стрелям в прозореца, но така се получи — погледна я виновно Ники.

— Забрави за прозореца! — поклати глава Анджела и я притисна към себе си. — Справи се страхотно!

След минута разхлаби прегръдката си и тръгна към телефона. С изненада установи, че в слушалката няма сигнал.

— Онзи в спалнята също не работи — обади се зад гърба ѝ детето.

Анджела неволно потръпна. Нападателят беше взел всички предпазни мерки. Не смееше дори да си представи какво щеше да се случи, ако не беше находчивостта на Ники.

— Трябва да сме сигурни, че онзи тип не се спотайва някъде — тръсна глава тя. — Ела, ще претърсим къщата!

Обиколката приключи за броени минути. Анджела не беше сигурна дали трябва да претърсят и втория етаж. После на входа се позвъни и двете едновременно подскочиха. Анджела пристъпи на пръсти към вратата и надникна през полуматираното стъкло. На верандата се бяха скупчили няколко деца, облечени като призраци и вещици.

Дейвид вкара колата в алеята и с изненада установи, че всички лампи в къщата светят. Миг по-късно видя групичка хлапаци, които изскочиха от верандата, прекосиха тревната площ и изчезнаха под дърветата, очертаващи границата на терена.

Изключи мотора и се взря във входната врата, по която се стичаха жълтъците на сурови яйца. Стъклата на прозорците също бяха оплескани, а тиквата фенер белееше смачкана в тревата.

Първата му мисъл беше да се впусне след злосторниците, но веднага си даде сметка, че шансовете му да ги открие в мрака са нулеви.

— Проклети хлапета! — изруга полугласно той, забелязал новите поражения в стъклата на входния вестибюл. — Това вече е прекалено!

Слезе от колата и се насочи към входната врата. Верандата беше буквално залята от сурови яйца и домати.

Истински се разтревожи обаче във вътрешността на антрето, обсипано с бонбони и счупени стъкла. Обзет от панически страх за семейството си, той започна да вика.

Анджела и Ники се появиха в горния край на стълбището. В ръцете си жена му стискаше пушката, а разплаканата Ники се втурна надолу и се хвърли в прегръдките му.

— Той имаше пистолет! — рече на пресекулки детето.

— Кой? — втренчи се в него Дейвид. — Какво се е случило?

Анджела направи няколко крачки надолу и безсилно се отпусна на едно от стъпалата.

— Имахме посетител — обяви с тих глас тя.

— Кой? — повтори Дейвид.

— Не знам. Носеше маска и наистина имаше пистолет...

— Господи! Не биваше да ви оставям сами!

— Грешката не е твоя — махна с ръка Анджела. — Но доста закъсня...

— Забавих се, защото трябваше да получа копия от медицинските архиви — поясни Дейвид. — Направих опит да ти звънна по пътя, но телефонът постоянно даваше заето. Обадох се в централата, откъдето обяха, че имаме повреда.

— Жиците са прерязани — въздъхна Анджела. — Мисля, че това е работа на онзи мъж с маската...

— Повика ли полиция? — втренчи се в нея Дейвид.

— Как да я повикам, като нямаме телефон? — остро отвърна младата жена.

— Извинявай, не съобразих...

— Откакто този тип избяга, ние двете с Ники стоим горе и кротуваме — добави Анджела. — Умирахме от ужас, че може да се върне...

— А Ръсти къде е? — попита Дейвид.

— Затворих го в обора още следобед, тъй като направо се беше побъркал от маскираните деца — поясни жена му.

— Отивам да си взема мобилния телефон от колата — рече Дейвид. — Ще доведе и Ръсти...

Още от верандата видя групичката хлапаци, която пак се беше събрала пред къщата.

— Хей, копелдаци! — изрева извън себе си той. — Ако пипна някого, направо ще го пребия!

Хлапетата бързо се пръснаха.

Анджела и Ники го чакаха в кухнята.

— Някакви гамени са ни обезобразили верандата и входа — съобщи им раздражено той.

— Мисля, че са го сторили, защото не отворяхме — въздъхна Анджела. — Но поразите им са нищо в сравнение с това, което преживяхме...

— Не е съвсем така — поклати глава Дейвид. — Счупили са още стъкла от витража...

— Това е работа на Ники — поясни Анджела, пресегна се и прегърна дъщеря си. — Тя е истински герой... — После с няколко думи му описа развоя на събитията.

Дейвид все още не можеше да повярва на ушите си. Семейството му беше преживяло ужасни перипетии, дори не искаше да си представи какво би могло да се случи. От външната страна на вратата се размазаха нови яйца и той скочи на крака. Това вече беше прекалено! Понесе се напред и рязко отвори вратата. Ако не беше гласът на Анджела, със сигурност щеше да спипа поне двама от бягащите хлапаци. Обърна се да я погледне, после очите му се преместиха върху Ники, прегърнала Ръсти през шията.

— Остави ги, те са само хлапета — прошепна Анджела и очите ѝ се наляха със сълзи.

Забелязал, че жена му е на прага на нервна криза, Дейвид бавно затвори вратата. Даде си сметка, че няма да постигне нищо с гоненето на хлапетата, най-много до изпусне малко пара. Обзет от чувство за

вина, той прегърна Ники и накара Анджеला да седне на дивана до себе си. Едва след това набра номера на полицията по мобилния си телефон.

— И аз имам вина за това, което стана — промърмори Анджеला. — Би трябвало да съобrazia, че ще бъдем изложени на опасност... — Замълча за момент, после с глух глас сподели подозренията си относно нападението на паркинга. Сега вече беше абсолютно сигурна, че то беше имало за цел не сексуално насилие, а физическото ѝ ликвидиране.

— Защо ми казваш това едва сега? — втренчи се в нея Дейвид.

— Извинявай, трябваше да го сторя по-рано — сведе глава тя.

— Е, мисля, че все пак разбрахме нещо важно — смекчи тон Дейвид. — Няма никакъв смисъл да имаме тайни един от друг... — Помълча малко, после попита: — Какво стана с Калхоун? Успя ли да го откриеш?

— Не — въздъхна Анджеला. — Послушах съвета ти и му оставих съобщение, но отговор няма... Какво ще правим сега?

— Не знам — промърмори Дейвид и стана на крака. — Ще отида да проверя какво е положението отзад...

Полицията се появи едва след четиридесет и пет минути. За голямо неудоволствие на домакините, екипът се водеше лично от Робъртсън, облечен в пълна парадна униформа. Анджеला изпита желанието да го попита дали това е маскировката му за празника. Шерифът се придружаваше и от заместника си Карл Хобсън.

— Виждам, че сте имали някакви проблеми — отбеляза Робъртсън, огледал набързо боклуците по верандата и счупените стъкла.

— При това сериозни — кимна Анджеला и с няколко думи описа събитията до завръщането на Дейвид.

Шерифът я изслуша с нескрито нетърпение. През цялото време пристъпваше от крака на крак и театрално въртеше очи.

— Сигурна ли сте, че нападателят е държал истински пистолет? — попита той.

— Разбира се! — отвърна с негодувание Анджеला.

— А не допускате ли, че това е била пистолет-игралка, просто част от маскировката му? — ухили се Робъртсън и намигна на помощника си.

— Я почакайте малко! — намеси се в разговора Дейвид. — Вашето поведение решително не ми харесва! Оставам с впечатлението, че не приемате сериозно това, което ви се съобщава! В тази къща е имало незаконно проникване от въоръжен човек, стреляло се е! Нима не виждате счупените стъкла на витража?

— Я не ми викайте! — гневно отвърна Робъртсън. — Прекрасната ви съпруга вече призна, че това е дело на дъщеря ви, а не на хипотетичния нападател! Тук му е мястото да добавя, че законът предвижда доста строги наказания за необоснована стрелба в чертите на града!

— Я се махайте по дяволите! — ревна извън себе си Дейвид — Вън от къщата ми!

— С удоволствие — иронично се поклони Робъртсън, направи знак на помощника си и тръгна към вратата. На прага спря и се обърна: — Все пак нека ви дам един съвет... Семейството ви не се радва на особена популярност в този град и не смея дори да си помисля какво ще стане, ако случайно гръмнете някое дете, почукало на вратата ви за бонбони... В такъв случай и Господ няма да ви спаси!

Дейвид се втурна напред и шерифът побърза да прекрачи прага на входната врата, която шумно се затръшна зад гърба му.

— Господи, какъв мръсник! — хвана се за главата младият мъж. — Вече трябва да ни е ясно, че няма да получим помощ от него...

Анджела само поклати глава, в очите ѝ отново се появиха сълзи. Дейвид се чудеше кого да успокоява по-напред — жена си, или Ники, която беше втрещена от това, което чу.

— Май трябва да помислим дали да останем тук през нощта — промълви след известно време Анджела.

— Че къде ще вървим? — вдигна глава Дейвид. — Оставаме тук, защото сме си у дома. Но преди това ще вземем всички възможни мерки срещу неканени гости!

— Прав си, извинявай — въздъхна тя. — Явно съм толкова разстроена, че не мога да разсъждавам трезво...

— Гладна ли си?

— Не съм — сви рамене младата жена. — Но сега се сещам, че бях започнала да приготвям вечерята...

— Аз пък умирам от глад, защото дори не съм обядвал — обяви Дейвид.

— Добре, ние с Ники ей сега ще приготвим нещо за хапване...

Дейвид набра номера на телефонната компания да съобщи за повредата. Оттам се съгласиха да изпратят техник по спешност едва след като чуха, че е лекар. Уредил този въпрос, той излезе навън с намерението да включи всички налични лампи, включително и тези под стряхата на обора. В резултат къщата заприлича на коледна елха.

Телефонният техник пристигна още преди да довършат вечерята си. Един кратък оглед му беше достатъчен да открие причината за повредата: прекъснат кабел в основата на къщата, съвсем близо до входната врата. Свързването му отне само няколко минути.

— Мразя тези ритуални празници! — обяви той.

Дейвид му благодари за помощта и го изпрати, после се зае с допълнителните мерки за сигурност. Първата му работа беше да закове с дъски рамката на витража, после обиколи всички врати и прозорци и сложи резетата.

Макар и безплодно, посещението на полицията все пак имаше и една положителна страна: хлапаците се отказаха от нападенията си, очевидно уплашени от патрулната кола.

Малко след като работата приключи и детето си легна, Дейвид и Анджеला се настаниха край масичката в хола, върху която лежах новите материали от Бостън. Освободен от задължението да спи в стаята на Ники, Ръсти доволно се просна в краката им. Дейвид реши, че кучето трябва да бъде оставено свободно в къщата, просто защото разчиташе на слуха и обонянието му. Разбира се, разчиташе и на пушката, която беше облежната на дивана, само на метър от него.

— Знаеш ли какво си мисля — промълви Анджела докато той вадеше материалите от големия кафяв плик. — Човекът, който ни нападна днес, със сигурност е онзи, който прибягва до евтаназия на пациентите и който е убил Ходжис... Абсолютно сигурна съм в това. Всякакво друго предположение е лишено от смисъл.

— Съгласен съм — кимна Дейвид. — Според мен това е бил Клайд Девъншър, ето медицинското му досие...

Анджеला прелисти тънката папка, стигна до диагнозите накрая и изненадано вдигна глава.

— Господи, той е серопозитивен!

— Което означава, че е неизлечимо болен и има мотив да разчиства сметките си с всички, с цялото общество — загрижено

добави Дейвид. — Бил е арестуван пред дома на Джак Кеворкян, а това означава, че проявява сериозен интерес към асистираното самоубийство... Кой знае, може би този интерес се изразява именно в евтаназията... Той притежава достатъчно медицински познания, работата в болницата му осигурява достъп до набелязаните жертви, а на всичкото отгоре е съден за изнасилване. Може би именно той ще се окаже нападателят със скиорската маска на паркинга...

Анджела бавно кимна с глава.

— Всичко това звучи логично, но за съжаление уликите са косвени... — Помълча малко, после вдигна глава: — Ще можеш ли да го познаеш, ако го видиш?

— За съжаление не — поклати глава Дейвид.

— Питам се дали не бих могла да го идентифицирам по ръст и глас... — замислено проточи Анджела. — Но имам неприятното предчувствие, че никога няма да бъде сигурна.

— Предлагам да вървим напред — тръсна глава Дейвид. — Следващият заподозрян е Върнър Ван Слайк, ето и неговото досие... — Папката, която подаде на Анджела беше значително по-дебела от предишната.

— Господи, колко малко знаем за хората, които ни заобикалят — въздъхна младата жена след като изчете материалите.

— Какво ще кажеш за вероятността той да се окаже престъпникът?

— Психиатричната картина е доста интересна, но според мен не е той — поклати глава Анджела. — Шизофреничната афектация, придружена от маниакална параноя е нещо доста по-различно от антисоциална психопатия...

— Не е нужно да си антисоциален, за да стигнеш до идеята за евтаназия — отбеляза Дейвид.

— Вярно — кимна Анджела. — Но също така вярно е, че не всеки индивид с психическо заболяване може да стане престъпник. Ако Ван Слайк имаше криминално досие с документирани прояви на насилие, нещата щяха да стоят по друг начин. Но той няма такава и това автоматически намалява шансовете му да се окаже търсеният от нас човек. На всичкото отгоре той има задълбочени познания в областта на ядрените подводници, а не на медицината. Как би могъл да

убива хора по начин, който дори специалистите не могат да открият, след като не е минал поне някакъв курс на обучение?

— Въпросът ти е съвсем логичен — призна Дейвид. — Но все пак виж и материалите, които днес получих от Робърт... — В ръцете му се появи списъкът на банковите сметки на Ван Слайк, открити в Бостън и Олбъни.

— Откъде по дяволите има толкова пари? — учуди се Анджеला. — Мислиш ли, че това има връзка с нашите подозрения?

— Според Робърт парите идват от нелегална търговия с наркотици — сви рамене Дейвид. — Това е напълно възможно, тъй като в този град марихуана се намира на всяка крачка...

Анджеला замислено кимна.

— Но ако не става въпрос за наркотици, нещата са много обезпокоителни — добави той.

— Защо?

— Да допуснем, че именно Ван Слайк убива всички тези хора — поясни с въздишка Дейвид. — Ако парите му не са от наркотици, това означава само едно: някой му плаща...

— Предположението ти е отвратително, но ако се окаже вярно, ние отново ще се озовем на изходна позиция, тоест — няма да знаем кой стои зад всичко това. Кой би могъл да му плаща за смъртта на болните, защо ще го прави?

— Продължавам да мисля, че имаме работа с човек, който убива от милосърдие — тръсна глава Дейвид. — Не забравяй, че всички жертви бяха неизлечимо болни.

— Според мен отиваме твърде далеч — поклати глава Анджеला. — Събрахме прекалено много информация и сега неволно се опитваме да я нагодим към теорията си. Просто забравяме, че огромната част от нея няма нищо общо със случая...

— Сигурно си права — сви рамене Дейвид. — Но току-що ми хрумна нещо... Ако престъпникът наистина е Ван Слайк, неговите психиатрични проблеми ще ни помогнат да го разкрием...

— Как? — вдигна вежди Анджела.

— Ван Слайк е получил психична криза по време на плаване — започна Дейвид. — Това изобщо не ме учудва, тъй като и аз бих се побъркал, ако ме накарат да патрулирам в атомна подводница... Но тук става въпрос за нещо друго: кризата му се е изразила в открито

враждебно отношение към висшестоящите. Това му се е случвало и преди, което означава, че ако го обвиним открито, той положително ще изпадне в стресово положение... Пробуждаме параноята му, като я насочваме към човека, който му плаща... Това би трябвало да стане лесно — просто му подхвърляме, че „авторитетната фигура“ възнамерява да го хвърли на вълците в момента, в който се появи опасността. А самият факт, че разговаряме с него, би трябвало да му светне, че опасността вече е налице...

— Понякога направо ме смайваш — погледна го изненадано Анджела. — Въобразяваш си, че мислиш рационално, но идеята ти е абсурдна... Заболяването на Ван Слайк е документирано като маниакална психоза, а ти явно залагаш на вероятността да предизвикаш нещо съвсем друго — шизофренична параноя... Дори и да успееш, резултатът ще бъде ужасен. Омразата на този човек ще експлодира като бомба, а ти ще бъдеш първият потърпевш!

— Всичко това беше само една идея — мина в защита Дейвид.

— В такъв случай приеми, че аз категорично я отхвърлям — отсеке Анджела. — Както нея, така и всичко, което се базира на догадки и предположения.

— Добре, добре — успокоително промърмори Дейвид. — Имаме и друг кандидат, името му е Питър Ълхоф. Той притежава достатъчно познания в областта на медицината и очевидно е ангажиран с някои от нейните морални проблеми, тъй като е бил арестуван по време на митинг срещу абортите... За съжаление това е горе-долу всичко, с което разполагаме...

— Нещо за Джо Форбс?

— Единственият му недостатък е неспособността да се справя с личните си финанси — отвърна Дейвид.

— Последна в списъка беше Клодет Морис, нали?

— Тя е чиста — поклати глава Дейвид. — Озадачен съм единствено от факта, че има татуировки...

— Мисля, че трябва да спрем дотук — уморено промълви Анджела и остави купчината документи върху масичката. — Нека се насним, пък утре отново ще преровим всичко това...

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

ПОНЕДЕЛНИК, 1 НОЕМВРИ

Ники се събуди посред нощ от поредния кошмар и побърза да се прехвърли в спалнята на родителите си. Те и двамата спаха зле, а дори и Ръсти ръмжеше и лаеше насън. Това, разбира се, караше Дейвид да скача от леглото и да хваща пушката, разсънен само частично от фалшивата тревога.

Единственото хубаво нещо на сутринта се оказа здравословното състояние на Ники. Дробовете ѝ бяха окончателно прочистени, но въпреки това родителите ѝ категорично отказаха да я пуснат на училище.

Опитаха да се свържат с Калхоун, но отново им отвърна телефонният секретар. Обсъдиха възможността да позвънят в полицията за изчезването му, но после се отказаха. Не познаваха детектива достатъчно добре, за да вдигат тревога. А и той имаше доста ексцентрично поведение.

— Знам само едно — тръсна глава Анджела. — Не желая да оставам повече тук! Може би трябва да си съберем нещата и да зарежем това градче с всичките му гадни тайни!

— Ако говорим сериозно за подобен ход, най-добре да звънна на Шерууд — рече Дейвид.

— Направи го — подкани го Анджела. — Не искам да оставам тук дори една нощ повече!

Дейвид позвъни в банката да си уреди среща с президента. Оказа се, че може да бъде приет едва в три следобед, нито минута по-рано.

— Май вече имаме всички основания да говорим с адвокат — подхвърли Анджела.

— Да звъннем на Джо Кокс — кимна Дейвид.

Джо им беше близък приятел, един от най-опитните адвокати в Бостън. Но от кантората му отговориха на Анджела, че днес е в съда и ще бъде там през целия ден. Тя остави телефона си с молбата да позвъни веднага след като се освободи.

— Най-близките ни приятели тук са семейство Янсен — рече Дейвид. — Но това едва ли означава нещо, тъй като не съм говорил с Кевин от онази злополучна партия тенис... Май ще се наложи да звънна на родителите си...

— Страхувах се да ти го предложа — въздъхна с облекчение Анджела.

Дейвид набра номера в Амхърст, Ню Хампшър. Попита майка си дали биха могли да отскочат до тях за няколко дни като обясни, че имат известни проблеми с къщата. Майка му остана много доволна и каза, че с нетърпение ги очаква.

Анджела направи нов безуспешен опит да открие Калхоун, след което предложи да отскочат до къщата му в Рутланд, която не беше кой знае колко далеч. Дейвид се съгласи и не след дълго тримата се натовариха в старото волво.

— Онази къща там — посочи Анджела след като влязоха в градчето.

Дейвид насочи колата към алеята. Надеждите им да открият някого бързо се изпариха. На верандата лежаха купчина вестници отпреди два дни, къщата изглеждаше напълно запусната.

По обратния път се заеха да обсъждат ситуацията. Анджела изтъкна факта, че Калхоун не ѝ се обади няколко дни след като го беше наела. В крайна сметка стигнаха до решението да изчакат още един ден, след което да се обърнат към полицията.

Прибраха се и Анджела започна да събира багажа за пътуването до родителите на Дейвид. Ники изяви желание да ѝ помогне, а Дейвид разтвори телефонния указател и потърси номерата на петимата татуирани болнични служители, които подозираха. Записа си адресите им и се качи горе да съобщи на жена си, че възнамерява да обиколи къщите им.

— Не искам да ходиш никъде! — напрегнато отвърна тя.

— Защо?

— Първо, защото не искам да оставам сама с детето в тази къща и второ, защото най-сетне проумях, че цялата тази афера е опасна! Не мога да си представя, че ще душиш около къщата на някой маниакален убиец...

— Добре, добре — успокоително рече Дейвид. — И първата причина стига, нямам нужда от друга... Просто реших, че по това

време на деня няма да те е страх да останеш сама... Все пак е работно време, онези типове би трябвало да са в болницата...

— „Би трябвало“ не ме задоволява! — отсече младата жена. — По-добре ни помогни да натоварим багажа в колата.

Едва към обед бяха готови за път. Провериха всички врати и прозорци, след което се натовариха на волвото. Ръсти скочи на задната седалка при Ники.

Джени Уилсън ги посрещна сърдечно и веднага ги накара да се почувстват като у дома си. Показа се, че Албърт, бащата на Дейвид, ще се върне от риболов чак вечерта.

Пренесоха багажа, след което Анджела се тръшна на леглото в спалнята за гости.

— Толкова съм изтощена, че мога да заспя като камък — рече с въздишка тя.

— Ами направи го — предложи Дейвид. — И без това няма нужда да се връщаме и двамата за онази среща с Шерууд...

— Няма да имаш нищо против, така ли? — погледна го тя.

— Абсолютно нищо — увери я той, отметна завивката и я накара да се пъкне под нея. Преди да затвори вратата след себе си чу приглушения ѝ глас, който го съветваше да кара внимателно.

Съобщи на майка си и на Ники, че Анджела иска да си подремне, предложи същото и на детето. Но Ники отказа, тъй като вече се беше увлякла в приготвянето на някакъв сладкиш заедно с баба си. Дейвид се усмихна, каза че има среща в Бартлет и се насочи към колата.

Оказа се, че разполага с цели четиридесет и пет минути до срещата. Това го накара да отбие до тротоара на централната улица и да извади списъка с татуираните болнични служители. Клайд Девъншър живееше най-наблизо. Включи на скорост и подкара към адреса, обзет от леко чувство за вина. Но страховете на Анджела са напълно безпочвени, рече си той. Освен това няма да предприемам нищо, а само ще огледам къщата...

С изненада откри, че на адреса се помещаваше някакъв магазин. След кратко колебание влезе в него, взе някакъв картон с плодов сок и попита служителят зад тезгяха дали познава Клайд Девъншър.

— Разбира се — кимна човекът. — Живее горе...

— А добре ли го познавате?

— Горе-долу — кимна онзи. — Той често се отбива при нас.

— Чух, че имал татуировка — подхвърли Дейвид.
— Клайд има цял куп татуировки — засмя се продавачът.
— А къде се намират? — попита с леко притеснение Дейвид.
— Около китките му са изрисувани някакви въжета, или нещо подобно — обади се вторият продавач. — Прилича на окован...

Първият продавач се разсмя още по-силно.

Дейвид леко се усмихна. Не разбираше какъв е вицът, но не искаше да се покаже нелюбезен. Откритието обаче беше важно — Девъншър има татуировки на място, на което те биха могли да бъдат повредени при една борба на живот и смърт...

— Има татуировка и по-горе на ръката, а също и по гърдите — обади се първият продавач.

Дейвид им благодари и си тръгна. Заобиколи къщата и видя вратата на втория етаж, до която се стигаше по доста стръмни дървени стъпала. За момент се изкуши да ги изкачи, но после си спомни за даденото пред Анджела обещание.

Върна се зад волана и погледна часовника си. До срещата с Шерууд оставаха още двадесетина минути, което означаваше още един адрес. Оказа се, че най-близо се намира жилището на Ван Слайк.

Няколко минути по-късно вече завиваше по уличката, на която живееше Ван Слайк. Намали скоростта и започна да се визира в имената, изписани върху пощенските кутии. Изведнъж кракът му рязко натисна спирачката. На няколко метра пред него беше паркиран очукан зелен пикап, който приличаше на този на Калхоун.

Паркира волното плътно зад него и се взря в лепенката на задната броня, която гласеше: „Това превозно средство е изкачвало връх Уошингтън“. Да, това несъмнено беше камионетката на Калхоун.

Слезе и се приближи да надникне през страничното стъкло. Върху отвореното капаче на жабката беше закрепена полупълна картонена чаша за кафе, пепелникът преливаше от угарки. Освежителят на въздуха, който висеше от огледалцето му беше познат, и последните му съмнения се стопиха.

Изправи се и насочи поглед към къщата. Пощенска кутия липсваше, но адресът беше изписан с блажна боя върху парапета на верандата: Епъл Трий Лейн, номер 66. Адресът на Ван Слайк...

Насочи се към оградата с намерението да огледа къщата отблизо. Боята ѝ беше толкова олющена, че трудно можеше да се определи

оригиналния ѝ цвят. След известно взирание стигна до заключението, че може би е бил масленозелен. Единственият признак на живот бяха следите от гуми по чакъла на алеята. Направи няколко крачки по посока на гаража и надникна през мръсното стъкло. Вътре нямаше кола. Върна се пред входа, огледа улицата в двете посоки и предпазливо завъртя топката на бравата. Вратата се отвори с леко скърцане на ръждивите панти.

Готов да побегне при най-малката опасност, Дейвид предпазливо надникна във вътрешността на къщата. Мебелите, които можеше да види от вратата, бяха покрити с прах и паяжини. Напълни дробовете си с въздух и тихо подвикна. Искаше да бъде сигурен.

Никой не му отговори. В жилището цареше мъртва тишина.

Преодолял внезапното си желание да се махне оттук, Дейвид предпазливо прекрачи прага. Тишината го обви като плътно покривало, чуваше единствено ударите на собственото си сърце. Любопитството му се изпари, но искаше да разбере какво е станало с Калхоун.

Извика още веднъж, но пак не получи отговор. После вратата зад гърба му се затръшна с гръмотевичен трясък и той почти припадна. Обзе го сляпа паника, ръката му трескаво потърси топката на бравата. Испита чувството, че някой умишлено го беше заключил. Но се оказа, че не е така — вратата покорно се отвори. Грабна един чадър от закачалката в антрето и я подпря, после застина на място и зачака успокоението. Не след дълго се овладя и направи една бърза обиколка на приземния етаж. Стаите бяха пусти и мръсни. Влезе в кухнята и се закова на място. В пепелника на масата имаше угарка от пура „Антоний и Клеопатра“, на метър по-нататък зееше капакът на стълбите, които водеха в мазето. Пристъпи предпазливо натам и протегна врат. Стълбите чезнеха в непрогледен мрак. На стената в началото им забеляза мръсен електрически ключ, протегна ръка и го натисна. Дупката се изпълни от анемичната светлина на гола, оплюта от мухите крушка.

Пое си дълбоко дъх и започна да слиза. Спря по средата на стълбището и се огледа. Мазето беше задръстено от стари мебели и всякакви вехтории. Подът беше пръстен, също като в тяхната къща. В дъното имаше пещ за отопление, оградена от тясна бетонизирана площадка.

Дейвид стъпи на пода и се насочи към нея. Бетонът беше потъмнял от влага. Наведе се да го опипа, сърцето му пропусна един такт. Реши, че е открил достатъчно, за да се обърне към полицията. Изправи се и бързо тръгна обратно към дървеното стълбище. Бързо съобрази, че няма смисъл да търси помощ от хората на Робъртсън. Намеренията му бяха да се обърне директно към щатската полиция. Закова се на място в момента, в който главата му изскочи над нивото на пода в кухнята. Чу как чакълът на алеята проскърца под тежки автомобилни гуми. Някой идваше!

За момент остана на място, без да знае какво да прави. Отвън се затръшна автомобилна врата, по чакъла се разнесоха стъпки.

Обзет от паника, Дейвид дръпна капака над главата си и бързо се спусна по стълбите. Надяваше се, че долу ще открие някаква врата, която води директно навън.

В дъното на мазето имаше не една, а няколко врати. Без да губи време, той се насочи към тях. Първата водеше към малък килер, осветен от слаба електрическа крушка.

Над главата му се разнесоха тежки стъпки и той побърза да дръпне съседната врата. Тя обаче отказа да се отвори. Напрегна мускули и успя да направи малък процеп. Ръждясалите панти очевидно не бяха употребявани от години, но в замяна на това отвъд тях се оказа точно това, което му трябваше: бетонни стъпала, които свършваха при двоен капак на свода, скован от масивни дъски. Затвори след себе си с цената на доста усилия и бавно изкачи стъпалата. Между дъските се процеждаше тънка ивица сребриста светлина, останалата част от помещението тънеше в непрогледен мрак. Ослуша се, но горе цареше плътна тишина. Опря длани на капака и натисна. Двете крила помръднаха около два сантиметра, после спряха. Явно бяха заключени с катинар.

Отпусна мускули, капакът бавно легна на мястото си. Слепоочията му пулсираха от напрежение. Даде си сметка, че е попаднал в капан. Единствената му надежда беше, че няма да го открият. Но тя се изпари само минута по-късно, когато вратата към мазето рязко се отвори и до слуха му долетяха тежки стъпки. Приклепнал в мрака, той затаи дъх.

Стъпките неумолимо се приближаваха. В следващия миг вратата откъм общото помещение рязко се отвори и Дейвид се озова лице в

лице с Върнър Ван Слайк.

Веднага си пролича, че състоянието на домакина е близко до паниката. Изглеждаше така, сякаш току-що е взел силна доза наркотик. Очите му бяха оцъклени и сякаш всеки миг щяха да изскочат от орбитите си, зениците му бяха гротескно разширени. По челото му бяха избили ситни капчици пот, а тялото му силно трепереше. В дясната му ръка имаше пистолет, който светкавично се насочи в лицето на Дейвид.

За миг и двамата останаха неподвижни, заковали очи един в друг. Дейвид отчаяно се мъчеше да измисли някакво смислено обяснение за присъствието си в къщата, но главата му сякаш се беше изпразнила. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за подскачащото дуло на пистолета, насочено в главата му. Треперенето на Ван Слайк ставаше все по-неконтролируемо и той се опасяваше, че ще стане жертва на неволен изстрел.

Бавно осъзна, че домакинът е изпаднал в остра нервна криза, вероятно предизвикана от откритието на чужд човек в избата. В главата му изплуваха всички диагнози относно психическото състояние на този човек.

В един момент понечи да каже, че е видял камионетката на Калхоун пред входа и е влязъл да го потърси. Но после бързо отхвърли идеята, просто защото не можеше да предположи какво е станало между детектива и Ван Слайк. Споменаването на Калхоун би могло да влоши нещата...

Реши да прояви приятелско отношение, да каже, че разбира проблемите му и може да му помогне, защото е лекар. За съжаление Ван Слайк не му даде възможност дори да отвори уста. Ръката му се стрелна напред, хвана го за яката и рязко го смъкна от стълбите.

Това беше сторено с такава сила, че Дейвид отлетя към средата на общото помещение и се просна по очи на пръстения под. Главата му събори някаква купчина прашни кашони.

— Ставай! — изрева Ван Слайк. Гласът му се блъсна в ниския таван и се върна с ехо.

Дейвид бавно се изправи на крака.

Треперенето на Ван Слайк премина в конвулсии.

— Влизай в килера! — изкрещя с фалцет той.

— Успокой се — вдигна ръце Дейвид, после с професионален тон добави, че отлично разбира състоянието му.

Ван Слайк отговори с безразборна стрелба. Куршумите свиреха покрай главата на Дейвид, забивайки се в гредите на тавана, в пода и в дървените врати зад гърба му.

Дейвид хукна към килера, скочи вътре и се просна по корем на пода. Не смееше дори да си представи какви ще бъдат следващите стъпки на този явно психиран тип.

Ван Слайк затръшна тежката врата зад гърба му с такава сила, че от тавана се посипа мазилка. После мазето се разтърси от стъпките му, за миг настъпи тишина, последвана от остро изщракване на катинар.

Изтекоха няколко минути преди Дейвид да набере кураж да се изправи. Огледа се на светлината на слабата крушка.

Килията му се оказа масивно помещение с каменни основи. Върху лавиците край стените бяха подредени сушени плодове и множество прашни буркани, които вероятно съдържаха някакви консервирани плодове. Пристъпи към вратата и се послуша. В къщата цареше дълбока тишина. От вътрешната страна на дебелия дъски имаше няколко пресни драскотини, сякаш някой бе правил отчаяни опити да се освободи. Той напълни дробовете си с въздух и натисна с рамо. Както можеше да се очаква, вратата изобщо не помръдна. В следващия миг крушката угасна и тясната килия потъна в непрогледен мрак.

Шерууд натисна интеркома и попита секретарката си за колко часа е насрочена срещата му с Дейвид Уилсън.

— За три — отвърна Шарън.

— А сега колко е? — намръщи се той и измъкна масивен джобен часовник от жилетката си.

— Три и четвърт.

— Аха... И го, няма, а?

— Няма го, сър.

— В случай, че се появи, нека си насрочи нов час — отсече Шерууд. — А сега ми донеси дневния ред на насроченото за днес заседание на болничния съвет.

Отмести показалеца си от интеркома и гневно поклати глава. Не можеше да разбере хора като доктор Уилсън, които закъсняват за среща, насрочена по изричната им лична молба. Подобно поведение неизменно приемаше като лична обида, просто защото беше заклет привърженик на точността.

Вдигна слушалката и набра номера на Харолд Трейнор. Преди да се запознае с дневния ред искаше да разбере дали заседанието няма да бъде отложено. Веднъж беше станало точно така и той беше силно разстроен. Помнеше този инцидент, независимо от факта, че се беше случил в далечната 1981 година.

— В шест нула-нула, както сме се разбрали — увери го Трейнор. — Ако искаш, мога да отскоча да те взема и да се разходим до болницата пеша. И без това няма да провеждаме други заседания до лятото...

— Добре, ще те чакам пред банката — кимна Шерууд. — Гласът ти звучи бодро, явно си в добро настроение...

— Денят не беше лош — призна Трейнор. — Току-що разговарях с основния си противник Джеб Уигинс, който позвъни да ми каже, че в крайна сметка ще отстъпи и ще приеме проекта за строителството на покрития паркинг. До края на месеца ще получим зелена светлина и от Контролния съвет.

Шерууд се усмихна. Това наистина беше добра новина.

— Значи мога да се заема с изготвянето на кредитните условия, така ли?

— Абсолютно — увери го Трейнор. — Трябва да се действа бързо. Още сега ще звънна на изпълнителя да го попитам дали ще успее да налее основите преди първия сняг...

Шарън влезе в кабинета и остави върху бюрото дневния ред на предстоящото заседание.

— Имам и други добри новини — добави Трейнор. — Преди обед ми се обади Бийтън с последните цифри на балансовия отчет. Нещата в болницата изглеждат далеч по-добри от това, което очаквахме. Октомври се оказа един много успешен месец...

— Това да се чува — разшири се усмивката на Шерууд.

— Е, има и някои обезпокояващи дреболии — добави с въздишка Трейнор. — Преди малко Бийтън отново звънна да ми съобщи, че Ван Слайк изобщо не се е появил на работа...

— И не се е обадил? — вдигна вежди Шерууд.

— Не. Това обаче едва ли е изненадващо, тъй като в къщата му няма телефон. Предполагам, че ще се наложи да отскоча дотам, веднага след заседанието. Мразя да ходя в тази къща, която адски ме депресира...

Крушката на тавана светна толкова неочаквано, колкото беше угаснала преди час. После по стълбите се разнесоха тежките стъпки на Ван Слайк, придружени от дрънчене на желязо. Миг по-късно нещо тежко се стовари на пръстения под.

Процедурата се повтори и потрети, при всяка от появите на домакина мазето се разтърсваше от силен тътен. Сякаш онзи мъкнеше трупове...

Възползвайки се от светлината, Дейвид се зае с подробен оглед на тесния килер. Той не му донесе абсолютно нищо, тъй като изход наистина нямаше. После ключът на катинара рязко изщрака и вратата отлетя на пантите си.

При вида на Ван Слайк въздухът напусна гърдите му с тихо свистене. Гъстата му тъмна коса стърчеше право нагоре, сякаш току-що бе преживял електрошок. Зениците му бяха огромни, лицето му беше покрито със ситни капчици пот. Зелената риза беше изчезнала, на нейно място се виждаше плътно прилепнал потник.

Оценил отлично развитата мускулатура на този мъж за частица от секундата, Дейвид автоматически отхвърли идеята да влезе в двубой с него. Върху огромния бицепс на дясната му ръка беше татуиран плешив орел с американския флаг в ноктите си. През него минаваше тънък, но ясно забележим белег. Замръзнал от ужас, Дейвид си даде сметка, че стои срещу физическия убиец на доктор Ходжис.

— Излизай! — изкрещя Ван Слайк и заплашително размаха ръце. Дейвид побърза да се подчини, опасявайки се от нова безразборна стрелба. Изскочи от килера, стараейки се да не го изпуска от погледа си. Ван Слайк му направи знак да върви към огромното огнище.

— Стоп! — изкрещя той след като пленникът измина някъде около седем-осем метра. Показалецът му повелително се насочи към пръстения под.

Дейвид сведе очи и едва сега забеляза кирката и лопатата, захвърлени на циментираната площадка.

— Почвай да копаеш! — изрева Ван Слайк. — Там, точно пред краката си!

Дейвид побърза да се подчини и се наведе да вземе кирката. През главата му се стрелна мисълта, че това все пак е оръжие, което би могло да му помогне. Но Ван Слайк сякаш прочете мислите му и бързо отскочи назад, извън обсега на тежкото желязо. Пистолетът в ръката му продължаваше да подскача, но остана насочен в главата на пленника.

До циментовата площадка бяха струпани няколко торби цимент и пясък. Явно тяхното пренасяне беше причина за тежкия тътен, който беше дочул от килера. За негова изненада кирката потъна с лекота в на пръв поглед добре отъпкания пръстен под. Само след няколко удара се наложи да спре и да изхвърли пръстта с лопатата. Вече знаеше какво прави — копае собствения си гроб. Вероятно и Калхоун беше преминал през същата процедура.

Съзнаваше, че може да получи някакъв шанс само ако накара Ван Слайк да говори.

— Колко дълбоко трябва да копая? — попита той и отново посегна към кирката.

— Искам голяма дупка! — отсече Ван Слайк. — Толкова голяма, че да побере цяла кутия с шоколадови вафли! Искам мама да ми даде цялата кутия, искам всичките вафли!

Дейвид преглътна. Психиатрията не беше сред любимите му предмети в медицинския факултет, но въпреки това беше научил достатъчно, за да знае, че това, което чува, се нарича „объркване на асоциациите“ — един от признаците за остра форма на шизофрения.

— Майка ти често ли те черпеше с шоколадови вафли? — попита той, решен на всяка цена да завърже някакъв диалог.

Ван Слайк го погледна така, сякаш го виждаше за пръв път.

— Мама се самоуби — рече той. — Сама си отне живота... — От устата му излетя див кикот.

Дейвид усети как кожата му настръхва. В съзнанието му изплува още една дефиниция, свързана със симптомите на шизофренията, кой знае защо наречена „некоординиран афект“. Обикновено той се проявява при шизофреници, обременени и с остра форма на параноя.

— Копай! — изведнъж ревна Ван Слайк, сякаш пробуден от кратък транс.

Дейвид се подчини, все така твърдо решен да увлече домакина в някакъв разговор. Между две движения го попита как се чувства, какво е намислил. Не получи отговор. Върху лицето на Ван Слайк се появи съсредоточена гримаса, сякаш трябваше да реши някакъв важен въпрос.

— Чуваш ли гласове? — смени тактиката Дейвид, без да намалява темпото на работа. Ван Слайк продължаваше да мълчи, но върху лицето му се изписа изненада. Очите му се свиха, треперенето на крайниците стана още по-отчетливо.

Дейвид спря да копае и го огледа. Промяната на изражението му беше изненадващо рязка.

— Какво ти казват гласовете? — подхвърли той.

— Нищо! — изкрещя Ван Слайк.

— Тези гласове ли чуваше докато беше моряк?

Раменете на Ван Слайк изведнъж се отпуснаха. Изненадата в очите му се замени от дълбоко смайване.

— Откъде знаеш, че съм бил моряк? — дрезгаво попита той. — Как разбра за гласовете?

В душата на Дейвид потрепна надеждата. Май беше успял да пробие параноичната обвивка на този човек.

— Знам много неща за теб — успокоително прошепна той. — Но не съм като другите и искрено искам да ти помогна. Затова съм тук... Аз съм лекар и изпитвам дълбоко безпокойство за състоянието ти...

Ван Слайк мълчеше и го гледаше.

— Изглеждаш ми много разстроен — продължи Дейвид. — Вероятно заради пациентите...

Въздухът шумно напусна дробовете на едрия мъж срещу него.

— Какви пациенти? — дрезгаво попита той.

Дейвид преглътна. Ясно съзнаваше, че поема огромен риск. В главата му звъннаха предупрежденията на Анджела. Но друг избор нямаше...

— Имам предвид пациентите, на които си помогнал да умрат — отчетливо рече той.

— Те и без мен щяха да умрат! — изкрещя Ван Слайк.

Ето го отговорът на загадката, потръпна вътрешно Дейвид. Най-сетне всичко излезе на бял свят!

— Не съм ги убил! — нервно рече Ван Слайк. — Те натискаха копчето, а не аз!

— За какво копче говориш? — втренчи се в него Дейвид.

— За онова, което задейства радиовълните!

Дейвид кимна, сякаш беше чул нещо съвсем обикновено. На лицето му се появи състрадателна усмивка. Стана му ясно, че параноидната шизофрения на Ван Слайк го е довела до халюцинации.

— Радиовълните ли ти нареждаха какво да правиш? — попита той.

— Не, разбира се! — тръсна глава Ван Слайк, после лицето му отново се разкриви от гняв: — Откъде знаеш, че съм бил моряк?

— Вече ти казах, че знам всичко за теб и много искам да ти помогна — отвърна Дейвид. — Именно с тази цел съм тук, но трябва да науча още някои подробности... Например кои са „те“... Може би имаш предвид гласовете, които чуваш?

— Нали знаеш всичко за мен? — присви очи Ван Слайк.

— Така е — кимна Дейвид. — Но не мога да разбера кой ти нарежда да убиваш и как го правиш... Може би гласовете, а?

— Затваряй си устата и продължавай да копаеш! — изръмжа Ван Слайк, вдигна пистолета и натисна спусъка. Куршумът се заби във вратата на килера, която жалостиво изскърца на пантите си.

Дейвид побърза да се подчини, уплашен от параноята на този тип. След известно време обаче си даде сметка, че трябва да рискува и да продължи разговора. Реши, че може би ще впечатли Ван Слайк, ако му разкаже всичко, което знае за него.

— Знам, че са ти плащали за това, което вършиш — подхвърли той. — Знам дори номерата на банковите ти сметки в Бостън и Олбъни. Не знам само кой ти плаща, Върнър... Но ти ще ми кажеш, нали?

Ван Слайк простена и Дейвид рискува да му хвърли един кос поглед. Лицето му беше разкривено от болка, дланите притискаха слепоочията, включително ушите.

— Гласовете стават по-високи, нали? — съчувствено подхвърли Дейвид. После съобрази, че онзи едва ли го чува с ръце върху ушите и повтори думите си, този път почти като крясък.

Ван Слайк бавно кимна с глава. Клепачите му се вдигнаха, очите под тях панически огледаха помещението, сякаш търсеха път за бягство. Дейвид стисна лопатата, преценявайки разстоянието между двамата. Сега беше моментът да се опита да обезоръжи нападателя и да поеме нещата в свои ръце.

Но объркването на Ван Слайк отмина толкова бързо, колкото се беше появило. Очите му отново се фокусираха върху лицето на Дейвид.

— Кой ти говори, Върнър? — тихо, но настоятелно попита Дейвид, отказал се от намерението за атака.

— Компютрите... — прошепна Ван Слайк, после гласът му изведнъж премина в гневно кресчендо: — Компютрите и радиацията, точно както във флотата!

— Но ти вече не си във флотата — кротко му напомни Дейвид. — Не си на борда на онази атомна подводница, с която си кръстосвал Тихия океан. Ти си в Бартлет, щат Върмонт, намираш се в мазето на собствения си дом. Тук няма нито компютри, нито радиация...

— Откъде знаеш толкова много? — изгледа го Ван Слайк. Лицето му отново се разкриви от гняв.

— Искам да ти помогна, повярвай ми! — настоятелно прошепна Дейвид. — Виждам, че си разстроен, знам колко много страдаш. Вероятно чувстваш вина заради убийството на доктор Ходжис...

Челюстта на Ван Слайк изведнъж увисна и Дейвид изтръпна. Може би беше прехвърлил границата и сега го очакваше нова пристъп на параноя. Единствената му надежда беше гневът на Ван Слайк да не бъде насочен към него. За целта бързо трябваше да се върне на темата за онези, които плащат на този болен човек.

— Платиха ли ти за убийството на доктор Ходжис? — попита той.

Върху лицето на Ван Слайк се появи презрителна усмивка.

— Този въпрос ясно показва колко знаеш — изръмжа той. — Те нямат нищо общо с Ходжис. Направих го, защото Ходжис ме обвини, че нападам жени на паркинга. Но това не е вярно. Той ме заплаши, че ако не напусна болницата веднага, ще разкаже на всички за това... Затова му видях сметката...

Лицето на Ван Слайк изведнъж изгуби изражението си. Дейвид понечи да го попита дали отново чува гласове, но той го изпревари и

поклати глава. Започна да се държи като човек, който се пробужда от дълбок сън. Разтърка очите си с юмруци, после изненадано се втренчи в човека пред себе си. Объркването му бързо премина, дулото на пистолета бе насочено право в главата на Дейвид.

— Казах ти да копаяш! — изръмжа той.

Дейвид побърза да се подчини, очаквайки всеки момент куршум в гърба. Но изстрели не последваха. Даваше си сметка, че бе успял да забави изпълнението на това, което беше намислил Ван Слайк, но нищо повече. Може би не беше подходил по най-добрия начин.

— Вече разговарях с онзи, който ти плаща — подхвърли той след няколко минути усилена работа. — Това е една от причините, поради която знам толкова много неща за теб. Той всичко ми разказа, затова няма особено значение какво ще ми кажеш ти...

— Не! — извика Ван Слайк.

— О, да — кимна Дейвид. — Каза ми и нещо, което вероятно трябва знаеш... Ако Фил Калхоун стане подозрителен, цялата вина ще бъде хвърлена върху теб!

— Откъде знаеш за Фил Калхоун? — втренчи се в него Ван Слайк и ръцете му отново започнаха да треперят.

— Вече ти казах, че имам представа какво става — въздъхна Дейвид. — Цялата работа ще се пукне като балон в момента, в който твоят спонсор разбере за Фил Калхоун. Той не дава за теб дори пет пари, Върнър. За него ти си нищо, нула... Но с мен не е така. Аз знам какви ужасни страдания преживяваш и искам да ти помогна. Не позволявай на онзи тип да те използва като машина! Ти си нищо за него, той иска да те унищожи...

— Млъкни! — изкрещя Ван Слайк.

— Този човек не само те използва, Върнър — продължи без да му обръща внимание Дейвид. — Той дрънка за теб, при това не само пред мен, а и пред много други хора. И всички умират от смях, защото знаят, че Ван Слайк ще опере пешкира...

— Млък! — изрева извън себе си Ван Слайк, хвърли се напред и опря пистолета в слепоочието на Дейвид.

Дейвид замръзна на мястото си. Лопата се изплъзна от ръцете му и падна на пода.

— Връщай се в килера! — изръмжа Ван Слайк, без да отмества пистолета.

Дейвид беше парализиран от мисълта за куршума, който всеки миг можеше да му пръсне черепа. Състоянието на този параноик беше абсолютно неконтролируемо.

Ван Слайк го натика в килера и едва тогава отмести дулото от слепоочието му. В следващия миг тежката врата се затръшна с глух тътен на сантиметри от лицето му.

Тежките стъпки на домакина се насочиха по посока на стълбите, нещо издрънча. После стъпките заглъгнаха и светлината угасна. Дейвид остана абсолютно неподвижен, с напрегнат слух. Успя да долови ръмженето на стартер, последвано от бързо заглъхващо боботене на автомобилен мотор.

После настъпи тишина, нарушавана единствено от ударите на собственото му сърце.

Какво ли ще се случи сега, запита се с тревога той. Ван Слайк беше напуснал къщата в състояние на остра маниакална психоза — един сигурен признак за предстоящо нещастие. С кого и къде, Дейвид не беше в състояние да определи.

Усилията му не бяха довели до желания резултат, въпреки че бе успял да пробуди маниакалната параноя на Ван Слайк. Но това не доведе до нищо, тъй като Ван Слайк отказа да се изповяда, отказа да сподели проблемите си. В резултат той остана затворник в тази дупка. Единствената му утеха беше фактът, че Анджела и Ники се намират в безопасност, далеч от това проклето градче.

Тръсна глава и направи опит да разсъждава. Трябваше да открие начин за излизане от тази безнадеждна ситуация. Сърцето му се сви. Започна да го обзема неприятното чувство на клаустрофобия, усилено многократно от дебелите каменни стени на импровизирания затвор.

Тялото му се стрелна напред, рамото му влезе в съприкосновение с дебелите талпи на вратата. От устата му излетя вик на отчаяние.

Измина доста време преди да се успокои. Спомни си за камионетката на Калхоун и собственото си волво, паркирани пред къщата. Сега те бяха единствената му надежда. Изпусна въздуха от гърдите си и седна на пръстения под да чака появата на Ван Слайк...

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА ПОНЕДЕЛНИК, 1 НОЕМВРИ

Анджела спа много по-дълго, отколкото беше очаквала. Събуди се чак в четири и половина и с изненада разбра, че Дейвид нито се е върнал, нито пък е звънял по телефона. Обзе я тревога, която започна да се увеличава с напредването на времето. В крайна сметка не издържа, вдигна слушалката и набра номера на банката „Грийн Маунтън“. Насреща обаче се включи запис на женски глас, който съобщи, че работното време на банката е между девет и четири и половина. Какъв човек, рече си притеснено тя. Защо поне не ми се обади по клетъчния телефон? Притеснението ѝ нарасна, тъй като Дейвид винаги я предупреждаваше за закъсненията си.

Избра номератора на Общинска болница „Бартлет“, но от информацията сухо ѝ съобщиха, че днес доктор Уилсън не е бил там. Накрая позвъни и у дома, просто защото не знаеше какво друго да направи. Затвори едва след като преброи десет сигнала за свободно.

Остави слушалката и поклати глава. Сърцето ѝ се сви от тревога. Обзе я мрачното предчувствие, че Дейвид е извършил нещо необмислено и то има пряка връзка с разследването. Отиде в кухнята и попита свекърва си дали може да ѝ вземе колата си.

— Разбира се — отвърна Джийни. — Къде ще ходиш?

— Искам да си прибера някои неща от Бартлет.

— Ще дойда с теб! — скочи на крака Ники.

— По-добре е да стоиш тук...

— Не, ще дойда! — заинати се детето.

Анджела отправи една пресилена усмивка по посока на Джийни, хвана Ники за ръка и я изведе от кухнята.

— Виж какво, момичето ми! — намръщено рече тя. — Искам да останеш тук, ясно ли е?

— Страх ме да остана сама — отвърна Ники и очите ѝ плувнаха в сълзи.

Анджела объркано замълча. Даваше си ясна сметка, че Ники трябва да остане при баба си, но едновременно с това нямаше сили да спори с нея. Същевременно не можеше да обясни на Джийни защо предпочита детето да остане тук. В крайна сметка въздъхна и отстъпи.

Пристигнаха в Бартлет малко преди шест. Все още беше светло, но денят бързо си отиваше. Част от колите вече караха с включени светлини.

Планът ѝ беше прост и се изчерпваше с издирването на волвото. Първото място, към което се насочи, беше банката. Малко преди да спре на паркинга забеляза фигурите на Шерууд и Трейнор, които бавно крачеха през градинката. Спря до тротоара, изскочи от колата и каза на Ники да не мърда от мястото си.

— Извинете — подвикна тя и затича след двамата мъже.

Шерууд и Трейнор едновременно се обърнаха.

— Съжалявам, че ви безпокоя, но търся съпруга си — поясни задъхано тя.

— Нямам представа къде е съпругът ви! — отвърна с ядосан глас Шерууд. — Следобед имахме среща, но той изобщо не се появи. Дори не се обади по телефона!

— Съжалявам — отново промълви Анджела.

Шерууд я дари с хладен поглед, докосна периферията на шапката си и направи знак на Трейнор да продължат пътя си.

Анджела хукна обратно към колата. Вече беше сигурна, че се е случило нещо лошо.

— Къде е татко? — попита Ники.

— И аз си задавам същия въпрос — промърмори младата жена и стъпи на газта. Колата направи рязък обратен завой и се понесе по Мейн Стрийт с остро свирене на гумите. Ники се наведе да разгледа лицето ѝ и веднага разбра, че нещо не е наред.

— Няма да се притесняваш, всичко ще се оправи — бодро подхвърли тя.

Анджела насочи колата към къщата. Силно се надяваше да зърне волвото, паркирано в близост до задната врата. На алеята се оказа празна. Натисна спирачките и изскочи от колата. Къщата изглеждаше точно така, както я бяха оставили, но тя все пак искаше да провери.

— Стой в колата, веднага се връщам — обърна се към Ники тя.

Отключи входната врата, пристъпи в антрето и повика Дейвид по име. Къщата ѝ отговори с глуха тишина. Кратката обиколка из помещението я увери, че никой не беше влизал тук. Леглото в спалнята беше оправено, кухнята светеше от чистота. На излизане забеляза пушката, опряна на стената под стълбите. Взе я в ръце и провери магазина. Вътре имаше четири патрона. Тикна я под мишница и се насочи към хола. Свали указателя от поставката до телефона и припряно го разлисти. Откри адресите на петимата заподозрени болнични служители и ги преписа на един лист, после хукна обратно към колата.

— Мамо, караш като луда! — отбеляза Ники, когато гумите на колата оставиха черни следи по асфалта.

Анджела вдигна крак от газта и промърмори някакво извинение. Но тревогата остана в душата ѝ.

Първият от адресите се оказа някакъв магазин за ширпотреба. Колата рязко спря на малкия паркинг пред него.

— Какво ще правим тук? — попита с недоумение Ники.

— Не знам — въздъхна Анджела. — Може би трябва да се огледаме за волвото...

— Няма го тук — рече Ники.

— Виждам, скъпа — кимна с въздишка Анджела, включи на заден ход и изскочи обратно на платното. Следващият адрес беше къщата на Форбс. Прозорците светеха, но отпред нямаше следа от семейното им комби.

Обзета от разочарование, Анджела рязко натисна газта.

— Мамо, пак караш като луда! — обади се детето.

— Извинявай — промърмори тя и намали скоростта. Едва сега забеляза, че пръстите ѝ върху волана бяха побелели от стискане.

Скоро стигнаха пред жилището на Морис. Анджела намали скоростта, огледа залостените капаци на прозорците и след кратко колебание продължи нататък.

Няколко минути по-късно свърнаха в тясната уличка, на която живееше Ван Слайк. Зърнаха волвото едновременно. Анджела паркира плътно зад него, изключи мотора и изскочи навън. За миг се закова на място, видяла камионетката на Калхоун отпред. После направи една крачка и надникна през прашното стъкло. Направи ѝ впечатление полупълната картонена чаша с кафе, която беше прикрепена към

отворения капак на жабката. Остана с впечатлението, че е там поне от няколко дни.

Вдигна глава и огледа фасадата на къщата. Вътре не се виждаха никакви светлини. Тревогата я сграбчи за гърлото.

Хукна обратно към колата и измъкна пушката. Ники понечи да я последва, но замръзна, уплашена от грозния вик, с който майка ѝ заповяда да остане на мястото си. Подчини се без да каже нито дума, безпогрешно усетила, че става нещо страшно.

Анджела прекоси улицата с пушка в ръка и колебливо започна да изкачва стъпалата към верандата. Не беше сигурна дали не трябва да повика полиция. Всъщност, с какво може да ми помогне местната полиция, тръсна глава тя, припомнила си всички подозрения по отношение на шерифа.

Звънецът не работеше и тя започна да блъска по вратата. В къщата продължаваше да цари мъртва тишина. Опита топката на бравата и вратата покорно се отвори.

Младата жена влезе в антрето и извика мъжа си по име.

Дейвид рязко вдигна глава и скочи на крака. Кашонът със сушени ябълки зад гърба му леко помръдна. Стори му се, че чува гласа на Анджела. Напрегна слух, но не долови нищо. Вероятно халюцинирам, поклати глава той, после изведнъж подскочи. Гласът на Анджела се появи отново, викаше го по име. Този път беше абсолютно сигурен. Напрегна дробовете си до крайност и изкрещя името ѝ. Втурна се към дървената врата с протегнати напред ръце. С отчаяние разбра, че Анджела може да го чуе само ако се спусне в мазето.

Обърна се към една от близките лавици, грабна някакъв буркан и започна да блъска по вратата с него. Звукът беше далеч по-слаб от очакванията му.

В следващата секунда чу стъпките на Анджела, точно над главата си. Това го накара да промени тактиката и бурканът литна към тавана. Прикри главата си с ръце и зачака дъждът от счупени стъкла. После се изправи и започна да се катери по рафта. Искаше да стигне до дъските и да ги заблъска с юмруци. Но едва успя да се докопа догоре, когато дъската под краката му поддаде. Лавицата се стовари на

пода с оглушителен трясък, повличайки както бурканите, така и тялото му, инстинктивно свито на топка.

В душата на Анджела се бореха гняв и безпомощност. Бързата обиколка на занемареното жилище не ѝ донесе нищо. В стаите нямаше никакви следи от Дейвид и детектива, с изключение на една угарка от пура в кухнята, която може би беше на Калхоун...

Пригответи се да огледа и втория етаж, но изведнъж се сети за детето в колата и хукна навън. Ники беше там, където я беше оставила, разтревожена, но послушна. Помоли я да побърза, защото се страхувала да стои в колата сама.

Анджела се втурна обратно и тръгна по стълбите, които водеха към горния етаж. Държеше пушката с две ръце, насочена право напред. На площадката спря и се ослуша. Стори ѝ се, че долавя някакъв трясък, но той не се повтори и тя бавно продължи напред.

Вторият етаж се оказа дори по-мръсен от първия. Миришеше на влага и мухъл. Веднага пролича, че тук никой не беше стъпвал от години. За това свидетелстваха и огромните паяжини, провесени от тавана. Отново повика Дейвид по име, но ѝ отговори дълбока тишина.

Понечи да се спусне обратно, но очите ѝ попаднаха на някакъв предмет върху тоалетната масичка в ъгъла. Пристъпи да го разгледа по-добре, сърцето ѝ пропусна един такт. Беше гумена маска на змия, същата, която носеше нападателя от снощи!

Анджела потръпна от ужас и хукна обратно по стълбите. Долу изведнъж се закова на място, доловила някакво блъскане откъм кухнята. Бутна вратата и отново се ослуша. Този път блъскането се чу съвсем ясно — идваше откъм дъсчения под. Просна се по корем, прилепи ухо до дебелиите дъски и отново изкрещя. Някъде отдолу долетя гласът на мъжа ѝ, който я викаше по име. Скочи на крака, дръпна капака на мазето и започна да слиза по стръмните стълби. Пръстите ѝ бързо напипаха електрическия ключ на стената, подземието се обля в жълтеникава светлина. Стисна здраво пушката и извика. Гласът на Дейвид се чу по-ясно, от очите ѝ бликнаха сълзи на облекчение. Насочи се към едната от двете врати в дъното, но изведнъж се закова на място. На рамката висеше тежък катинар. Извика на Дейвид да има малко търпение и тръгна да обикаля

задръстеното с боклуци мазе, за да открие подходящо сечиво. Очите ѝ попаднаха на кирката, захвърлена пред огнището. Грабна я и започна да блъска по катинара. Но той дори не помръдна. Съобрази, че трябва да подходи другояче, тя натика заострения връх в халката. Наблегна върху този импровизиран лост с цялата сила на тялото си. Винтовете на халката пропукаха и изскочиха. Вратата се отвори и миг по-късно вече беше в прегръдките на Дейвид.

— Слава Богу, че си тук! — притисна я до себе си той. — Ван Слайк е нашият човек! Убил е не само Ходжис, но и всичките пациенти в болницата. В момента има остър делириум и е въоръжен. Трябва веднага да се махаме оттук!

— Да вървим! — кимна Анджеला, стисна пушката и се насочи към стълбите.

Дейвид я докосна по рамото и посочи бетонната площадка пред огнището.

— Страхувам се, че Калхоун е там долу — прошепна той.

Анджеला зина от ужас.

— Хайде! — побутна я към изхода Дейвид.

— Не успях да разбера кой плаща на Ван Слайк — подхвърли той докато се изкачваха нагоре. — Но вече е ясно, че нещата стоят точно по този начин... Все още не съм наясно и относно начина, по който този човек е ликвидирал болните...

Изскочиха в кухнята в момента, в който отвъд прозореца проблесна светлината на ярки фарове.

— Господи, не! — простена Дейвид с посивяло лице. — Той се върна!

— Запалила съм всички лампи! — прошепна Анджеला. — Той вече знае, че нещо не е наред!

Дейвид пое пушката от ръцете ѝ с внезапно изпотени длани. Отвън се разнесе блъскането на автомобилна врата, последвано от тежки стъпки по чакъла на алеята.

Дейвид направи знак на жена си и двамата се скриха под капака на прохода, който водеше към мазето. Оставиха си малък процеп, за да виждат какво става в кухнята.

Стъпките се насочиха към задната врата, после изведнъж утихнаха.

Агонизиращата тишина се проточи. Двамата не смееха дори да дишат, очаквайки реакцията на Ван Слайк при вида на включеното осветление.

После, за тяхна огромна изненада, стъпките затихнаха по посока на улицата.

— Къде ли е тръгнал? — попита с висок шепот Анджела.

— Един Господ знае — отвърна с въздишка Дейвид. — Не ми е приятно да бъда в неведение. Този тип познава обстановката много добре и като нищо може да ни изненада в гръб...

Анджела се обърна и хвърли боязлив поглед към стъпалата, които чезнеха надолу към избата. Тръпки я побиха при мисълта, че Ван Слайк може да се появи оттам.

Останаха неподвижни в продължение на няколко безкрайни минути. В къщата цареше зловеща тишина. В крайна сметка нервите на Дейвид не издържах, той отмести капака и отново се качи в кухнята. Обърна се и направи знак на жена си да го последва.

— Може би не е бил Ван Слайк — прошепна Анджела.

— Няма кой друг да бъде — поклати глава Дейвид.

— Да се махаме! — тръсна глава Анджела. — Забавих се прекалено много и ме е страх, че Ники ще излезе от колата...

— Какво?! — смаяно я погледна Дейвид. — И тя ли е тук?!

— Отказа да остане при майка ти — кимна Анджела. — Нямах време за разпавии и я взех със себе си. Нямах време и за обяснения пред майка ти...

— Господи! — простена Дейвид. — Ами ако Ван Слайк я забележи в колата!?

— Мислиш ли?! — изтръпна Анджела.

Дейвид тръгна към вратата, от която се излизаше в задния двор. Анджела мълчаливо го последва. Навън цареше непрогледен мрак. Колата на Ван Слайк беше паркирана на пет-шест метра от тях, но собственикът ѝ не се виждаше наоколо.

Дейвид ѝ направи знак да остане на място и хукна към автомобила с пушка в ръце. Надникна през страничното стъкло, сякаш да се увери, че Ван Слайк не се крие вътре. После се изправи и махна на Анджела да се приближи.

— Ще се придържаме встрани от алеята, тъй като чакълът вдига много шум — прошепна той. — Къде си паркирала?

— Точно зад теб.

Скоро излязоха на улицата. Светлината от уличния стълб потвърди най-лошите им кошмари: Ван Слайк седеше зад волана на черокито на Джийни, а до него се виждаше главичката на Ники — О, не! — проплака Анджела и инстинктивно понечи да хукне натам.

Дейвид употреби цялата си сила, за да я задържи на място.

— Трябва да направим нещо! — простена тя.

— Нека първо помислим — прошепна Дейвид и отправи напрегнат поглед към джипа.

— Той въоръжен ли е?

— Да, има пистолет — рязко отвърна Дейвид.

— Може би трябва потърсим помощ! — настоятелно рече тя.

— Ще ни отнеме много време — поклати глава Дейвид.

В продължение на няколко безкрайно дълги секунди останаха неподвижни, заковали поглед в колата.

— Дай ми ключовете — обади се най-сетне Дейвид. — Този тип може би се е заключил отвътре...

— Те останаха в колата — отвърна с въздишка Анджела.

— О, не! — простена Дейвид. — Това означава, че той всеки момент може да потегли заедно с детето!

От гърлото на Анджела излетя сподавено ридание.

— Положението става все по-тежко — поклати глава Дейвид, после изведнъж се напрегна: — Прави ли ти впечатление, че този тип изобщо не помръдва? А когато беше при мен, целият се тресеше от нерви...

— Май разговаря с Ники — разбра го моментално Анджела.

— Кое то означава, че може би ще успеем да се промъкнем незабелязано зад джипа — погледна я напрегнато Дейвид. — Ти от едната страна, аз от другата... Отваряме вратите едновременно, ти дърпаш Ники, а аз хващам Ван Слайк на мушката!

— Господи, Исусе! — проплака Анджела. — Това е твърде рисковано!

— Тогава ми дай по-добра идея! — намръщи се Дейвид. — Трябва да спасим детето веднага, преди да му е хрумнало да потегли!

— Добре — неохотно отстъпи Анджела.

Прекосяха улицата на доста голямо разстояние от черокито, след което бавно започнаха да се приближават изотзад. Придвижваха се

силно приведени с надеждата да не бъдат видени. Това им се удаде неочаквано лесно и не след дълго клекнаха непосредствено зад джиपा.

— Първо ще проверя дали не е заключил вратите — прошепна Дейвид, подаде ѝ пушката и тихо се плъзна покрай вратите. Едно леко надигане му беше достатъчно, за да види, че бутоните за заключване стърчаха нагоре.

— Слава Богу, че поне едно обстоятелство е в наша полза — въздъхна Анджеела след като той допря устни до ухото ѝ да съобщи добрата новина.

— Готова ли си? — изгледа я изпитателно мъжът ѝ.

Тя изведнъж се вкопчи в ръката му.

— Почакай за момент! Колкото повече мисля за плана ти, толкова по-малко го харесвам... Не трябва да атакуваме от двете страни, а само откъм вратата на Ники. Ти отваряш, а аз я измъквам навън. Какво ще кажеш?

Дейвид се замисли за момент, после кимна. Главното беше да измъкнат детето от Ван Слайк, а планът на Анджеела предлагаше повече шансове за това. А за онзи психопат ще мислят после, след като Ники бъде в безопасност.

— О кей — прошепна той. — Чакаш знак от моя страна!

Жена му само кимна с глава.

Той взе пушката в лявата си ръка и се премести така, че да бъде от дясната страна на колата. После бавно започна да пълзи напред, притиснал оръжието към гърдите си. Не след дълго се изравни със задната врата и се обърна да провери дали Анджеела го следва. Тя пълзеше на педя след него.

Стигнал до средата на колата, Дейвид подгъна крака под тялото си и се приготви за скок. Но в момента, в който се готвеше да даде знак на Анджеела, предната врата изведнъж се отвори и в процепа надникна лицето на Ники.

— Хей, какво правите тук? — изненадано попита тя, озовала се на сантиметри от главата на баща си.

Дейвид скочи на крака и рязко дръпна вратата. Ники изгуби равновесие и се търкулна на асфалта. Анджеела се втурна напред, грабна я през кръста и двете се претърколиха по посока на тревната площ. Детето изкрещя от изненада и болка.

Дейвид насочи пушката в гърдите на Ван Слайк, готов моментално да натисне спусъка. Но в ръцете на мъжа зад волана нямаше пистолет, а от позицията му не личеше, че се готви за някакви действия. Главата му бавно се извъртя по посока на Дейвид, изражението на лицето му беше напълно безизразно.

Дейвид предпазливо пристъпи напред. Ван Слайк продължаваше да седи кротко, ръцете му бяха отпуснати в скута. В поведението му нямаше дори следа от предишната агресивност.

— Какво става? — ядно извика Ники. — Защо ме събори? Ударих си крака!

— Съжалявам, но се тревожех за теб — успокоително промърмори Анджела. — Човекът зад кормилото е онзи, който снощи беше у нас със змийска маска на главата...

— Може и да е така, но господин Ван Слайк каза, че иска да си поговори с мен, докато ви чака да се появите...

— И за какво си говорехте? — вдигна вежди Анджела.

— Разказваше ми колко хубаво му е било, когато е бил на моите години — отвърна Ники.

— В детството на господин Ван Слайк не е имало нищо хубаво — обади се Дейвид без да отмества очи от неподвижния мъж зад волана. После се наведе напред и внимателно го огледа, държейки пушката насочена право в гърдите му. Ван Слайк продължаваше да го гледа с безизразно изражение.

— Добре ли си? — объркано попита Дейвид — Много съм добре — отвърна с монотонен, но изненадващо ясен глас Ван Слайк. — Татко често ме водеше на кино, никога не ми отказваше...

— Не мърдай! — заповяда Дейвид, заобиколи колата и отвори шофьорската врата. Ван Слайк не помръдна, само очите му се извъртяха.

— Къде е пистолетът? — рязко попита Дейвид.

— Пистолетчето отиде да си поиграе — унесено отвърна онзи.

Дейвид го сграбчи за ръката и рязко го издърпа навън.

Анджела му извика да внимава. От безсмисления отговор на Ван Слайк беше ясно, че този човек продължава да бъде в остър психичен транс.

Дейвид го обърна с лице към джипа и бързо го претърси. Пистолетът не беше у него.

— Какво направи с оръжието?

— Вече нямам нужда от него — промърмори онзи.

Дейвид се взря в очите му. Зениците бяха нормални, без следа от доскорошното ужасяващо разширение.

— Какво става, Ван Слайк? — рязко попита той.

— Сложи го отгоре — отвърна мъжът. — Най-отгоре...

— Хей, какво ти става? — разтърси го Дейвид. Къде беше досега? Какви гласове чуваше? Още ли са в главата ти?

— Губиш си времето — обади се зад гърба му Анджела. — Той е в транс.

— Гласовете ги няма — рече Ван Слайк. — Накарах ги да замлъкнат.

— Според мен трябва да повикаме полицията, но не местните некадърници — загрижено подхвърли Анджела. — Къде ти е мобифонът? Искам да позвъня на щатската полиция...

— Как ги накара да замлъкнат? — попита Дейвид, без да разхлабва хватката си.

— Погрижих се за тях — отвърна Ван Слайк.

— По какъв начин? — настоя Дейвид, макар че се страхуваше да чуе отговора.

— Те вече няма да ме използват като маша — поклати глава онзи.

— Кой са „те“?

— Бордът — отвърна Ван Слайк. — Целият шибан борд...

— Дейвид, време е да се обадим в полицията — нетърпеливо извика Анджела. — Искам да се махаме оттук! Този човек говори глупости!

— Не съм съвсем сигурен в това — поклати глава мъжът й.

— За какъв борд тогава говори?

— Страхувам се, че има предвид болничната управа.

— Управа, забрава, нищо не става — унесено издекламира Ван Слайк и на лицето му се появи широка усмивка.

— Дейвид, този човек не е на себе си — настоятелно рече Анджела. — Няма смисъл да го подтикваш към разговор.

— Болничната управа ли имаш предвид? — не й обърна внимание Дейвид.

— Да — кимна Ван Слайк.

— Не се тревожи, всичко ще се оправи — увери го Дейвид, но от тона му пролича, че той самият има нужда от успокоение. — Застреля ли някого?

— Никого не съм застрелял — засмя се Ван Слайк. — Просто влязох в заседателната зала и сложих източника на масата...

— Какъв източник? — учуди се Анджела.

— Нямам представа — поклати глава Дейвид.

— Източник-мизточник — изкиска се доволно Ван Слайк.

Обзет от тотално объркване, Дейвид го сграбчи за яката и здравата го разтърси.

— Сложих източник-мизточник на масата, точно до макета на покрития паркинг — щастливо обясни Ван Слайк. — Радвам се, че го сторих и вече никой не може да ме използва като маша. Страхувам се обаче, че малко се поизгорих...

— Къде? — присви очи Дейвид.

— По ръцете — отвърна Ван Слайк и вдигна длани.

— Изгорени ли са? — попита изотзад Анджела.

— Май не — озадачено промърмори Дейвид. — Струват ми се леко зачервени, нищо повече...

— Този човек вероятно халюцинира — прошепна тя.

Дейвид само кимна с глава, мислите му бягаха надалеч.

— Уморен съм — внезапно обяви Ван Слайк. — Искам да се прибера у дома, при мама и тате...

Дейвид го пусна и отстъпи крачка назад. Ван Слайк прекоси улицата и влезе в двора на къщата си. По лицето на Анджела се изписа изненада.

— Хей, какво правиш? — подвикна тя. — Няма ли да извикаме полицията?

Дейвид разсеяно кимна с глава, очите му не се отделяха от фигурата на Ван Слайк. Нещата започнаха да се подреждат в съзнанието му. Пациентите, симптомите, смъртта...

— Този човек се е превърнал в робот — подхвърли неспокойно Анджела. — Имам чувството, че току-що е бил подложен на електрошокова терапия...

— Качвайте се в колата — нареди с равен глас Дейвид.

— Хей, какво ти става? — погледна го разтревожена Анджела.

— Казах да се качвате в колата! — внезапно изкрещя Дейвид и скочи зад кормилото. — Веднага!

— Ами Ван Слайк?

— Нямаме време да се занимаваме с него, освен това той няма къде да ходи. Хайде, побързайте!

Анджела настани детето на задната седалка и седна до мъжа си. Моторът изрева, джипът рязко тръгна на заден ход, направи маневра и се понесе по тясната уличка.

— Сега пък какво става? — обади се объркано Ники.

— Къде отиваме? — попита Анджела.

— В болницата — кратко отвърна Дейвид.

— Караш по-зле дори от мама — оплака се детето.

— Защо в болницата? — попита Анджела и се обърна да потупа Ники по коляното.

— Нещата изведнъж ми се изясниха — промърмори Дейвид — И ме гони едно ужасно предчувствие...

— Какво говориш?

— Мисля, че знам за какъв „източник“ говореше Ван Слайк...

— Чакай малко! Това бяха безсмислени брътвежи на един психопат, нищо повече...

— Може би, но не и когато споменавахте за „източника“. Обяснението, че го е сложил на заседателната маса редом с модела за покрития паркинг, беше прекалено детайлно.

— Какво е имал предвид, според теб?

— Нещо, което има пряка връзка с радиоактивността — убедено отвърна Дейвид. — И това нещо е изгорило ръцете му.

— О, я се съвземи! — повиши тон Анджела. — Започваш да говориш съвсем като Ван Слайк!

— В болничното приземие има един стар рентгенов апарат, който работи с кобалт-60 — поясни с въздишка Дейвид. — Трейнор се надява да го продаде някъде в Латинска Америка. Именно в него има радиоактивен материал, който може би ще се окаже „източникът“ на Ван Слайк.

— Това не ми харесва — тръсна глава Анджела.

— На мен също... Като си помисля за симптомите на пациентите, веднага ми идва на ум, че са били подложени на радиоактивно облъчване, при това доста силно... Знаем, че това

предположение звучи ужасно, но фактите сочат именно към него. За съжаление изобщо не допусках, че нещата могат да бъдат свързани с радиация...

— Аз също не допусках това, докато правех аутопсията на Мери-Ен Шилър — призна Анджела. — Сега обаче си мисля, че тя спокойно би могла да се окаже причина за смъртта ѝ. Никой не допуска наличието на радиация без да има предварителни сведения за евентуално облъчване, нали? Патологичните изменения след облъчване не се отличават с особена специфика.

— Точно това имах предвид — кимна Дейвид. — Може би и сестрите с грипните симптоми са били изложени на ниски дози облъчване. А може би дори и...

— О, не! — извика Анджела, доловила ясно посоката на мислите му.

— За съжаление е така — въздъхна Дейвид. — Имах предвид Ники...

— Какво Ники? — обади се от задната седалка детето. До момента, в който чу името си, не беше се вслушвала в разговора.

— Говорехме си за грипните симптоми на сестрите в болницата, които вероятно са заразили и теб — обърна се да поясни Анджела.

— И татко също — добави Ники.

— Да, и мен — кимна Дейвид.

Не след дълго влязоха в паркинга на болницата и Дейвид изключи двигателя.

— Какво ще правим сега? — попита Анджела.

— Трябва ни гайгеров брояч — отвърна Дейвид. — В Центъра по рентгенология трябва да имат, ще отскоча дотам. А вие с Ники можете да почакате във фоайето...

Сравнително лесно откри Рони, един от санитарите, които познаваше. Той с удоволствие прие да услуги, още повече, че това означаваше прекъсване на досадната работа по измиване на коридора в приземието. Естествено, Дейвид му спести новината за неотдавнашното си уволнение.

Скоро се върна обратно, следван по петите от Рони. Завари семейството си удобно настанено пред един от телевизорите във входния вестибюл. Ники обеща да не мърда оттам, след което родителите ѝ тръгнаха към Центъра по рентгенология. Петнадесет

минути им бяха достатъчни, за да открият един гайгеров брояч. После помолиха Рони да им отключи входната врата на приземието.

— Тук рядко влиза някой — подхвърли санитарят, докато търсеше съответния ключ в обемистата си връзка.

Помещенията се оказаха три: преддверие, което някога бяха използвали за чакалня, лекарски кабинет и стая за апаратурата.

Дейвид се насочи директно към помещението с рентгена, което беше опразнено от всякакви мебели. Пред обемистия рентгенов апарат имаше тясно легло за пациентите.

Постави брояча върху леглото и натисна копчето за включване. Иглата върху скалата почти не помръдна. Показания нямаше дори когато апаратчето бе настроено на максимална чувствителност.

— Къде е мястото на радиоактивния елемент? — попита Анджела.

— Предполагам ей там, на връзката между подпорната колона и екрана — посочи с ръка Дейвид и приближи брояча. Показания отново липсваха.

— Това все още не означава нищо — тръсна глава Анджела — Тези апарати имат доста добра защита.

Дейвид кимна и мина зад рентгена. Броячът отново не показва наличието на радиация.

— Охо — обади се зад гърба му Анджела. — Я ела да видиш нещо...

Ръката ѝ сочеше към горния край на подпорната колона, от която стърчаха няколко болтчета.

Дейвид отиде да донесе един стол от чакалнята и стъпи на него. Разви на ръка разхлабените болтчета, свали металната плочка и я подаде на Рони.

Зад плочката се показва дебел метален капак, придържан от осем дебели болта. Пое гайгера от ръцете на Анджела и го допря до капака. Радиация липсваше.

Прехвърли брояча в лявата си ръка, а с дясната опита един от дебелите болтове. За негова огромна изненада, той покорно се разви. Оказа се, че и останалите са в същото положение, явно завити на ръка. Започна да ги сваля един по един, пускайки ги в протегнатата ръка на Анджела.

— Сигурен ли си, че трябва да правиш това? — попита младата жена. Безпокойството ѝ беше очевидно, въпреки показанията на брояча. Освен това не вярваше в сърчността на мъжа си.

— Трябва да сме сигурни — отвърна с пъшкане Дейвид, докато развиваше последния болт. Плътният метален капак се откачи с тихо изщракване, Рони протегна ръце да го поеме. Пред очите му се разкри цилиндрична дупка с диаметър около десет сантиметра. Приличаше на дулото на гигантска пушка. Без фенерче той беше в състояние да види само предната ѝ част.

— Сигурен съм, че достъпът ми дотук не би трябвало да е толкова лесен — промърмори той. — Би трябвало да има някакъв заключващ механизъм, или нещо подобно...

После, за да бъде стопроцентово сигурен, вдигна брояча и го опря в ръба на дупката. Радиация отново нямаше.

— Елементите ги няма вътре — обяви той и слезе от стола. — Някой ги е извадил...

— Какво ще правим сега? — попита Анджела.

— Колко е часът? — отвърна с въпрос Дейвид.

— Седем и петнадесет — рече Рони.

— Да вземем по една оловна престилка от кабинета — предложи Дейвид. — А след това ще видим какво може да се направи.

Излязоха от старата сграда и се насочиха към Рентгенологичния център. Нямаха нужда от ключовете на Рони, но Дейвид го покани да дойде с тях, просто за да помогне при носенето на тежките престилки. Санитарят нямаше понятие какво става, но разбираше, че е нещо сериозно и беше изпълнен от желанието да бъде полезен.

Техникът в рентгена се отнесе подозрително към желанието им да получат престилките, но отстъпи когато разбра, че ще ги занесат само до съседната сграда. Тримата пришълци се сдобиха с девет оловни престилки, плюс чифт оловни ръкавици, използвани при флуороскопията.

Приведени под тежестта на товара си, те бавно поеха по обратния път към болничния комплекс.

— Пристигнахме — обяви задъхано Дейвид, стовари, багажа си до вратата на заседателната зала и направи знак на другите да сторят същото.

После включи гайгеровия брояч и почти подскочи от изненада. Стрелката стремително се премести в дясната част на скалата. — Господи Исусе! От това по-добро доказателство, здраве му кажи! — Обърна се към Рони, благодари му за помощта и го отпрати. После обясни на Анджела какво трябва да правят, нахлузи оловните ръкавици и грабна три престилки. Две постави на раменете си, а третата праметна през ръка. Анджела успя да вдигне четири.

Блъснаха вратата и влязоха в залата. Трейнор прекъсна изречението си и изненадано ги зяпна. Останалите участници в заседанието сториха същото. Около дългата маса бяха седнали Шерууд, Бийтън, Кантор, Колдуел, Арнсуърт и Робсън. Председателят на борда удари с чукчето си, за да въдвори тишина.

Очите на Дейвид пробягаха по отрупаната с книжа маса и моментално откриха източника. Той представляваше метален цилиндър с височина тридесетина сантиметра, а дебелината му отговаряше съвсем точно на кухнята в стойката на рентгеновия апарат, която беше открил преди броени минути. В основата му имаше няколко пръстена от тефлон, а отгоре стърчеше щипката на заключващото устройство. Цилиндърът беше поставен до макета на покрития паркинг, точно както беше казал Ван Слайк. Дейвид взе една от оловните престилки в ръце и решително се насочи към него.

— Спрете! — извика Трейнор.

Колдуел скочи на крака и уви ръце около кръста на Дейвид.

— Какво си въобразявате, че вършите? — гневно изръмжа той.

— Опитвам се да ви спася живота, ако вече не е късно — отвърна Дейвид.

— Пуснете го! — извика напрегнато Анджела.

— Какви ги дрънкате? — втренчи се в него Трейнор.

— Неприятно ми е да ви го съобщя, но всички вие заседавате в компанията на една солидна порция кобалт-60 — отвърна Дейвид и кимна по посока на цилиндъра.

Кантор скочи на крака толкова рязко, че столът му се преобърна на пода.

— От доста време гледам проклетото нещо и се чудя какво има вътре! — извика той, после се обърна и хукна към изхода.

Смаяният Колдуел разхлаби хватката си, Дейвид грабна цилиндъра с помощта на тежките ръкавици и бързо го уви в една от

престилките: После протегна ръка и Анджела му подаде останалите престилки, които носеха. Всички те бяха увити около радиоактивния контейнер. Анджела включи гайгеровия брояч.

— Не ви вярвам! — промърмори Трейнор, но в гласа му липсваше убедителност. Бягството на Кантор го беше разтърсило здравата.

— Сега не е време за спорове! — отсече Дейвид. — По-добре напуснете залата незабавно и потърсете лекарска помощ. Поели сте доста солидна доза радиация.

Трейнор размени нервни погледи с присъстващите, после настъпи паниката. Сякаш по команда членовете на директорския борд хукнаха към вратата с председателя си начело.

Дейвид приключи с увиването и пое брояча. Стрелката показваше висока доза на радиация.

— Това беше всичко, което бяхме в състояние да направим — поклати глава той. — Да се махаме оттук!

Оставиха увития с олово цилиндър на масата и побързаха да излязат в коридора. Анджела внимателно затвори вратата, а Дейвид отново включи гайгера. Тук радиацията беше далеч по-ниска, точно според очакванията му.

— Ако залата бъде запечатана, никой друг няма да пострада — промърмори той.

Хукнаха към фоайето, където ги чакаше Ники. После Дейвид изведнъж се закова на място.

— Мислиш ли, че Ники ще има още малко търпение? — попита той.

— Пред работещ телевизор може да чака и цяла седми — отвърна Анджела.

— Мисля, че разбрах как са били облъчени пациентите промърмори той и я поведе към стационара.

Половин час по-късно прибраха Ники и тръгнаха към паркинга. Върнаха се пред къщата на Ван Слайк, за да си приберат волвото.

— Как мислиш, дали този човек все още представлява опасност? — попита Дейвид.

— Според мен не — поклати глава Анджела.

— И аз съм на същото мнение, освен това не изгарям от желание да влизам отново в къщата му. Да тръгваме към родителите ми, защото

съм накрая на силите си...

Слезе от джипа и отвори вратата на волвото.

— Ще карам след теб...

— Обади се на майка си, защото сигурно вече се е побъркала —
подвикна след него Анджела.

Дейвид завъртя стартерния ключ, погледна камионетката на Калхоун пред себе си и тъжно поклати глава.

Скоро излязоха на магистралата и той включи мобилния си телефон. Но вместо да се обади на майка си, набра номера на щатската полиция. Чул гласа на дежурния офицер в слушалката, той каза, че иска да съобщи за сериозен проблем в Общинска болница „Бартлет“, в резултат на който са станали поредица от убийства, а много хора са получили смъртоносна доза радиация.

ЕПИЛОГ

ЧЕТИРИ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Дейвид спря пред малката и скромна къщичка в Леония, Ню Джърси. Слезе от колата и изтича по стъпалата към верандата. Беше безнадеждно закъснял.

— Знаеш ли колко е часът? — попита Анджела, последвала го в спалнята. — Минава два, а ти трябваше да се прибереш преди един! Мисля, че след като аз мога да се прибера навреме, същото можеш и ти!

— Извинявай — промърмори Дейвид и започна да се преоблича. — Забави ме един пациент, когото трябваше да прегледам обстойно. — От устата му излетя лека въздишка на задоволство: — Сега поне никой не ми пречи да отделям на пациентите си толкова време, колкото е нужно...

— Нямам нищо против, но имахме уговорка! — продължаваше да негодува Анджела. — При това ти беше този, който определи часа!

— Къде е Ники? — опита се да промени темата той.

— Вече цял час виси на верандата и наблюдава екипа на „60 минути“, който си монтира апаратурата...

Дейвид облече една чиста и току-що изгладена риза.

— Извинявай за избухването — овладя се Анджела. — Предполагам, че съм нервна заради телевизията. Сигурен ли си, че трябва да направим всичко това?

— Виж какво — въздъхна Дейвид и се зае с избора на подходяща вратовръзка. — Аз също съм изнервен и ако кажеш да се откажем, веднага ще се съглася...

— За какво тогава взехме разрешение от шефовете си? — погледна го Анджела.

— Бяхме убедени, че обществеността трябва да узнае всичко, освен това получихме гаранции, че нищо не ни заплашва...

— Тогава да го направим — предаде се с въздишка Анджела.

Той се постара да направи един безупречен възел на вратовръзката си, после приглади косата си и облече сакото. Анджела се провери в огледалото, после хвана мъжа си за ръка и двамата заедно се спуснаха по стълбите. Излязоха на верандата и примижаха под ярката светлина на прожекторите.

Ед Бродли беше достатъчно опитен, за да ги накара да се отпуснат. Започна интервюто с небрежни общи въпроси, предварително убеден, че после ще му направи основна редакция. Запита ги с какво се занимават в момента.

— Аз работя върху докторската си дисертация по съдебна медицина — отвърна Анджела.

— А пък аз съм член на Колумбийския Презвитериански медицински център, който има договори с няколко здравноосигурителни организации — добави Дейвид.

— Доволни ли сте от работата си?

— Да — кимна Дейвид.

— Благодарни сме на Бога, че успяхме да се върнем към нормален живот — добави Анджела. — Защото доста време бяхме на ръба.

— Доколкото разбрах, преживели сте доста неприятни неща в Бартлет, щат Върмонт — подхвърли Бродли.

Двамата се спогледаха с нервни усмивки.

— Беше кошмар — въздъхна Анджела — Как започна всичко?

Дейвид и Анджела смутено се спогледаха.

— Започнете вие, Дейвид — предложи водещият.

— За мен нещата започнаха с необяснимата смърт на неколцина от пациентите ми... Всички имаха сериозни заболявания, най-често рак. — Дейвид замълча и хвърли очаквателен поглед към жена си.

— Аз пък се оказах жертва на сексуални домогвания от страна на прекия си началник — добави тя. — След това открихме труп, закопан в мазето на къщата ни. Оказа се, че това е доктор Денис Ходжис, дългогодишен административен директор на болницата.

Обигран и умен, Ед Бродли започна да задава такива въпроси, които бързо доведоха до същността на трагедията.

— Необяснимата смърт на пациентите ви накара да допуснете възможността за евтаназия, така ли? — обърна се той към Дейвид.

— Само в началото — кимна младият лекар. — Но впоследствие се оказа, че тя няма нищо общо с милосърдието, а просто е била част от стратегията на болничната управа за съкращаване на разходите. Пациентите с тежки заболявания често прибегват до хоспитализация, а това означава значителни разходи. За съкращаването на тези разходи е било нужно да се съкрати бройката на подобни пациенти.

— Казано с други думи, мотивацията зад цялата афера е била чисто икономическа, така ли?

— Точно така. Болницата губи пари и управата взема съответните мерки.

— А защо са били на загуба?

— Заради наложените им ограничения от здравно-осигурителните фондове. Получавали са точно определени месечни суми за всеки пациент. За съжаление тези суми са били прекалено ниски в сравнение с разходите.

— Но защо са приели тази форма на обслужване?

— Били са под натиск — отвърна Дейвид. — Въвеждане на свободната конкуренция в областта на медицинското обслужване, която обаче съвсем не е била свободна. В случая условията са били диктувани от здравно-осигурителните фондове, а болницата е била принудена да ги приеме, за да не изгуби пациентите си.

Брадли кимна, направи кратка справка с бележките си и отново вдигна глава.

— Но според сегашния административен директор на болницата вашите обвинения са „пълен боклук“ — подхвърли той.

— Това вече сме го чували — кимна Дейвид.

— Той твърди, че ако е имало умишлено убийство на пациенти, това е било дело на един човек с доказани психически отклонения.

— И това сме го чували...

— Но не сте съгласни, така ли?

— Не.

— Как са били умъртвявани пациентите?

— Посредством радиоактивно облъчване — обади се Анджела. — Получавали са смъртоносни дози радиация с кобалт-60.

— Това не е ли материал, използван успешно при лечението на различни видове тумори? — спря поглед върху лицето ѝ Брадли.

— Да, но само ако се прилага умерено върху конкретни зони от тялото — кимна тя. — Докато пациентите на Дейвид са били изложени на жестоко облъчване, върху цялото тяло.

— По какъв начин?

— С помощта на едно ортопедично легло, под което е бил монтиран контейнер с радиоактивния материал. Поставили са го в оловна кутия, капакът на която се е отварял чрез дистанционно управление — от тези, които се използват за гаражните врати. При задействане пациентите са били силно облъчвани, същото е ставало и с обслужващия персонал.

— Видяхте ли това легло? — попита Брамбли.

Двамата едновременно кимнаха.

— След като открихме източника на радиация и направихме всичко възможно да го обезвредим, аз направих опит да си представя как са били облъчвани пациентите ми — подхвана Дейвид. — Спомних си, че мнозина от тях лежах в болнични легла с електрическо управление на позициите, които много често се разваляха. Оттам неизменно ги прехвърляха на едно определено ортопедично легло, което открихме в ремонтната работилница...

— Вероятно сега сте доволни, че въпросното легло е унищожено — подхвърли Брамбли. — След онази нощ леглото изчезна — поклати глава Анджеела.

— Как е възможно това? — вдигна вежди водещият.

— Отговорните за неговото използване са побързали да се отърват от него — сви рамене Дейвид.

— А според вас отговорните са хората от борда на директорите, така ли?

— Поне част от тях — кимна Дейвид. — Председателят на борда, административният директор и главният лекар. Според нас мозък на цялата операция е именно главният лекар. Единствено той притежава познания за организирането на този сатанински план, който действа безупречно... Ако не бяха прекалили с използването на радиоактивното легло, едва ли някой щеше да ги разкрие...

— За съжаление никой от споменатите личности не е тук, за да се защити — въздъхна Брамбли. — Доколкото ми е известно всички те са починали от свръхдоза радиация, въпреки опитите да бъдат спасени...

— Така е — кимна Дейвид.

— Но как са успели да унищожат леглото, след като си били толкова болни?

— Когато радиацията не е директно смъртоносна, съществува един кратък латентен период преди развитието на лъчева болест — поясни Дейвид. — Той е бил предостатъчен, за да бъдат извършени определени действия...

— Има ли начин да докажете своите обвинения? — попита Брамбли.

— И двамата видяхме леглото със собствените си очи — тръсна глава Дейвид.

— Друго?

— Открихме източника на радиация — добави Анджела.

— Вярно, но този източник е бил в заседателната зала на болницата, далеч от всякакви пациенти...

— Разполагаме с признанията на Върнър Ван Слайк — рече Дейвид.

— Според вас той е прекият изпълнител на операцията, нали?

— Точно така — кимна Дейвид. — Върнър Ван Слайк е бил оператор на ядрен реактор във флотата и е имал необходимите познания за боравене с радиоактивни материали.

— Става въпрос за човека, който страда от шизофрения и в момента е хоспитализиран с диагноза тежка форма на лъчева болест, нали така? — пожела да узнае Брамбли. — Човекът, който в деня на облъчването на целия директорски борд е бил в тежък психичен транс, а оттогава насам отказва да отговаря на въпроси и вероятно скоро ще умре?

— Да — призна с въздишка Дейвид.

— Излишно е да ви напомням, че такъв човек едва ли може да бъде достоверен свидетел — поклати глава Брамбли. — Разполагате ли с други улики?

— Аз лекувах няколко от болничните сестри, които имаха симптоми на лъчева болест — отвърна Дейвид. — Всички без изключение са обслужвали моите пациенти...

— Но сте ги лекували от грип — веднага го засече водещият. — И няма начин да докажете, че всъщност не е било грип, а лъчева болест...

— Така е — призна Дейвид.

Брадли рязко се извърна към Анджела.

— Научих, че сте направили аутопсия на една от пациентките на съпруга си...

Анджела кимна.

— Открихте ли някакви симптоми на лъчева болест?

— Не — поклати глава Анджела. — Но тя беше починала твърде бързо, за да проличат такива симптоми. На практика радиацията беше нанесла тежки поражения на централната нервна система, включително на молекулярно ниво. При по-слабо облъчване тя щеше да живее достатъчно дълго, за да развие язви на храносмилателния тракт — един от основните симптоми за наличието на радиация...

— От чутото досега стигам до заключението, че и двамата не разполагате с твърди доказателства в подкрепа на обвиненията си — заключи Брадли.

— Вероятно сте прав — неохотно призна Дейвид.

— Защо никой не е поискал свидетелските ви показания? — продължи с въпросите си водещият.

— Чухме, че са били заведени няколко дела, но всички са стигнали до предсъдебно споразумение — отговори Анджела. — Обвинения не са повдигнати.

— Това не е ли странно на фона на вашите твърдения? — засече я Брадли. — Защо няма обвинения според вас?

Анджела хвърли кос поглед към мъжа си.

— Причините са две — рече с въздишка Дейвид. — Първо, всички се страхуват от разнищването на тази афера. Ако обвиненията ни се докажат, болницата неизбежно ще бъде закрыта, а това означава голямо нещастие за града. Тя не само помага на общинския бюджет, но в нея работят стотици от местните хора, които ще бъдат лишени от препитание. На второ място идва и един малко по-особен факт: практически всички виновни за това ужасно престъпление вече са получили своето наказание. За това се е погрижил Ван Слайк, поставяйки радиоактивния контейнер на заседателната маса...

— Логично — кимна Брадли. — Това обяснява защо липсва реакция от страна на местните власти. Но как да си обясним пасивността на щатско равнище? Защо липсва реакция от страна на щатската прокуратура?

— Защото нещата бързо ще опрат до реформата на здравеопазването не само в щатски, но и в национален мащаб — каза Анджела. — с раздухването на този скандал хората ще започнат да се замислят за пътя, в който ги тласкаме. Добрите бизнес-решения невинаги съвпадат с качеството на медицинските услуги. Стремещът към икономии няма начин да не се отрази върху това качество. Нашият опит в Общинска болница „Бартлет“ е ярък пример за вземането на безумни решения от страна на бюрократите в медицината. Но това може да се случи и във всяка друга болница...

— Говори се, че вие може би ще спечелите от цялата тази история — подхвърли Брадли.

Дейвид и Анджела си размениха нервни погледи.

— Предложиха ни значителна сума за правата на един бъдещ телевизионен сериал по случая — призна с лека въздишка Дейвид.

— Ще приемете ли?

— Още не сме решили — поклати глава Дейвид.

— А изкушени ли сте да приемете?

— Разбира се, че сме изкушени — намеси се Анджела. — На плещите ни тежат стотици хиляди долари заеми, взети по време на следването, освен това разполагаме с една абсолютно непродаваема къща в Бартлет, която продължаваме да изплащаме. На всичкото отгоре дъщеря ни страда от рядко срещано, но съвсем нелеко заболяване, което изисква скъпо и продължително лечение.

Ед Брадли се усмихна на Ники, която веднага му отвърна.

— Чух, че ти си била главният герой в тази история — подхвърли той.

— Стрелях с пушката по онзи мъж, който блъскаше мама — гордо отвърна детето. — Но вместо него улучих прозореца...

— Аз лично със сигурност ще се държа на почетно разстояние от майка ти — разсмя се Брадли, изчака оживлението на верандата да затихне и отново се обърна към Дейвид и Анджела: — Вероятно съзнавате, че много хора считат историята ви за пълна измислица. Мислят си, че искате да лапнете парите за телевизионния сериал, а едновременно с това да си отмъстите на КМВ за уволнението.

— Сигурна съм, че хората зад тази история ще направят всичко възможно да ни дискредитират — отвърна Анджела. — Но това би означавало да винят вестносеца за лошите новини...

— Кажете нещо за серията от нападения и изнасилвания на болничния паркинг — подхвърли Бродли. — И те ли бяха част от аферата?

— Не, те нямат нищо общо. В един момент бяхме убедени, че връзка има, мнението ни споделяше и частния детектив, който изгуби живота си по време на разследването. Оказа се обаче, че грешим. Нападенията бяха дело на Девъншър, служител в Спешното отделение на болницата. Това беше доказано след ДНК-тест, който го посочи за извършител на поне две от изнасилванията.

— Каква поука си извлякохте от всичко това? — попита Бродли.

— Аз лично разбрах, че здравеопазването е в процес на промяна и хората трябва да имат повече информация за това, което става — отвърна първа Анджела. — Пациентите са прекалено уязвими, когато става въпрос за икономично здравеопазване...

— Аз пък научих, че бизнесмените и бюрократите трябва да се държат по-далеч от отношенията лекар-пациент — добави Дейвид.

— Май и двамата сте против реформата в здравеопазването, въпреки че сте лекари — подхвърли Бродли.

— Напротив — възрази Анджела. — И двамата сме на мнение, че тази реформа е жизнено необходима.

— Наистина е така — подкрепи я Дейвид. — Но едновременно с това сме сериозно обезпокоени. Не бива да се стига до ситуацията от онзи стар виц, при която операцията е протекла успешно, но пациентът е мъртъв... Старата система се базиреше на количествените показатели. Например заплатата на един хирург зависеше от бройката на оперираните сливици и апандисити. Сега обаче махалото отива в обратна посока и болниците се стремят към икономии на всяка цена. Все по-чести стават случаите, при които лекарите вземат премии за минимално количество хоспитализирани пациенти и за максимално опростени прегледи, без скъпи и сложни изследвания...

— Начинът на лечение трябва да се определя единствено от нуждите на пациента — добави Анджела.

— Точно така — кимна Дейвид.

— Стоп камера — рече Бродли.

Операторът се изправи и започна да разкършва схванатите си крайници.

— Страхотно — доволно се усмихна телевизионният журналист. — Получихме изобилие от материал и спряхме точно навреме. Ако всичките ми събеседници бяха като вас, работата ми щеше да е далеч по-лесна...

— Много мило, че го казахте — усмихна се Анджела.

— Я ми кажете още нещо — разкърши врат Брадли. — Дали в тази афера е бил замесен целият борд на директорите?

— Повечето от тях със сигурност — кимна Дейвид. — Просто защото са имали какво да губят. Заблуда е да се мисли, че членовете на борда са действали по алтруистични подбуди. Всички са имали огромен интерес болницата да оцелее, особено главният лекар Кантор, който притежава специално построен Рентгенологичен център към нея...

Брадли прелисти записките си.

— По дяволите! — изруга той. — Забравих да ви питам за Сам Флеминг и Том Барингър... — Потърси с поглед оператора и му подвикна, че иска да заснеме още няколко кадъра.

Дейвид и Анджела с недоумение се спогледаха. Споменатите имена не им говореха нищо.

Камерата зажужа и Брадли ги попита дали познават споменатите личности.

— Става въпрос за двамина пациенти, които са починали в болницата с абсолютно същите симптоми като пациентите на доктор Уилсън — помогна им водещият. — Лекувал ги е доктор Портланд...

— Не знаем нищо за тях — поклати глава Дейвид. — Те са починали преди да постъпим, а самият доктор Портланд се е самоубил малко преди появата ни в Бартлет.

— Искам да ви попитам дали не мислите, че и тези пациенти са починали вследствие на радиоактивно облъчване?

— Ако симптомите са били същите, вероятно да — кимна Дейвид.

— Интересно — проточи водещият. — Защото и двамата не са имали неизлечими болести, а само оплакванията, поради които са били приети... Но още по-интересно е друго: и двамата са имали застраховка живот за по няколко милиона долара, а като единствен наследник на парите са посочили Общинска болница Бартлет...

— Нищо чудно, че доктор Портланд е изпаднал в депресия — поклати глава Анджела.

— Ще коментирате ли тази версия? — понита Брадли.

— Ако са били облъчени умишлено, мотивът за това е още по-очевиден — въздъхна Дейвид. — Това би придало далеч по-голяма достоверност и на нашата история...

— Може ли да се установи дали са починали от лъчева болест, ако се стигне до ексхумация?

— Не вярвам — поклати глава Анджела. — Симптомите на радиоактивното облъчване са сходни със симптомите на още куп заболявания...

— Един последен въпрос — усмихна се Брадли. — Щастливи ли сте в момента?

— Лично аз все още не смея да си задам този въпрос — отвърна Дейвид. — Положително сме далеч по-щастливи отколкото преди няколко месеца, особено след като си намерихме нова работа. Най-много се радваме, че състоянието на Ники решително се подобри...

— След всичко, което преживяхме, ще ни трябва време — добави Анджела.

— Аз пък мисля, че сме щастливи, защото скоро ще си имам братче — внезапно обяви Ники.

— Наистина ли? — вдигна вежди Брадли.

— Ако е рекъл Господ — кимна Дейвид, а Анджела само се усмихна.

Издание:

Издательство „Коала“, София, 2000

Редактор Сергей Райков

ISBN 954-530-057-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.